

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὴ στοιχίζει ἡ διατροφή σὲ διάφορες
χώρες

Ἐν πάσῃ συνολικῇ τῇ διαδρομῇ, θὰ βροῦμε ἀπὸ πρῶτῃ γραμμῇ, ἀπὸ τὴν ἄποψιν πρὸ μικροτέρου χρόνου ἐργασίας, πού ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἀπόκτησίν της, τὶς ἑνωμένες Πολιτεῖες. Ἀκολουθοῦν μὲ τὴ σειρά: Καναδὰς καὶ Αὐστράλια (πὺ βρῖσκονται στὸ ἴδιο περίπου ἐπίπεδο), Σουηδία, Ἀγγλία, Γαλλία, Ἰταλία, Ρωσία.

Πρωτότυπο διήγημα

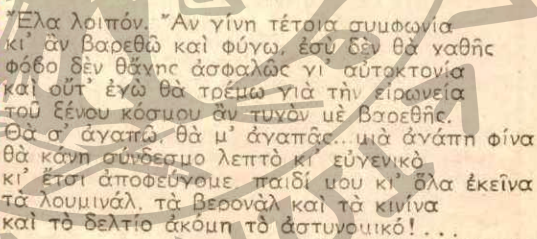
»Αναπτέ μου φίλε, μου δείξατε πέρους τέτοια φιλική κατανόηση! Όταν έιννε τὸ ναυάγιο, ποὺ εἶμαι ὑπο-
 ρεαζόμενος νὰ σὰς ἀναγγεῖλῶ ἰδιαί-
 τως τὸ γάμο μου με τὴν Τερέζα
 Σεοιγὲ καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ
 νὰ σὰς κάνω μιὰ ἐξομολόγησι, ποὺ
 θὰ ἐξαλοφώσῃ τὴ συνείδησίν μου.

Στο Λύς Πάλμας των Καναρίων νήσων, κάποιος Έρρίκος Μπενάστρα αποφάσισε να ζητήσει το χέρι μιας συμπατριώτισσας του. Το περίεργο σ' αυτή την περίπτωση είναι ότι, ενώ η μέλλουσα νύφη είναι 30 ετών, ο υποψήφιος γαμπρός έχει κλείσει τα 91 χρόνια του κι' έχει πατέρας ενός γιου 67 ετών! Που κι' αυτός έχει ένα γιό 41 ετών, πατέρα ενός νεαρού 18 ετών! Ωστόσο ο σχεδόν αιωνόβιος ελπίζει ν' αποκτήσει με τόν καινούργιο γαμπό του, κι' ένα δεύτερο γιό!

Κι' έρχεται τώρα σέ απάντησι, ή άπορία: Κι' άν τίς πατήσθ τ τράχι; Ελπει βέβαια όστι, βγαίνοντας στην κυκλοφορία, θ' άποφύγουν τ στραβοπάτηματα, τ πέσιμο, τ δυστυχισμα, τ στραπατσάσματα, την άβαρα, τ θρόνα; "Αν ήταν βέβαια, ζητημα δέ θα ύπάρχει. Ό καθόσον ύπάρχει. Και ύπ, αυτό ή ισχυρότατα που διατα-

ἁσασθῇ, μὴ ἐνὰ τινάματι τῶν σφερῶν
 τῶν ἀνεβούντων ἀπὸ γαλῶζιο ἀπει-
 ροῦ, κί' ὅσο πρὸς θολὰ ἦσαν τὰ νερά
 στὰ ὅποια ἔπεσαν, τὸσο ἀνεβούντων
 πρὸς πηλὰ, ὅλα γ' ἀποβάντων τὸ ρυ-
 πὸν καὶ ὁλοκάρσῳ γ' ἀπλῶσσαν τὰ
 σφερά τοὺς σφῶν ἡλιο. Γυναικες καὶ
 ἄντρες, διαβάτες τῆς ζωῆς, θὰ γέ-
 νησόμεθα κατὰ τὴν πορείαν μας. Νι-
 κητὴς δὲν εἶναι ἐκεῖνος πρὸς δὲν ἀ-
 πητήθηκε ποτὲ τοῦ. Νικητὴς εἶναι
 ἐκεῖνος πρὸς ἦξερε σὲ ὅλα τὰ στά-
 δια τῆς πορείας του καὶ διατηρᾷ
 τὴν ἀξιοπρέπεια.

Π. ΠΑΛΛΗΟΛΟΓΟΣ

יחזקאל

ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΤΟΝ ΧΑΞΩ...

ΕΡΩΤΗΣΗ: Επειδή ο κ. Μανώλης Καραγιάννης ανέφερε ότι ο κ. Γεώργιος Καραγιάννης είναι ο πατέρας του κ. Μανώλη Καραγιάννη, θα ήθελα να ρωτήσω τον κ. Καραγιάννη αν ο πατέρας του κ. Μανώλη Καραγιάννη είναι ο κ. Γεώργιος Καραγιάννης.

[illegible]

θεοτόκος· —Μα παύ, ἀνδρώμενος, ἵστα
 δὲ καὶ ὑποφύοντα δάκρυα τὰ
 ἡμέτερα τοῦ, προσέειπεν·
 —Τὸ κἀνὰ τὴν κίβδηλόν τὴν
 ψαμνὴν καὶ·
 —Ναί, καὶ ἡδύλατα ἐβόουσι·
 ἀοχμή·
 Πρυμνατικά, ἡ Τέβη δέξθην·
 καὶ ἡ Χορὶα καὶ Χρειαστήν καὶ τὴν
 παρκαλέσας,

★

φεσάσθαι ἐκ τῆς ἀνέμοιο
 ἡγούσας τῆς ἀοχμῆς· Ἐχούσας
 καὶ τρεῖς ἄλλας φέρος

[illegible][illegible][illegible]

(τα - οκτα
κι' ἀνέκδοτον φανερύονται ;
— Ὅσοι, πάντες... κοινά...
Ο ΠΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

[illegible]

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παράκλησις
ΠΙΣΤΙΚΗΝ ΓΕΝΕΑΣ

A full-page illustration of a man and a woman in a romantic setting. The man is shirtless, holding a glass of wine, and the woman is wearing a dark dress and a large hat. They are surrounded by flowers and a bottle of wine. The background is a simple, stylized landscape with a tree and a building. The text is in Greek and is arranged in a decorative, flowing manner around the illustration. The text is a mix of Greek letters and symbols, some of which are repeated or stylized to fit the layout. The overall style is reminiscent of mid-20th-century Greek magazine illustrations.

Επειδή η ερώτηση είναι πολύ γενική, θα απαντήσω μερικά πράγματα. Η Ελλάδα είναι μια χώρα με μεγάλη ιστορία και πολιτισμό. Η δημοκρατία είναι η βάση της κοινωνίας μας. Η οικονομία μας είναι σε ανάπτυξη. Η εκπαίδευση είναι υψηλού επιπέδου. Η υγεία είναι καλή. Η κοινωνία είναι ήρεμη. Η πολιτική είναι σταθερή. Η εξωτερική πολιτική είναι υπεύθυνη. Η Ελλάδα είναι μια χώρα με μεγάλο μέλλον.

ΠΡΙΝ ακόμη αναγγελθῇ ὁ ἑαφικός γάμος τῆς δημοφιλῆς στᾶρ τοῦ Χόλλυγουντ Σέλλεϋ Γουίντερς μετὰ τὸν Ἰταλὸ γόπτα τῆς θόδης Βιττόριο Γκάσμαν πού ἐγίνε πρῶν λίγων μηνῶν καὶ ἐξεπλήξε ὅλους μετὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴ μυστικότητα τοῦ, ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς στᾶρ Φάρλεϋ Γκρέιντζερ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους δημοφιλεῖς τοῦ Χόλλυγουντ, ἦταν ὁ πρῶτος εὐτυχισμένος ἄνθρωπος σ' ὅλο τὸν κόσμον! Ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὴν «ἐκρηκτικὴν» Σέλλεϋ καὶ πίστευε, ὅτι, ἂν παντρευόταν ποτὲ σύζυγός της θὰ ἦταν μόνον αὐτὸς! Πόσα ὄνειρα δὲν εἶχε κάνει ὁ Φάρλεϋ γιὰ τὸ γάμο αὐτὸν! Ἀκόμη καὶ τὸ περυσινὸ τοῦ ταξίδι στὴν Εὐρώπην τὸ εἶχε ἐπιχειρήσει μόνον μετὰ τὴ σκέψιν ὅτι θὰ ἦταν κοντὰ της. Κι' ὅμως, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἡ Σέλλεϋ προτίμησε ἕναν ἄλλον, ἕνα, μετὰ τὸν ὁποῖον δὲν μπορούσε νὰ τὴν συνδέῃ τίποτα!

Ἀπὸ τότε πού ἐγίνε ὁ γάμος αὐτός, ὁ Φάρλεϋ ἔχει πέσει σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Δὲν εἶναι πιά ὁ παλὸς ξένοιστος νέος, πού τὰ ἐδίλεπε, ὅλα ὥραία, γιατί ἦταν ἐρωτευμένος. Ἡ ἀπελπισία τοῦ γιὰ τὸν χαμὸ τῆς «Σέλλεϋ» εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε σήμερον ἔχει καταντήσει πραγματικὸς μισάνθρωπος ἀποφεύγοντας τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Ζῇ μόνος τοῦ σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα ἐνὸς προαστίου τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχοντας γιὰ συντροφιά ἕνα ὥραιο μῦθος, λυκόσκυλο, δῶρον τῆς Σέλλεϋ.

Ὅλοι στὴ πόλιν τοῦ κινηματογράφου τὸν θεωροῦσαν ἐπίσης ἕνα ἀρραβωνισμένον μαζί της καὶ τώρα μετὰ τὸ γάμο της μετὰ τὸν Γκάσμαν τὴν κατακρίνουν καὶ τὴν κατηγοροῦν ὅτι πρόδωσε τὸν ἑαφικὸν τοῦ Φάρλεϋ. Ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτό; Ὅσα λέγονται εἰς βάρος τῆς δημοφιλῆς Βεντέττας ἔχουν βάσι; Μόνο ἕνας θὰ μπορούσε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Φάρλεϋ. Πού θὰ μπορούσα ὅμως νὰ τὸν εἰδῶ καὶ πῶς θὰ τὸν ἐπείθαι νὰ μιλήσῃ;

Ὑστερὰ ἀπὸ συνεχῆς κυνηγτὸ τοῦ ἡμερῶν τὸν ἀνεκάλυψε ἐπὶ τέλει νὰ κόβεται μόνος τοῦ σ' ἕνα συνοικιακὸ

Ἦταν ἐρωτευμένοι αἱ ἀδελφές

Ὁ Φάρλεϋ Γκρέιντζερ προδόθηκε ἀπ' τὴν ὁμορφὴ Σέλλεϋ Γουίντερς;

στενὴ καὶ ἐγκάρδια φίλιν μᾶς συνέδεε. Ποτὲ δὲν εἶχαμε ἀγαπῆθαι πραγματικὰ καὶ φυσικὰ ποτὲ δὲν κάναμε λόγο γιὰ γάμο. Μὴν ἀκούτε αὐτὰ πού λένε. Εἶναι φαντασιοληξίαι τῶν εἰδικῶν τοῦ στούντιο γιὰ λόγους καθαρὰ διαφημιστικούς. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι προτιμοῦσα τὴ συντροφίαν της καὶ ἡ Σέλλεϋ τὴ δική μου. Ἀλήθεια ἐπίσης εἶναι ὅτι πέρυσιν κάναμε μαζί ἕνα θαυμάσιον γύρον στὴν Εὐρώπην περνοῦντας ἀπ' τὸ Παρίσι τὴ Βιέννη τὴ Ρώμην καὶ τὴν Μαδρίτην. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχαμε ἐρωτευθῇ ὁ ἕνας τὸ ἄλλο. Ἡ Σέλλεϋ εἶναι ὁμορφὴ καὶ ἐξαιρετικὴ κοπέλλα. Μοῦ ἄρεσε πολὺ κι' ἂν παντρευόμουν ποτὲ θὰ τὴν ἤθελα γιὰ σύζυγόν μου. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν σημαίνει ὅτι τὴν εἶχα ἐρωτευθῇ παρὰφορα. Ποτὲ δὲν θέλησα νὰ τὴν δεσμεύσω μετὰ ὑπόσχεσιν. Τὴν ἀφῆσα ἐλεύθερη νὰ κάνει ἰσὺν τὴν ἐκλογὴν της. Τὸ γεγονός ὅτι δὲν προτίμησε ἐμένα ἀλλὰ ἕναν Ἰταλὸ συνάδελφόν μου δὲν ἔχει καμιά σημασία. Εἴμαστε πάντα φίλοι καὶ ῥᾶ εἴμαστε καὶ στὸ μέλλον. Αὐτὴ εἶπε ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν ὑπόθεσιν. Ἄν θέλετε τὴν πιστεύετε...

Ὅπως θὰ διαπιστώσετε καὶ μόνοι σας ὁ Φάρλεϋ μιλάει κάπως ἀόριστα γιὰ τοὺς δεσμούς τοῦ μετὰ τὴν ὁμορφὴ Βεντέττα. Ἀρῶν πρώτα βεβαιώνει ὅτι δὲν ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της, εἵπαιτα λέει ὅτι δὲν θέλησε νὰ τὴν δεσμεύσῃ μετὰ ὑπόσχεσιν. Ὡστε κάποια βάσι ἔχουν οἱ φήμες πού κυκλοφοροῦν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ ζητήματος, ἡ ἑξῆς:

Πολλοὶ παραδέχονται ὅτι τόσο ὁ Φάρλεϋ ὅσο καὶ ἡ Σέλλεϋ ἦσαν κάτι περισσότερο ἀπὸ φίλοι. Ἀλλὰ ὅσο κράτησε ἡ «φιλία» τοὺς κανεῖς ἀπ' τοὺς δυὸ δὲν ἐξουσιοδοτήθηκε στὸν ἄλλον τὸ αἰσθημά του. Ἡ Σέλλεϋ ἦταν τὸ «ἀδύνατο μέρος» κι' ἐπρεπε ν' ἀφήσῃ τὴ πρωτοβουλία σ' ἐκεῖνον καὶ ὁ Φάρλεϋ πάλιν ἦταν... δειλὸς καὶ φοβόταν ὑπὸς ἀποκρουσθῆ! Πού νὰ ἤξερε ὁ δυστυχὴς ὅτι καὶ ἡ Σέλλεϋ ἦταν τόσο ἐρω-

τευμένη μαζί του ὥστε, μόλις ἐκεῖνος ἔκανε τὴν ἀσκήσιν ἔτοιμη νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του!

Αὐτὸ ὅμως πού δὲν τόλμησε νὰ κάνει ὁ Φάρλεϋ τὸ ἐπιχειρήσῃ ὁ Γκάσμαν. Μόλις ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ τὴν γνωρίσας τυχαίᾳ ἕνα βράδυ καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε παρὰφορα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, μόλις εἶδε ὅτι κι' αὐτὴ ἦταν ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὴ γνωριμία του, τὴν ἔκανε τὴν ἐξομολόγησίν του καὶ τὴν ζήτησε νὰ γίνῃ γυναίκα του! Φυσικὰ αὐτὴ δέχθηκε, ἀφήνοντας τὸ Φάρλεϋ στὰ κρούα τοῦ λουτροῦ!

Ἡ δεύτερη αὐτὴ ἐκδοχὴ φαίνεται καὶ ἡ πρῶτη πιθανή. Ὅπως μοῦ ἀπεκάλυψαν μερικοὶ φίλοι τοῦ Φάρλεϋ νοιώθει πραγματικὰ μιά ἀνεξήγητη δειλία μετὰ τὴν γυναίκα. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ἔχασε τὴ Σέλλεϋ. Κι' αὐτὴ, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες προτιμοῦσε τοὺς τολμηροὺς. Ἰσως αὐτὸ νὰ τοῦ γίνῃ μᾶθημα. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεῖς ὅτι ἐνῶ ὁ νεαρὸς ζὸν-προεμιέ νοσταλγεῖ τὴ Σέλλεϋ, τὴν ἴδια στιγμὴ ἑκατοντάδες ἄλλες δημοφῆς Ἀμερικανίδες νοσταλγοῦν αὐτὸν γιατί τὸν θεωροῦν ὡς τὸν πρῶτον ποθητὸν σύζυγον.

P. ΛΕΡΝΙΕ

Ἡ «ἐκρηκτικὴ» Σέλλεϋ Γουίντερς.

Ὁ «ἀπαρηγόρητος» Φάρλεϋ Γκρέιντζερ.

Μίτσι Γκρίνχορ

Το ξένο παιδί

«Αγαπημένη μου δεσποινίς,

«Δίστασα πολύ πριν πιάσω την πένα και σὰς εμπιστευθώ το μεγάλο, τὸν ἀβάσταχτο πόνο τῆς ψυχῆς μου. Ἐπὶ τέλους, ὅμως, ὁ ἔρωτας νίκησε τὸ δισταγμὸ μου. Δὲν ἦταν ἡ περφόρεια — σὰς βεβαίως — πού ἀλλοῦσέ μεν τὴν ἐξουσιοδοτοῦ μου ἦταν ἕνας φόβος μήπως ὁ ἔρωτάς μου θυμωμένη ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ γράφειν τοῦ σαρκασμοῦ σὰς... Ἐξω πεισθὴ γὰρ καὶ πού ἀποτελεῖ τὴν πιὸ πικρὴ, τὴν πιὸ ἀπογοητευτικὴ διαπίστωση γιὰ μένα: Ὅτι διαφέρουμε ριζικὰ σὲ ἀίσθησιν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον... Ἐγὼ ἐνοίωσα γιὰ σὰς αὐτὸ πού ἀνοιάζεται στὴν ποιητικὴ γλώσσα τοῦ ἔρωτος γοητεία, καὶ στὴν αὐτὴ κοσμιολογικὴν τὸν πρακτικὸν ἀνθρώπων, σαλαμαλά... Ἐσὶς πάλι, φαίνεται ἀπόλυτα προσηλωμένη καὶ ψυχραμένη. Δὲν κινδυνεύετε νὰ σὰς παρασύρῃ ἡ καρδιά σας σὲ ἀκρότητες ἀπαράδεκτες γιὰ τὴν οὐλοφάνεια ψυχρῆς λογικῆς σας, πού ἔχει ν' ἀντιμετωπίζῃ τὴν μεταφυσικὴν τὴν αἰσθητικὴν μετὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ σταθῇ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ σ' ὅλα τὰ ζητήματα τῆς καρδίας καὶ συνισταμένη τὴν ὁρὴ κρίσις.

«Ὁν κατάφερα νὰ σὰς συγκινήσω» τὸ φανταστικὸν σχέδιον εἶμαι βέβαιος — ὅτι δὲν θὰ ὑποπέσω νὰ σὰς συγκινήσω ποτέ... Τόσες φορές, τὸ περιβάλλον σκηνοθέτησε τὴν πιὸ ἐντονὴ γοητεία γύρω μας, γιὰ νὰ μὰς κἀν νὰ γλυστατοῦμε... Ἐγὼ ὁ φτωχός, κουτροβαλιάστηκα! Ἐσὶς ὑποδέσαστε — καὶ χωρίς μεγάλη προσπάθεια — νὰ κρατηθῇτε εὐκόλως τὰ πόδια σας... Ἰσορροπημένη ἀπόλυτα, ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν μαγεύσιν τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὴν ποιοτικὴν τοῦ στερεοῦ φθινοπωρινοῦ φεγγαρίου, τοῦ τελευταίου ζεφύρου, πού φουρτίζει μαγιστικὰς τρέλλες σὰς νοερινὰ κλαδιά, τὸ ἀσπρηνεὸ κῆμα τὸ πού φιλάει μετὰ προσποιημένη ἀνοιξιακὴ τρυφερότητα, τὰ βότσαλα τῆς ἐρημικῆς ἀκρογιαλίας, ἐνὺν συγκρατεῖ διὰ τῆς βίας τὸ γειωμυστικὸν ἡμιόλου, πού θὰ τὸ στεφανώσῃ σὲ λίγο μετὰ ἀφροῦ καὶ θὰ τὸ κἀν τρικυμία...

«Εἶχανε — θυμώσατε;... — βρεθῇ οἱ δύο σας, μόνον, στὴν βεράνδαν μιάς φθινοπωρινῆς βίλλας, πού ἀνοίγονταν στὴν μαγεύσιν τοῦ πεύκου καὶ ὑπὸ τὴν ἐντονὴν γοητεία τῆς θαλάσσης πού φασφάριζε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σας. Μ' ἕνα δυνατό καρδιόχτυπο, σὰς μίλησα, προσπαθώντας νὰ λυσώ μ' ἐρωτικὴ φλόγα, τὴν παγωμένη ἀδιαφορία σας... Γατὶ δὲν βέλτε νὰ με καταλάβετε;...

«Μὲ κυττάδατε μετὰ τὰ βελουδένια μάτια σας μισκλειστά;

«Νὰ καταλάβω τί... — Ἡ φωνὴ σας ἀντήχησε κοφτερὴ σὰν ἀτσάλι, κι' ἔσκισε σὰ δύο τὴν καρδίαν μου... Δὲν ὑπόφερα νὰ συνεχίσω. Ἀφοῦ δὲν εἶχαν καταφέρει νὰ σὰς ἐπηρεάσουν τόσες μαγείες μαγεύσεις, πού διακοσμοῦσαν γοητευτικὰ τὴν φθινοπωρινὴν μας μοναξιά, θὰ πῶ πῶς ἦσθε ἀσυνήχη κι' ἀναίσθητη... Ἀπελπισμένος, σκῆδωκα ἀπότομα κι' ἐξουσία ἀπὸ κοντὰ σας, δὲν κάνατε, φυσικὰ, καμμία κίνησι γιὰ νὰ με κρατήσετε... Τί νὰ με κάνατε;

«Πῆρα, λοιπόν, τὸν πόνο μου κι' ἐφυγα μακριὰ σας. Κι' ἀποφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ σὸν γατὶ τὰ τρέλλα μου ὄνειρα: Σὰς ἀγαπῶ! Εἶμαι γιὰ σὰς κατὰ λιγώτερον ἀπὸ τίποτα, καὶ εἰστε γιὰ μένα κατὰ περισσώτερον ἀπὸ τὸ πᾶν!... Σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ

σὰς ἀγαπήσῃ ἄλλος σὰν κι' ἐμένα... Γοητίζω μετὰ εἰδωλολατρικὴν προσήλωσιν ὑποστάς σας καὶ σὰς ἱκετεύω νὰ μοῦ δώσετε τὴν πιὸ ἀπέραντη εὐτυχία μ' ἕνα «ναί» ἀπὸ τὰ κατὰ κῆκιν μπουμπουκία τῶν χειλιῶν σας...».

«Αγαπημένη μου,

«Μὰ ναι, εἶσαι ὁ ἀγαπημένος μου! Δὲν ἀξίζει νὰ σὸ κρύψω, δὲν ἠπώρῳ νὰ σὸ ἀρνηθῶ... Τί σημασία ἔχει ἂν καταφερα ὡς τώρα νὰ κρατηθῶ σ' ἕνα ἐπίπεδο ἀπατηλῆς ψυχραιμίας; Ὅλα, ἡ ἀδιαφορία μου, ἡ λογικὴ μου, ἡ παγερὴ μου στάσις, δὲν ἦταν παρὰ καλὰ δοσμένη σκηνοθεσία... Στὸ βάθος μου μὲν κρῖνε φλογερὸ τὸ ἡφαίστειο τοῦ πιὸ παρὰ φθοροῦ ἔρωτα...

«Μὰ, δὲν πρέπει νὰ σὸ πῶ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πέσουμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου... Ἐνὰ φοβερὸ μυστικὸ μὰς γοητίζει... Ἐνὰ μυστικὸ πού δὲν θὰ τολμούσα ποτὲ νὰ σὸν τὸ ὁμολογήσω μετὰ τὸ στόμα μου καὶ πού με μεγάλη προσπάθεια τὸ ἐμπιστευομαι τώρα σὸν χαρτί:

«Εἶμαι ὑπὲρ! Ἡ ἀγνότης μου εἶναι καλὰ παιγνίον θεάτρο... Πίσω ἀπὸ τὴν αὐλαία του, κρύβεται ἡ πιὸ ἀσύνληπτη δυστυχία... Κάποτε, ἐδῶ καὶ τρία ἔτη — στὸν καιρὸ τῶν πρώτων μου πεταγμάτων στὴ ζωὴ — δόθηκα, γεμάτη εὐπιστία, στὸν πρώτῳ ἄνδρα πού ἔκανε τὴν ἀσύνλογιστὴ καρδίαν μου νὰ γυμνήσῃ... Ἀλλοίμονο! Τὰ φιλία μου ἐνσαρκώθηκεν σ' ἕνα λατρευτὸ ἀγγελοῦδι, πού βγήκε ἀπὸ μέσα μου ἀνυπόπτο, γιὰ νὰ μοῦ γάρσῃ μετὰ τὸ γαρούμενο γαμωγέλο τοῦ τὴν πιὸ μεγάλη ἀπόνοησι, δίπλα στὴν πιὸ μεγάλη λατρεία... Τί νὰ... Κατάφερα νὰ κρύψω τὸ φθινο μυστικὸν μου ἀπὸ τὴν ὑπὲρ μου — πτέρα, τὸ ξέρεις, δὲν ἔγω — φεύγοντας γιὰ ἕνα νομό ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, σὲ μιά μακρινὴ πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Κι' ἐκεῖ, σὲ σπῆτι μιάς ἡμέρας, συνένειμασας τοῦ πατέρα μου, γεννήθηκε τὸ παιδάκι μου!... Μπόρεσα νὰ ἐξασφαλίσω... τὴν τῆς γοῆς συνένειμασας, πού τὴν ἐξασφάλισε σὲ λίγον καιρὸ πῶς καλὰ ὁ τάφος! Ἐφυγα γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἀφίοντας τὸ παιδάκι μου στὰ χεῖρα μιάς εὐγενεῖς καὶ καλὴς, πού τὸ ἀνατρέφει τώρα μαζί μετὰ τὰ δικά της. Ταχτικά τῆς στέλνω ὅσα λεφτὰ μπορῶ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνόησα... Τὰ λούσα πού δὲν κάνω, γίνονται φορεματάκια τοῦ μικροῦ μου, γάλα, βούτυρο... Ἐλπίδα μου εἶναι μιά μέρα νὰ τρέξω κοντὰ σου, καὶ νὰ ζῶω σὸ πλεύρο τοῦ γιὰ πάντα μετὰ λατρεία... Ὁ ἔρωτάς εἶναι πᾶς γιὰ μένα εὐτυχία ἀπαγορευμένη. Μοῦ τὸν ζήτησε, λαχταρῶ τόσο νὰ σὸν δώσω... ἄλλοιμονο ὅμως, δὲν θὰ σὸν δώσω ποτέ... Τὸν εἶναι πνίγει μετὰ στὴ φτωχὴ καρδίαν μου, ἡ στοργὴ γιὰ τὸ φτωχὸ αὐτὸ παιδάκι, πού μ' εἶναι τόσο ἀνάγκη...»

«Σὲ λατρεύω... Ὁνειρό μου θάταν νὰ ζῶω μαζί σου καὶ νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου... Δὲν τὸ θέλωσιν ἡ ζωὴ!... Σέχασέ με, μοναδικὴ ἀγαπημένη μου...».

«Τὸ γράμμα σου σ' ἔκανε διπλὰ ἀγαπημένη σὰ μάτια μου... Τώρα δὲν εἶσαι μόνον λατρευτὴ. Εἶσαι καὶ ἀκριβὴ — σ' ἔκανε ἀκριβὴ τὸ μεγάλο σου μυστικὸ πού μοῦ ἐμπιστεύτηκες... Ἐγὼ τόσα νὰ σοῦ πῶ, πού δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα! Ἐνὰ μόνον καταφέρνω νὰ ξεχωρίσω μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπαναστατημένην μου σκέψιν: Τὸ παιδάκι σου εἶναι δικό μου! Δικό μας... Τὸ λατρεύω, τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ σένα... Εἶν' ἕνα κομμάτι τῆς λατρευτῆς σου σάρκας... Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ, ἀνθρώπινη καὶ φυσιολογικὴ, ἡ ζήλεια τρυφή στὴν ψυχὴν μου, θὰ μοῦ τὴν διώξῃ ἀμέσως ἡ συναισθησι τῆς μεγάλης θυσίας σου τοῦ μεγάλου σου πόνου... Στερήθηκες τὸ παιδάκι σου, τόσα μαρτυρικὰ χρόνια... Ἀσε με νὰ σὸ δώσω πίσω ἐγὼ...»

«Περιμένω νὰ μοῦ ὀρίσης ἐξὸ τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου μας, πού θάνα εὐτυχία καὶ γιὰ τοὺς δύο μας — καὶ γιὰ τοὺς τοῖς μας!...».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Βίλμα Κυριαζοπούλου. — Τὰ παρόπιστα σας εἶναι — τὸ λιγώτερον — ὀδία. Συνήθισα πάντα νὰ σκῶ δὲν πᾶν ἀπὸ τὸν πόνο τῶν θυμητικῶν μετὰ τὴν, μετὰ τὴν... Μετὰ ἀπὸ τὴν συμπτῶσιν μου, βγήκανε ἕνα σωρὸ ἀνθρώπινες σελίδες μου, καὶ ἕνα ὁλόκληρο μυθιστόρημα: «Τὸ ρομαντικὸν μιάς μικρῆς ὁρωστικῆς...» Δ. Μ. π. — Οἱ στίχοι σας κατὰ θέλουν νὰ πονεῖ, χωρίς ὅμως νὰ τὸ ὁλοκληρῶνουν... Διαβάστε ποιήματα. Ἰάσωνά Κ. Γ. ἰα... νουλάκη... Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλαυκτικά λόγια σας. Ναι, ὁ συνθέτης, ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ δημοσιογράφος Χαίροπουλος, εἶναι ἕνα κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Τὸ «Σ. ἡρασιστα» καὶ τὸ «Ὁνειρό φτωχὸν μου» βρίσκονται στὸ κατὰστημα Γαϊτάνου (Στοὰ Ἀρσάκειου 10). Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, κυκλοφοροῦν καὶ σὲ δίσκους «Κολοιμπίτι» τραγουδιμένα καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὴν διαλεχτὴ τραγουδίστρια Ζωὴ Μάγγου. Βασίλ. Ψαρῶν. Καλάμας. Σὰς ἐννοεῖται γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ «Ἐκείνος-Ἐκείνη», εἶναι πρὸ πολλοῦ ἐξαντληθῇ.

Χ. Κ. Χ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ
στὴν παλὰ ΒουλὴΠότε βγίκε τὸ: «Κλιέφτω,
κλιέφτεις, κλιέφτει!»

Οἱ «παλαιοὶ ἄνθρωποι», ἐκείνοι πού βαστοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἑπαναστάσει τοῦ Εἰκοσιένου καὶ ζοῦσαν ἀκόμα στὰ 1870 καὶ πολὺ ἀργότερα, ἔγιναν, πολλὰς φορές ἀγριοὶ κυνηγοὶ τῶν «ξενωδιασμένων» πολιτικῶν — ἔτσι λέγαμε τοὺς σπουδασμένους στὰ ἐν-ρωπαικὰ πανεπιστήμια — πού πήγαιναν νὰ τοὺς πνίξουν μετὰ τὰ φῶτα τῶν ἐπιστημονικῶν θεωριῶν τους. Καὶ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη εἶναι γεμάτη ἀπὸ περίφημα ἱστορικὰ κοινοβουλευτικὰ ἀνέκδοτα αὐτῆς τῆς πάλης μετὰ τῶν «νέων ἀνδρῶν» καὶ τῶν «παλίων ἀνθρώπων», πού κράτησε μὴ ὁλόκληρη εἰκοσιεταίαν (1865—1885).

Βέβαια οἱ «νέοι ἄνδρες» βγήκαν στὸ τέλος νικητές. Μὴ φανταστῇ ὅμως κανεὶς πῶς κι' οἱ «παλαιοὶ ἄνθρωποι» καταθέσανε τὰ ὅπλα γρήγορα ἢ εὐκόλως. Ἦσαν κι' αὐτοὶ δεινοὶ στὸ λόγο. Μὰ καὶ στὸν ἀντίλογο. Ἐτσι στὰ ἄλλα ἀξίωι νὰ τὰ βγάλουν πέρα μ' ἐπικίνδυνους ἀντιπάλους τους μέσα στὴν ἴδια τὴν Βουλὴ, ὅπου οἱ «νέοι» τοὺς ἔκαναν διακοπές, γιὰ νὰ τὰ γάσουν, τὴν ὥρα πού μιλοῦσαν αὐτοὶ ἀπάνω στὸ βήμα ἐπὶ ὥρες.

Καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανένας πῶς οἱ «παλαιοί», ὅχι σὰν ῥήτορες, ἀλλ' ὡς ἐτοιμολόγοι στὴν πρόχειρη ἀπάντησι, ἂν δὲν ἐκέρδιζαν τὴν νίκη, βγαίνανε, τουλάχιστον, ἰσόπαλοι.

Σὲ μιά συνεδρίασι τῆς Βουλῆς τοῦ 1882, ἕνας «παλῆς» βουλευτὴς Σπάρτης, ὁ Δ. Δημητρακάκης, μιλοῦσε ἀπὸ τὸ βήμα, κι' ἔλεγε:

—Ὅταν ἕνας ἰδιοκτῆτης ἀποφασίσῃ νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ γῆμα του, πηγαίνει ἐπιτοπιῶν μετὰ τὸν μισθωτὴ καὶ ὀδηγοῦμενος ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ γῆματός του κανονίζει τοὺς δροὺς τῆς μισθώσεως. Ἄν δὲν μπορῇ νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ ἴδιος, τότε στέλλει τὸν κερατιῶν του...

Πετάγεται ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Π. Καλλιγὰς καὶ τὸν διακόπτει πᾶν σὸν λόγον του:

—Ἐννοεῖτε τὸν κ. Κερατιῶν, τὸν διοικητὴν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς;

Ὁ Δημητρακάκης ὅμως, χωρίς καθόλου νὰ τὰ γάσῃ ἀπαντᾷ ἀμέσως στὸν ὑπουργὸ ἐτοιμότητος:

—Ὁ τῆς Τραπεζῆς Κερατιῶς εἶναι δικός σου δούλος!

Ὁ Π. Καλλιγὰς ἦταν «νεωτεριστὴς» νὰ ποῦμε ὑπουργὸς καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ῥιγνόντουσαν πῶς συχνὰ οἱ «παλαιοί» ἀμα τοὺς πείραζε. Ὅταν κάποτε λοιπὸν ἔφερε στὴ Βουλὴ τὸ νομοσχέδιον μιάς βασιεῆς φορολογίας τῶν αἰνοποροδῶτων οἱ «παλαιοί» πού ἦταν καλοὶ γνώστες τῆς υπαίθρου, ἀντιδρῶσαν λυσσαλέα κατὰ τοῦ νομοσχεδίου.

—Βάζετε μιά μεγάλη φορολογία γιὰ νὰ ἀφαινεστέ τὰ τραγὰ σώζοντας, ἔτσι, τὰ δῶρα, ὅπως μὰς λέτε — φώναζε ἀπὸ τὸ βήμα ὁ βουλευτὴς Δωριῶς Γ. Κόταρης. Μὰ δὲ σκεπτόσαστε πῶς μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ κάνατε τὸν πληθυσμὸ ὅλης τῆς ὁσεϊνῆς Ἑλλάδος νὰ λιμοκτονῇ; Ἡ δὲν κάνατε καμμιὰ διακοπὴ ἀνάμεσα σὲ τραγιά κι' ἀνθρώπους;

Ἐστερα μίλησαν κι' ἄλλοι πολλοὶ ἐναντίον τοῦ νομοσχεδίου, ὥστε τὸ τέλος ἀναγκάσανε τὸν ὑπουργὸ ν' ἀποσύρῃ τὸ νομοσχέδιο, ἀφίοντας τὰ τραγιά καὶ τὰ δῶρα στὴ μαύρη υἱοῖα τους.

Ὁ Καλλιγὰς ὥστόσο τὸ φύλαξε αὐτὸ τοῦ Κόταρη, τοῦ πρώτου καὶ καυτοτικότερου ἀγροῦ ἐναντίον τοῦ φορολογικοῦ νομοσχεδίου του.

Μιά μέρα, λοιπόν, σὲ κάποια ἄλλη συνεδρίασι τῆς Βουλῆς εἶχε πάρει ξανά τὸ λόγο ὁ Κόταρης καὶ μιλοῦσε γιὰ ἕνα νέο φορολογικὸ νομοσχέδιον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, τονίζοντάς ἀπὸ τὸ βήμα, ὅτι εἶναι λαμβασμένο καὶ στὴ διατύπωσί του, κοντὰ στὰ ἄλλα στοραβὰ κι' ἀνάποδα καὶ πῶς πρέπει νὰ διορθωθῇ καὶ γραμματικῶς...

Ἄναψε τότε ὁ Καλλιγὰς ἀπὸ τὸ κακό του. Καὶ διακόπτει τὸν Κόταρη:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε — τοῦ λέει — ὡς πού ἔχετε μάθει τὴν γραμματικὴ;

Κι' αὐτὸς ἀμέσως:

—Ὡς τὸ... κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει!... τοῦ δίνει ἀπάντησι ὁ Κόταρης.

Ἡ Βουλὴ ἔσκασε ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ Καλλιγὰς εἶχε πέσει, δίγως νὰ τὸ καταλάβῃ, πᾶν σὲ ἀγριο μολοσσό. πού τὸν δάγκωσε ἄγρια.

Ἀπὸ τότε βγήκε κι' ἔμεινε παροικιῶδες ὡς τίς μέρες μὰς τὸ «κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει!».

Μάλιστα, στὰ προπολεμικὰ χρόνια βγήκε κι' ἕνα βιβλίον μετὰ τὸν τίτλον «Κλέβω, κλέβεις, κλέβει», ἴσως ἀπ' τὸ παροικιῶδες ἐκείνου πού λέχθηκε τότε στὴ Βουλὴ.

Οἱ «παλαιοί» ἐκείνοι ἄνθρωποι ἦταν θεοὶ ἀνήμερα τῆς σάτυρας.

Γ. Α. Κ.

Διαζύγιον

Ἡ Ἑλένη Γκρόζε, κάτοικος τοῦ Ντιτρόιτ (Ἡνωμένες Πολιτεῖς) ἔληψε διαζύγιον, γιὰτὶ ὁ ἄνδρας τῆς πού ἦταν καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἀνιόταν νὰ τὴν φιλήσῃ στὸ στόμα λέγοντάς τῃ πῶς τὴν φιλεῖ μεταδίδον ἕνα σωρὸ μικροβία.

Στὸ Σάλεϊ τοῦ Ὁσεγκόν, κάποιος Μόος Φλάβ ἔληψε διαζύγιον γιὰτὶ ἡ γυναίκα του φοροῦσε ἀνδρικό πνιγνάλον καὶ κάπνιζε τσιγὰν. Ὁ δικαστὴς ἔκαμε δεκτὴ τὴν αἴτησί του. Στὴν ἀπόφασί του λέει τὸ ἔξης: «Τὸ νὰ φορᾷ μιά γυναίκα ἀνδρικό πανταλόνι καὶ νὰ καπνίζῃ τσιγὰν εἶναι τὸ ἴδιο σὰν ἕνας ἄνδρας νὰ βγαίη ξῶ με σογιέν καὶ μετὰ πρὸς ὄψιν καὶ τὰ γέλια βαυμένα!...

Παράδεισος

Ἐνὼ πλησιάζει ἡ Κυριακὴ, ἡ Κυριακὴ μοιραία, ἄρχισε κι' ὅλο ἐντείνεται ἡ δράσις τῶν ῥητορῶν. Πού μὰς τὰ λένε μιά χαρὰ, περίφημα κι' ὥραια γιὰ νὰ μὰς ἀποσπάσουν τῆς ψήφου μας τὸ δῶρον.

*

Κι' ἀπ' τὰ γλυκὰ τους στόματα, ρέει μέλι καὶ γάλα. Ἔργα κατασκευάζονται σπουδαία καὶ μεγάλα, προβάλλουν δρόμοι, γέφυρες καὶ σπῆτια καὶ σχο- (λεῖα καὶ σὸ λαὸ μοιράζονται πλοῦτη καὶ μεγαλεία.

*

Μὲ λόγια πλᾶνα κι' ὁμορφα καὶ παχουλὰ ἐξίσου, ἡ Ἑλλάδα μεταβάλλεται εἰς τόπον παραδείσου, ὅς τῃ μοιραία Κυριακῇ, πού λήγει ἡ ῥητορική, λήγει τὸ φῆλμ «Παράδεισος» καὶ πίπτει ἡ... αὐλαία!

Νέες εἰσφορές

Τὸ μῆνα δύο-τρὲς φορές,

ἔχουμε νέες «εἰσφορές»

πού πάντα τίς μαθαίνουμε μετὰ γέλια καὶ χαρῆς. Καὶ σημασιοτολίζονται ὅλες οἱ ἀγορές!

*

Κι' ἔτσι τῶν νέων εἰσφορῶν τὴ σχετικὴ τὴ νότα τὴ μάθαμε ἀπ' τὸν ὑπουργὸ τὸν κύριον Ζολῶτα, πού μόλις τοῦ Συντονισμοῦ ἐπῆρε τὸ τεφτέρι, καθῆκον του θεώρησε κι' ἐκείνος νὰ «εἰσφέρῃ».

*

Ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ τὸχουνε πάντα (τοῦτο: Συχνὰ-πυκνὰ εἰσφέρουνε τῶν «εἰσφορῶν» τὸ φροῦτο. Καὶ βάζουν — ἔτσι γίνεται δουλειὰ πρώτης γραμ-

*

μῆς) — ἐκείνοι τὸν κατάλογο καὶ τὰ λεφτὰ... ἐμεῖς!

Ἡ τιμωρία

Ὁ νεαρὸς ὁ φερέλπις, πού εἰς τὸ Κεφάλαιον τὸν Στάικον ἐφόνευσε, τὴν κοῦρσα νὰ τοῦ πάρῃ, ἐτιμωρήθῃ ἀσπληρὸς καὶ ὅχι ἐπεικῶς, κλεισθεὶς ἐκεῖ στῆς Κηφισιάς τὸ Ἀναμορφωτήριον ὅπου περνᾷ τὸν καιρὸ ὡς... «ἐσωτερικός» κι' ἀπ' ὅπου, λίαν προσεχῶς, θὰ λάβῃ ἀπολυτῆ- (ριον!)

Ἐκεῖ, λοιπόν, θὰ μορφωθῇ. Ἐκεῖ πού τώρα ἐκλείσθη, καὶ σὸ χαρτί του ἴσως γραφτῇ: «Διαγωγή Ἀρί- (στη)»

*

Βλέπετε, εἶνε ἀνήλικος. Μ' αὐτὴ τὴ θεωρία, πᾶς νέος χειριζόμενος περιστοφὰ καὶ σφαίρας, φανεύει δύο, ληστεύει τρεῖς κι' ἰδοὺ ἡ τιμωρία: Ὑπνος, φαί, ἀνάπαυσις καί... καθάρος ἀέρας!

Ἐπάνοδος

Ἐπὶ τέλους, νὰ τὴ τώρα,

κι' ἡ παλὰ καλὴ μας ὥρα!

Τὰ ρολόγια μὰς μιά ὥρα, πίσω πᾶς τὰχουμε βάλει, καὶ στὴν ὥρα τῆς ἡ... ὥρα, ξαναγύρισε καὶ πάλι.

*

Τώρα, ὅλα πᾶν ὥραια, ὅπως ὁ καθένας ξέρει. Βγαίνει τὸ πρῶτὸ ὁ ἥλιος κι' ὅχι πρὸς τὸ μεσημέρι. Καὶ μποροῦμε πᾶν νὰ ποῦμε, ἂν κανεὶς μὰς ἐρωτᾷ: —Ἐχουμε σωστὴ τὴν ὥρα καὶ μὰς λείπουν τὰ... (λεπτά!)

Παροδικὰ

Σὲ ἀρκετὰ ἐμπορεύματα, καινούργιες ἐμφανίσεις. Ἐγιναν αἰφνης κατ' αὐτὰς πολλὰς ὑπερτιμήσεις. Κι' ὁ ὑπουργὸς ἐδῆλωσε — γνώμη πολὺ εἰδική — ὅτι ἡ ὑπερτίμησις θάνα... «παροδική!» ὅταν, ὅμως, παροδικὴ Κανεὶς δὲν ἀφισβᾷ. Καὶ θὰ περάσῃ, δηλαδὴ γιὰ νάρθῃ εὐθὺς ἡ ἄλλη!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΟΙ «ΕΓΓΥΗΤΑΙ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΑΚΗΣ: νέος έρωτύλος και άδεκαρος.
ΤΑΚΗΣ: νεώτερος, ... έρωτυλώτερος κι' άδεκαρώτερος. ΛΙΤΣΑ: άδρα ύπαρξις που πλάσθηκε σέ στιγμές ευδιαθεσίας του Δημιουργού. ΡΙΤΣΑ: κόπια της Λίτσας. ΣΤΡΑΒΟΒΕΛΟΝΗΣ - ΜΑΥΡΟΚΛΩΣΤΙΔΗΣ: γνωστοί και μη... έξαι-δετέοι έμποροραφές.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα κοσμικό ζαχαροπλαστείο. 'Ο Λάκης και 'Ο Τάκης πίνουν με άργες και σοφά υπολογισμένες γουλιές το πρώτο και τελευταίο λόγω «πατηρήματος» απεριτίφ τους, ενώ συγχρόνως εξερευνούν τὰ ... γυναικεία περίετρα).

ΛΑΚΗΣ (δειχνόμενος τή Λίτσα και τή Ρίτσα, που κάθονται μόνες δυο-τρία τραπέζια δεξιώτερα): Πώς σου φαίνονται αυτές;

ΤΑΚΗΣ: Για να είμαι ειλικρινής, μπου-κιά και συγκώρο!

ΛΑΚΗΣ: Κι' έμένα το ίδιο. Τί λές, λοιπόν; Τους κολλάμε;

ΤΑΚΗΣ: Και δεν τους κολλάμε; Τί έχουμε να χάσουμε;

ΛΑΚΗΣ: 'Α! όσο γι' αυτό κάτι μπο-ρεί να χάσουμε...

ΤΑΚΗΣ: Δηλαδή;

ΛΑΚΗΣ: Πρώτα-πρώτα τήν ώρα μας, δεύτερον τὰ λόγια μας και τρίτον τὰ μυαλά μας...

ΣΚΗΝΗ 2η

('Η Λίτσα και 'Η Ρίτσα συνεχίζουν τή συζήτη τους.)

ΛΙΤΣΑ: Πρόσεξε πόσο έπίμονα μάς κυττάζουν;

ΡΙΤΣΑ: Δέ βαρύνεσαι! Κάνε τήν άδι-άφορη...

ΛΙΤΣΑ: Καί γιατί να κάνω τήν άδι-άφορη; Είναι κι' οι δυο τόσο ώραιοι!

ΡΙΤΣΑ: 'Εί! όχι δά και ώραιοι! Είναι, άπλως, συμπαθητικοί... ΛΙΤΣΑ: 'Ασφαλώς συζητούν γιά μας...

ΡΙΤΣΑ: Καί γιατί σου φαίνεται πα-ράξενο; Τους καρφώθηκαμε στο μάτι και γι' αυτό μάς συζητούν.

ΛΙΤΣΑ: Κι' άν μάς παρακολουθήσουν, τί θα κάνουμε;

ΡΙΤΣΑ: Θα τους σερβίρουμε τή χυ-λόπιττα. 'Εκτός άν ή έμφυτη ευγένειά μας μάς ανάγκασή να φερθούμε σαν κα-θώς πρέπει κοπέλλες και... δεχθούμε να μάς συνοδεύσουν!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ένα στενό κάπου στήν πλατεία 'Α-γάμων. Το... νεοσύστατο κουαρτέτο που έχει στο μεταξύ διασπασθή σέ δύο αρ-μονικώτατα ντουέττα, προχωρεί με άργα νωχελικά βήματα σιγοκουδενιάζοντας).

ΛΙΤΣΑ (ένώ στέκεται): Φτάσαμε... ΤΑΚΗΣ: Τόσο γρήγορα; Τί κρίμα να μην κάθεστε στή... Μαδρίτη!

ΛΙΤΣΑ: Πολύ συνηθισμένο κομπλιμέν-το! Δεν μπορούσατε να βοηθε κάτι πιο πρωτότυπο;

ΤΑΚΗΣ: 'Ασφαλώς θα μπορούσα, άν δεν με είχε ζαλίσει ή έκτυφλωτική όμορ-φιά σας!

ΡΙΤΣΑ (που πλησιάζει μαζί με τόν Λάκη): Λοιπόν, καληνύχτα σας.

ΛΑΚΗΣ: Πόσο άπλά τήν είπατε αυ-τή τήν καληνύχτα!

ΡΙΤΣΑ: Πώς θέλατε να τήν πώ δη-λαδή;

ΛΑΚΗΣ: Με σπαραγμό, με συντριδή, με απόγνωση!

ΡΙΤΣΑ: Γιατί;

ΛΑΚΗΣ: Γιατί χωρίζουμε! Κι' ίσως γιά πάντα! Μά όχι! Δεν είναι δυνατόν! Θα ξαναϊδωθούμε. Γιατί πρέπει να ξανα-ϊδωθούμε!

ΤΑΚΗΣ: Κι' ασφαλώς θα ξαναϊδωθού-με, αφού το θέλουμε όλοι μας! (Στή Λί-τσα). Δεν είν' έτσι, δεσποινίς;

ΛΙΤΣΑ: Μά πώς είναι δυνατόν να δώ-σουμε ραντεβού σέ δυο ανθρώπους που καλ-καλά δεν τους ξέρουμε;

ΤΑΚΗΣ: 'Εχετε δίκιο... Ξεχάσαμε να συστηθούμε. ('Ενώ υποκλίνεται). Τάκης Κακαραπάκης, έμποροεϋμενος.

ΛΑΚΗΣ: Λάκης Ψηλοελέκης, έπιχει-ρηματίας.

ΛΙΤΣΑ—ΡΙΤΣΑ (συγχρόνως): Χαρή-καμε πολύ.

ΛΑΚΗΣ: Λοιπόν; Πότε θα ξαναϊδω-θούμε;...

ΛΙΤΣΑ (ύστερα από μικρό δισταγμό):

ΡΙΤΣΑ: Καί κάνετε πολύ άσχημα!

ΤΑΚΗΣ (έμβρόντητος): Γιατί;

ΡΙΤΣΑ: Γιατί τυχαίως άκουσα να ίση ό μπαμπάς στή μαμά τήν καλοστημένη άπάτη σας

ΤΑΚΗΣ: 'Ο μπαμπάς σας; Δεν κα-ταλαβαίνω.

ΡΙΤΣΑ: Είμαι ή κόρη του Στραβοδε-λόνη!

ΛΙΤΣΑ (στον Λάκη): Κι' εγώ κατ' ά-τυχή σύμπτωση, είμαι ή κόρη του Μαυ-ροκλωστίδη, κύριε έγγυητά του κύριου Κακαραπάκη!

ΛΑΚΗΣ (σιγά στον Τάκη): Τί κάνου-νε οι άνθρωποι σ' αυτές τις περιπτώ-σεις;

ΤΑΚΗΣ: Τί άλλο; Τρέχουμε!

(Το βάζουν στα πόδια).

(Αύλαία)

Το άλλο Σάββατο το βράδυ στήν όδον Σπετσών 482.

ΛΑΚΗΣ: Σπετσών 482; Τ' είν' εκεί;

ΛΙΤΣΑ: Το σπίτι μιας φίλης μας που σκορώνει γιά το άλλο Σάββατόβραδο έ-να πάρτυ. Αυτός είν' ό μόνος τρόπος να συναντηθούμε γι'αυτό, ξέρετε μάς έχουν πολύ περιορισμένες...

ΡΙΤΣΑ: Λοιπόν; Είμαστε σύμφωνοι;

ΛΑΚΗΣ: Απολύτως! Καί... ζήτω ή φίλη σας και το πάρτυ της!

ΤΑΚΗΣ: Ζήτω της!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο τραύμ).

ΛΑΚΗΣ: 'Εν τάξει ή δουλειά!

ΤΑΚΗΣ: Τί εν τάξει, βρε ήλίθιε; Πώς θα πάμε στο πάρτυ;

ΛΑΚΗΣ: Μά θέλει ρώτημα; Με.. τὰ πόδια!

ΤΑΚΗΣ: Δεν έννοώ αυτό. Θέλω να πώ με τί ρούχα θά πάμε;

ΛΑΚΗΣ: 'Εχεις δίκιο. Δεν το σκέ-φτηκα.

ΤΑΚΗΣ: Για στάσου!

ΛΑΚΗΣ: Βρήκες καμιά λύσι;

ΤΑΚΗΣ: Ναί, κάτι σκέφτηκα. Χρω-στάς τίποτα στο ράφτη σου;

ΛΑΚΗΣ: Δόξα τώ Θεώ, όχι!

ΤΑΚΗΣ: Ούτε εγώ έχω στρώω τίποτα στον δικό μου.

ΛΑΚΗΣ: Ναί, αλλά ντρέπομαι να τού πώ να με σουλουπώση βερεσέ.

ΤΑΚΗΣ: Κι' εγώ αισθάνομαι άκριβώς όπως κι' εσύ. 'Αλλά αυτό δεν έχει ση-μασία, γιατί θα χειρισθούμε το ζήτημα διαφορετικά.

ΛΑΚΗΣ: Δηλαδή;

ΤΑΚΗΣ: Πάμε και θα δής...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο έμποροραφείον του Στραβοδελόνη).

ΤΑΚΗΣ: Θα ράψετε λοιπόν το κο-στούμι του φίλου μου και θα τού το πα-ραδώσετε το άργότερα τήν άλλη Τετάρ-τη. Καί έγγυητής είμαι εγώ!

ΣΤΡΑΒΟΒΕΛΟΝΗΣ: 'Εν τάξει, κύριε Κακαραπάκη!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο έμποροραφείον του Μαυροκλω-στίδη).

ΛΑΚΗΣ: Νομίζω πως δεν χρειάζεται να πούμε τίποτ' άλλο...

ΜΑΥΡΟΚΛΩΣΤΙΔΗΣ: 'Ασφαλώς κύ-ριε Ψηλοελέκη. 'Αφού έγγυάστε έσείς γιά τόν φίλο σας!...

ΣΚΗΝΗ 7η

(Στο δρόμο).

ΤΑΚΗΣ: Μπράβο μας! Σπουδαία τὰ καταφέραμε. Θα ντυθούμε σαν φ'γουρίνικ διατηρώντας τήν αξιοπρέπειά μας

ΛΑΚΗΣ: Σωστά! 'Αλλο να χρωστάς το κοστούμι που έραψες βερεσέ, κι' άλ-λο να το όφείλεις ως έγγυητής.

ΣΚΗΝΗ 8η

(Στο πάρτυ της όδου Σπετσών 482

'Ο Τάκης και 'Ο Λάκης καταφθάνουν κομ-ψοντυμένοι, παρφουμαρισμένοι και... όλα τὰ είν'—μένοι).

ΤΑΚΗΣ: Δεσποινίς Ρίτσα, καλησπέ-ρα σας. 'Όπως βλέπετε είμαστε συνεπείς στο ραντεβού μας.

ΡΙΤΣΑ: Καί κάνετε πολύ άσχημα!

ΤΑΚΗΣ (έμβρόντητος): Γιατί;

ΡΙΤΣΑ: Γιατί τυχαίως άκουσα να ίση ό μπαμπάς στή μαμά τήν καλοστημένη άπάτη σας

ΤΑΚΗΣ: 'Ο μπαμπάς σας; Δεν κα-ταλαβαίνω.

ΡΙΤΣΑ: Είμαι ή κόρη του Στραβοδε-λόνη!

ΛΙΤΣΑ (στον Λάκη): Κι' εγώ κατ' ά-τυχή σύμπτωση, είμαι ή κόρη του Μαυ-ροκλωστίδη, κύριε έγγυητά του κύριου Κακαραπάκη!

ΛΑΚΗΣ (σιγά στον Τάκη): Τί κάνου-νε οι άνθρωποι σ' αυτές τις περιπτώ-σεις;

ΤΑΚΗΣ: Τί άλλο; Τρέχουμε!

(Το βάζουν στα πόδια).

(Αύλαία)

ΟΙ μάσκες είναι τεσσάρων ειδών: μαλα-κτικές, στυπτικές, έξυγιαντικές και τονω-τικές.

Θα χρησιμοποιήσετε τις μαλακτικές μάσκες όταν το δέρμα του προσώπου σας είναι έρε-θισμένο γιά όποιοδήποτε λόγο (μεταβολή της θερμοκρασίας, άερας, κουροστι-κός περίπατος στήν έξοχη κτλ.).

'Η στυπτική μάσκα ένδεικνύται ό-ταν το δέρμα του προσώπου σας εί-ναι άτονο και παρουσιάζει τή χα-ρακτηριστική εκείνη χαλάρωσι, που κάνει μια γυναίκα να φαίνεται κα-τά πολλά χρόνια μεγαλύτερη.

Τις έξυγιαντικές μάσκες θα τις χρησιμοποιήσετε γιά να καθαρίσετε βαθειά το δέρμα τού προσώπου σας.

Οι τονωτικές μάσκες τέλος, αποδίδουν στήν άν-θρώπινη στήν κατηγορία αυτή άνήκουν όλες οι μάσκες που γίνονται από φρούτα.

Μαλακτικές μάσκες

'Ας δούμε καθεμιά άπ' αυτές τις μάσκες χωριστά, αρχίζοντας από τις μαλακτικές. Οι κυριώτερες μα-λακτικές μάσκες είναι οι έξης:

'Από χοιρινό λίπος.— Προηθευ-θήτε λίγο νωπό χοιρινό λίπος. Θα το διαλύσετε σέ «μπαίν-μαρί» με ή-ρεμη φωτιά. Προτού άκουη κούω-ση — όταν θα είναι χλιαρό — γτυ-πήστε το μ' ένα πηρούνι, ρίχνοντας σιγά-σιγά μέσα σ' αυτό καμιά εί-κοσαριά σταγόνες βάμματος βενό-ης. Θα βγάλετε αυτή τή μάσκα στο πρόσωπό σας και θα τήν κρατήσε-τε επί 15—20 λεπτά.

'Η μάσκα αυτή ένδεικνύται κυρί-

Μαλακτική μάσκα από χοιρινό λίπος.

Θ' αναμίξετε πρώτα το ροδόχρο με τήν «γκόμ άντραγκάντ» και θα προσθέσετε κατόπιν το ύδωρ της κολωνίας. Θα αφήσετε αυτό το μίγμα σέ ήρεμία επί μια ώρα και ύστερα θα το χρησιμοποιήσετε.

Αυτή ή μάσκα φέρνει έξ ίσου καλά άποτελέσματα. 'Ε-ξαφανίζει τις μικρές ρυτίδες, σφίγγει τήν έπιδερμίδα και τήν ζαφρεί. 'Αντενδείκνυται στή ξηρά και κουταλιά δερ-ματί, γιατί είναι λίγο έρεθιστική.

Με νερό θαφνοκεράσου.— Οι αναλογίες είναι οι έξης:

Μισό άσπράδι αυγού.

'Αγνό έλαιόλαδο 20 γραμ.

'Υδωρ θαφνοκεράσου 15 γρ.

Στυπτηρία 10 γραμ.

'Αφού αναμίξετε αυτά τὰ συ-στατικά θα τὰ άπλώσετε πάνω σέ τσαλάτα και θα τὰ κρατήσε-τε επί μερικά λεπτά πάνω από μια κατσαρόλα με άχνιστό νερό. Κατόπιν θα βγάλετε τή μάσκα στο πρόσωπό σας και τήν άφήσετε επί 20 λεπτά και ύστερα θα τήν βγάλετε με καθαρό νερό.

Αυτή τή μάσκα πρέπει νά τή βγάλετε πολλά βράδια στή σειρά. Τονώνει και αναζωογονεί τήν έ-πιδερμίδα.

Με γάλα.— Θα ρίξετε δυο κουταλιές κουάκερ μέσα σέ γά-λα, που θα το βγάλετε να βράση στή φωτιά ως πού να σχηματι-σθή ένας παχύς υαλός. Θα προσ-θέσετε κατόπιν δυο κουταλιές τού καφέ αινόδεντρο και θ' άπλώσετε αυτό το μίγμα στο πρόσωπό σας όπου θα το άφήσετε επί μια ώ-ρα. Είναι καλό να σκεπάζετε τὸ πρόσωπό σας με μια γάζα κατά τὸ διάστημα αυτό.

'Η μάσκα αυτή φρεσκαίνει τήν έπιδερμίδα και τής δίνει μια βελούδινα απαλότητα.

'Όλες αυτές οι μάσκες που σας δώσαμε εδώ τίς συνταγές τους, χρησιμοποιούνται με άριστα άποτελέσματα άπ' τούς ά-στέρες τού Χόλλυγουντ γιά τή διατήρησι της όμορφιάς τους.

Με τις άκρες τών δακτύλων θ' άπλώσετε στο πρόσωπό σας το άσπράδι τού αυγού με μέλι.

Με άχνιστό νερό.— Θα φτιάξετε μέσα σέ μπαίν-μαρί μια ζύμη με άχνι άλεύρου και νερό. Αυτή τή ζύμη θα τήν άπλώ-σετε ζεστή πάνω στο πρόσωπό σας και θα τήν κρατήσετε

ΜΑΣΚΕΣ

Πώς θα τις φτιάξετε

στην περίπτωση αυτή φέρνει καλά άποτελέσματα.

Με άσπράδι αυγού.— Θα άπλώσετε το άσπράδι πάνω στο πρόσωπό σας μ' ένα ειδικό πινέλο. Θα το άφήσετε εκεί επί 20 λεπτά και κατόπιν θα το βγάλετε με καθαρό νερό.

'Η μάσκα αυτή εξαφανίζει τις ρυτί-δες που πρωτοεμφανίζονται. Είναι έ-ξαιρετη όταν θέλετε ν' αναζωογονήσε-τε τήν έπιδερμίδα σας, γιά να πάτε σέ μια κοσμική συγκέντρωσι κτλ. Δεν πρέπει, όμως να κάνετε κατάντησι.

Μπορείτε, άν θέλετε να ρίξετε πά-νω από τή μάσκα αυτή μια λεπτή σκό-νη από καουρδισμένα ρεβύθια. Το ά-ποτέλεσμα θα είναι πολύ καλύτερο.

Με μέλι και αυγό.— Θ' άμιξετε: ένα άσπράδι αυγού, μια κουταλιά τού γλυκού μέλι και μισή κουταλιά τού γλυκού χυμό λεμονιού. Θα τὰ χτυπή-σετε μαζί και θα τὰ άπλώσετε στο πρόσωπό σας. Θα βγάλετε αυτή τή μά-σκα έπειτα από 20 λεπτά με καθαρό νερό.

'Η μάσκα αυτή φρεσκαίνει τήν έπιδε-ρμίδα και προλαμβάνει τις ρυτίδες.

Με «γκόμ άντραγκάντ» (τραγακάν-θινο κόμμι).— 'Η αναλογία είνε ή έξης: Ροδόχρο μια κουταλιά τού καφέ, Γκόμ άντραγκάντ μια πρέζα.

'Υδωρ κολωνίας, μια κουταλιά τού καφέ.

Θ' αναμίξετε πρώτα το ροδόχρο με τήν «γκόμ άντραγκάντ» και θα προσθέσετε κατόπιν το ύδωρ της κολωνίας. Θα αφήσετε αυτό το μίγμα σέ ήρεμία επί μια ώρα και ύστερα θα το χρησιμοποιήσετε.

Αυτή ή μάσκα φέρνει έξ ίσου καλά άποτελέσματα. 'Ε-ξαφανίζει τις μικρές ρυτίδες, σφίγγει τήν έπιδερμίδα και τήν ζαφρεί. 'Αντενδείκνυται στή ξηρά και κουταλιά δερ-ματί, γιατί είναι λίγο έρεθιστική.

Με νερό θαφνοκεράσου.— Οι αναλογίες είναι οι έξης:

Μισό άσπράδι αυγού.

'Αγνό έλαιόλαδο 20 γραμ.

'Υδωρ θαφνοκεράσου 15 γρ.

Στυπτηρία 10 γραμ.

'Αφού αναμίξετε αυτά τὰ συ-στατικά θα τὰ άπλώσετε πάνω σέ τσαλάτα και θα τὰ κρατήσε-τε επί μερικά λεπτά πάνω από μια κατσαρόλα με άχνιστό νερό. Κατόπιν θα βγάλετε τή μάσκα στο πρόσωπό σας και τήν άφήσετε επί 20 λεπτά και ύστερα θα τήν βγάλετε με καθαρό νερό.

Αυτή τή μάσκα πρέπει νά τή βγάλετε πολλά βράδια στή σειρά. Τονώνει και αναζωογονεί τήν έ-πιδερμίδα.

Με γάλα.— Θα ρίξετε δυο κουταλιές κουάκερ μέσα σέ γά-λα, που θα το βγάλετε να βράση στή φωτιά ως πού να σχηματι-σθή ένας παχύς υαλός. Θα προσ-θέσετε κατόπιν δυο κουταλιές τού καφέ αινόδεντρο και θ' άπλώσετε αυτό το μίγμα στο πρόσωπό σας όπου θα το άφήσετε επί μια ώ-ρα. Είναι καλό να σκεπάζετε τὸ πρόσωπό σας με μια γάζα κατά τὸ διάστημα αυτό.

'Η μάσκα αυτή φρεσκαίνει τήν έπιδερμίδα και τής δίνει μια βελούδινα απαλότητα.

'Όλες αυτές οι μάσκες που σας δώσαμε εδώ τίς συνταγές τους, χρησιμοποιούνται με άριστα άποτελέσματα άπ' τούς ά-στέρες τού Χόλλυγουντ γιά τή διατήρησι της όμορφιάς τους.

'Ετσι θ' άπλώσετε στο πρόσωπό σας τή ζύμη με άχνι άλεύρου.

ως σέ περιπτώσεις που το δέρμα σας έχει σκά-σει από το κρύο ή από μια άπότομη μεταβολή της θερμοκρασίας. Μπορείτε να τήν βάζετε κάθε 2—3 ήμέρες.

'Αν δεν βοηθε χοιρινό λίπος, μπορείτε να προ-ιμθευθήτε νωπή λαυολίνη. Θα τήν διαλύσετε σέ μπαίν-μαρί και θα τήν άπλώσετε στο πρόσωπό σας όπως κάποτε και γιά τήν προηγούμενη.

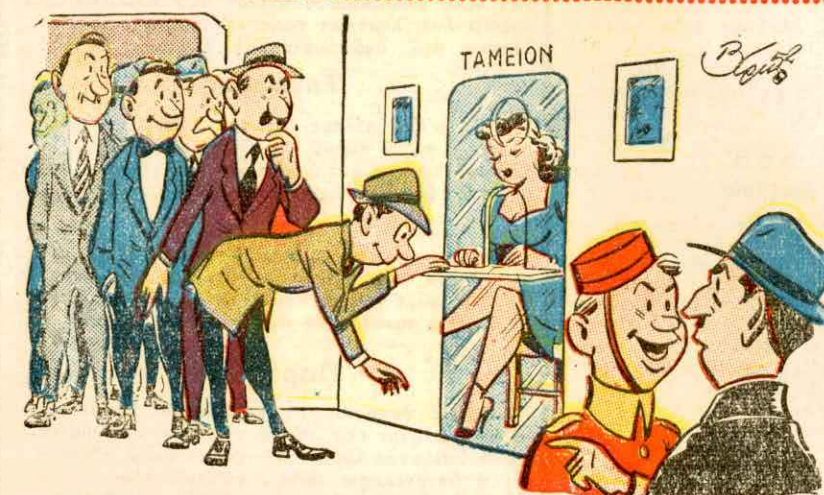
Θα βγάλετε αυτές τις μάσκες από το προσω-πό σας μ' ένα ειδικό χαοτί γιά ξεμακιγιάρισμα.

Με μέλι.— Καί ή μάσκα αυτή είναι πολύ ά-ειοσύστατη. 'Εκτός από τὰ άλλα πλεονεκτήματά της, καθαρίζει τήν έπιδερμίδα και τήν τονώνει.

Είναι κατάλληλη γιά όλα τὰ πρόσωπα.

Δεν χρειάζεται καμιά ειδική προπαρασκευή, Θα προσέξετε μόνο ώστε το μέλι πού θα χρησι-μοποιήσετε να είναι άρίστης ποιότητας. Μπορεί-τε, άν θέλετε, να προσθέσετε σ' αυτό μερικές σταγόνες λεμόνι. Θ' αφήσετε αυτή τή μάσκα στο πρόσωπό σας επί 15—20 λεπτά και κατόπιν θα τήν βγάλετε μ' ένα βαυπάκι, πού θα βρέξετε μέσα σέ χλιαρό άιθόνερο.

Με άχνι άλεύρου.— Θα φτιάξετε μέσα σέ μπαίν-μαρί μια ζύμη με άχνι άλεύρου και νερό. Αυτή τή ζύμη θα τήν άπλώ-σετε ζεστή πάνω στο πρόσωπό σας και θα τήν κρατήσετε

"Έξυπνος άνθρωπος τ' αφεντικό μας!..." Έβαλε κρύσταλλο μέχρι κάτω κι' κινηματογράφο, κόβει μονέδα.

(Του Β Χριστοδούλου)

Αν τη δραματική περιπέτεια της 'Αννούλας Παυλάκου ή Θωμάκου, την βλέπαμε στον κινηματογράφο, σφαλώς θα μας γέννησε, από την πρώτη στιγμή, τη δυσπιστία. Κι όμως ο πρωιμώδης της κοπέλλας αυτής στα κατοικιακά χρόνια, ως μέλους της μυστικής οργάνωσης «ΟΜΗΡΟΥΣ», και η πραγματική τραγωδία που έζησε τότε, ξεπερνούν και την πιο παράτολη φαντασία.

Την εποχή εκείνη, η 'Αννούλα Παυλάκου, ήταν ένα κορίτσι μόλις δεκαεφτά χρόνων, που έμενε στον Πειραιά, μαζί με τους γονείς της. Δύο ήταν κυρίως οι λόγοι για τους οποίους ο «ΟΜΗΡΟΣ» αποφάσισε να την εντάξει στ' αγωνιστικά πλαίσια του. Πρώτ' απ' όλα, ο χαρακτήρας της. Η Παυλάκου ήταν εξαιρετικά έξυπνη και δραστήρια, δύο πράγματα δηλαδή που της έδιναν όλες τις δυνατότητες να βοηθήσει αποτελεσματικά το μυστικό πόλεμο εναντίον του 'Αξονος. 'Ο δεύτερος λόγος ήταν, ότι το σπίτι της, στον Πειραιά, βρισκόταν σε κάποιο ύψωμα, απ' όπου μπορούσε κανείς να καποτηνεί μ' ευκολία ολόκληρο τον όμο του Κερασινίου, καθώς και την περιοχή των αποθηκών βενζίνης της «Σέλλ».

Έτσι η Παυλάκου, αποτέλεσε ένα πολύτιμο στοιχείο για την οργάνωση και μπήκε στην ομάδα πληροφοριών της αεροπορίας του «ΟΜΗΡΟΥ», που τη διέθυνε ο επίσημος κ. Κωνσταντίνος Γεραντζόπουλος, με άμεσο προϊστάμενό της το δικηγόρο κ. 'Εμμανουήλ Μαντουβάλου.

Παρουσίαζε, οι πληροφορίες της τομής της 'Ελληνπούλας, γύρω από την τόσο ουσιαστική ναυτική κίνηση του Κερασινίου, ήταν πάντοτε απόλυτα ακριβείς, αλλά και η γενικότερη δραστηριότητα της στην παρανομία της κατοχής, ήταν εξαιρετικά ικανοποιητική. 'Οπότε, ύστερα από ένα χρόνο εκπληκτικής δράσης, άγνωστο πώς, το μυστικό της μαθεύτηκε από ένα τρομερό καταδότη: το Σοφοκλή Βιδάρη, πράκτορα των 'Ες - 'Ες του οδού Μέρλιν, ο οποίος δεν άργησε να το αναφέρει στους γιγαντιαίους προϊσταμένους του. 'Εκείνοι του έδωσαν τότε εντολή να μη τη συλλάβει άμεσα, αλλά να εντείνει την παρακολούθησή του γύρω από τη δράση της και τις επαφές της κι' όταν θα μαθίναμε πρόσωπα και πράγματα να προέβαινε στη σύλληψή της. 'Από την ίδια στιγμή, λοιπόν, ο Σ. Βιδάρης έζησε η ανόριστη σκιά της. Κι' έπειτα από ένα μήνα σχεδόν, το Μάιο του 1944, αποφάσισε να βάλει σ' εφαρμογή τα σκεπτά του σχεδία.

Ο τρόπος που δούλεψε η Παυλάκου, ήταν ο εξής: Μόλις συμπληρωνό το δελτίο των πληροφοριών της από τη ναυτική κίνηση του Κερασινίου, ανέβαινε στην 'Αθήνα με το τραίνο. 'Ετσι και το μοιραίο εκείνο πρωί — που έμελλε να είναι και το τελευταίο που θ' ανασταίε ελεύθερη — ξεκίνησε από το σπίτι της για ν' ανέβει στην 'Αθήνα, όπου είχε συνάντησι με τον κ. Μαντουβάλου. Μόλις έφθασε στον ηλεκτρικό σταθμό, ο Σ. Βιδάρης που την παρακολουθούσε συνεχώς, πήγε και στάθηκε κοντά της. Η κοπέλλα ούτε καν τον πρόσεξε. 'Ετσι, μόλις ήρθε το τραίνο, μπήκε αμέριμνη σ' ένα βαγόνι κι' ύστερα από είκοσι λεπτά διαδρομής, έφτασε στην 'Ομόνοια. 'Ετοιμάσθηκε τότε να προχωρήσει προς μια από τις εξόδους του υπογείου σταθμού. Σαφνικά, όμως, ένοιωσε το αίμα της να παγώνει. Μία φωνή τη ψιθύρισε κοντά στο αὐτή:

— Μην κινηθείς, γιατί θα σε σκοτώσω άμέσως!...

— Εντροπή! η συνοματία του «ΟΜΗΡΟΥ», ένοιωσε την κίνησή της και έτο- νιζε τώρα στο ίδιο επιτακτικό ύφος:

— Προχώρησε προς την έξοδο της οδού Γ' Σεπτεμβρίου, χωρίς να δείχνεις πώς φοβάσαι. Σε προειδοποιώ πώς, αν τομήσης να το σκάσεις, θα σε πυροβολώσω!...

Χωρίς ν' αντιληφθούν τίποτα οι διαβάτες της πλατείας 'Ομο- νίας από την τραγωδία που εξελίσσεται μπροστά στα μάτια τους, ο Σ. Βιδάρης την έσπρωξε σ' ένα ταξί και, αμέλητος, κάθισε δίπλα της. 'Υστερα διέταξε το σωφεί, να τους οδηγήσει ολότα- γος στην οδό Μέρλιν. Πραγματικά, έπειτα από λίγα λεπτά, έφτα- σαν στο χτίριο που στεγαζόνταν τα 'Ες-Ες. 'Ο προδότης, με το περιστρεφόμενο πάντα στο χέρι, τη διέταξε να μη μείνει. Στην είσοδο, την παρέλαβαν δύο Γερμανοί και, χωρίς να της απευθύνουν καμμία λέξη, την έκλεισαν στα φοβερά υπόγειά του μεγάρου.

Η αγωνία της μικρής Παυλάκου, ήταν απείρηστη. Δεν μπο- ρούσε να καταλάβει από που είχε κατορθώσει ο άγνωστος εκείνος προδότης που τη συνέλαβε, να πληροφορηθεί τη δράση της και τις κινήσεις της ως την τελευταία λεπτομέρεια τους. Τα άγνωστα όλα αυτά, γιατί δεν μπορούσε να φανταστεί πόση σατανική έκλει- ναν μέσα στη δραστηριότητά τους οι πράκτορες και οι υπηρέτες των 'Ες-Ες. Και οι ώρες περνούσαν βαρείες και καταθλιπτικές για την τομή της 'Ελληνπούλας, που αγωνιούσε με τη σκέψη, ότι οι δικοί της θα περίμεναν μάταια την επιστροφή της...

Όσο, το άπογευμα της ίδιες μέρες, η πόρτα του κελιού της άνοιξε και δύο πελώριοι Γερμανοί την τράβηξαν βάνουσα έξω και την ανέβασαν με τον ίδιο τρόπο στο ανακριτικό γραφείο, όπου την περίμενε ο φοβερός ταγματάρχης Λούντβιν φον Γκράς. Οι πρώτες ερωτήσεις άρχισαν με σχετική ευγένεια. 'Αλλά η 'Αννούλα Παυλά- κου δεν γύρισε ούτε καν να τον κυττάξει. Και τότε σ' ένα νόνη- τρι, οι γιγαντιαίοι Γερμανοί άρχισαν να τη γρονθοκοπούν με μα- νία. Τ' όμορφο προσωπικό της παραμορφώθηκε άμέσως. 'Αλλά και πάλι η κοπέλλιτσα αυτή των δεκαεφτά χρόνων, στάθηκε με ψυμένο μέτωπο μπροστά στους Βασανιστές της.

Στο τέλος, ο φον Γκράς διέταξε να την ξανακλείσουν στο απομο- νωτήριο της. Η νύχτα εκείνη ήταν φοβερή για την Παυλάκου. Κι' όταν έληξε και ξαναένοιξε πάλι το φοβερό δωμάτιο της ανακρίσεως, ο ταγματάρχης των 'Ες-Ες ήταν άκουη πιο τρομερός από κάθε άλλη φορά. 'Ολόκληρη η κλίμακα των φοβερών βασανιστηρίων, που είχε έφθαιρε η σαδιστική φαντασία των φανατικών όπαδών του Χί- τλερ, εφαρμόσθηκε με απόλυτη ακρίβεια πάνω στο άτυχο θύμα τους. Τίποτε όμως δεν κατάρριβαν να λυγίσει την Παυλάκου. 'Όπως ήταν έτοιμο, οι Γερμανοί σκύλισαν. Και ο ανακριτής, μ' ένα πονηρό και σατανικό χαμόγελο, της είπε:

— 'Ας είναι. Δεν πειράζει που μας κουράσατε. 'Απόψε όμως θα ξεκουραστούμε και μαζί με τη σειρά μας!

Φυσικά, τη σημασία των λέξεων αυτών, δεν έμπορε να την κα- ταλάβει τη στιγμή εκείνη. 'Αλλά την ξέγνησε, όταν την ίδια νύχτα, στο κελί της εισέβαλαν μερικοί μεθυσμένοι Γερμανοί στρατιώτες

Ε'κινες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μιά μικρή εθνομάρτυς

καταδικάζαν. 'Ο φον Γκράς, λοιπόν, κάλεσε επείγοντως τον Σ. Βιδάρη και του έδωσε εντολή ν, αναλάβει αυτός την εκτέλεσή της, με όποιονδήποτε τρόπο ήθελε. 'Ο σαδισμός του προδότη φούντωσε πο- νομίας. Χωρίς να χάσει στιγμή, κατέβηκε άμέσως στο απομονωτή- ριο της και με επιτακτικό ύφος τη διέταξε:

— Σήκω πάνω και, χωρίς πολλές κουβέντες, ακολουθήσε με!...

— 'Αλλά η κοπέλλα δεν μπορούσε να σταθεί πια στα πόδια της. Για ν' αμύνεται, ο Σ. Βιδάρης παρακάλεσε δύο Γερμανούς, να την βοηθήσουν κι' αυτοί την άρπασαν στα χέρια και την έριξαν σ' ένα κουρέλι μέσα σ' ένα στρατιωτικό αυτόκινητο. 'Υστερα ξεκίνη- σαν ολόταγος με κατεύθυνση την 'Ιερά 'Οδό. Η 'Αννούλα Παυλάκου, πάλι, έλη τη νάρκη των αισθήσεων της, είχε σάφη πια την έντυψη, ότι πηγαίνει προς το θάνατο. Και με σφιγμένη την ψυχή από την αγωνία, έβλεπε μέσα από τα παράθυρα του αυτόκινήτου να διαγράφονται αμυδρά στο νυχτερινό σκοτάδι τα τοπία της 'Αττικής, που δεν θα ξανάβλεπε πια.

Αφ' ου πέρασαν το Δασνί, συνέχισαν με ήλιγγιδή ταχύτητα τη πορεία τους προς την 'Ελευσίνα. Και λίγο προτού μπούν στο χω- ρίο, σταμάτησαν άποτομα και την κατέβασαν. 'Ενας ξερότοπος ά- κωνάντας μπροστά τους. Σκληρός και ανάγλυτος ο Σ. Βιδάρης, την πρόσταξε με το συνθημένο του ύφος:

— Προχώρησε μέσα στο χωράφι. Και μη γυρίσεις πίσω να κυτ- τάξεις, γιατί σου την άναψα!

Η 'Αννούλα Παυλάκου, με βήματα που έτρεμαν, άρχισε να προ-

γνώθ. Σε μικρή απόσταση, την ακολουθούσε ο προδότης με το πε- ριστρεφόμενο στο χέρι και λίγο πιο πίσω, οι δύο Γερμανοί στρατιώτες, με τα δάχτυλα γαντζωμένα στη σκανδάλη των αυτόματων τους. Το θύμα και οι όημιοι προχώρησαν έτσι πενήντα περίπου μέτρα. 'Υ- στερα σταμάτησαν οι τελευταίοι και ο Σ. Βιδάρης με μία σαδιστική ευναριστική στο μάτι, την πυροβόλησε ξαφνικά από πίσω. 'Ενα δευτερόλεπτο αργότερα, η συνοματία του «ΟΜΗΡΟΥ», με μία σφαίρα στον αυχένα, σωριασμένη στη γη. Οι τρεις εκτελεστές, χω- ρίς καμμία τύψη για το φοβερό έγκλημά τους, έγειραν πάνω της. Η δυστυχισμένη 'Ελληνπούλα, δεν έδινε πια κανένα σημείο ζωής.

— 'Εν τάξει, είπε ο προδότης, καθώς τα καταφάραμε. Είναι πε- θαιμένη. Για καλό και για κακό όμως, άς τη ρίξουμε στο ξεροπήγαδο, όπως κάναμε και με τους άλλους. 'Ετσι, κανείς δεν θα μάθει ποτέ το θανάτο της...

Οι Γερμανοί συμφώνησαν. Και τότε οι τρεις δολοφόνοι, άπορ- νη το πτώμα της Παυλάκου και το έριξαν μέσα σ' ένα ξεροπήγαδο, που ήταν εκεί κοντά. 'Ενας γδούπος υπάκουος άκούστηκε. Κι' ύστερα τίποτε πια. Μοναξιά παντού κι' ήσυχία, που τη διέκοψε άποτομα πάλι η άνοχηρή του αυτόκινήτου με τους τρεις εκτελεστές.

— 'Αλλά η 'Αννούλα Παυλάκου δεν είχε πεθάνει! Οι ώρες περνούσαν με μία πίσω από την άλλη και συμπληρώθηκαν δύο ολόκληρα μερόνυχτα. Τότε άκριβώς, η μικρή 'Ελληνίδα άνοιξε να ξαναβρίσκει τη αισθή- σει της. 'Ανοιξε με κόπο τα μεγάλα της μάτια. Πάνω από το κε- φάλι της φαινόταν ένας φωτεινός κύκλος, το άνοιγμα του πηγα-

διού. 'Όλα τα μέλη του σώματός της πονούσαν φοβερά. Καθώς δέ έστρεψε το βλέμμα της γύρω, αισθάνθηκε ξαφνικά να παγώνει ολό- κληρη από φόβη. 'Εκεί, ακριβώς μπροστά της, ήταν ένας σωρός από ανθρώπινα κόκκαλα και μερικά κρανία. Η Παυλάκου κατάλαβε τότε, ότι ο Σ. Βιδάρης με τους Γερμανούς των 'Ες-Ες, την έριξαν εκεί μέσα, όπου, ως φαίνεται, ήταν το νεκροταφείο πολλών 'Ελλη- νων πατριωτών που είχαν εκτελεσθεί.

— 'Ενα συγκλονιστικό ρίγος θανάτου την έκανε να ξεχάσει τους φαιτούς πόνους της και με μία εκπληκτική διαύγεια πνεύματος, άρχισε να συλλογίζεται πώς θα κατάφερνε να βγεί από τον σκοτει- νό και βαθύ εκείνο τάφο.

Πού βρισκόταν; Σε ποιά έρημιά; Ποιός θα μπορούσε να τη σώ- σει; 'Ο φόβος των Γερμανών της έπνιγε τη φωνή στο λαιμό. 'Αν την άκουγαν και την έπιγαν πάλι για ν' την βασανίσουν και να την σκοτώσουν; Μία παράξενη νάρκη την έπιασε. Κάτι σαν λιπο- θυμία. Δεν έβλεπε πια τίποτε και το μυαλό της θόλωσε...

— 'Ετσι σαν να βυθίστηκε σ' ένα όνειρο έβλεπε πώς βρισκόταν στο στόπι της. Τι όμορφη ήταν η ήλιόλουστη ημέρα και πόσο έ- νοιωσε τον έαυτό της γερό και γεμάτο υγεία! 'Ηταν τόσο όμορφο να ζή κανείς!...

Η σκέψη αυτή πέρασε σαν άστραπη από το μυαλό της. Η Παυ- λάκου έπνιψε ξαφνικά από το παράξενο όνειρό της. 'Ηθελε να ζήσει, να κρατήσει τη ζωή με τα δόντια. Να βγεί από τον βαθύ εκείνο τάφο, όπου ήταν θαμμένη ζωντανή.

Οι Γερμανοί; Μπορεί να μην ήταν εκεί κοντά. Μπορεί να ήταν αυτή τη φορά τυχερή. 'Επρεπε με κάθε τρόπο να βγεί από εκεί μέσα. 'Επρεπε να σωθεί. Να ζήσει!...

Η μικρή εθνομάρτυς, από την απελπισία της για το οικότρο τέ- λος που την περίμενε, άνοιξε να βγάλει αναρπάζοντας. Και όσο περνούσαν οι ώρες, τόσο και οι φωνές της μετατρέπονταν σ' ένα απείρηστο λυγμό. Κάποια παιδιά τότε, που έπαιζαν κοντά στο πηγάδι, άκουσαν τ' απεγνωσμένα βογγητά της να βγαίνουν από τα έγκατα της γης και στάθηκαν τρομαγμένα. Στην άσση, νομίσαν πως ήταν... φαντάσματα! Κι' αποφάσισαν να τα διώξουν με τις πέ-

— Προχώρησε μέσα στο χωράφι! Και μη γυρίσεις πίσω να κυττάξεις, γιατί σου την άναψα!...

τες. Και τότε ένας άγνωστος λιθοβολισμός έπακολούθησε εις βάρος της δυστυχισμένης Παυλάκου, που πληγωμένη, έταίωθανε, μόλις αναπνεύοντας, υπέφερε και νέο μαρτύριο από τ' άνδρα 'Ελληνπούλα.

Σε λίγο όμως, έλα από τα πριδιά κατάλαβε πώς είναι να κάνουν με άνθρωπο. Και χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε να ειδοποιήσει τη μητέρα του. Από στόμα σε στόμα, το γωρίο άναστατώθηκε. Μερικοί 'Ελευσινιώτες, τράβηξαν τότε προς το ξεροπήγαδο και, τέλος, ύστερα από λίγη ώρα, ένα παλληκάρι που κατέβηκε στο πηγάδι, έβγαλε τη μικρή ηρώδα στο φως και στη ζωή.

Η Παυλάκου ήταν βουτηγμένη στο αίμα. Τη φόρτωσαν άμέσως σ' ένα κάρο και, για ν' αμύνει τους πάση είδους κανένα παραστικός Γερμανός — γιατί άμέσως κατάλαβαν, ότι αυτό ήταν θύμα των Γερμανών — τη σκέπασαν με άχυρα και τη μετέφεραν στο πρώτο σπίτι του χωριού.

Αφ' ου τη συνέφεραν εκεί όπως μπορούσαν, ένας χωρικός έτρεξε και ειδοποίησε τον άστυνομο σταθμό 'Ελευσίνος. 'Ο διοικητής του τηλεφώνησε τότε στην 'Αθήνα — στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών — να στείλουν άμέσως ένα αυτόκίνητο για ν' την παραλάβει. Για την ιστορική αλήθεια, παραθέτουμε εδώ αντίγραφο της σελίδας του μητρώου, όπου αναφέρεται η είσαγωγή της 'Αννούλας Παυλάκου εκεί:

«Αντίγραφο της έν τ'ω Μητρώου του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών καταχωρημένης έγγραφής, υπ' αριθ. 2754.

»Ημερομηνία: 15 Αυγούστου 1944. Ονοματεπώνυμο: τηλεφω- νούτος: 'Αστυνομία: 'Ελευσίνα. 'Όρα άγγελίας: 7.50. 'Όρα άφί- ξεως επί τόπου: 15.30. Τόπος και ώρα δυστυχήματος: 'Ελευσίς. Τόπος παραλαβής παθόντος: 'Ελευσίς. Αυτόκίνητο: 4 μετά ιατρού, άδελφός Κουδούνας, νοσοκόμος Μιχαήλδης. 'Επώνυμο: Παυλάκου. 'Όνομα: 'Αννα. 'Όνομα πατρός: Παντελής. 'Ηλικίας: 18. Πατρίς:

Πειραιεύς. 'Επάγγελμα: Οικιακά. Διεύθυνσις: Ραιδεστού άρ. 18 Συνοδός = Βαθμίας. Τραυμα διαμπερές δεξ. τραυματογενής νόση (πρό 40 ετών). Και κανένας εις όλον το σώμα (λόγω πτώσεως έν τος βαθύς φέρετας). Αίτιον: 'Επυροβολήθη υπό άγνώστου. Είδος παραινέσεως ιατρικής βοήθειας: 'Εξέτασις. Αι πρώται βοήθειαι είνον παρ' άσσης εκεί. Πού διεκομίσθη: Εις Γενικόν Κρατικόν Νοσο- κομείον. 'Υπό τίνος: Δι' άσθενοφόρου. 'Ο ιατρός της 'Υπηρεσίας: ΕΥ. ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ».

Στο μεταξύ, μόλις έξαφανίσθηκε η 'Αννούλα Παυλάκου οι γονείς της δεν άνησυχούσαν στην άσση, γιατί φαντάσθηκαν ότι θα έμενε στην 'Αθήνα — σε κάποιο φιλικό τους σπίτι — που πήγαινε συχνά. 'Όταν όμως πέρασε και η έπομένη, χωρίς να φανή, άνοιξαν να κα- ταλαμβάνονται από ένα άίσθημα βαθείας άγωνίας. 'Αλλά σε ποιόν ν' απευθυνθούν; 'Ηξεραν βέβαια, ότι το παιδί τους δούλεψε σε κάποιο πατριωτική οργάνωση, αλλά δεν γνώριζαν σε ποιά. Κι' έτσι προέ- μιναν άλλες τρεις μέρες, χωρίς να μπορούν να κάνουν άπλυτως τίποτα. Σαφνικά, κι' ενώ η μοναδική τους παρηγοριά ήταν, ότι πι- θανόν η 'Αννούλα να εκρατείτο κάπου φυλακισμένη — γιατί δεν ήθε- λαν να πιστέψουν πώς ήταν νεκρή — κάποιος άπεσταλμένος του Κρατικού Νοσοκομείου, τους ειδοποίησε ότι η κόρη τους ήταν μεν τραυματισμένη, αλλά ζωντανή. Η γαρά του ζεύγους Παυλάκου για το ανέλπιστο μήνυμα, ήταν άπειρήστη. Χωρίς να χάσουν στιγμή, ανέβηκαν στους 'Αιτωλοκίπους κι' έτρεξαν να τη δουν. 'Εκεί βόηκαν και τον κ. 'Εμμανουήλ Μαντουβάλου — που ειδοποιήθηκαν έγκαί- ρως κι' αυτός — άναστατωμένο κυριολεκτικά για τα συμβάντα. Παρ' όλη τη φόκη του ζεύγους Παυλάκου για τη δραματική περιπέτεια της κόρης τους, η γαρά για την άνερση της ήταν τόσο μεγάλη, ώστε έέχασαν γρήγορα τη λυπή τους...

— 'Αλλά τα πράγματα δεν τελειώνουν εδώ. 'Υστερα από μερικές μέρες, άγνωστο και πάλι από ποιόν, ο προδότης Σοφοκλής Βιδάρης, έμιας κατάπληκτος, ότι η 'Αννούλα Παυλάκου ζούσε. Και τότε ένας άσάντατος τρόμος τον κυριέυσε. Η μικρή 'Ελληνίδα, που εκτελεσθηκε χωρίς να πεθάνη, θα ήταν ένας φοβερός άσύμμετρος κα- τηγορίας εναντίον του, σε περίπτωση που η άπελευθέρωσι θα την έυ- ρισκε ζωντανή. Και αποφάσισε να την ξαναβάλει από τη μέση με κάθε τρόπο. Για τη δουλειά όμως αυτή, έπρεπε να την άπαγάγη από το νοσοκομείο. Και δεν έχασε καιρό. Την ίδια νύχτα, μαζί με

τους δύο φίλους του Γερμανούς των 'Ες-Ες, έκανε επιδρομή στο θαλάμο της. Η δυστυχισμένη κοπέλλιτσα — που κοιμόταν ήσυχη την ώρα εκείνη — ξύπνησε ξαφνικά και, καθώς το βλέμμα της άν- τίκαμψε τους παύνη Βασανιστές της, διασάβηκε ότι το τέλος της ήταν κοντά. Τίποτα πια δεν μπορούσε να τη σώσει. 'Ο Σ. Βιδάρης με το περιστρεφόμενο στο χέρι, της είπε βάνουσα:

— Ντύσου άμέσως, χωρίς να κάνη θόρυβο. Κάθε άργοπορία είναι εις βάρος σου...

Η 'Αννούλα άναγκάσθηκε να υπακούσει. 'Αλλά, μόλις έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι για ν' αμύνει, ξαναπέσε από άδυναμία. Οι Γερμανοί, βλέποντας ότι περνούσε η ώρα, την άρπασαν όπως ήταν μισάγυνη και την έσυραν προς την έξοδο. Μόλις βγήκαν έξω, την πέταξαν σ' ένα αυτόκίνητο, που ξεκίνησε με ήλιγγιδή ταχύτητα προς την 'Αθήνα και ύστερα από λίγη ώρα, στάθηκεσαν στην οδό Μέρλιν. Παρ' όλο όμως ότι ο φυσικός κλονισμός της συνεγοργήσε του «ΟΜΗΡΟΥ» μετά τη δεύτερη άπαγή της, ήταν άπείρη- πτος, οι Γερμανοί, με τα άσάντατα μαρτύριά τους, που την υπέ- βαλαν και πάλι, δεν κατάρριβαν να της άποσπάσουν την πορφυική λέξη για τους συνεγόνες της. 'Ετσι, ένα ήλιόλουστο πρωί, του θέρους 1944, η 'Αννούλα Παυλάκου — η μικρή εθνομάρτυς — άυτί- κωσε για τελευταία φορά τον 'Αττικό ουσάν. Η εκτέλεσή της έγινε στο παραυτίο του Χαϊδαρίου, όπου την είχαν κρατήσει τρεις ολόκληρες έβδομάδες. Μετά την άπελευθέρωσι της άπενευχήθη το Μετάλλιον 'Επ' άξίαν Παύσαν.

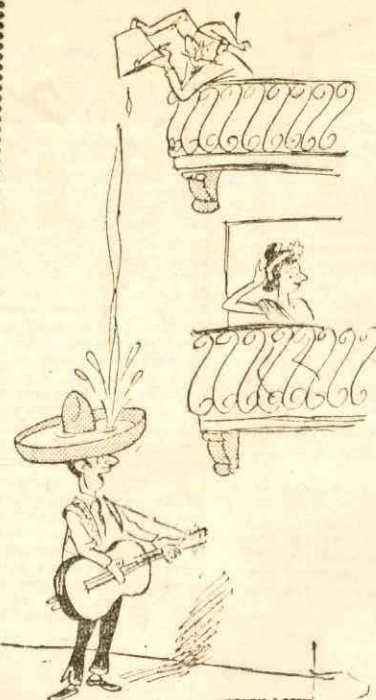
— 'Αλλά κι' ο Σοφοκλής Βιδάρης, ο άνθρωπος πράκτορας των Γερμανών, βόηκε την τύχη που του άφίξε. Παίρνοντας μέρος στο μεγάλο μπλόκο της Κοκκινιάς, μαζί με τους Γερμανούς και τους έθνοπροδότες μακροχρόνους των 'Ελληνικών 'Ες-Ες, σκοτώθηκε με τον οικότρετο τάφο.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ (Η άλληλογραφία άπισθεν)

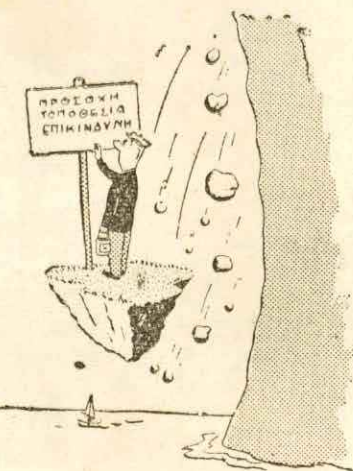
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

ΑΥΤΩΝΙΟΝ ΠΑΛΑΜΕΣΟΝ. 'Ι-
ωάννην Σταυροδίνην, Μάνθον Λιγνάνην καί 'Ι-
ωάννην Καστανιάν Αίγιον: Τό διαδίκιο σας
γνώμα, μέ συγκίνησε βαθύτατα. Δυστυχώς
δέν εἶνε δυνατόν ν' αὐξηθῶν οἱ σελίδες. 'Ο
κ Πατρ. μου παρέδωσε καί τὸ δεύτερο γνό-
μα σας, Σὰς ἀπαντῶν τὰ ἴδια. 'Ισως ἀνό-
τετα καί νὰ γίνῃ. Μίμη Λοῦδαρην,
'Ενταῦθα: Κόμμα πού εἰσάσατε τόσο νέος
μέ τόση στενοκεφαλιά! Πρέπει νὰ μάθετε νὰ
ξεχωρίζετε: Τό ένα δέν ἔχει καμιά σέση
μέ τὸ ἄλλο. 'Όσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, μὴν
ἐλπίζετε στὴ δυνατότητες τοῦ... ἀφεντικοῦ
σας! Στὰ ἄρ'ον 'Ανδρεόπουλον, Γεωργίου
Σταθόπουλον καί Θωμᾶν 'Αντωνιά-
δη. Κων/πολιν: Χαίρομαι πού σας δίνω τέ-
τοια γασά. 'Από τὸ βιβλίο μου, μπορεῖτε νὰ
μεταφορᾶτε ὅτι θέλετε. 'Η Τουρκία εἶνε
σύμμαχος μας καί φίλη μας. Κ. Δεδεοῦλ-
ον. Ν. Π. Ρ. 103: Οἱ ἐκπομπές αὐτὲς ἐγί-
ναν νὰ νὰ μὴ λησμονοῦνται ἐκεῖνοι πού ἔ-
δωσαν τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν 'Ελλάδα. Τό
ἴδιο καί τὰ δημοσιεύματα τοῦ «Θησαυροῦ».
Εὐνασιώτ' τούς συναδέλφους σας καί σὰς,
πού μέ ἀκούτε καί μέ διαβάετε. Μαθη-
τὰς ὅν. 'Ενταῦθα: Γιατὶ ὅχι; Νὰ μὴ
γνώσετε μόνο πότε θάβῃ ἡ... ἐπιτροπὴ σας,
γιὰ νὰ τὴν περιμένω. Θὰ εὐνασιωθῶ πολὺ
μέ τὴ γνώμημα της. Εἶμαι πάντοτε στὴ
διάθεσί σας. 'Αναστάσιον Μανθό-
πουλον, Σιντ. ΣΕΚ. Θεολόγιν: Εἶμαι
στὴ διάθεσί σας. Εὐνασιώτ' θὰ σας βο-
θῶ. Παρακαλῶ νὰ μὴ στείλετε ὅλα τὰ
συνετικά στοιχεῖα γιὰ τὸ ἐν λόγω αὐτό ἄτο-
μο. Θὰ γράψω. 'Εδῶςα τοὺς καιρὶσμοὺς
σας. 'Ορέστη Δανιηλίδην καί Μα-
ρία Γεωργίου. Σῦρο: Εὐνασιώτ' θεομᾶ,
ὅς συνεχιστοῦν. Ν. Ι. Βιζήλον, Τηγά-
νιν-Σάμο: Νὰ μὴ στείλετε ὁλόκληρο τὸ
ἱστορικό σας. 'Ενδιαφέρομαι. 'Αλλοτε ὑ-
πάρχει ὑποκειμενικὸς φάκελλος στ' ὀνομά
σας. Θέλω ὅμως νὰ συμπληρωθῇ καί μέ δι-
κά σας, προσωπικά στοιχεῖα. Γεωργίου
Ρίοον. 'Αγιον 'Ανδρέα, Κυνοῦρία: Δέν ἀ-
σκολογήκα ποτέ μέ τὸ ζήτημα αὐτό. Γράφω
μόνο γιὰ κείνα πού συνέβησαν μέσα στὴν
Κατοχή. Τό δικό σας ζήτημα ξεφεύγει ἀπὸ
τὴν ἀρμοδιότητά μου. Αὐτοῦμαι. 'Αλέκο
Πανουτοπούλου, 'Ιωάννη Γαλανό,
'Ιωάννη Βασταρδῆ. Κώστα Μηλιάδη, Δημή-
τριο Σαραντάκη, Φίλων 'Ανδρεάδη καί 'Αν-
τόνιο Φαλάκων. Β. Σ. Ν. 103: Εὐνασιώτ'
γιὰ τὸ διαδίκιο σας γνόμμα. Θὰ συνεχι-
στοῦν. Τὸ βιβλίο μου πωλεῖται παντοῦ.
'Εμ φιλίππικην. Πειραιά: Δέν ἔ-
τε δικίον. Γιατὶ τὴ «λεβεντομάν» Κρήτη
ἐγασα πολλές φορές καί θὰ ξαναγράψω. 'Ο,
τι ἔχετε σχετικά μ' αὐτὴ τὰ περιμένα. Φω-
τογραφία τῆς Α. Καραγιάννη σὰς στέλνω.
Εὐνασιώτ' γιὰ τὸ διαδίκιο σας γνόμμα. Μιχαήλ
Δεδεοῦλ. Ρόδο: Εἰσάσατε ἀπολύτως ἐν
τάξει. Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σὰς; 'Αρι-
στείδην. Δημητρίαν. Γιάννη Πα-
ρίστη καί Κυριακούλα Μαρκόκη. 'Ενταῦθα:
Καί οἱ τοῖς κάνετε λάθος στὴν ἡμερομηνία.
'Η ἐκτέλεσι αὐτὴ ἐγίνε στίς 24 Αὐγούστου
1943, στὴν Καισαριανή. 'Ο φίλος σας ἦταν
μεταξὺ τῶν ἐκτελεσθέντων. Πέθανε σὺν ἀλ-
φινῷ 'Ελληνόπουλῷ! Γιάννη Π. Θεοδω-
ροπούλου, 'Ενταῦθα: 'Εχετε δικίον.
Γιὰ τὸ ἐν λόγω αὐτομ πού σας ἀπελγεῖ ν'
ἀπευθυνθῇ στὴν ἀστυνομία. Μπορεῖ νὰ κυ-
κλοφορήσῃ ἐλεύθερος, ἀλλὰ ἀφοῦ καταδικά-
στηκε σὲ ἰσόδια ὡς δοσίλογος, δέν ἔχει τὸ
δικαίωμα νὰ φέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τόπο.
Δημήτρη Καραμπίνην, Α. Τ. Ε., Ν.
'Ορεσιόδα: Πῶς δέν σὲ θυμᾶμαι, ἀγαπη-
τέ φίλε! Θὰ θέλω πολὺ ὅλα αὐτὰ πού μου
γνώφετε νὰ τὰ βάλῃ στὴ σειρά ἡμερομηνί-
ες ὁνόματα, διευθύνσεις κλπ. καί νὰ μὴ τὰ
στελνῇ. Θὰ τὰ μεταχειριστῶ ἀμέσως. 'Ε-
δῶςα τοὺς καιρὶσμούς σου στὸν Παντ.
Μυλ. καί στ' ἄλλα παιδιὰ. Γεῖα γὰρ καί
περιμένα. 'Η λίαν 'Ανεστόπουλον,
Κοζάνη: Γιατὶ τὸ σκεφθῆκατε τόσο ἀργά;
Δυστυχῶς τώρα πιά κλεισθήκαν οἱ καταστά-
σεις. Πάντως, ἀν θέλετε, γράφετε ἀπ' εὐθεί-
ας στὸ Γ.Ε.Σ. Ν. Σιδηροπούλου. Κιλ-
κίς: Τὸ βιβλίο μου «'Ελληνες καί ξένοι κα-
τάσκοποι» πωλεῖται παντοῦ.

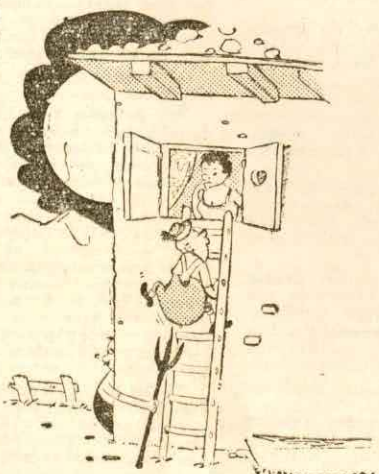
Γ. Β. Ι.

Καντάδα στὸ Μεξικό!...

Χωρὶς λόγια.

'Η ἐκδίκησι τοῦ ἀντιζήλου!...

Οἱ βλάβες πού προκαλεῖ
Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ ὑπερβησιμότης τῶν ἀνδρῶν

Ἐνεί παρατηρηθῇ ἀπὸ πολλὴν καιρὸ ὅτι
ἡ θνησιμότης τῶν ἀνδρῶν εἶνε μεγαλύτερη
ἀπὸ τῶν γυναικῶν. Γιὰ νὰ περιορισθῶμε
σὲ μιὰ μόνον γῶσα, τὴ Γαλλία, ἡ θνησιμότης
κατὰ ἡλικία ἐμφανίζεται ὡς ἑξῆς:

Στὸς 100 θανάτους γυναικῶν, ἀντιστοι- χοῦν:			
Ἀπὸ τὰ 25-39	χρόνια:	124	θάνατοι ἀνδρῶν
» 30-34	»	146	»
» 35-39	»	167	»
» 40-44	»	172	»
» 45-49	»	167	»
» 50-54	»	164	»
» 55-59	»	164	»

Ἡ ἀναλογία εἶνε πολὺ μεγαλύτερη στὴν
'Αγγλία καί τὴν Ἡνωμένης Πολιτείας. Σ'
ἄλλες γῶσες, ὅπως στὴν 'Ολλανδία,
ἡ ἀνδρική θνησιμότης δέν ὑπερτερεῖ τὴ γυ-
ναϊκεία. Ὑπάρχουν, τέλος, γῶσες, ὅπως ἡ
'Ιαπωνία καί οἱ 'Ινδίες, ὅπου ἡ θνησιμότης
τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τῶν
ἀνδρῶν.

Τί σημαίνει αὐτό;

Οἱ ἐπιστήμονες, ἔπειτα ἀπὸ πολλές ἐρευ-
νές καί συγκρίσεις, κατέληξαν στὸ συμπέ-
ρασμα ὅτι ἡ ἀνδρική θνησιμότης εἶνε ἀνώ-
τερη ἀπὸ τὴ γυναικεία μόνον ἐκεῖ ὅπου οἱ
ἀνδρες κάνουν κατάχρησι στὸ κασι καί τὰ
οἰνοπνευματώδη ποτὰ. Ἡ βαθύτερη αἰτία τῆς
μεγαλύτερης θνησιμότητος τῶν ἀνδρῶν εἶ-
νε, λοιπόν, ὁ ἀλκοολισμός. αὐτὴ ἡ τρομερὴ
μάστιξι τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν.

Ἄλλ' ἂς δοῦμε μερικὸς ἄλλους ἀριθμούς
πού μᾶς δίνουν οἱ σύγχρονοι στατιστικοί.

Στὰ 100 αὐτοκινητιστικά δυστυχήματα,
ἡ μέθη προκαλεῖ:

Στὴν Ἡνωμένης Πολιτείας	τὰ 62
Στὴ Σουηδία	» 40
Στὴ Δανία	» 40
Στὴν Ἑλβετία	» 38

Μιὰ ἄλλη στατιστικὴ πού ἐγίνε στὴ Γαλ-
λία, κατὰ τὸ 1950, εἰδείε τὰ ἑξῆς:

Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν πού βόηκαν τὸ θά-
νατο σὲ αὐτοκινητιστικά δυστυχήματα, 59%
ἦταν πιωμένοι καί 29% ἦταν μεθυσμένοι.

Ἐξ ἄλλου τὰ 42% τῶν γυναικῶν πού
βόηκαν τὸ θάνατο σὲ παρόμοια δυστυχήμα-
τα ἦταν μεθυσμένες.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, ὁ ἀλ-
κοολισμός ἐκτός τοῦ τομῶδους παρρη-
ρήματος καί τῆς κίρωςως τοῦ ἥπατος πού
προκαλεῖ, ἐλαττώνει σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴν
ἀντίστασι τοῦ ὁργανισμοῦ καί σὲ πολλὰς
ἄλλες ἀσθένειες.

Ἐδῶςα τὶς ἀντιφάσεις τῆς ἑξῆς:

1) Φυματίωσις. Ὁ ἀλκοολισμός εἶνε ὑ-
πεύθυνος σὲ πλείστες περιπτώσεις πνευμο-
νικῆς φυματίωσως. Ὁ ὁργανισμός ἐξασθε-
νίζει βαθμιαία συνεπεία τῆς καταχρήσεως
οἰνοπνευματῶδων ποτῶν καί καθίσταται εὐ-
πρόσβλητος ἀπὸ τὸν βακίλλο τοῦ Κῶν.

2) Ὁ ἀλκοολισμός προκαλεῖ ἐπίσης σὲ
πλείστες περιπτώσεις καρκίνου τῶν πεπτι-
κῶν ὁργάνων. Τὸ οἰνόπνευμα δέν ἔχει ἰδιαί-
τερη ἐπίδρασι στὰ πεπτικά ὄργανα, ἀλλ'
ἐπενεργεῖ καί ἐδῶ ὅπως καί στὴ φυματίωσι.
'Ελαττώνει, δηλαδή, τὴν ἀντίστασι τοῦ ὁ-
ργανισμοῦ στὸν καρκίνου.

3) Οἱ ἐγκεφαλικὲς αἱμορραγίες πού πα-
ρατηροῦνται μεταξὺ τῶν 35 καί τῶν 62 ὁ-
φείλονται πάντοτε σχεδὸν σὲ καταχρήσεις
οἰνοπνευματῶδων ποτῶν.

4) Οἱ πνευμονίες πού παθαίνουν οἱ ἀλκο-
ολικοὶ ἔχουν πάντοτε σχεδὸν μοιραία ἐξέλι-
ξι, γιατί ὁ ἐξηντλημένος ὁργανισμός των
δέν μπορεῖ ν' ἀντιταθῇ στὸ μικροβίον πού
προκάλεσε τὴν ἀσθένεια.

5) Οἱ ἀσθένειες τοῦ ἥπατος καί τῶν
χοληφόρων ἀγωγῶν σὲ ἄτομα μέσης ἡλικίας
ὀφείλονται σὲ ἀναλογία 60% περίπου σὲ
κίρωςι τοῦ ἥπατος, πού εἶνε ἀποτέλεσμα
ἀλκοολισμοῦ.

6) Ἡ κατάχρησις οἰνοπνευματῶδων πο-
τῶν προκαλεῖ πολλές ἀσθένειες τῶν νεφρῶν
καί ἐπιδεινώνει τὴν ὑπότασιν.

7) Οἱ καρδιοπάθειες ἐπιδεινώνονται πᾶν-
τοτε ἀπὸ τὴν κατάχρησι οἰνοπνευματῶδων
ποτῶν.

8) Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀλκοολικοὶ ἔχουν ἄ-
δύνατο νευρικό σύστημα καί ὑποφέρουν ἀπὸ
διάφορες νευρικές διαταραχές.

Γιοματάρια

Τὰ καινούργια γιοματάρια ἐτοιμάζονται ν' ἀνοίξουν
κι' ἐτοιμάζονται δεόντως κι' οἱ μπεκοῦδες οἱ με-
(γάλοι,
στὸ βαρέλι κάθε πόνο καί μεράκι τους νὰ πνίξουν,
τὰ «σκονάκια» νὰ τραβήξουν
καί «νὰ κάνουν... κ ε φ ἄ λ ι»!
Μὲ λαχτάρια περιμένουν τοῦ κρασιῦ τὸ πανηγύρι,
γιὰ νὰ πέσουν διψασμένοι στὸ καινούργιο τὸ πο-
(τήρι,
νὰ τραβήξουν κανάτες, κατοστάρια καί «μισάδες»
κι' ἀπ' τὴν... «φ ε σ ο π ο ἰ ῆ σ ἰ» τους, νά ναι ὅλοι
(τους... Π ἄ σ σ ὀ δ ε ς !

Τὴν ἐπίσημη γιορτὴ τους, τὴ γιορτὴ τὴν Ἐθνική
τὴν Ἐπέτειον τοῦ... Ὁ ἴνου καί τὴν πανηγυρική,
πῶς καί πῶς τὴν περιμένουν καί μὲ χίλιες συγκινή-
(σεις,
γιὰ νὰ τὴν πανηγυρίσουν, μέ... προπρόσεις,
(προσφωνήσεις,
ν' ἀπολαύσουν... παρ' ἐλάσεις ρετινῶν, κικκι-
(νελίων
κι' εὐλαβῶς νὰ καταθέσουν καί... «σ τ ε φ ἄ ν ο υ ς»
(βαρελιῶν!

Εὐτυχῆς, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πάντα τέτοιοι τύποι
πού δέν βάζουνε μαράκι καί δέν ἔχουν καρδιοχτύπι
(γιὰ τὴν «αὐρίον ἡμέρα»
καί δέν βλέπουνε ποτέ τους, ἀπ' τὴν... μύτη τους
(πὶο πέρα!
«Ὅσα πᾶνε κι' ὅσα ἔρθουν», ἡ μισὴ ζωὴ τους εἶναι
καί περνᾶνε τὸν καιρὸ τους μέ τὸ «κέρνα» καί τὸ
(πίνε!
'Επομένως δέν τοὺς νοιάζει γιὰ τῆς Οὐλὲν τὰ κα-
(ζάντια
καί κυρίως κι' εὐνοήτως γιὰ τῆς... λίμνης τὴν
(κατάντια.
Δέν τοὺς καίγεται καρφάκι, ἂν ἡ βρῦσι κάθε μέρα,
... μπουρμπουλήθρε... ἀραδεῖζει καί σφυ-
(ζή σαν... φ λ ο γ ῆ ς !
κι' ἂν οἱ τόσες ὑποσχέσεις κι' οἱ ἀμέτρητες παρόρες
περὶ Ὑλίκης καί Σουβάλας... μπουρμπουλή-
(θρες εἶναι ὅλες!

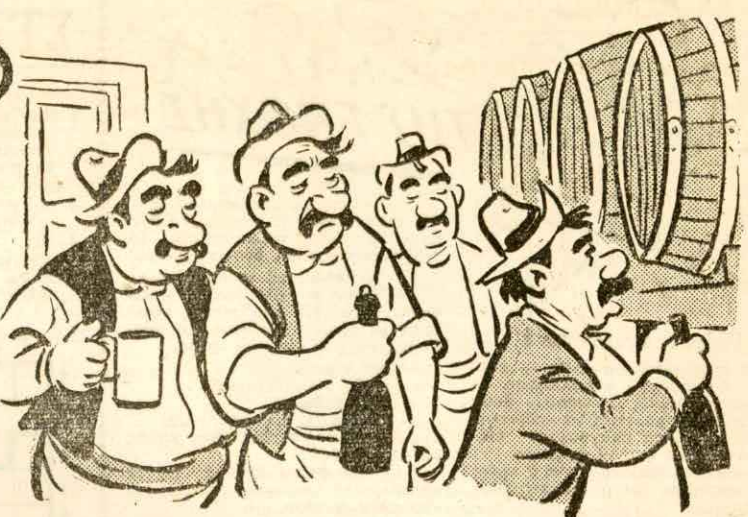
Ὅταν εἶσαι νύχτα-μέρα στὸ κρασί προσηλωμένος
καί στο... «ρ ο ὗ φ α τὸ ποτήρι» εἶσαι... ἀπορρο-
(φη μένος
τὸ μυαλό σου δέν ἀδειάζει νάχη κι' ἔννοιες καί σκο-
(τούρες
γιὰ κακίες, ἀδικίες, γιὰ κλεψίες καί... λ ο β ἰ τ ο ὗ-
(ρες).
Καί θ' ἀλλάξῃ ἡ κοινωνία, ὑποθέτω, πέρα ὡς πέρα,
ἂν ἀρχίσῃ ὁ κόσμος ὅλος νύχτα-μέρα νὰ τὰ πίνῃ
καί... «Κ ρ α σ ὀ γ ε ἰ ο ς» ἂν γίνῃ,
'Ὅλη ἡ... Ὑ δ ρ ὀ γ ε ἰ ο ς» ἡ σφαῖρα!

'Εντελῶς θ' ἀλλάξῃ ὅσι καί ρυθμὸ ἡ ἀνθρωπότης,
ὅταν γίνῃ ὁ κόσμος... π ὀ τ ῆ ς...
μέ κεράσματα ρετινῶν τῆ ζωῇ του θὰ περνᾶ
καί θὰ πᾶν τὸν πλησίον μὲ φαρκάκια νὰ... κ ε ρ ν ἂ !
Νὰ «τὴν πίνῃς στο... πο τ ῆ ρ ι» ἡ ζωὴ μας τότε
(θάνατι,
μέ... «χ ρ υ σ ἄ φ ι» Μαρκοπούλου, νεοί-γέροι θὰ με-
(θᾶνε
καί θ' ἀλλάξῃ τὸ βιολί του τῶν ἀπληστων τὸ σινάφι
πού μεθὰ μέ... χ ρ ῆ μ α μόνον καί μονάχα μέ...
(χ ρ υ σ ἄ φ ι !

Ὅ... Χ ρ υ σ ο ὺ ς αἰὼν ὁ νέος θ' ἀνατείλῃ στὴν Ἑλ-
(λάδα
κι' ὅσοι ἐργάζονται, μοιραίως, γιὰ μιὰ σκέτη... φα-
(σολόδα,
δίχως φόβο, οὔτε πάθος θὰ τὰ πίνουνε ὥραϊα,
μ' ὅλους τοὺς βιομηχάνους καί τοὺς ἀρχόντες πρᾶξ
καί χωρὶς πολλὰς κουβέντες, θά... σ ο υ ρ ῶ ν ο υ με
(ρετινῶν

διαλεχτὴ καί φημισμένη
καί δέν θάνα ἀπὸ τὴν πείνα
αἰώνιος... «σ ο ρ ω μ ῆ ν ο ι ς»

Στὴ ταβέρνα θὰ συχνάζῃ κάθε τάξι τοῦ κοινοῦ
μισοθιᾶται καί Κροῖσι κι' ὀποιοδήποτε μερίδα
κι' ὅλοι θάχουνε ὑπ' ὀψιν κι' ὅλοι θάχουνε στὸ νι-
τὸ ἀγνὸ τὸ ρετινῶτο καί προπάντων τὴν... μ ε
(ρί δ α !
Τὴν ζεστὴ τὴ μαριδούλα, τὴν ξεροθηγανισμένη

καί κανένας δέν θὰ ξέρῃ... «κ ρ α ρ ῖ α ς» τί ση-
(μαίνει,
οὔτε ξένες Ἐταιρεῖες πού τὸ σύμπαν ἀλωνίζουν,
πού μᾶς βγάζουνε τό... λ ἄ δ ι καί μᾶς... ξεροτῆ-
(γ ἄ ν ἰ ζ ο υ ν !

Μιὰ ταβέρνα τεραστίᾳ ὁ ντουιᾶς ἂν γίνῃ ὅλος
καί ὁ γήινος πλανήτης, ἀσφαλῶς κι' ἀναμφιδόλως,
(μεγάλα
«στὶς καλὲς τους» θάνα ὁ Τρούμαν καί στὰ κέφια τὰ
καί γιὰ τὴν... β ο ἥ θ ε ἰ ἄ μ α ς» στὸ σκοπὸ θὰ πῇ
(τοῦ... « Ἀ λ α »:

«Ἄλα! — Στὴν Ἑλλάδα δῶσε κι' ἄλλα,
κουβαντᾶς ἀπέναντί της κύττα, Χάρρυ, νὰ φανῇ!
Δῶσε! — Τὴ ζωὴ της ξαναστρώσε
κι' ἄντε ἐδίδα μου... κι' ἔ μ ἔ ν α κι' ἄντε ἐδίδα...
(κι' αὐτὴν ἡ ς »!

Ἦγουν στὰ κουβανταλίκια θάνα ὁ θεὸς μας ὁ
(Χάρρυ
κι' ἡ βοήθειά του τότε θάνα πάντα... «γ ι ο μ α-
(τ ὶ ὀ ρ ι
κι' ὅχι ὅπως μᾶς τὴν στέλνει καί κοιμμένη μέτῃ τῇ
(δίνοι
καί... «β ἰ δ ἄ ν ι ο» κοντεύει ἀπὸ... «δ ἄ ν ε ἰ ο» νὰ
(γίνῃ!

Κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τρόπο καί χωρὶς ἀμφιβολία,
θὰ μᾶς φέρεται στὸ μέλλον κι' ἡ φιλατὴ μας Ἄγ-
(γλία).
Θὰ κερνᾶ κι' αὐτὴ ἀβέρτα καί θὰ πᾶν, ἐν κατα-
(κλειδί,
τοὺς Κυπρίους ἀδελφούς μας νὰ κερνᾶν ἄσάδα...
(ἐξ ὕ δ ι !
Στὸ μεθύσι της ἀπάνω, θὰ σκεφθῇ σφῶς ὅκομα,
συντῆματά ν' ἀφήσῃ καί τῆς Κύπρου μας τό...
(χ ὶ μ α
γιατὶ κάθε μεθυσμένος καί πιωμένος σχετικᾶ,
τὸ γνωστὸ τὸ τρανοῦδακι, μουρμουρίζει τακτικά:
«Τούτῃ ἡ γῆς πού τὴν... πατοῦμε
ὅλοι μέσα δὲ νὰ... μπουόμε»!

Μιὰ ταβέρνα, φίλτατοί μου, ἔάν γίνῃ κι' ἡ Βουλὴ
(μας),
θὰ πιστεῦν τίς... δ η λ ὡ σ ε ἰ ς τῶν πατέρων ἡ φυλὴ
(μας),
ἐπειδὴ σ' αὐτὴ τὴν πλάσι ἐπεκράτησε συνήθεια,
μόνον ἀπὸ... μεθυσμένους νὰ μαθαίνῃ τὴν...
(ἀ λ ἡ θ ε ἰ α !
'Οπωσδήποτε θὰ δοῦμε ὠραιότερες ἡμέρες.
οἱ... π α τ ῆ ρ ε ς μας ἂν γίνουν, τοῦ λοιποῦ... κ ρ α-
(σ ο - π α τ ῆ ρ ε ς
κι' ἴσως ἀπ' τοὺς μεθυσμένους κάποιοι τρόπος νὰ
(βρεθῇ,
νὰ μπερῆσῃ τούτῃ ἡ χώρα στὰ... π ο δ ἄ ρ ι α νὰ
(σταθῇ!
Κι' ὑποθέτω πῶς θὰ βροῦνε κάποια λύσι ἐμπνευ-
(σμένη,
γιατὶ... «ὠ ρ ἰ μ ο υ ς» θάχουν σκέψεις, ἀφοῦ θάνα...
(γ ἰ ν ὠ μ ῆ ν ο ι ς !
Μιὰ παρέα στὴν ταβέρνα θάνα ὅλοι τοὺς βεβαίως
καί μισὲς καί κατοστάρια θὰ κερνᾶνε ἀυτοβίως.
Επὶ πλέον μεταξὺ τους, δέν θὰ γίνονται κακοί,
ὑβερνῆτες — ἐννοεῖται — κι' ἀντικυβερνητικοί,
γιατὶ ὅλοι τους — συμφῶνως μὲ μιὰ φάσι λαϊκή—
θάνα πάντα μεθυσμένοι
καί... «Κυβέρνησι θὰ ἔχουν, ὅλοι ὁμοῦ, — σηματο-
(σμένη»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

Εύθυμα ένσταξανέ

Σε συνοικιακό καφενείο — πού έχει διακοσμηθεί καταλλήλως — καταφθάνει όμας ύποψήφιος βουλευτών, πού πρόκειται νά εκθέσουν τό κομμοσυνήτο πρόγραμμα του κόμματός στο όποιον άνήκουν.

Ανεβαίνει στην καρέκλα ο πρώτος ύποψήφιος και μέ δυνατή φωνή, αρχίζει:

— Έλληνικό Λαέ!

Τό άκροστήριο, πού άραιώνει

διαρκώς, παρακολουθεί μέ άσφον έξίσταση και τόν δεύτερο όμιλητή, πού άκού ύπόσχεται μέ τη σειρά του άλλους λαγούς μέ πετρώματα, παραχωρεί τη θέση του στον τρίτο όμιλητή. Ξυμμετείδης κι όρμητικός, ανεβαίνει στην καρέκλα του κι αυτός, γιά νά βροντοφωνήσει:

— Έλληνικό Λαέ!

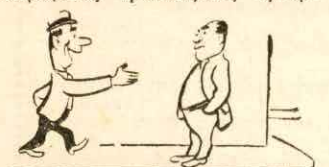
Στό μεταξύ, όμως, τό άκροστήριο έχει άραιώσει μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε νά έχουν μείνει στο καφενεδάκι μόνο τρεις άκροστές. Άδιαφορώντας γιά τό γεγονός αυτό, ό ρήτορας, οίτηρηλνεται στους ρητορικούς του κόσμούς, όποτε ένας από τους άκροστές, τόν διακόπτει:

— Κύριε ύποψήφιε, τού λέει, άν τά λες γιά μάς, δέν ύπάρχει λόγος. Έμεις δέν ήλαμε εδώ γιά την πολιτική συγκέντρωσι. Περιμένουμε νά τελειώσετε, γιά νά... παιζούμε κανένα ταβλάκι.

Περιττό νά λεχθή, ότι οι ύποψήφιοι τά μάζεψαν στά γρήγορα κι εξαφανίστηκαν, συγκαίροντες άλλήλους γιά την καταπληκτική έπιτυχία της συγκέντρώσεως.

★

Γέμισε ό τόπος από ευγενέστατους άνθρώπους. Παραμονές εκλογών γάρ και οι στρατιές τών ύποψήφίων τών διαφόρων κομμάτων, προσπαθούν νά κερδίσουν την συμπάθεια τών ψηφοφόρων, μέ τις κα-οιερωμένες προεκλογικές έγκαρ-

διότητες. Άλλά πολλοί από τους ψηφοφόρους, πονηρότεροι άπ' τους ύποψήφιους, δέχονται μέ ψυχραιμία τόν καταρράκτη τών έγκαρδιότητων και τά κωμικά παθήματα δέν λείπουν.

Χαρακτηριστική σκηνή: Συμπολίτης συναντά άλλον συμπολίτη στην πλατεία τού Συντάγματος και τού άνοίγει διάπλατα τις άγκάλες:

— Φιλάτέ μου, καλημέρα σου. Τι μου γίνεσαι; Τι κάνεις; Τό σπιτάκι σου; Ή γυναικούλα σου; Τα παιδάκια σου; Οι δουλίτσες σου;

Κι' ό άλλος, μέ κακεντρέχεια: — Όλοι κι' όλα καλά, δόξα σοι ό Θεός. Μά πώς κάνεις έτσι; Σάν νά είσαι ύποψήφιος και πρόκειται νά μου ζητήσεις ψήφο.

— Μά είμαι!

— Μπα; Πολιτεύεσαι; ..

— Καί βέβαια!

— Άμ! Έτσι πές μου! Λέω κι' εγώ, από πότε έγινες τόσο καλός κι' ευγενικός!...

Και τόν άφίνει σύζυλο μέ τό προεκλογικό χαμόγελο παγωμένο στο πρόσωπό του.

★

Θρυλικές έχουν μείνει πολλές από τις προεκλογικές ύποσχέσεις τών ύποψήφίων, κυρίως στις έπαρχίες και τά χωριά, όπου οι πολιτευόμενοι είναι άσυγκράτητοι στην παροχή ύποσχέσεων περι τού προσεχούς παραδείσου. Ένας από αυτούς, διεκήρυσε κάποτε μέ άκατάσχετη ρητορική ευφράδεια:

— Θά σάς φτιάξουμε δρόμους!

Θά σάς φτιάξουμε σχολεία! Θά

σάς φτιάξουμε νοσοκομεία! Θά

σάς φτιάξουμε σιδηροδρόμους! Θά

σάς φτιάξουμε γεφύρια...

Στό σημείο αυτό, όμως, ένας άπ' τούς άκροστές, βλέποντας προφανώς, ότι επρόκειτο νά γίνουν στο χωριό και πράγματα πού δέν χρειάζονταν, διεκόψε:

— Γεφύρια δέν χρειάζονται.

— Γιατί;

— Δέν έχουμε ποτάμια.

Και ό ρήτορας, μέ την κεκτημένη του ταχύτητα:

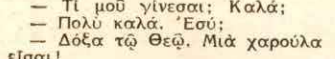
— Θά σάς φτιάξουμε και ποτάμια!...

★

Δύο έγκάρδιοι κύριοι συναντώνται στο τραμ.

— Βρέ καλημέρα!

— Βρέ καλώς τον!

— Τι μου γίνεσαι; Καλά;

— Πολύ καλά. Έσύ;

— Δόξα τώ Θεώ. Μιά χαρούλα είσαι!

— Κι' έσύ τό ίδιο. Φτου νά μη βασκαθής.

— Φτου νά μη βασκαθής κι' έσύ!

Κι' άφου ανταλλάσσουν έγκάρδιες... ψιχάλες και χτυπούν έγκαρδιώτερα τις πλάτες άλλήλων:

— Δέν μου λές; Θά μέ θυμηθής;

— Πού;

— Στις εκλογες.

— Βρέ, πολιτεύεσαι;

— Άμέ; Δέν είδες στις έφημεριδες;

— Μά κι' εγώ πολιτεύομαι.

— Σ' άπα!

— Λόγο τιμής! Δέν διάβασες στις έφημεριδες;

Οι δύο ύποψήφιοι κυτιάζονται γιά λίγο μέ άμχανία κι' ύστερα έσπούν σέ γέλια μέ τό παθημά τους. Κι' ένας τρίτος πού παρακολούθησε την έγκάρδια σκηνή, έπασφραγίζει:

— Μεταξύ κατεργαρέων, είλικρίνεια...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 406

Όριζοντίως:

- 1 Μογγόλος κατακτητής. — 'Ιταλός ποιητής πού μετέφρασε την 'Ιλιάδα (έπών.).
- 2 Ζή μακρυά από την πατρίδα του. — 'Ακρον (γεν.).
- 3 ... Σανόν: 'Ελληνίδα στάρ. — Γεωμετρικό σχήμα.
- 4 101. — Τροπικό έπίρρημα. — 'Επώνυμο δυό 'Ελληνίδων ήθοποιών.
- 5 'Αξιος. — 'Αρθρο (άναστραμμέ-

κοκκινόμαλλες. — Κλονισμός.

— 'Υπάρχουν σέ κάθε σύμβασι.

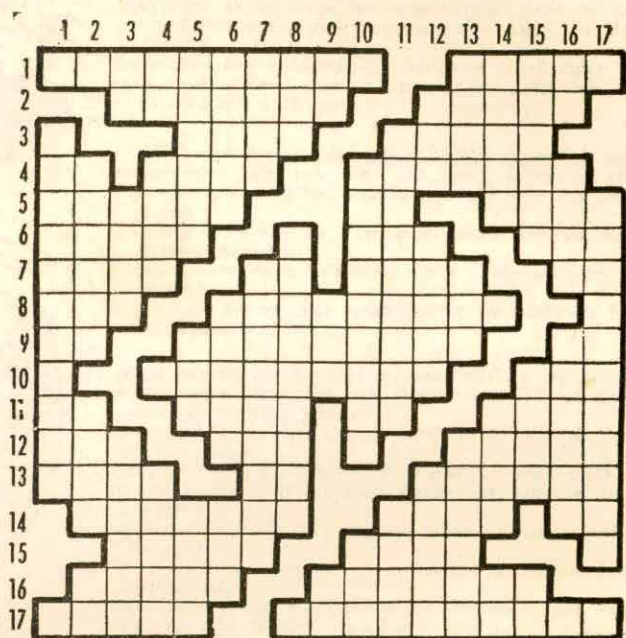
6 Καταστρεπτικός άνεμος. — 'Αποκρουστικό. — Μελαφός φύλαρχος.

7 Χωρίς την θέλησή του (σούδ.).

— Όνομα τριών αυτοκρατόρων του Βυζαντίου.

8 'Όχι, σέ ξένη γλώσσα. — Πρωτεύουσα.

9 Άναφορική άντωνυμία. — Μακρυνή πρόγονός μας. — Νότα.

νο). — Μέρος τού ύποδήματος.

6 Πολύτιμη γιά ένα ναυάγιο.

— Κάθε άθηνάικη συνοικία εξέλεξε τη δική της. — Χρονικός σύνδεσμος.

7 Μερικά. — 55. — Βούρκος. — Τελικός σύνδεσμος.

8 Παραπέμπει. — 'Αποστάτης.

9 'Αρθρο. — Ποταμός πού διασχίζει πρωτεύουσα. — Στό αλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.

10 'Επιώτερος τροχοφόρων (καθ).

— Λέξι πού είπε ό Χριστός πεθαίνοντας.

11 35. — 'Απαραίτητο στις διασκεδάσεις. — Άναφορική άντωνυμία. — Ξενικό έπιφώνημα.

12 Θεά. — Κητική άντωνυμία. — Έξουσιάζω.

13 Βιβλικό βουνό. — 170. — Είνε ευμετάβλητος.

14 Τερματίζει μία έκταση. — 'Υπάρχει και στο πιο πρόχειρο φαρμακείο. — Νότα.

15 'Ιταλική ναυτική βάση. — Μέ τά πρώτα ψύχη ξανάκανε την εμφάνισι του.

16 'Απ' όλους σεβαστός. — 'Ιταλική μεγαλοπολις.

17 'Ερωτηματική άντωνυμία (θηλ. πληθ.). — 'Έχει δόκλητρο ύποπυργείο.

Κ α θ έ τ ω ς :

1 'Ελλην φιλόσοφος τού 4ου π. Χ. αιώνα.

2 Δέν συμβαίνουν, όταν πρέπη. — Θεά της μυθολογίας μας. — Ξενική άρνησις.

3 'Η πρώτη συλλαβή πού προφέρεται τά μωρά. — Γυναίκα όνομα. — Κατήγορος τού Σωκράτους.

4 Πάθος. — 'Υπέρστα σέ φωνήεν. — Άνταλλάσσονται μέ γρήνηματα. — Ό οίκος της Θεσσα Μεταλήψεως.

5 'Επίθετο πού ταυιάζει μόνο σε

10 'Οργάνωσις μέ ώρισμένο σκοπό, καμιά φορά έπαναστατικό. — Κομψός.

11 Ρωμαίος πολιτικός τού α'. π.Χ. αιώνα πού έπεδίωξε την άνατροπήν τού καθεστώτος. — Τροφή.

12 Όνομα πολλών άστέρων τού Χόλλυγουντ. — Καρποφορά δέντρα (καθαρ.). — Λιμάνι της Β. Γαλλίας.

13 Δέν έχει ταίρι. — Κητική άντωνυμία. — Άνάκτορον της τύχης.

14 Προκαλεί, καμιά φορά, τρομερούς πόνους (καθ.). — Μονωδία. — Ό όποιος.

15 'Επιστροφή στην πατρίδα (άρχ.). — Όμηρική ήμέρα. — Σύμφωνον.

16 Χαρακτηρίζουν την κρητική προφορά. — Τό μικρό όνομα δυνάμικου στάρ. — Διάστασις.

17 Άναγγελία.

ΘΕΜ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

'Η λύσις τού 405

στή σελ. 62

□ □

'Η ζάχαρη θεραπεύει την παράλυσι;

Είνε γνωστόν ότι ή ζάχαρη μέ άφομοίωσιμη μορφή αναζωογονεί τόν εγκέφαλο και ταναίνει γενικώτερα τό νευρικό σύστημα.

Βασίζονται σ' αυτή την παρατήρησι οι Άγγλοι έπιστήμονες χρησιμοποιήσαν τελευταία μέ αξιόλογα αποτελέσματα ζάχαρη εναντίον προσφάτων περιπτώσεων ήμιπληγίας καθώς έπισσης κεφαλαλγιών και παραλύσεως τού προσώπου.

'Η ζάχαρη άναμιγνύεται μέ διάφορα ένζυμα, βιταμίνες και αμινοξέα πού εύνοούν την άφομοίωσις της.

Ό Σαρλώ και ή τελευταία του άνακάλυψις Κλαίρ Μπου σ'α «Φώτα της Ράμπας»

Ό άληθινός Σαρλώ

Μιά μεγαλοφυΐα μέ πολλές κατευθύνσεις

"Αν ό Τσάρλυ Τσάπλιν, ό πολυθούλητος «Σαρλώ», είχε άρχισει κάπως νά ξεχνιέται κατά τά τελευταία χρόνια, τόν ξανάφερε στο προσκήνιο της έπικαιρότητας τό καινούργιο του φιλμ «Τά φώτα της ράμπας». Ή πρεμιέρα τού έργου αυτού δόθηκε τελευταίως στο Λονδίνο, παρακολούθησε δέ την παράστασι ό ίδιος ό πρωταγωνιστής, πού έχει σθάζει στην Άγγλία γιά νά μείνη εκεί έξη μήνες τό λιγώτερο. Έχει μαζί του και την οικογένειά του: τη σύζυγό του Όσνα Ό' Νιλ (κόρη τού γνωστού θεατρικού συγγραφέως Εύγενίου Ό' Νιλ) και τά τέσσερα παιδιά τους, πού τό μικρότερο άπ' αυτά είναι μόλις 1 έτους.

Τό νά πη κανείς ότι ό Σαρλώ είναι μεγαλοφυΐα, άποτελεί μία άπλή λέξι, πού δέν άποδίδει στην έντέλεια την πολυπλευρη καλλιτεχνική προσωπικότητά του. Γιατί έχει πολλά ταλέντα συγχρόνως, πού τό καθένα άπ' αυτά θά άρκούσε γιά νά τόν κάμει διάσημο σ' όλο τόν κόσμο. Τόν ξερούμε ως άφαστο κωμικό ήθοποιό. Είναι όμως επίσης και ό συγγραφέας τών κωμωδιών του. Έχει μάλιστα γράψει και έργα γιά άλλους πρωταγωνιστές, μέ τά όποια και μόνο θά μπορούσε ν' άποκτήσει φήμη και πλούτο.

Είναι έξ άλλου ό παραγωγός, ό διευθυντής κι' ό σκηνοθέτης τών φιλμ του. Συνθέτει ό ίδιος τη μουσική πού χρειάζεται γι' αυτά και γράφει τά απαιτούμενα τραγούδια. Στά «Φώτα της ράμπας» δόκλητρο τό υπαλέτο ήταν δικό του δημιουργημα: μουσική βήματα, κοστούμια κλπ.

Παίζει άρκετά καλά — ως έροσιτέχνης, βέβαια — διάφορα μουσικά όργανα. Στο χάλ του σπιτιού του, στο Χόλλυγουντ, είχε μία σκωτσέζικη «γκάιδα», πού τόν δισκεδάσε ιδιαίτερως. Την έγκυτέλιψε ώστόσο, όταν μεταρρύθμισε και μεγαλώσε τό σπίτι του, μετά τό γάμο του μέ την Όσνα και τη νέννησι τών παιδιών τους.

Τό βιολι είναι τό όργανο πού παίζει συχνότερα από κάθε άλλο. Σ' αυτό καταφεύγει όταν τόν άσχολή κάτι τι, ένα πρόβλημα πού προσπαθεί νά λύσι.

Ξέρει ακόμη άκοντενόν και βιολοντσέλο.

Όταν συνθέτη μουσική, δέν τη γράφει ό ίδιος άλλα την τραγουδάει σ' ένα βοηθό του, πού την άποδίδει μέ νότες στο χαοτί μέ τό πεντάγραμμο. Κάποτε άστράς κά-

θεται στο πιάνο και παίζει τις μελωδίες πού περνάει από τό νού του. Δέν είναι εύκολο νά γνωρισθώ κανείς μέ τό Σαρλώ. Έκατομμύρια άνθρωποι τόν ξερούν, αυτός όμως ξέρει ελάχιστους. Έχει φίλους σκροπισμένους σέ διάφορα μέρη τού κόσμου. Άλλά πολύ σπάνια γράφει μόνος του ένα γράμμα. Συνήθως άναλαμβάνει αυτή τη δουλειά ό γραμματέας του. Δέν ύπάρχουν παρά ελάχιστα γράμματα, γραμμένα μέ τό χέρι τού Σαρλώ.

Δέν είναι ώστόσο άκοινωνήτος τύπος ό Τσάρλυ Τσάπλιν, όπως θά πίστευε κανείς. Άπεναντίας, ξεχωρίζει μέ τη φιλική και φυσική συμπεριφορά του. Ποτέ δέν παριστάνει τό σπουδαίο, και κάνει πάντα καλή συντροφιά. Δοκί κι' άν είναι κακόκεφος.

Ζυκτηί γιά ένα πλήθος σοβαρά ζητήματα πού τόν ενδιαφέρουν: γιά τά παγκόσμια προβλήματα, τη ζωή τού Λονδίνου, την καλύτερη τών βιωτικών συνθηκών τών άπορωτέρων τάξεων...

Διαδίδεται ότι σκοπεύει νά έκθέση ύποψηφιότητα βουλευτού τού Έργατικού Κόμματος στις προσεχείς εκλογές. Αυτό δέν είναι άπίθανο, έφόσον άλλωστε έχει διατηρήσει τη βρετανική ύπηκοότητα, μολονότι έμεινε 40 χρόνια στην Άμερική.

Έκτός όμως άπ' αυτή τη σοβαρή του πλευρά ό Τσάρλυ Τσάπλιν είναι επίσης ένας έξυπνότατος, άνοιχτόκαρδος και διασκεδαστικώτατος «κοξέρ». Μπορούμε μάλιστα νά πούμε ότι «παριστάνει» αυτά πού θέλει νά πη, σαν νά βρίσκεται πάνω στη θεατρική σκηνή ή μπροστά στο φακό της κινηματογραφικής μηχανής.

Ας ύποθέσουμε π. χ. ότι προσφέρει σέ κάποιον ένα τσιγάρο. Τού λέει λοιπόν πόσο δυσκολεύθηκε νά βρη αυτή την ώρισμένη μάρα. Έπιπτα τού περιγράφει πώς γύρισε από μαγαζί σέ μαγαζί, πώς ήταν ή υπάλληλος πού βρήκε σ' ένα άπ' αυτά, μέ ποιόν τρόπο τού είπε ότι δέν είχε αυτή τη μάρα, πώς σέ άλλο κατάστημα ένας γέρος κατάφερε νά τού βρη ένα πακέτο, κλπ, κλπ. Και οι άκροστές του διασκεδάζουν μ' όλ' αυτά, τό ίδιο σαν νά βλέπουν μία κωμική ταινία του...

Ό Σαρλώ λατρεύει τά παιδιά — όχι μόνο τά δικά του, άλλα και τά ξένα. Ζητάει τώρα νά βρη ένα ώραίο σπίτι μέ κήπο στο Λονδίνο, όπου θά ξεκουράζεται κάθε τόσο στα διαλείμματα τών ταξιδιών του στην ήρωτική Εύρώπη, γιάτι εξακολουθεί νά θεωρεί τόν έαυτό τού γνήσιου Λονδρέζου.

□ □ □

Ένα ανέκδοτο τού Σαρλώ

Σέ μία διάλεξι πού δινόταν στο Χόλλυγουντ γιά την τέχνη στον κινηματογράφο, ό Τσάρλυ Τσάπλιν βρέθηκε σ' εύπαιεμο κατάσταση μέ μία έπίμονη μυΐα πού βούιζε γύρω του και τόν ενοχλούσε τρομερά. Άφου έπιχείρησε πολλές φορές νά την χτυπήσει μέ την παλάμη του, έκνευρίστηκε και πήρε μία βεντάλια.

Κι' όσο ή διάλεξι συνεχίζονταν κρατούσε την βεντάλια έτοιμη και τού υατί καρφωμένο στην ένοχλητική μυΐα. Τρεις φορές της έπετέθη άλλα και τις τρεις απέτυχε. Έπί τέλους ή μυΐα ήρθε και κάθισε επάνω στο τραπέζι μπροστά του, και ό Τσάρλυ έτοιμάστηκε γιά τη έκτέλεσί της: Σίγα προσεχτικά, ύψωσε την βεντάλια... Ά'α, ένα έτοιμαζόταν νά της καταφέρη τό θανατηφόρο χτύπημα, άλλαξε γνώμη — Μά τί κάνετε; τού φώναζε κάποιος. Γιατί δέν τη σκοτώνετε;

Ό Τσάρλυ σήκωσε τούς ώμους του.

— Δέν ήταν ή ίδια μυΐα! είπε

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Στην Άμερική, οι γυναίκες πού παρακολουθούν την μόδα δίνουν τώρα σέ μερικές τούφες τών μαλλιών τους άσημένο χρώμα. Οι πρώτες άσπρες τρίχες, λοιπόν, θά πάψουν έτσι νά τρομοκρατούν τις γυναίκες.

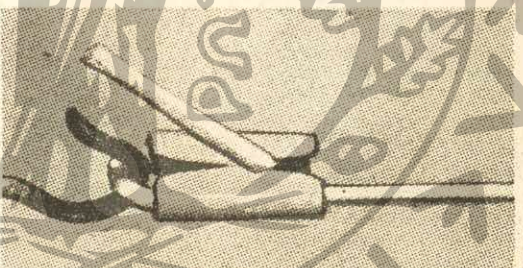
Η ΣΚΥΛΙΤΣΑ ΜΕ ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙΑ

Ή μικρή αυτή σκυλίτσα πού άνικει σ' έναν Άγγλο γεωργό, είδε και τά τέσσερα παιδιά της νά παίζουν τό ένα κατόπι τού άλλου λίγο μετά τόν τοκετό. Γιά νά παρηγορηθώ λοιπόν υιοθέτησε, όπως βλέπετε, δύο γουρουνάκια τού άγροκτήματος.

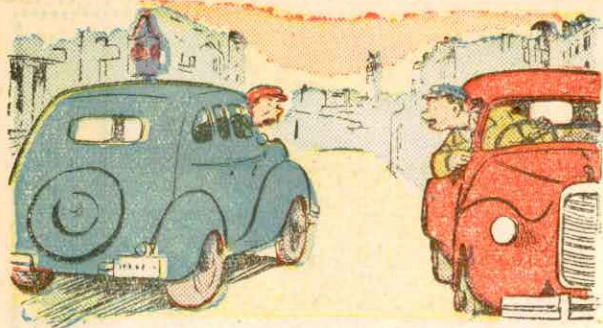
ΚΑΛΤΣΕΣ ΑΠΟ ΠΕΡΛΟΝ

Οι κάλτσες πού κατασκευάζονται άπ' τη νέα συνθετική κλωστή «Περλόν», είναι τόσο ελαστικές, ώστε οι γερμανικές βιομηχανίες πού τις λαμβάνουν, τις κατασκευάζουν σ' ένα νούμερο πού κάνει γιά κάθε πόδι.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Πολλοί είναι εκείνοι πού φροντίζουν μέ διάφορα εδρήματα νά διευκολύνουν την νοικοκυρά, στο καθημερινό της έργο. Χάρη στο μικρό αυτό εδέρημα από σίδερο, πού κυκλοφόρησε στην Άμερική καταργούνται οι κόποι και γίνεται πολύ εύκολα τό τέντωμα ενός σχοινού.

— Τι σου πέρασε από το μυαλό; Θα σωτήση ο οδηγός το συνδελφό του, που τρέχει αντικανονικά.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι "Αγγλοι καυγαδίζουν με... το γάντι

Η τυπικότητα των "Αγγλων επέκτείνεται και στους καυγάδες τους. Τσακώνονται, βέβαια, όπως όλοι οι λαοί του κόσμου και ανταλλάσσουν βερβερές φράσεις κι' ίσως-ίσως μερικές βρισιές. "Αλλ' αυτές οι φράσεις κι' αυτές οι βρισιές είναι βγαλμένες από το... πρωτόκολλο της έθιμουτιπίας. Και δεν διακρίνονται για την ποιότητα τους. Είναι, τουναντίον, στερεότυπες. "Ακούγοντας κανείς εκείνους που τις εκστομίζουν, καταλαβαίνουν πως δεν έχουν φαντασία, όπως π. χ. οι μεσημβρινοί λαοί. Οι κάτοικοι των βορεινικών νήσων είναι και σ' αυτό το ζήτημα δούλοι της παραδόσεως, που την ακολουθούν πιστά χωρίς καμιά παρέκκλιση.

Και να ένα παράδειγμα ανάμεσα σε νήλια άλλα που θα υποστήσει ν' αναφέρει κανείς.

Σ' όλες τις χώρες του κόσμου, οι περισσότεροι σωφός διακρίνονται για την εξυμνία τους και για τις ωμές εκφράσεις που χρησιμοποιούν, όταν θέλουν να ελέγξουν ένα συνδελφό τους για κάποια παρατυπία που έκανε. Οι "Αγγλοι σωφός, αντίθετα, διακρίνονται για την απάθεια και την ψυχραιμία τους. Οι καυγάδες μεταξύ τους είναι σπανιότατοι για να μην πούμε ανύπαρκτοι. "Αν έχουν κάποια διαφορά την λύνουν με τον πιο ήρεμο τρόπο κι' όχι με νευροκίπτες και φιλονεικίες.

"Ας υποθέσουμε ότι ένας οδηγός ταξίδι βλέπει ένα συνδελφό του που τρέχει αντικανονικά. Το πολύ-πολύ που θα κάνει σ' αυτή την περίπτωση θα είναι να βγάλει από την πορτίερα το κεφάλι του και να του απευθύνη μια έρωτη που είναι πάντα η ίδια:

— Τι σου πέρασε από το μυαλό;

Ο φταίχτης οδηγός δεν θα απεύση να ζητήσει συγγνώμη, αλλ' ούτε και θα εκστομίσουν καμιά βρισιά προς το διεύθυνσι του άλλου. Θα τον απαντήσει μόνο:

— Αυτό είναι δική μου δουλειά!

— "Ω ράτι! Θα πηδ πρώτος.

Και το έπεισόδιο θα τερ-

ματισθ' σ' αυτό το σημείο χωρίς συνέπεια.

Κάθε "Αγγλος της μεσαίας τάξεως που έχει παρεκαλή ανατροφή και είναι περήφανος γι' αυτό, θα προσπαθήσει με κάθε θυσία να διατηρήσει την ψυχραιμία του, σ' οποιαδήποτε περίπτωση και να εκφράσει όσο μπορεί πιο ευγενικά τη δυσφορία ή την αγανάκτησή του. "Αν τύχη να πατήσετε στο πόδι έναν άνθρωπο μέσα στο τράμ, θα σας κεραυνολήσει με το βλέμμα του και θα σας πη αυτά τα απλά λόγια: "Προσέξτε, παρακαλώ. Τίποτε άλλο. "Αν ο ένοικος του διαμερίσματος που βρίσκεται κάτω από το δικό σας χαλάει τον κόσμο με το θόρυβο που κάνει, δεν υπολείπετε να του πείτε τίποτ' άλλο από το τυπικό: "Προσέξτε παρακαλώ. Αυτός θα καταλάβει άμεσα και θα σταματήσει το θόρυβο. "Αν, όμως, δεν το κάνει τότε είναι δικαίωμά σας να του πείτε ό,τι θέλετε. "Ας υποθέσουμε, λοιπόν, πως το κάνετε. "Αν είναι άνθρωπος με καλή ανατροφή, θα σας ακούσει χωρίς την παραμικρή διακοπή. (Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αγένεια για έναν "Αγγλο από το να διακόψει έναν άνθρωπο που μιλάει. Έστω κι' αν τα λόγια του είναι προσβλητικά και ύβριστικά. Για να του απαντήσει πρέπει να περιμένει να σταματήσει). Κι' αν δεν έχει διάθεση για καυγά, πράγμα που είναι και το πιθανότερο, θα σας αποστομώσει με μια απλή φράση: "Νομίζω ότι ξεάπτεσθε". "Αν όντως σ' αρέσει να αγγλίζετε, δεν μπορείτε παρά να σταματήσετε αμέσως. Γιατί οι "Αγγλοι καυχώνται ότι δεν χάνουν ποτέ την ψυχραιμία τους. Κι' όταν ένας άλλος τους υπενθυμίζει ότι έπρεσαν σ' αυτό το θανάσιμο αμάρτημα, γίνονται ήρεμοι σαν αρνάκια.

Υπόδειγμα ευγενείας και τυπικότητας αποτελεί ιδίως το αγγλικό κοινοβούλιο. Οι βερβερές φράσεις είναι εκεί άγνωστες. "Εξαιρείται το κανόνας έκανε κάποτε ο "Ανιουρίν Μπέθαν, ο άποσι-σθείς από το "Εσχατικό κόμμα πολιτικός, που ήταν τότε υπουργός της "Υγείνης. Μιλώντας κάποτε σε μια δημοσία συγκέντρω-

σι — δεν θα τολμούσε πια να το κάνει μέσα στη Βουλή των Κοινοτήτων — είπε: "Μισώ τους συντηρητικούς, που είναι χειρότεροι κι' από ψείρες!" Την άλλη μέρα, πολλοί γιατροί κι' άλλοι επιστήμονες που εργάζονταν στο υπουργείο "Υγείνης υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους, με τη δικαιολογία ότι δεν μπορούσαν να υπηρεθούν υπό τις διαταγές ενός υπουργού, που δεν έδουσιάζει τη γλώσσα του.

Τη μετροπαθεία των εκφράσεων τη βρίσκει κανείς και στον Τύπο.

Οι "Τάιμς", προκειμένου να χαρακτηρίσουν μια κακή πράξη, την αποκαλούν "εξαιρετική" ή "καταπληκτική". Αυτός είναι ο βαρύτερος χαρακτηρισμός που μπορούν να της δώσουν.

"Αλλά, θα ρωτήσετε: οι "Αγγλοι δεν έχουν αίμα στις φλέβες τους; "Η μήπως έχουν κάμει την υποκρισία κανόνα της ζωής τους;

Ούτε η μία υπόθεση, ούτε η άλλη είναι σωστή. "Ο "Αγγλος αισθάνεται τη μεγαλύτερη περιφάνεια όταν μπορεί να συγκρατήσει τα νεύρα του. Κι' αυτό είναι ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά ενός προσημασμένου ανθρώπου.

"Ακόμη κι' όταν βράζει από το θυμό του ή μισεί θανάσιμα έναν άνθρωπο, θα προσπαθήσει να μην το δείξει. Γιατί, σύμφωνα με την αντίληψή του, εκείνο που προέχει είναι η ευγένεια κι' η καλή ανατροφή. Ξέρει, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος που θυμώνει παύει να εξουσιάζει τη γλώσσα του. Και γι' αυτό προσπαθεί να συγκρατήσει την όργη του. Και ξέρει ακόμη ότι το μίσος παρασύρει τον άνθρωπο σε απρεπίες. Γι' αυτό προσπαθεί να το καταπνίξει.

Ο "θρίαμβος" του υδροκόπου

"Ενας ιδιοκτήτης γκαράζ, στην πολιτεία της Ν. "Υόρκης χρειάζονταν για τη δουλειά του περισσότερο νερό απ' όσο είχε στη διάθεσή του. Θεώρησε, λοιπόν, καλή λύση να καλέσει ένα υδροκόπο και να του, ανάθεμα να μάθι υπήρχαν στο χώρο του γκαράζ υπόγεια υδροφόρα στρώματα. Πράγματι, ο υδροκόπος άρχισε τις έρευνες κρατώντας το διχασμένο ραβδάκι του. Σ' ένα σημείο το ραβδάκι άρχισε, να περιστρέφεται στα χέρια του, σημείο ότι υπήρχε εκεί άπο κάτω άφθονο νερό. "Ο γκαραζίστας έβαλε αμέσως εργάτες να σκάψουν. Μόλις αυτοί είχαν φτάσει σε μικρό σχετικά βάθος, ξεπετάχτηκε ένας ορυπτικός και άσταμάτητος πίδακας νερού. Θρίαμβος!

Την άλλη μέρα όμως δεν έτρεχαν πια οι βούσσες 25 σπιτιών της γειτονιάς. Γιατί οι σκαπάνες των εργατών... είχαν τρυπήσει ένα κεντρικό και γονιό σωλήνα του δικτύου ύδρευσης! Κι' έτσι ο γκαραζίστας, έπειτα από τόσες δαπάνες πληρωσε από πάνω και τα έξοδα αλλαγής του σωλήνα... κι' έμεινε τελικά χωρίς νερό!

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΗΤΑΝ... ΧΗΝΙΣΙΑ!

"Η κυρία λέει, έξω φρενών, στον αυγουλά:

— Σου είχα ζητήσει αυγά φρέσκα! Κι' όμως, βρήκα δυο κοτοπουλάκια μέσα σ' αυτά που μου πουλήσατε!

— Κοτοπουλάκια; "Αποκλείεται!

— Μα αφού σου το βεβαίωσα...

— "Αδύνατον, σας λέω! Γιατί τ' αυγά που σας πουλήσα, ήταν... χηνίσια!

— Μπαμπά, δεν μπορώ να τον παντρευτώ αυτό τον άνθρωπο. Δεν πρόσεξα, λοιπόν, πως τα μαλλιά του είναι κατάλευκα;

— "Αλλά, κόρη μου, έχουν άργισει κιόλας να πέφτουν κι' έτσι, σε λίγο, κανείς δεν θα μπορεί να ιδεί πως έχει άσπρα μαλλιά!...

— Σέριες πως θέλουν οι σύγχρονες γυναίκες τον άντρα; — "Ακριτά έβρισκα για να κερδίσει πολλά χρήματα και αρκετά βλάκα για να τους τα δίνει όλα!...

— "Ο άνδρας παντρός: Το μεγαλύτερο λάθος της ζωής μου, είναι ότι δεν παντρεύτηκα!...

— "Ο παντρεμένος: Και το δικό μου είναι πως παντρεύτηκα!...

— "Η κόρη σας γύρισε πιο αδύνατη από την έσοχή...

— "Αι! πως να μην γυρίσει πιο αδύνατη, που την τρώγαμε όλοι με τα ματία!...

— Μεταξύ καννιβάλων:

— "Από δω κι' εμπρός, λοιπόν, δεν θα τρώμε ανθρώπινο κρέας!...

— Δεν είναι αυτό, διαμαρτυρείται ο άσχημος! "Αλλά, πρέπει να μάθουμε καλούς τρόπους και να χρησιμοποιούμε πηρούνι και μαχαίρι!...

— Πώς; "Ερχεστε να με συμβουλευθήτε στις 8! Μα δεν ξέρετε, ότι δέχεται μόνο ως τις 7;

— Μάλιστα, νατρέ. Δεν τόξερε όμως... το σκυλί που με δάγκασε στις 7 1/2!

— "Ο υπηρέτης στον άφεντικό του:

— Μήπως θα μπορούσατε, κύριε, να μου δώσετε κάτι απέναντι δι' τους καθυστέρημένους μισθούς μου; "Εγώ να πληρώσω κάποιο γάρος.

— Τι θάρασος! Θέλετε τώρα να πληρώνω εγώ τα χρέη σου!...

— "Εκείνη: Είμαστε 10 χρόνια μαζί. Γιατί δεν παντρεύσατε πια;

— "Εκείνος: Και ποιός θα μās πάρη;...

— Πρόσεξε! Μην κάνεις πολύ κόρτε σ' αυτή την κυρία, γιατί ο άντρας της έχει ένα τίτλο...

— Και τί με νοιάζει;

— Πιστεύω πως σε νοιάζει...

Είναι ένας τίτλος πρωταθλητού του μπόξ!

— "Ο φοιτητής γράφει στον πατέρα του:

— "Αγαπητέ μπαμπά, Είμαι απέναντι...

— Κι' εσύ δεν είσαι κανένα φίλο για ν' απολαύς σ' αυτόν;

— Κι' εσύ πατέρα, τού απαντάει:

— "Αγαπητέ μου γιό, Σε συμβουλεύω... ν' αποκτήσεις φίλους το γρηγορότερο!...

Επιχειρηματικόν πνεύμα!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΟΥΙΤΖΙ
ΝΤΕ ΚΑΤΕΡΣ

Τζιάντα

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φίλιππος είπε στη Ροζίτα, ότι οι σύντροφοί του δεν έπρεπε να σκοτώσουν τον Ούγολινο. Δεν ήθελε πια να γίνουν κι' άλλα εγκλήματα. Μπορούσαν ν' απαγάγουν τον Ούγολινο, για να του κλείσουν το στόμα. Καί, πραγματικά, οι σύντροφοί του έφτασαν κρυφά στη νύση του Μουράνο, όπου είχε αποτραβηχτεί σε μία έπαυλη του Ούγολινος, τον έπιασαν ξαφνικά, τον έδεσαν και αφού τον έρριξαν στη βάρκα τους, άνοιχτηκαν στο πέλαγος...

Είχε κάμει τη σκέψη ότι οι σύντροφοί του Φίλιππου θα παραμύθωναν γύρω στα κιβώτια του Συμβουλίου των Δέκα για να τον ευποδίσουν στην περίπτωση που πήγαινε εκεί για να ορίσει την καταγγελία του. Από τ' άλλο μέρος δεν έλπιζε ότι ο Πασκουαλίνο κι' η Τζιάντα θα συνηκολούσαν μαζί του και θα δέονταν τους δούλους του.

Οι σκέψεις αυτές τον είχαν κάμει να φανερώσει το μυστικό που ήξερε στον Όριζαρέλλι. Αφού πούλησε να ζήτησε να του υποσχεθώ πως θα περίμενε να περάσει η προθεσμία που αυτός, ο Τσιποϊάνι, είχε τάξει στον Πασκουαλίνο και στην κόρη του, ποσοτού κάμει οποιαδήποτε ενέργεια. Έπειτα είχε φύγει από τη Βενετία κι' είχε τρέξει στο Μουράνο, χωρίς να υποπτεύεται πως ο γονδολέρης που τον είχε μεταφέρει εκεί ήταν ένας από τους ανθρώπους του Φίλιππου.

Ο Ούγολινος φανταζόταν, λοιπόν, πως ήταν ασφαλισμένος στο Μουράνο. Στο μεταξύ, η άτιμη καταγγελία του θ' ακολουθούσε το δρόμο της. Το ίδιο βράδυ, οι αστυνομικοί θάπταναν το Φίλιππο στο σπίτι της υπεράσπισης του και το Λορέντζο στο μέγαρο Πασκουαλίνο. 'Αλλ' έπειτα από λίγο θα τους ακολουθούσε στη φυλακή κι' ο ίδιος ο Μεγάλος Προδότης. Το Συμβούλιο των Δέκα σύμφωνα με τις εισηγήσεις του Όριζαρέλλι που ήταν ανδραγάπητος ενθός του θα τον καταδικάζε τότε σε θάνατο ως προδότη. Η Τζιάντα έπαιτα απ' αυτή την καταδική, θα έδοιζαν και η περιουσία του πατέρα της θα διμευόταν κατά το ένα τρίτον. Τα υπόλοιπα δύο τρίτα θα περιόρονταν σ' αυτόν τον Ούγολινο Τσιποϊάνι, που ήταν ο πλησιέστερος συγγενής του Πασκουαλί-

νο. Αυτό όριζε ο νόμος σε παρόμοιες περιπτώσεις. 'Αλλ' η παρέμβασι των πειρατών ματαιώνει τώρα τα σχέδιά του. Και το μόνο πρακτικό αποτέλεσμα της καταγγελίας του θα ήταν ότι ο Όριζαρέλλι θα διορίζε την ευκαιρία να εκδικηθώ τον Πασκουαλίνο και να παραμερίσει έτσι τον άνθρωπο που του έβραζε το δρόμο. Γιατί ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής έπωθαλιμούσε το αίμα του δόγη και ήξερε ότι ο μόνος ισχυρός αντίπαλος, που θα μπορούσε να ματαιώσει την έκλογή του, ήταν ο Πασκουαλίνο. Μετά την εξαφάνισι όμως του Μεγάλου Προδότη, ο Όριζαρέλλι θα άθεσε σ' αυτή τη θέση έναν άνθρωπο της εμπιστοσύνης του και θα έπρεπε να ετσι την ψήφο των στρατιωτικών μελών του Συμβουλίου.

Ο Ούγολινος έκανε, λοιπόν, τη σκέψη ότι ο μόνος που θα έδινε κεροισμένους από την καταγγελία του θα ήταν ο Όριζαρέλλι. Ένώ αυτός όχι μόνο δεν θα κέρδιζε τίποτε, αλλά θα πέθαινε με τον πιο αξιοσημείωτο τρόπο.

Η σκέψη αυτή άναστατώνει την ψυχή του. 'Αντι να εξυπηρετήσει τον εαυτό του, είνε γίνει το βάρος, όπου θα σπριζόταν ο Όριζαρέλλι για να φτάσει στο αίμα του δόγη.

Αυτή τη στιγμή, ο Λορέντζος, ο Φίλιππος, η Τζιάντα, ο Πασκουαλίνο, όλοι κι' όλα είχαν φύγει από το μυαλό του. Το μίος του είχε συγκεντρωθεί αποκλειστικά στον Όριζαρέλλι. 'Ω, αν μπορούσε να τον εκδικηθώ!

Αλλοίμονο όμως! Δεν ήταν σε θέση πια να κάμει τίποτε εναντίον του Μεγάλου Ίεροεξεταστή. Κι' αν ακόμη ήταν ελεύθερος, δεν θα μπορούσε να πάρει πίσω το μυστικό που του είχε εμπιστευθεί, εκτός μόνον αν απόφασιζε να καταγγείλει και τον ίδιο τον εαυτό του.

Αυτές οι σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό του τη στιγμή που η βάρκα έφτασε στη Νήσο των Τάφων.

Τότε μόνον ο Ούγολινος πρόσεξε πως κι' ένας άλλος άνθρωπος που φαινόταν σαν πεθαμένος, Βοισκόταν στο βάθος αυτής της βάρκας. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο φύλακας του νεκροταφείου.

Οι πειρατές άνασκήσαν άμέσως τον Ούγολινο και τον έδεσαν στην πλώρη. Τα μάτια του είδαν τότε τους σταυρούς και τα μνημεία του νεκροταφείου, που ξε-

γώριζαν μέσα στο σκοτάδι της νύκτας. «Το νεκροταφείο!» σκέφτηκε. Γιατί, λοιπόν, μ' έφεραν εδώ; Μια ιδέα πέρασε. Ξαφνικά, από το μυαλό του. Οι άνθρωποι αυτοί ένοσαν πολύτιμο χρόνο. Κι' ωστόσο, αν ήθελαν να τον ακούσουν, ύπνησε ίσως κάποια ελπίς να διορθωθούν όλα. 'Αρκεί να τον άφηναν να τρέξει για να βοηθ το Μεγάλο Ίεροεξεταστή. Θα τον άπειλούσε τότε ότι θα φανέρωνε το μεγάλο μυστικό που κατείχε εις βάρος του και θα τον άναγκαζε να μην κάμει καμιά ενέργεια.

Αλλά δυο ερωτηματικά ποδάλαν άμέσως μέσα στο μυαλό του. Την ώρα αυτή, η προθεσμία είχε λήξει κι' ο Όριζαρέλλι θα είχε διατάξει ίσως τη σύλληψι του Φίλιππου και του Λορέντζου. 'Ετσι, η έπείγουσα του δεν θα γινόταν σε τίποτα. 'Αλλά και ανεξάρτητα απ' αυτό, πως οι πειρατές θα έδιναν πίστι στα λόγια του και θα τον άφηναν ελεύθερο να γυρίσει στη Βενετία; Πια άγγύσι μπορούσε να τους δώσει:

«Όχι, δεν άξιζε τον κόπο να τους κάμει μια τέτοια πρότασι. Θα γελούσαν μαζί του. 'Αλλοίμονο, το καταλάβαινε τώρα πως δεν μπορούσε να γίνι τίποτα. Ήταν άνεπανόρθωτα γαυένος!

Οι πειρατές τον έδραλαν σε λίγο στην έρηά και, κρατώντας τον στα γόνα τους, άνοιξαν να προγγούν προς το μέρος του νεκροταφείου.

«Ένας απ' αυτούς άνοιξε την πόρτα μ' ένα κλειδί. 'Η μικρή συνοδεία βάδιζε γρήγορα άνάμεσα στους τάφους. Σε κάποια στιγμή, ο αίμαλματος άκουσε μια φωνή που έλεγε:

— Στρίψετε δεξιά... Νά εκεί είνε ο τάφος της οικογενείας Τσιποϊάνι-Παλεστρίνα.

Ο Ούγολινος ένοιωσε ένα οίγος σ' όλο του το κορμί. Τί σχεδίαζαν, λοιπόν, αυτοί οι άνθρωποι εναντίον του; Και γιατί τον άδηνούσαν στον τάφο της οικογενείας του;

Δεν γινόταν—ε αμβιβόλια ότι είχαν κάτι το πολύ τρομερό στο μυαλό τους. Για τους πειρατές και τους ληστές δεν ύπνησε μεγαλύτερο εγκλημα από την προδοσία. Κι' ο Ούγολινος είχε προδώσει. Αυτό δεν μπορούσε να το άνηθώ.

Η συνοδεία έφτασε σε λίγο μπροστά στον οικογενειακό τάφο των Τσιποϊάνι-Παλεστρίνα.

Αυτός ο τάφος ήταν ένα μικρό παρεκκλήσιο. Κοντά στον είσοδο του Βοισκόταν μια μαρμαρίνη σκάλα που άδηνούσε σ' ένα υπόγειο θάλαμο.

Οι πειρατές κατέβασαν σ' αυτό τον Τσιποϊάνι.

Στη μέση αυτού του θαλάμου Βοισκόταν μια μεγάλη κυκλική πλάκα, που άνασκηκνόνταν με δυο σιδερένιους γαλκίδες. Κάτω απ' αυτήν ύπνησε η κούρπη όπου κατέβαλαν τα φέρετρα.

Ο Τσιποϊάνι δεν άναρωτιόταν πια τί σχεδίαζαν οι πειρατές. Το άντεψε! Θα τον κατέβαζαν, δίγων άμφιβολία, σ' αυτή την κούρπη και θα τον άφηναν να πεθάνι εκεί μ' έναν άσφο θάνατο!

Στη σκέψι αυτή ένοιωσε το αίμα του να παγώνει μέσα στις φλέβες του.

Οι πειρατές είχαν άνάψει τώρα ένα φανάρι. Ρίξε μια ματιά άπάνω, είπε ο Έκτωρ σ' έναν από τους συντρόφους του. Ο άνθρωπος αυτός γύρισε έπειτα από μερικά λεπτά.

— Όλα είνε ήρεμα, είπε. Ο Έκτωρ πήγε τότε κοντά στον Ούγολινο και του έβραζε το φως του.

Ο Ούγολινος άνατοίχισε.

— Έσυχες από τη Βενετία, νομίζοντας ότι θα ήσουν άσφαλισμένος εδώ, έξακολουθήσε ο Έκτωρ. 'Αλλ' όπως βλέπεις, δεν είνε εύκολο να γλυτώσει κανείς από την εκδίκησι των πειρατών της Σένια. Και στην άκορη του κόσμου άκούη αν πήγαινες, θα σε Βοίσκαμε... Πόσεςε, λοιπόν... Προτού έμπερώση θα έρωμε τί είνι άπόψε.

«Αν δεν είνι τίποτε εναντίον των δικών μας θα σε μεταφέρωμε μακριά από δω, άσπου να περάση τελείως ο κίνδυνος που άπειλει τον άσπρηγό μασ...» 'Αν, όμως, ο Φίλιππος Κορσούφας πάθη το πασαμικρό, τότε θα μείνις εδώ για να πεθάνις μ' έναν άσφο θάνατο και να έξιλειώθις έτσι για την άτιμη προδοσία σου... Αυτή είνι η άπόφασίς μας, Ούγολινο Τσιποϊάνι!

Ο έξοδελφος της Τζιάντας είχε χάσει το χρώμα του. Θέλησε να μιλήση... 'Αλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του.

— Έμπρός! είπε ο Έκτωρ κάνοντας ένα νεύμα στους συντρόφους του.

Δυό απ' αυτούς σήκωσαν τη βαριά πλάκα. Έκείνη όμως τη στιγμή άκούστηκαν βήματα. Κάποιος έτρεχε μέσα στο νεκροταφείο.

Ο άνθρωπος αυτός μπήκε σε λίγο στο παρεκκλήσιο του οικογενειακού τάφου των Τσιποϊάνι-Παλεστρίνα και, βλέποντας φώς στο ύπόγειο, κατέβηκε γρήγορα εκεί.

Ήταν ένας από τους πειρατές που ο Έκτωρ είχε άφήσει στη Βενετία για να μάθουν τί θα γινόταν.

— Λοιπόν, Στέφανε; τον ρώτησε ο ύπαρχος του Φίλιππου μόλις τον είδε.

— Έπιασαν το Φίλιππο και το Λορέντζο πριν από μια ώρα άπάντησε αυτός με λαχανιασμένη φωνή. Το μέγαρο του Πασκουαλίνο έπιτρείται...

— Κατάρα! Βρυχήθηκε ο Έκτωρ.

— Ός τη στιγμή συνέχισε ο Στέφανος, δεν είνι καμιά ενέργεια εναντίον του Μεγάλου Προδότη...

— Οι δυό άλλοι, ρώτησε ο Έκτωρ.

— Είνε μέσα στη βάρκα, άπάντησε ο Στέφανος. 'Ηρθαν μαζί εδώ, αφού δεν είχαμε πια να κάμωμε τίποτε στη Βενετία.

— Μήπως σάς παρακολούθησαν; — Νομίζω πως ναι. Είδαν μερικά ύποπτα φώτα... 'Αλλά καταφέραμε να ξεφύγουμε και ίσως εκείνοι που ήας παρακολουθούσαν ένασαν προς το παρόν τα ίχνη μας.

— Δεν έχομε τότε καιρό να χάνωμε, είπε ο Έκτωρ. Πρέπει ν' άποτελειώσωμε το έργο μας και να φύγωμε το γρηγορότερο από δω!... Έμπρός, έτοιμάστε τα σχοινιά για να κατεβάσωμε αυτό τον καταραμένο στην κούρπη!

Δυό άνθρωποι έτρεξαν άμέσως κοντά στον Ούγολινο Τσιποϊάνι για να του περάσουν τα σχοινιά στους ώμους και στα πόδια.

— 'Αλλ' άνασκηκώθηκαν άμέσως τρομαγμένοι.

— Βρήκε μόνος του την τιμωρία που του άξιζε, είπε ο ένας απ' αυτούς. Πέθανε!

— Πέθανε! φώναξαν όλοι μαζί.

— Ο φόβος τον σκότωσε! είπε ο Έκτωρ. 'Αφήστε τον εδώ κι' άς φύγωμε... Ένομε άκούη να πάμε τον φύλακα του νεκροταφείου στο σπιτάκι του...

Οι πειρατές βήσαν γρήγορα από το παρεκκλήσιο, διέσχισαν και πάλι το νεκροταφείο και κατέβηκαν στην ακτή.

Ο φύλακας του νεκροταφείου κοιμόταν πάντα στο βάθος της βάρκας.

— Έμπρός! διέταξε ο Έκτωρ. Σηκώστε τον!

Δυό από τους πειρατές τον πήραν άμέσως στα χέρια τους και τον μετέφεραν στο σπιτάκι που Βοισκόταν κοντά στην είσοδο του νεκροταφείου.

Εκεί τον έβαλαν στο κρεβάτι του και κατόπιν έξανούρισαν κοντά στους συντρόφους τους.

Έπειτα από λίγο οι βάρκες που ήταν τώρα δυό άπομακρύνθηκαν από το νησί και τράβηξαν προς το άνοιχτο πέλαγος.

Η σύλληψι

οιμένον να ιδούν τί πρόκειται να γίνι ά-

πονε. Ο Ούγολινος άνατοίχισε. Έσυχες από τη Βενετία, νομίζοντας ότι θα ήσουν άσφαλισμένος εδώ, έξακολουθήσε ο Έκτωρ. 'Αλλ' όπως βλέπεις, δεν είνε εύκολο να γλυτώσει κανείς από την εκδίκησι των πειρατών της Σένια. Και στην άκορη του κόσμου άκούη αν πήγαινες, θα σε Βοίσκαμε... Πόσεςε, λοιπόν... Προτού έμπερώση θα έρωμε τί είνι άπόψε.

«Αν δεν είνι τίποτε εναντίον των δικών μας θα σε μεταφέρωμε μακριά από δω, άσπου να περάση τελείως ο κίνδυνος που άπειλει τον άσπρηγό μασ...» 'Αν, όμως, ο Φίλιππος Κορσούφας πάθη το πασαμικρό, τότε θα μείνις εδώ για να πεθάνις μ' έναν άσφο θάνατο και να έξιλειώθις έτσι για την άτιμη προδοσία σου... Αυτή είνι η άπόφασίς μας, Ούγολινο Τσιποϊάνι!

Ο έξοδελφος της Τζιάντας είχε χάσει το χρώμα του. Θέλησε να μιλήση... 'Αλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του.

— Έμπρός! είπε ο Έκτωρ κάνοντας ένα νεύμα στους συντρόφους του.

Δυό απ' αυτούς σήκωσαν τη βαριά πλάκα. Έκείνη όμως τη στιγμή άκούστηκαν βήματα. Κάποιος έτρεχε μέσα στο νεκροταφείο.

Ο άνθρωπος αυτός μπήκε σε λίγο στο παρεκκλήσιο του οικογενειακού τάφου των Τσιποϊάνι-Παλεστρίνα και, βλέποντας φώς στο ύπόγειο, κατέβηκε γρήγορα εκεί.

Ήταν ένας από τους πειρατές που ο Έκτωρ είχε άφήσει στη Βενετία για να μάθουν τί θα γινόταν.

— Λοιπόν, Στέφανε; τον ρώτησε ο ύπαρχος του Φίλιππου μόλις τον είδε.

— Έπιασαν το Φίλιππο και το Λορέντζο πριν από μια ώρα άπάντησε αυτός με λαχανιασμένη φωνή. Το μέγαρο του Πασκουαλίνο έπιτρείται...

— Κατάρα! Βρυχήθηκε ο Έκτωρ.

— Ός τη στιγμή συνέχισε ο Στέφανος, δεν είνι καμιά ενέργεια εναντίον του Μεγάλου Προδότη...

— Οι δυό άλλοι, ρώτησε ο Έκτωρ.

— Είνε μέσα στη βάρκα, άπάντησε ο Στέφανος. 'Ηρθαν μαζί εδώ, αφού δεν είχαμε πια να κάμωμε τίποτε στη Βενετία.

— Μήπως σάς παρακολούθησαν; — Νομίζω πως ναι. Είδαν μερικά ύποπτα φώτα... 'Αλλά καταφέραμε να ξεφύγουμε και ίσως εκείνοι που ήας παρακολουθούσαν ένασαν προς το παρόν τα ίχνη μας.

— Δεν έχομε τότε καιρό να χάνωμε, είπε ο Έκτωρ. Πρέπει ν' άποτελειώσωμε το έργο μας και να φύγωμε το γρηγορότερο από δω!... Έμπρός, έτοιμάστε τα σχοινιά για να κατεβάσωμε αυτό τον καταραμένο στην κούρπη!

Δυό άνθρωποι έτρεξαν άμέσως κοντά στον Ούγολινο Τσιποϊάνι για να του περάσουν τα σχοινιά στους ώμους και στα πόδια.

— 'Αλλ' άνασκηκώθηκαν άμέσως τρομαγμένοι.

— Βρήκε μόνος του την τιμωρία που του άξιζε, είπε ο ένας απ' αυτούς. Πέθανε!

— Πέθανε! φώναξαν όλοι μαζί.

— Ο φόβος τον σκότωσε! είπε ο Έκτωρ. 'Αφήστε τον εδώ κι' άς φύγωμε... Ένομε άκούη να πάμε τον φύλακα του νεκροταφείου στο σπιτάκι του...

Οι πειρατές βήσαν γρήγορα από το παρεκκλήσιο, διέσχισαν και πάλι το νεκροταφείο και κατέβηκαν στην ακτή.

Ο φύλακας του νεκροταφείου κοιμόταν πάντα στο βάθος της βάρκας.

— Έμπρός! διέταξε ο Έκτωρ. Σηκώστε τον!

Δυό από τους πειρατές τον πήραν άμέσως στα χέρια τους και τον μετέφεραν στο σπιτάκι που Βοισκόταν κοντά στην είσοδο του νεκροταφείου.

Εκεί τον έβαλαν στο κρεβάτι του και κατόπιν έξανούρισαν κοντά στους συντρόφους τους.

Έπειτα από λίγο οι βάρκες που ήταν τώρα δυό άπομακρύνθηκαν από το νησί και τράβηξαν προς το άνοιχτο πέλαγος.

οικογενειακού τάφου των Τσιποϊάνι—Παλεστρίνα ήταν σωστές. Ο Φίλιππος κι' ο Λορέντζο είχαν συλληφθώ εκείνη τη νύχτα. Στο Μεγάλο Προδότη, είχε απαγορευθεί, έξ άλλου, να βγή από το μέγαρό του. Κι' εκτός από τους φρουρούς που τοποθετήθηκαν έξω απ' αυτό, δυό αξιωματικοί του Συμβουλίου των Δέκα διεταχθήσαν να στέκουν συνεχώς κοντά του και να μην τον άφήσουν ούτε στιγμή από τα μάτια τους.

Το ποιά της άλλης ήμέρας άλλωστε, ο Πασκουαλίνο συνελήφθη κι' αυτός.

Τη στιγμή που άπομακρυνόνταν και ίσως για πάντα απ' αυτό το μέγαρο, όπου ως προχτές ακόμη τον έπισκέπτονταν κάθε μέρα οι έπιφανέστεροι άπό τους άρχοντες της Δημοκρατίας, τη στιγμή που χωριζόταν από την πολυαγαπημένη του κόρη, που έμοιαζε σαν ζωντανή ενσώκωσις της λύπης, ο ένδοξος στρατηγός άισθάνθηκε τόσο πικρία και τόσο απογοήτευσι, που νόμισε για μια στιγμή ότι το πάτωμα έφευγε κάτω από τα πόδια του. 'Αλλά συνήλθε άμέσως και πηγαίνοντας κοντά στη Τζιάντα την έσφίξε με συγκίνησι στην άγκαλιά του.

— 'Αγαπημένη μου κόρη, της είπε, θάρος! Ξέρεις πως δεν είμαι ένοχος. 'Αν όμως, είνι μοιραίο να μην θριαυβεύση η δικαιοσύνη κι' αυτή τη φορά, δεν έχω παρά να σκύω με έγκαρτέρησι το κεφάλι. 'Ετσι ή άλλωως, άς γίνι το θέλημα του Θεού! 'Αν δεν έαναίδιασώμε πια σ' αυτή τη γη, θα συναντηθώμε αλλού!

— 'Ας γίνι το θέλημα του Θεού! άπάντησε η Τζιάντα υψώνοντας τα μάτια της προς τον ουράνο.

Ο Πασκουαλίνο πήγε κατόπιν κοντά στη Ροζίτα και την έσφίξε με τουφερότητα στην άγκαλιά του.

— Στάθηκες πάντα η πιστή κι' άφοσιωμένη σύντροφος της Τζιάντας μου, της είπε. 'Αν ήσαστε άδελφές, δεν θα μπορούσατε ν' άγαπηθώτε περισσότερο... 'Η Τζιάντα χρειάζεται τώρα περισσότερο από άλλοτε στην άγάπη και τη φιλία σου... Μην ξεχνάς ότι δεν έχει πια κανένα άλλον εκτός από σένα στον κόσμο...

Θέλησε να της μιλήση ακόμη και να της δώση ώρισμένες οδηγίες για την περίπτωση που δεν θα έξανούριζε πια, αλλ' ήταν τόσο η συγκίνησις του που προτίμησε να σωπάση για να μην προδοθώ.

Γύρισε και πάλι στην κόρη του και της έσφίξε τα χέρια.

— 'Αντίο, Τζιάντα, της είπε με φωνή που πνιγόταν από τη συγκίνησι.

Ακολούθησε κατόπιν τους στρατιώτες που είχαν πάει για να τον συλλάβουν ενώ...

η Τζιάντα έφευγε λιπόθυμη στην άγκαλιά της πιστής φίλης της.

Η άνάκρισι κράτησε πάνω από ένα μήνα. Όλο αυτό το διάστημα, οι τρεις ύποδοκοι έμειναν κλεισμένοι στα άνήλια και υγρά υπόγεια του μεγάρου του Συμβουλίου των Δέκα, όπου τόσο άλλοι πονά απ' αυτούς είχαν περάσει ήμερες και νύχτες άγωνίας.

Ο Πασκουαλίνο, λόγω του αείωμότης του, έπρεπε να λογοδοτήση στη Γερουσία κι' απ' αυτήν επίσης έπρεπε να δικασθώ. Ο Όριζαρέλλι όμως δεν ήθελε ν' άφήση το θύμα του να ξεφύγη από τα χέρια του. Κι' άσπρηκε να εχθώσει την υπόθεσι, όπως ήταν νόμιμο και σωστό.

— Κι' οι τρεις αυτοί άνθρωποι κατηγορούνται για την ίδια πράξι, είπε Μαζι συνοψίζοντας εναντίον της Δημοκρατίας και μαζί εργάσθηκαν για την καταστολή της. Δεν πρέπει, λοιπόν, να γίνι καμιά διάκρισι μεταξύ τους, αφού το έγκλημα τους είνι το ίδιο.

Έτσι, ο Μεγάλος Προδότης παρεπέμφθη στο Συμβούλιο των Δέκα, για να δικασθώ μαζί με το Λορέντζο και τη Φίλιππο.

— 'Αλλ' η άδικία αυτή δεν στενοχωρούσε τόσο τον Πασκουαλίνο όσο το ότι δεν δόθηκε η άδεια στην κόρη του να τον έπισκεφθώ έστω και μια φορά στο κελλάι του.

Η Τζιάντα είχε πάει ωστόσο άναριθμυες φορές στα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα, για να τα παρακαλέση να τη άφήσουν να ιδώ τον πατέρα της. Είχε έπισκεφθώ επίσης τα μέλη της Γερουσίας και πολλούς από τους άρχοντες της Δημοκρατίας.

Ύπνηχαν άνάμεσα σ' αυτούς πολλοί φίλοι του πατέρα της κι' άλλοι που είνι ευεργετηθώ από το Μεγάλο Προδότη, κατά την εποχή της παντοδυναμίας του.

— 'Αλλ' όλοι άπόφυγαν να την Βοηθήσουν με τη δικαιολογία ότι δεν μπορούσαν ν' άνασκηθούν στο έργο της δικαιοσύνης. Μερικοί, μάλιστα, την έδιώξαν με τρόπος προσβολητικό και βάνυσσο, όχι γιατί πίστευαν πως ο Πασκουαλίνο ήταν προδότης, αλλά γιατί φοβόνταν μήπως οι έπισκέψεις της κόρης του Μεγάλου Προδότη γίνουν άσπορη να παρεξηγηθούν.

Στη Βενετία κάθε άνθρωπος που ήταν ύποδοκος στο Συμβούλιο των Δέκα ήταν σαν λεπτός. Περούσε άμέσως στο περιθώριο της ζωής κι' οι πιο στενοί φίλοι του άκούη να συγγενείς του έπαιναν να ένδιαφέρονται γι' αυτόν.

Κι' οι μικροί κι' οι άδυνατοι έτρεφαν...

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

Στη Σάντα Άννα της Καλιφορίας δοκιμάστηκε πρό ήμερών το παράξενο αυτό άεροπλάνο που κατασκεύασε ο Άμερικανός μηχανικός Ρίτς Χόρτον, ο όποιος και το διηύθυνε στην πρώτη του πτήσι. Ο κ. Χόρτον ισχυρίζεται ότι μειώνει έτσι την αντίστασι του αέρος και έπιτρέπει στο άεροπλάνο του να άναπτύξη μεγαλύτερη ταχύτητα. Το γεγονός πάντως είνε ότι αφού πέταξε μερικές εκατοντάδες μέτρα, με το άεροπλάνο του αυτό, ύποχρεώθηκε να προσγειωθώ.

πιο πολύ από τους μεγάλους και τους δυνατούς.

Γιατί οι δεύτεροι περνούσαν πάντα από δίκη κι' αν ήταν άθωοι, είχαν μερικές ελπίδες ότι μπορούσαν να σώσουν το κεφάλι, την περιουσία και την τιμή τους.

Μα τους πρώτους, όταν δεν υπήρχαν άκετα στοιχεία για να δικαιολογήσουν την καταδική τους, τους ξεχνούσαν μέσα στα άνθια και ύγρα κελιά τους και κανείς δεν μπορούσε πια να μάθει τίποτα γι' αυτούς...

Στην απελπισία της η Τζιλντα αποφασίσε, στο τέλος, να καταφύγει στον ίδιο τον 'Οριζαρέλλι.

Ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής τη δέχτηκε με ευγένεια και σεβασμό. Ίσως μάλιστα με περισσότερη ευγένεια και σεβασμό από ό,τι θα έπρεπε και προσπάθησε να την πείσει για την αμεροληψία και την ακεραιότητα του. 'Αλλά προσέσθησε ότι του ήταν αδύνατο να την βοηθήσει.

—Η Δημοκρατία της είπε, με έταξε φουρού των νόμων και των θεσμών της. Πώς μπορώ λοιπόν να παραδώ τους νόμους, που έχω ιερή υποχρέωση και καθήκον να εφαρμόζω; Και με ποιά δικαίωμα θα ζητήσω από τους άλλους ευθύνες για την παραβίασή τους, όταν ενώ πρώτος τους καταστραφώνω;

—'Αλλά κανένας νόμος δεν απαγορεύει στην κόρη ενός υποδίκου να επισκεφθεί στη φυλακή τον πατέρα της, παρατήρησε η Τζιλντα.

—Αυτό είναι σωστό, συμφώνησε ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής. 'Αλλά ένας υποδίκος και μάλιστα για ένα έγκλημα όπως αυτό για το οποίο κατηγορείται ο πατέρας σας δεν ανήκει πια στην οικογένειά του. 'Ανήκει στη Δημοκρατία κι' αυτή μόνο μπορεί ν' αποφασίσει για την τύχη του... Το αξίωμα μου δεν μου δίνει το δικαίωμα να εκπροσωπώ τη Δημοκρατία. Το χρέος μου είναι μόνο να την υπηρετώ... 'Αν κι' οι άλλοι άρχοντες της Δημοκρατίας έπαιρναν την απόφαση να κάμουν δεκτή την αίτησή σας, δεν συμφωνούσα κι' εγώ μαζί τους. Έχετε το λόγο μου γι' αυτό. 'Αλλά μόνος μου δεν μπορώ να κάμω τίποτα, μ' όλο που εκτιμώ βαθύτατα την ευγένεια των αισθημάτων που υπαγορεύουν το διάβημά σας.

Κάτω από τα πουπώδη αυτά λόγια κρυβόταν η άνοχη.

Η Τζιλντα έτοιμάσθηκε να φύγει. 'Αλλά ο 'Οριζαρέλλι πήγε κοντά της και της μίλησε για το ρόλο του στην ανάκριση και τη δίκη.

—Είμαι ο κατηγορούς του πατέρα σας, της είπε. Αυτό είναι το χρέος μου. Στον αγώνα μου εναντίον του εκπροσωπώ τη Δημοκρατία. Ο 'Οριζαρέλλι, όμως σαν άνθρωπος, συμπάθει το Μεγάλο Προβλεπτορά κι' εύχεται από το βάθος της ψυχής του ν' αποδειχθούν άδυστατα τα όσα είναι υποχρεωμένος να πη εναντίον του ως εκπρόσωπος της Πολιτείας και του Νόμου.

Η Τζιλντα δεν απάντησε. Γιατί καταλάβαινε όλη την υποκρισία που κρυβόταν κάτω απ' αυτά τα λόγια. Μετανοίωσε, ωστόσο, για τη σκέψη της ν' απευθυνθεί σ' αυτό τον άνθρωπο, που δίχως αμφιβολία, θάκανε τα πάντα για να συντρίψει τον πατέρα της. 'Αλλά εκείνο που την είχε παραινέσει σ' αυτό το διάβημα ήταν η σκέψη πως μια επίσκεψή της στο φυλακισμένο θα του έδινε θάρρος κι' ελπίδα και θα τον ώπλιζε με μεγαλύτερη δύναμη για ν' αντιμετώπιση τους κατηγορούς του.

Δεν ήταν μικρότερη η επιθυμία της Τζιλντας να ιδεί τον αγαπημένο της Λορέντζο.

'Αλλά γι' αυτό δεν παρακάλεσε κανένα. Γιατί δεν είχε κανένα επίσημο δεσμό μαζί του που να δικαιολογούσε αυτό το διάβημα. 'Ηξερε άλλωστε, ότι η παράκλησή της δεν θα γινόταν δεκτή.

Η μοναδική παρηγοριά στην απέραντη θλίψη της ήταν τώρα η άσφαίσις κι' η άνηξη της Ροζίτας.

Οι δυο νέες ξαναφέραν αδιάκοπα στο μυαλό τους τα περιστατικά του τελευταίου καιρού και προσπαθούσαν να βγάλουν συμπεράσματα για την έκδοσή της δίκης.

Η ελπίδα θερμαινε κάποτε τις ψυχές τους και τις έκανε ν' αντικρύζουν μ' αισιοδοξία το μέλλον.

'Αλλά αυτό γινόταν πολύ σπάνια. Τις

πιο πολλές φορές, η εξέταση αυτών των περιστατικών τις ώδηγούσε σε μαύρες και πένθιμες σκέψεις.

—'Αν πάθουν κακό ο πατέρας μου κι' ο Λορέντζος, έλεγε τότε η Τζιλντα, δεν θέλω να ζήσω ούτε μια στιγμή έπειτα απ' αυτούς. 'Ελπίζω πως ο θάνατος θα με λυτρώσει και θα μου φέρει τι' απολύτως που επιθυμώ. 'Αν όχι, θα πρέπει να πάω να τον δω μόνη μου κι' υπάκουω αναρίθμητο δρόμοι για να φτάσω στο ζοφερό βασίλειό του. 'Εκεί, τουλάχιστον, θα ξαναδω τον πατέρα μου και τον αγαπημένο μου...

Η Ροζίτα βάθελε να πη πως κι' αυτή θάκανε το ίδιο, αν πάθαινε κάτι ο Φίλιππος. 'Αλλά δεν μίλησε γιατί δεν είχε φανερώσει ποτέ το αίσθημά της στη Τζιλντα και δεν ήθελε να το κάμει ούτε και τώρα.

Δεν έκρυβε, όμως, τις ανησυχίες της για την κατάσταση του Φίλιππου.

Όταν οι στρατιώτες τον πήραν από το σπίτι της μητέρας του ή πληγή που είχε στο στήθος του ήταν ακόμη ανοικτή και δεν μπορούσε πάντα να κινήσει το δεξί του χέρι.

Θα τον είχαν περιποιηθεί άσχετα στη φυλακή; Η θα τον είχαν αφήσει στην τύχη του;

Η Ροζίτα δεν μπορούσε να μάθει τίποτα γι' αυτό.

Κάπου-κάπου έπισκεπτόταν τις δυο νέες η Ζάρα Γκοϊμάνι.

Η δυστυχισμένη είχε γίνει σκελετός από την ημέρα που έπιασαν τα δυο παιδιά της.

—Δεν υπάρχει πια δυστυχισμένη μητέρα από μένα, έλεγε κλαίγοντας. Θεωρούσα χαμένο το ένα μου παιδί και τη στιγμή που το ξαναβρήκα, το χάνω και πάλι. Και μαζί μ' αυτό, νάνω και το Λορέντζο μου! Τι κακό έκαμα λοιπόν για να τιμωροῦμαι έτσι;

Οι δυο νέες καταπνίγνυν τον πόνο τους προσπαθώντας να της δώσουν θάρρος κι' ελπίδες. Τα λόγια που έδιναν από το στόμα τους ήταν, ωστόσο, ψεύτικα. Γιατί ούτε οι ίδιες ήλπιζαν πια. Μέσα στις ψυχές τους φώλιαζε η αποθάρρυνσις κι' η μαύρη απελπισία.

Η Δίκη

Έφτασε, τέλος, η ημέρα της δίκης.

ΔΙΑΦΑΝΗ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Στην έκθεσι «Συνθετικών όλων» του Ντύσελντορφ επεδίειχθη μεταξύ άλλων και το ανώτερο διαφανές τηλεφώνον που έγινε ολοκληρωμένο από πλεξιγκλάς. Η διαφανής αυτή όλη επιτρέπει σ' αυτόν που τηλεφωνεί να παρακολουθεί όλη την εσωτερική λειτουργία της συσκευής.

Η μεγάλη αίθουσα του Συμβουλίου των Δέκα, ήταν ασφυκτικά γεμάτη από κόσμο. Πολλοί είχαν πάει εκεί από τα ξεχωριστά, για να εξασφαλίσουν μια καλή θέσι και να μην χάσουν ούτε λέξη από τη διαδικασία, που μόντευαν πως θα ήταν πολύ ενδιαφέρουσα.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς τους ανθρώπους, φορούσαν μάσκες στο πρόσωπο.

Γιατί η χρήση της μάσκας, δεν απαγορευόταν σε καμιά περίπτωση. Οι πολίτες της Βενετίας πήγαιναν ακόμη και στην εκκλησία με σκεπασμένο το πρόσωπο. Κατά τις συνεδριάσεις των δικαστηρίων, μόνο οι δικασταί, οι υποδίκου κι' οι μάρτυρες δεν μπορούσαν να εμφανισθούν με μάσκα.

Τα πιο περίεργα κι' αντιφατικά αίσθηματά φώλιαζαν μέσα στις ψυχές αυτών των ανθρώπων, που είχαν πάει να παρακολουθήσουν τη δίκη του πανίσχυρου ως προχτές Μεγάλου Προβλεπτορά και των δυο νέων, που η κατηγορία παρουσιάζε, σαν συνενόχους του, αν όχι σαν δολοφόνους του.

Άλλοι είχαν πάει εκεί από απλή περιέργεια. Άλλοι με την αντίπαθεία και το μίσος που εμπνέουν συνήθως οι ισχυροί στους ανθρώπους του λαού. Δεν έλειπαν, τέλος, οι άνθρωποι που εύχονταν από το βάθος της ψυχής τους ν' αποδειχθεί άσυστατη η κατηγορία εναντίον του Πασκουαλίγκο, που δεν είχαν πάψει να τον εκτιμούν και να τον σέβονταν.

Την ώρα που οι δικασταί, με την απαραίτητη κουστωδία από φουρούς, μπήκαν στην αίθουσα και καθήσαν στις θέσεις που ήταν προωρισμένες γι' αυτούς.

Ο πρόεδρος κήρυξε αμέσως την έναρξη της συνεδρίασεως κι' αφού διάβασε μερικά έγγραφα, διάταξε την παραγωγή των κατηγορουμένων ενώπιον του δικαστηρίου.

Πρώτος εμφανίσθηκε ο Πασκουαλίγκο. Ήταν χωρίς και αδύνατος. 'Αλλά κρατούσε το κεφάλι του ψηλά και στο πρόσωπό του διαβάζε την περηφάνεια και την άταραξία. Χωρίς τους φουρούς που τον συνόδευαν, θα ήταν αδύνατος να φαντασθείς πως ο άνθρωπος αυτός ήταν υποδίκος για έγκλημα εσχάτης προδοσίας!

Ο Λορέντζος κι' ο Φίλιππος, μπήκαν μαζί. Κι' οι δυο είχαν συλλογισμένο ύφος. 'Αλλά κι' αυτοί επίσης δεν δείχναν καμιά ταραχή.

Σύμφωνα με την καθιερωμένη διαδικασία, έπρεπε πρώτα ν' απολογηθούν οι κατηγορούμενοι. 'Αν ύμολογούσαν την ενοχή τους, η διαδικασία τερματιζόταν αμέσως και οι δικασταί απουρούσαν σ' ένα γειτονικό δωμάτιο, για να πάρουν την απόφασή τους. Σε διαφορετική περίπτωση, επακολουθούσε η εξέταση των μαρτύρων.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου διάταξε πρώτα το γοαμιστά να διαβάσει το κατηγορητήριο και κατόπιν κάλεσε τον Πασκουαλίγκο ν' απολογηθεί.

Όλων τα μάτια σπηλώθηκαν πάνω στον έμφοδο στρατιώτη, που το πρόσωπό του είχε ολοφάνερα τα ίχνη της παρμαμένης του μέσα στο ύγρο κι' ανήλια κελιά του. Τό βλέμμα του όμως διατηρούσε πάντα την παλιά λάμψη του θάρρους και της υπερηφάνειας.

Ο Πασκουαλίγκο σηκώθηκε από τη θέση του κι' είπε άργα μέσα στη σιωπή που απλώθηκε στην αίθουσα:

—Θα είμαι σύντομος. Τα γεγονότα, στα οποία αναμνήθηκα κατά τον τελευταίο καιρό, θα εξηγηθούν πολύ καλύτερα από ό,τι μπορώ να το κάμω εγώ από το δικηγορό μου κι' από τον ευγενή και θαρραλέο αυτό νέο — έδειχνε ταυτόχρονα το Λορέντζο — που δεν δείχτηκε ούτε στιγμή κατώτερος από την αγάπη και την εμπιστοσύνη μου. Όσο για την κατηγορία, ότι προδώσα τη Δημοκρατία, όρκίζομαι μπροστά στο Θεό και στους ανθρώπους, ότι, σ' όλη μου τη ζωή, είχα πάνω από όλες τις άλλες σκέψεις μου, το συμφέρον της πατρίδος κι' ότι, σ' όλη τη μακρά σταδιοδρομία μου, εργάσθηκα μ' όλες μου τις δυνάμεις για το μεγαλείο, τη δόξα και την τιμή της Βενετίας. 'Η συνείδησή μου δεν μου καταλογίζει καμιά άδυναμία, καμιά λιποψυχία, καμιά παρέκκλιση από το σκοπό αυτό που είχα τάξει στη ζωή μου. Το όρκίζομαι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΤΟ κομψότατο μαρμάρινο μνημείο που στολίζει την πλατεία της οδού Τριπόδων, στην Πλάκα και που είναι γνωστό ως «Φανάρι του Διογένη», δεν φαίνεται να έχει καμιά σχέση με τον πνευματώδη κυνικό φιλόσοφο, που ζητούσε με ένα φανάρι στο χέρι να ανακαλύψει έναν «άνθρωπο». Κάποτε μάλιστα, ενώ η αγορά ήταν γεμάτη κόσμο ο Διογένης άρχισε να φωνάζει: «Έλάτε άνθρωποι, τρεχάτε!...». Πολλοί, ακούοντας τις φωνές του, τρέξαν κοντά στο φιλόσοφο, να ιδούν τί ήθελε. Και τότε ο Διογένης, κυττάζοντας όσους μαζεύτηκαν με κάποια προσποιητή έκπληξη τους είπε:

—Τί θέλετε έσείς εδώ; 'Εγώ ανθρώπους εφώνεα και όχι... γαϊδάρους!...

Η μόνη ωστόσο σχέση που υπάρχει μεταξύ του αρχαίου μνημείου και του μεγάλου κυνικού είναι η... ηλικία. Χτίστηκε την εποχή που ζούσε ο Διογένης, γύρω στα 334 π. Χ.

Παλαιότερα, στα Βυζαντινά χρόνια, βρισκόμυε το μνημείο με ένα άλλο όνομα, που δεν έχει πάλι καμιά σχέση με τον αρχικό προορισμό του. Οι χρονικογράφοι της εποχής το αναφέρουν ως «λύχνον του Δημοσθένους». Και είναι ίσως φυσικό, με την πάροδο του χρόνου και την πρόοδο του πολιτισμού, το «λύχνον» να μετεβλήθη σε «φανάρι», αλλά κανείς δεν γνωρίζει, γιατί ο Δημοσθένης παραχώρησε τη θέση του στο Διογένη και ακόμα τότε έγινε η μεταβολή του ονόματος.

Εκτός όμως από το μεγάλο ορθογώνιο και τον κυνικό φιλόσοφο που συνδέσαν γωρίς κανένα λόγο, το όνομά τους με το αθηναϊκό μνημείο, είνε γνωστός και ο πραγματικός «πατήρ» του που το έγτισε με έξοδά του «ως τρόπαιον θεαϊκής νίκης». Μια επιγραφή άπάνω στο μνημείο, που δύσκολα διαβάζεται σήμερα, υάς πληροφορεί ότι κατασκευάστηκε από το Λυσικράτη όταν ο τελευταίος είχε διοικήσει ως «χορηγός». Δηλαδή, του είχε ανατεθεί από την πολιτεία — όπως γινόταν και με άλλους πλουσίους 'Αθηναίους — να οργανώσει με έξοδά του το χορό, στους δημοσίους θεατρικούς και μουσικούς αγώνες. Στους καλλιτεχνικούς εκείνους αγώνες ένιχσε ο χορός του Λυσικράτη, πράγμα που έφερνε μεγάλη τιμή όχι μόνο στο χορηγό, αλλά και στη φυλή που ανήκε. Και για ανάμνηση της καλλιτεχνικής αυτής νίκης ο Λυσικράτης έστησε το μνημείο, που διατηρείται σε καλή κατάσταση ως σήμερα.

Το μνημείο είναι κυκλικού σχήματος και στήνεται επάνω σε μια τετράγωνη βάση. Είναι καμωμένο από μαρμάρ και ο τοίγους του διακόπτεται από κοιλώνες κορινθιακού ρυθμού. Το ύψος του ξεπερνάει τα 10 μέτρα και στην κορυφή της στέγης βοισκόταν ο χάλκινος τρίπους, που είχε δοθεί για βραβείο στο χορό που νίκησε στο μουσικό διαγωνισμό.

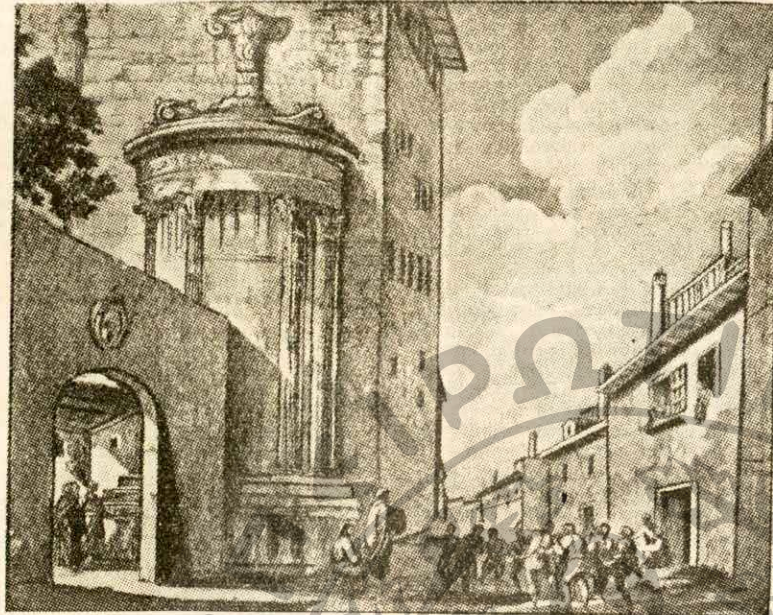
Ο χρόνος και οι καταστροφές σεβάστηκαν το μνημείο του Λυσικράτους και την εποχή της Τουρκοκρατίας το βρισκόμυε, ανέπαφο, πάντα, στην αψή ενός μικρού σπιτιού κάποιου 'Αθηναίου. 'Απέναντι από το μνημείο είχαν στήσει το μοναστήρι τους από τα μέσα

Το Φανάρι του Διογένη

δημογέροντες αποφάνθηκαν πως η πόλιν του μνημείου ήταν παράνομη και αντίθετη με τα έθιμα του τόπου. 'Η υπόθεσι λοιπόν έφθασε ως τον Κατή. Θέλοντας κι' αυτός να ευνόηση το Περ Σιμόν, βρήκε μια συμβιβαστική λύσι. 'Αφησε το Φανάρι στους Καπουτσίνους ύπό τον όρο να μη το χαλάσουν και να επιτρέπουν ελεύθερα την επίσκεψι στους ξένους.

Οι Καπουτσίνου τότε έφεραν την μάντρα του μοναστηριού ως το μνημείο και το μετέβαλαν σε σύναξατήριο. Παλιές χαλκογραφίες μάς παρουσιάζουν τη ρωμαντικατή οδό Τριπόδων του 18ου αιώνα, με το μοναστήρι των Καπουτσίαν και το αρχαίο μνημείο, δίπλα στο οποίο βρισκόταν η βιβλιοθήκη του μοναστηριού, που συνδέονταν με μια πόρτα με το εσωτερικό του μνημείου. Στη βιβλιοθήκη των Καπουτσίαν και στο αμαυτήριο του Λυσι-

Το μνημείο του Λυσικράτους (Κατά τα μέσα του 18ου αιώνα)

κρατείου, ο Βύρων, πέρασε αρκετούς μήνες στα 1810 κι' εκεί μέσα έγραψε και το περίφημο ποίημά του στην «Κόρη των 'Αθηνών», τη Θηρεσία Μακρόν, που κάθε στίχος του κατέληγε με την έπωδο γραμμένη ελληνικά: «Ζωή μου, σ' αγαπώ».

Στα τελευταία χρόνια της Τουρκοκρατίας και στην 'Επανάστασι το μνημείο διέτρεξε μεγάλους κινδύνους. Στο διάστημα του 'Αγώνος το μοναστήρι των Καπουτσίαν καίκε και καταστράφηκε, χωρίς εύτυχως να πάθει μεγάλες βλάβες και το Φανάρι του Διογένη. Μεγαλύτεροι όμως κίνδυνοι και από τα πολιμικά γεγονότα παρουσιάστηκαν με τους περιηγητάς και τους ξένους αρχαιολογούς, που ζητούσαν να αγοράσουν το μνημείο και να το μεταφέρουν στο εξωτερικό. Και από μὲν τα χέρια του 'Ελγίνου κατόρθωσε να ξεφύγει το Λυσικράτειο χωρίς στους Καπουτσίανους, που αρνήθηκαν να το παραδώσουν, όταν ζήτησε να το αγοράσει από τους Τούρκους και να το μεταφέρει στην Αγγλία μαζί με τα ανάγλυφα του Παρθενώνα. 'Αλλά στα 1829, που δεν υπήρχαν πια οι Καπουτσίνου, οι Τούρκοι αντί γενναίου «μπαιξί», έδωσαν την άδεια σε κάποιον περιηγητή να πάρη το μνημείο και να το μεταφέρει στο εξωτερικό. Εύτυχως, την τελευταία στιγμή, ο αγοραστής μετανόησε γιατί το βρήκε πολύ βαρύ και δυσμετακόμιστο! Κι' έτσι μπορούμε σήμερα να θαυμάζουμε το ωραίο αυτό αθηναϊκό μνημείο, που είναι και το αρχαιότερο σε κορινθιακό ρυθμό, και που η λαϊκή φαντασία άλλοτε το ήθελε γι' «λύχνον του Δημοσθένους» και άλλοτε γι' «Φανάρι του Διογένη». Οι νεότεροι όμως το απέδωκαν στον πραγματικό του ιδιοκτήτη και σήμερα είναι ξε ίσου γνωστό και ως «μνημείο του Λυσικράτους». 'Αλλά ο λαός συνηθίζει να το ονομάζει «Φανάρι του Διογένη».

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Νικήθηκε η «ερυθροβλάστωση»

Μιά άρρωστική φοβερή για τα βρέφη

Μιά νέα ανακάλυψη φαίνεται, ότι αποτελεί την πρώτη νίκη εναντίον ενός ύπουλου έχθρου της ζωής των βρεφών: Έννοούμε τη φοβερή ασθένεια, που λέγεται «ερυθροβλάστωση» και που έμενε μυστηριώδης ως το 1940. Τα βρέφη που έρχονταν στον κόσμο μ' αυτή την πάθηση, είχαν ένα χρώμα κιτρινωπό, γιατί το αίμα τους περιείχε ελάχιστα ερυθρά αιμοσφαίρια — συχνά, μόλις το ένα δέκατο του κανονικού αριθμού. Συνεπώς, οι ιστοί του σώματός τους δεν μπορούσαν να διατραφούν και να οξυγονωθούν κανονικά. Τα περισσότερα απ' τα παιδιά αυτά, πέθαιναν, λίγα λεπτά μόνο μετά τη γέννησή τους. Κι' όσα επιζούσαν, έμεναν σ' όλη τους τη ζωή ελαττωματικά — ήλθια, κουφά, επιληπτικά, κλπ.

Τέλος, το 1940, ο 'Αμερικανός δόκτωρ Κάρολ Λαντστάϊν, ανακάλυψε την αιτία αυτής της ασθένειας. Βρήκε, δηλαδή, ένα νέο στοιχείο του ανθρώπινου αίματος, που το ώνόμασε «προαγονότα Rh». Το στοιχείο αυτό συναντάται στη μεγάλη πλειονότητα (85-99%, ανάλογα της φυλής) των ανθρώπων. Υπάρχουν όμως και μερικοί, που δεν το έχουν, και που χαρακτηρίζονται γι' αυτό ως «αρνητικοί Rh».

Σ' όλες, λοιπόν, τις περιπτώσεις ερυθροβλαστώσεως, ο πατέρας ήταν «θετικός Rh», ή δε μητέρα «αρνητική». Το παιδί, από μια τέτοια ένωση, είναι πάντοτε «θετικό Rh». Ήταν, λοιπόν, φανερό, ότι λίγο από το αίμα του έμβριου αυτού προσέφερε μέσα στο αίμα της μητέρας, που σχημάτιζε τότε ώριμες ουσίες (αντισώματα) για την εξουδετέρωση του Rh. Τα αντισώματα όμως αυτά, περνούσαν κατόπιν και στο κυκλοφορικό σύστημα του εμβρύου και κατέστρεφαν το αίμα του. Έτσι προκαλείτο η «ερυθροβλάστωση» και το παιδί πέθαινε μετά τη γέννησή του — εκτός αν του έκαναν σειρά μεταγγίσεων, ώσπου αντικαταστήσουν το 90% του άρρωστου αίματος του.

Έπειτα ωστόσο απ' την εξήγηση αυτή, έμενε ένα σπουδαίο ερώτημα, που απασχολούσε τους επιστήμονες: Είαι, γνωστό, ότι τα κυκλοφορικά συστήματα της μητέρας και του εμβρύου, είναι έντελως χωριστά κι' ότι υεσολοθεί μεταξύ του «πλάκους» απ' όπου τρέφεται το έμβρυο. Πως λοιπόν το αίμα του παιδιού, σε ώριμες περιπτώσεις, διαπερνά αυτόν τον πλάκοντα και εισχωρεί στα αιμοφόρα αγγεία της μητέρας;

Ο δόκτωρ Κάρολ Τζάμπερτ διακρίνεται για τον πρώτο διασκεύασμα του Πανεπιστημίου Κόονελ, το απέδωσε σε κάποια ελαττωματικότητα του πλάκοντος. Έτσι, λοιπόν, συζητήθηκε

παρατηρήσεις σε 1.900 πλακούντες. Παρατήρησε δε σε αρκετούς απ' αυτούς μικρά «αιματώματα», προερχόμενα προφανώς από τοπικές αιμορραγίες. Ένώ όμως σε κανονικούς τοκετούς τα αιματώματα υπήρχαν κατά ένα ποσοστό 25 %, όταν τα βρέφη έπασχαν από ερυθροβλάστωση, το ποσοστό των αιματωμάτων στον πλάκοντα έφθανε τα 80 %. Αυτό έδειχνε καθαρά, ότι ανακατευόταν το αίμα της μητέρας και του παιδιού, διασπώντας ένα λεπτό ιστό από δύο μόνον στρώματα κυττάρων, που σχημάτιζε τα δύο κυκλοφορικά συστήματα. Τα αιματώματα που σχηματίζονταν εκεί, ήταν τα σημάδια αυτής της αναμίξεως.

Έξ' άλλου, ο δόκτωρ Τζάμπερτ σκέφθηκε, ότι η ανάμιξη των δύο αίματων, θα προκαλούσε πιθανώς και στη μητέρα ώριμες δυσάρεστες συνέπειες. Έτσι να ωφείλοντο σ' αυτήν μερικές ανεξήγητες περιπτώσεις «τοξαιμίας» των εγκύων.

Ο Τζάμπερτ παρατήρησε πράγματι, ότι τα συμπτώματα της «εκλαμψίας» — της τόσο επικίνδυνης αυτής παθήσεως των εγκύων — έμοιαζαν μ' εκείνα που προκαλεί μια μετάγγιση αίματος άκατάλληλου τύπου: ταχυσφυγμία, αύξηση της αρτηριακής πίεσης, ανεπάρκεια των νεφρών, κλπ. Και οι πλακούντες των γυναικών, που έπαθον εκλαμψία, παρουσίαζαν αιματώματα στα 65% των περιπτώσεων.

Από τις παρατηρήσεις αυτές, ο Τζάμπερτ συνεέφερε, ότι η εκλαμψία — καθώς και οι μικρότερες σημασίες τοξαιμίας — ωφείλοντο σε ανάμιξη του αίματος του παιδιού και της μητέρας. Βλαβερή και για τους δύο.

Ποιά αίτια προκαλούσε αυτή την ανάμιξη; Οι πιθανοί λόγοι ήταν πολλοί, κυρίως όμως μια ελαφινή αύξηση της αρτηριακής πίεσης ή μια ελαττωματική διάπλαση των κυττάρων που χωρίζουν τα δύο κυκλοφορικά συστήματα.

Πάντως για να προλαμβάνονται αυτές οι επικίνδυνες ανωμαλίες, έπρεπε να γίνουν στερώτερα και αδιεπέρστα τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων.

Ο δόκτωρ Τζάμπερτ ήξερε, ότι όσοι πάσχουν από σκορβούτο, έχουν εύθραυστα αιμοφόρα αγγεία, και γι' αυτό παθίζουν εύκολα αιμορραγίες, εσωτερικές και εξωτερικές. Ήξερε επίσης, ότι, για το σταμάτημα αυτών των αιμορραγιών και για τη θεραπεία του σκορβούτου, νοσηλεύονται βιταμίνες C και P, που δυνάμωσαν το αίμαφόρο αγγείο. Ήταν, λοιπόν, φυσικό να σκεφθεί να εξετάσει μήπως οι ίδιες βι-

ταμίνες προλαμβάνουν τα αιματώματα, την ανάμιξη του αίματος της μητέρας και παιδιού, και συνεπώς την ερυθροβλάστωση.

Οι βιταμίνες αυτές περιέχονται στο χυμό του πορτοκαλιού, στο ντοματόζουμο, στα φρούτα κλπ. Άποφάσισε, λοιπόν, ο δόκτωρ Τζάμπερτ να δοκιμάσει μια δίαιτα μ' αυτά τα τρόφιμα και με πρόσθετα δισκία βιταμίνης C.

Έφθουσε πράγματι αυτή τη δίαιτα σε 25 έγκυες γυναίκες, όλες «αρνητικές Rh» και με «ίγους» «Rh». Οι 20 απ' αυτές, έγιναν για πρώτη φορά μητέρες, έφεραν δε στον κόσμο παιδιά υγιή. (Αυτό ωστόσο δεν αποδεικνύει τίποτε, γιατί η «ερυθροβλάστωση» εμφανίζεται συνήθως στον τρίτο τοκετό, αφού δηλαδή με τους προηγούμενους δύο, αποκτήσει σιγά-σιγά αρκετά αντισώματα το αίμα της μητέρας). Οι πλακούντες των, στην πρώτη αυτή εγκυμοσύνη, δεν παρουσίαζαν αιματώματα. Και — το σπουδαιότερο — η εξέταση του αίματός των απέδειξε, ότι δεν περιείχε διόλου επικίνδυνα αντισώματα.

Οι 6 από τις 20 αυτές γυναίκες, γέννησαν και δεύτερο παιδί — εφαρμόζοντας πάντα την ίδια δίαιτα. Τα αποτελέσματα, λοιπόν, ήταν απόλυτα ικανοποιητικά, όπως και την πρώτη φορά. Η τελεία δε αποδείξη αντισωμάτων στο αίμα, έδειχνε, ότι μπορούσαν ακίνδυνα να κάνουν οσαδήποτε παιδιά ακόμη.

Οι υπόλοιπες 5 γυναίκες, είχαν ήδη ξαναγίνει μητέρες και άλλοτε, πριν αρχίσουν τη βιταμινούχο δίαιτα. Είχαν, λοιπόν, σχηματισθεί πιά στο αίμα τους τα αντισώματα και οι

βιταμίνες δεν μπορούσαν να ωφελήσουν σε τίποτε. Τα παιδιά τους, λοιπόν, χρειάστηκαν μεταγγίσεις αίματος, για να επιζήσουν.

Η νέα αυτή επιστημονική μέθοδος, προσφέρει μεγάλες ελπίδες σε μια κατηγορία γυναικών — τις «αρνητικές Rh» — αλλά υπό τον όρον να εφαρμόζεται από την πρώτη ή, το πολύ, τη δεύτερη εγκυμοσύνη.

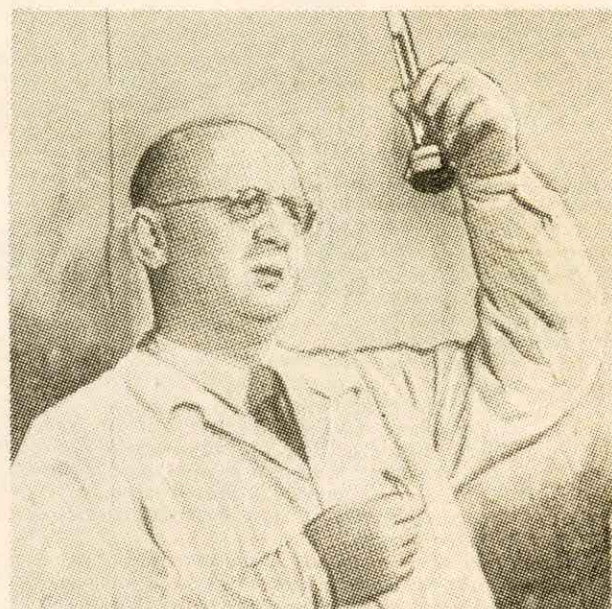
□□

Γύρω απ' το μυστήριο της άρτηρ ισχυλρώσεως

Όπως απέδειξαν οι έρευνες που έγιναν στο αμερικανικό 'Εθνικό 'Ινστιτούτο Καρδιολογίας πέντε ουσίες που περιέχονται στο αίμα και στους ιστούς του σώματος, παίζουν ολόκληρο ρόλο στην πρόληψη της αθηροσκλήρωσης. Μια απ' αυτές είναι η ηπαρίνη, ένα αντιθρομβωτικό συστατικό του αίματος. Οι άλλες είναι ακαθορίστου ακόμη νηυικής συστάσεως. Πάντως, φαίνεται ότι η απουσία τους ή η ανεπάρκειά τους στον οργανισμό οδηγεί στην αθηροσκλήρωση.

Ο ύπνος θεραπεύει την «χορεία»

Διεπιστώθη με ιατρικές παρατηρήσεις ότι οι σπασμωδικές κινήσεις της «χορείας» εξαφανίζονται κατά τον ύπνο. Σε 10 μάλιστα περιπτώσεις αυτής της ασθένειας, ένας 'Ιταλός γιατρός έφασουσε τη νέα μέθοδο της ύπνοθεραπείας. Προκάλεσε δηλαδή βαθύ ύπνο στον άρρωστο, με προοδευτικά αυξανόμενες δόσεις υπνωτικών φαρμάκων, και τον κράτησε κοιμισμένο μ' αυτό τον τρόπο επί 15 ημερών κατά συνέχεια. Στις περισσότερες λοιπόν περιπτώσεις, επέτυχε την τελεία θεραπεία.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

Ο καθηγητής Άλφρεντ Κμεντ, που ανακάλυψε το θαυματουργό φάρμακο «Πολυντίν», που θεραπεύει και ώριμες μορφές του καρκίνου, επέστρεψε πρό ημερών στη Βιέννη ύστερα από ένα ταξίδι στη Νότια 'Αμερική. Ο καθηγητής έδηλωσε ότι οι Άργεντινοί έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον για το φάρμακό του και ότι το χρησιμοποιούν ιδίως κατά των νευραλιών, του εκζέματος, του καρκίνου και του προώρου γήρατος με εξαιρετικά αποτελέσματα. Ο καθηγητής Κμεντ πρόκειται να αναλάβει την διεύθυνση ενός επιστημονικού 'Ινστιτούτου του Μπουένος Άϊρες και θα ασχοληθεί μεταξύ άλλων και με την χρησιμοποίηση των εκχυλισμάτων διαφόρων ιστών για θεραπευτικούς σκοπούς.

Γιατί «πέφτουν» ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Τι είναι η εκριζωτική ούλιτις

Σε πολλά άτομα, τα δόντια αρχίζουν ξαφνικά να κουνάει κι' έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα, πέφτουν.

Η αιτία που προκαλεί αυτό το πείσιμο, είναι μια ασθένεια των ούλων, που καλείται εκριζωτική ούλιτις.

Η διάσχιση των δοντιών, οφείλεται στο ότι ο ιστός που τα περιβάλλει, καταστρέφεται. Στην αρχή, καταστρέφονται τα μικρά «βέλη» του ιστού των ούλων, που χωρίζουν τα δόντια μεταξύ των. Η καταστροφή των ιστών συνεχίζεται με γρήγορο ρυθμό και οι ρίζες των δοντιών απογυμνώνονται βαθμιαία. Το τμήμα των που απογυμνώνεται, σκεπάζεται σιγά-σιγά μ' ένα κτρινωπό πουρί. Τα ούλα ερεθίζονται τότε, πρήζονται και στην παραμικρή έπαση, βγάζουν αίμα. Σε μερικές περιπτώσεις, στην άκρη των ούλων, σχηματίζεται ένα υπόλευκο σπινθηρί. Αν πιέσουμε τα ούλα, μια μικρή ποσότης πύου βγαίνει από το μέρος τους, που περιβάλλει το δόντι. Όταν ο έρεθισμός προχωρήσει σε μεγάλο βαθμό, σχηματίζεται γύρω στο δόντι άσπστημα.

Υπάρχουν δύο μορφές ούλιτιδος.

1) Η «καλουμένη «ξηρά», που εξελίσσεται με βραδύν ρυθμό και που αφήνει ελπίδες διασώσεως του δοντιού. Σ' αυτήν, το δόντι κουνιέται, αλλά δεν σχηματίζεται πύον στη βάση του, ούτε προκαλείται κανένας άλλος έρεθισμός. Η καταστροφή του ιστού που το περιβάλλει, γίνεται χωρίς πόνο.

2) Η πυώδης ούλιτις. Στη μορφή αυτή, σχηματίζεται στη βάση του δοντιού, μια κοιλότητα, που γεμίζει βαθμιαία με πύον. Αυτό το πύον τρέχει μόλις εγγίσουμε το πάσχον δόντι. Οι πόνοι είναι, στην αρχή, πολύ ελαφροί και, σε μερικές περιπτώσεις, περιορίζονται σε απλή φλόγωση, που δημιουργεί ένα αίσθημα βάρους. Η συνθήκη εντύπωσι, που έχει ο άσθενής, είναι, ότι κάποιος από τα δόντια του, προεξέχει από τα άλλα. Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, οι πόνοι είναι ισχυρότατοι και έντονονται όσο προχωρεί η καταστροφή του ιστού.

Η διάσχιση των δοντιών αφορά περισσότερο τον παθολόγο ιατρό, παρά τον οδοντίατρο, που δεν είναι σε θέση να κάνει τίποτε άλλο από το να επεμβεί τοπικά.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, η καταστροφή του ιστού των δοντιών, έχει βαθύτερα αίτια, που είναι συνήθως τα εξής: ο αρθριτισμός, οι διαταραχές της θρέψης, οι ανωμαλίες της λειτουργίας των ενδοκρινών αδένων και οι νευροφυτικές διαταραχές.

Η καταστροφή του ιστού μπορεί, όμως, να οφείλεται και σε τοπική αιτία, όπως είναι η μόλυνση της κοιλότητας

του στόματος ή των ούλων (οι γλωσσίτιδες κι' οι στοματίτιδες, έπεκτείνονται κάποτε και στα ούλα και προκαλούν ούλιτιδα).

Η πυόρροια δεν είναι στην αρχή επικίνδυνη ασθένεια. Αρκεί να βγάλουμε το δόντι, που κουνιέται, για να εξαφανισθεί η αιτία της μόλυνσεως. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, η μόλυνση έπεκτείνεται και στα γειτονικά δόντια και από κεί σε διάφορα όργανα του σώματος. Η μόλυνση γίνεται τότε καθολική και μπορεί να προκαλέσει σοβαρώτατες ασθένειες.

Άλλ' αν ένα δόντι σας αρχίσει να κουνιέται, τι θα κάμετε για να μην έπεκταθεί η διάσχιση και στα άλλα, τα γέρα ακόμη;

Πρέπει, προ πάντος, να κυττάξετε τη γενική κατάσταση σας. Αυτό είναι το ίδιο απαραίτητο, όσο και το να πάτε στον οδοντογιάτρο σας, για να σας βγάλει το δόντι που κουνιέται, ή για να προσπαθήσει να το συγκρατήσει, εφ' όσον αυτό είναι δυνατόν.

Είναι απαραίτητο επίσης να εφαρμόσετε μια αυστηρή υγιεινή του στόματος. Μην χρησιμοποιείτε ποτέ οδοντογλυφίδες. Τα δόντια σας πρέπει να τα καθαρίζετε προσεκτικά, έπειτα από κάθε φαγητό. Αν τρώτε έξω από το σπίτι σας, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μια τσίκλα, που θα αντικαταστήσει την κρέμα σας και θα απαλλάξει τα δόντια σας από τα υπολείμματα της τροφής, που έχουν συγκεντρωθεί ανάμεσα σ' αυτά.

Σε μερικές περιπτώσεις, η καταστροφή του ιστού των ούλων, οφείλεται σε άρνησία των δοντιών ενός μέρους του στόματος. Συγκεντρώνεται τότε πουρί εκεί και ο ιστός των ούλων καταστρέφεται βαθμιαία.

Αν το στόμα ή τα δόντια σας είναι έρεθισμένα, είναι καλό να σταματήσετε το κάπνισμα, ώσπου να παρέρθει ο έρεθισμός. Ο καπνός δεν έχει ειδική επίδραση στα ούλα. Όταν, όμως, αυτά είναι έρεθισμένα, έπαυξάνει τον έρεθισμό των.

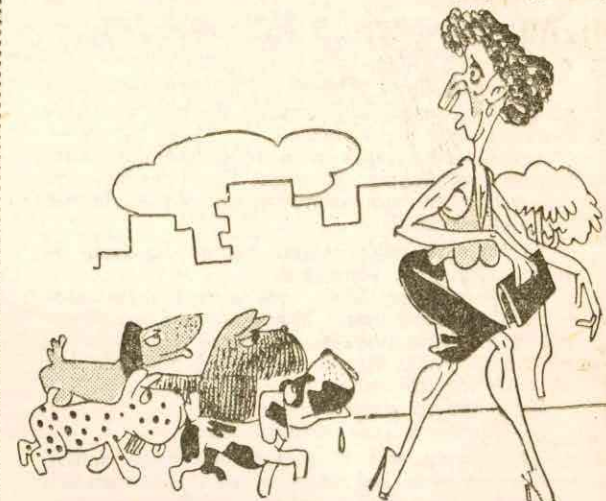
□□

Μιά ερεφική πάθησι

Πολλά βρέφη, γύρω απ' την ηλικία του ενός έτους, υποφέρουν από μια ιδιαίτερα μορφή γαστροεντερικών διαταραχών και κακής θρέψεως. Αρχίζουν ξαφνικά ν' αποφεύγουν το φαγητό. Οι κενώσεις τους γίνονται συχνότερες, τα καπρανα είναι ογκώδη, υδαρά και ιδιαίτερα δύσπασμα. Χάνουν βάρος, αδυνατίζουν οι γλουτοί και τα άκρα τους, παρουσιάζουν διάτασι της κοιλιάς, άπνοια και κατάρπωση. Τώρα, οι γιατροί απέδειξαν την κατάσταση αυτή κυρίως σ' ανικανότητα του εντέρου να διασπάσει τα λίπη της τροφής. Πρόσφατες όμως έρευνες, απέδειξαν, ότι δεν γίνεται απορρόφηση των λιπών από τα εντερικά τοιχώματα. Σε τέτοιες περιπτώσεις, συνιστάται να λείψω όσο το δυνατόν από τη δίαιτα του βρέφους το αλεύρι από σιτάρι, ή σίκαλη και να αντικαταστήσει από κορνφλάου. Μπορεί επίσης να χορηγηθούν βιταμίνες B.

Γελωτοθεραπεία

(Του 'Αρχέλαου)

Μπα! Σαν να... παραδυνάμισα τώρα τελευταία!

Καλέ μου, ήταν ανάγκη να του πω ότι, στην ηλικία μου, ήσαν... ολόφρεστη έχω!

Η 'Αμερικανική Βοήθεια!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο θόρυβος της πόρτας που ανοιγόκλεινε ξύπνησε τη νεαρή γυναίκα από την ύπνωση της. Η υπηρέτρια με την ολόλευκη ποδιά πήγε κοντά της, πατώντας στις άκρες των ποδιών και της είπε:

—Ο κ. Γκιγιώμ ντε Καστροβίτζκι.
Η υποκόμισσα Έλιντ ντε Μιλάου σούφρωσε τα φρύδια, προσπαθώντας να θυμηθεί που είχε ακούσει αυτό το όνομα.

—Μα πού έχω, λοιπόν, το μυαλό μου; είπε έπειτα από μερικές στιγμές. Είναι ο νέος που μου σύστησαν για καθηγητή της γαλλικής της Γαβριέλλας' μου!

Η νέα που καθόταν πλάι της σ' ένα σκαμνάκι σηκώθηκε για να φύγει.

—Μην φεύγεις, Άννι, της είπε η υποκόμισσα. Μείνε κοντά μου... Αφού είσαι η παιδαγωγός της κόρης μου θα χρειαστεί να συνεργασθής μαζί του... Θέλω, λοιπόν, να τον ιδής για να μου πής τη γνώμη σου...

Είπε έπειτα στην υπηρέτρια:
—'Οδηγήστε εδώ αυτό το νέο...

Ο Γκιγιώμ ντε Καστροβίτζκι ήταν ψηλός, καλοφτιαγμένος και ντυμένος με μεγάλη καλαισθησία. Η φυσιογνωμία του φανέριε άνθρωπο περήφανο και δυνατό. Στήλωσε για μερικές στιγμές τα μάτια του πάνω στην υποκόμισσα κι' έπειτα έσκυψε για να της φιλήσει το χέρι. Ύστερα γύρισε προς την Άννι και την ναιρέτησε με μια έλαφρη υπόκλιση. Αλλά το βλέμμα του ήταν τόσο επίμονο και τολμηρό, που η νέα έγινε κατακόκκινη.

Η υποκόμισσα τον περιεργάστηκε με τα φασμαίν της όπως θάκανε για ένα καινούριο έπιπλο προτού το αγοράσει.

—Είστε από αριστοκρατική οικογένεια;
Ο Καστροβίτζκι έκαμε μια έλαφρη κίνηση με το κεφάλι.

—Ναί, απάντησε.

Είχε γεννηθεί στη Ρώμη κι' ήταν γιους μιας Λιθουανής αριστοκράτισσας της Άγγελικής-Αλεξανδρίνης ντε Καστροβίτζκι κι' ενός ανωτέρου Ιταλού αξιωματικού του στρατού Φραντζέσκο Φλόγκι ντ' Απερμόν που δεν υπήρξε να τον αναγνωρίσει ποτέ, γιατί ήταν παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών... Γι' αυτό το λόγο είχε το όνομα της μητέρας του.

Αλλά θεώρησε περιττό ν' αναφέρει αυτές τις λεπτομέρειες. Όπως κι' η υποκόμισσα θεώρησε περιττό να τον ρωτήσει τίποτ' άλλο. Τό ότι ήταν αριστοκράτης την έβγαζε.

—Ζά προσλαμβάνω, του είπε.

Και του εξήγησε τί ζητούσε απ' αυτόν και ποιά θα ήταν τα καθήκοντά του.

Ο Καστροβίτζκι δέχτηκε. Σ' όλο το διάστημα της συνομιλίας του με την υποκόμισσα δεν έπαψε να κυτάζει την Άννι, που ήταν σ' αλήθεια, πολύ όμορφη.

Η κυρία ντε Μιλάου τερμάτισε τη συνομιλία.

—Από αύριο, είπε, θ' αναλάβετε τα καθήκοντά σας Μίς πρόσθεσε, γυρίζοντας στην Άννι, οδηγήστε τον κύριο...

Όταν βρέθηκαν μόνι στο διάδρομο, ο νέος χαμογέλασε στη γοητευτική συνοδό του.

—Πώς λέγεστε, μίς; τη ρώτησε.

—Πιλέντεν... Άννι Πιλέντεν...

—Δεν θα μπορούσα να σας ξαναπώ «μίς», της είπε. Για μένα θα είσαστε η Άννι. Εξέλετε να με λέτε κι' εσείς Γκιγιώμ;... Νομίζω πως θα γίνουμε δυο καλοί φίλοι...

Η νέα έγινε κατακόκκινη.

—Με φοβάσαστε, Άννι; τη ρώτησε.

—Όχι, Γκιγιώμ, του απάντησε. Δεν σας φοβάμαι... Αλλά δεν σας γνωρίζω...

—Εγώ, όμως, έχω την εντύπωση πως σας γνωρίζω από χρόνια, αγαπητή Άννι.

—Ενίκαν φίλοι. Και σέ λίγο, μια φλογερή αγάπη φούντωσε μέσα στις ψυχές τους.

Η Άννι είχε γεννηθεί στο Κλάπαμ, κοντά στο Λονδίνο κι' ήταν κόρη ενός αρχιτέκτονα που διακρινόταν για τη μεγάλη πλουτοκρατική σύστησή του. Στην περυσινή του αποκαλύσαν ειρηνικό «εργαστήριο» του Καντέρμπουρν. Κι' ο πατέρας αυτός με τις αλύγιστες άρχες είχε μεταβάλει το σπίτι του σε μοναστήρι. Η

μεγαλύτερη φροντίδα του ήταν να σκοτώσει τη χαρά μέσα στην ψυχή των παιδιών του και να τα κάνει να τη βλέπουν σαν αμαρτία. Τις άρχες του αυτές θέλησε να τις εφαρμόσει και στο επάγγελμά του. Αρνιόταν να φτιάξει σπίτια, που να παρείχαν κάποια άνεση στους ενοίκους τους. Τα ήθελε σαν μεσαιωνικές φυλακές! Έτσι, με τον καιρό, κανείς δεν ζητούσε πια τα σχέδιά του κι' η οικονομική κατάσταση της οικογένειας άρχισε να γίνεται πολύ στενόχωρη.

Αυτός ήταν ο λόγος που έκαμε την Άννι να ζητήσει εργασία. Μα μ' όλο που είχε απομακρυνθεί από την επαγρύπνηση του πατέρα της, οι περιέργειες θεωρίες του βασάνιζαν πάντα την ψυχή της. Η αγάπη της για τον Γκιγιώμ την έκανε τώρα να υποφέρει. Κάθε φορά που ξεχνιόταν για λίγο στην αγκαλιά του, έτρεχε άμέσως να κλειστή στο δωμάτιό της και προσευχόταν ώρες ατέλειωτες, θέλοντας να εξιλεωθεί για το αμάρτημά της.

Όταν πάλι γύριζαν ξένοιαστοι κι' ευτυχισμένοι στην έξοχή, άρχιζε, εσθνικά, να κλαίει, κάνοντας τη σκέψη πως η χαρά κι' η ευτυχία ήταν μέσα που χρησιμοποιούσε ο Στανάνς για να παραπλανήσει τις ψυχές των ανθρώπων. Ώς κι' αυτή η ομορφιά της την στενοχωρούσε και την έκανε να φαντάζεται πως το Πνεύμα του Κακού την είχε σημαδέψει με τη σφραγίδα του...

Ο Γκιγιώμ ωστόσο την ελάτρευε. Αλλά, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να διώξει τις μαύρες σκέψεις από το μυαλό της.

Η Άννι, στο τέλος, δεν άνθεξε. Η αγάπη αυτή ήταν ένα αδιάκοπο μαρτύριο για την ψυχή της. Έφυγε, λοιπόν, από το σπίτι της κυρίας ντε Μιλάου και γύρισε στην πατρίδα της.

Ο Γκιγιώμ ντε Καστροβίτζκι πήγε κι' εκεί να τη συναντήσει. Αλλ' η Άννι είχε φύγει για την Αμερική κι' οι γονείς της δεν θέλησαν να του δώσουν τη διεύθυνσή της.

Απογοητευμένος, γύρισε τότε στη Γαλλία, που έγινε η δεύτερη πατρίδα του.

Σε λίγο, όλοι μιλούσαν για έναν καινούριο ποιητή, τον Γκιγιώμ Απολλιναίρ, που τα ποιήματά του είχαν προκαλέσει μεγάλη εντύπωση στους φιλολογικούς κύκλους.

Κάτω απ' αυτό το ψευδώνυμο, κρυβόταν ο Γκιγιώμ ντε Καστροβίτζκι, ο παλιός καθηγητής των γαλλικών της μικρής κόρης της υποκόμισσας ντε Μιλάου... Τα ποιήματά του ήταν η απόθεσις της Άννι. Μιλούσε σ' αυτά για την αγάπη τους, για τις ευτυχισμένες στιγμές που πέρασαν μαζί, για την άπειρη δυστυχία του...

Πέρασαν χρόνια από τότε. Ο Γκιγιώμ Απολλιναίρ πέθανε στο Παρίσι το 1918, σε ηλικία μόλις 38 χρόνων. Τα ποιήματά του τον είχαν κάνει ένδοξο. Αλλά δεν του είχαν δώσει την ευτυχία.

Το 1946, ένας Αμερικανός συγγραφέας, ο Μπρέννιγκ, κατάφερε να βρή τα ίχνη της μίς Άννι Πιλέντεν στην Καλιφόρνια. Ήταν τότε 66 χρόνων, είχε περάσει όλη τη ζωή της ως παιδαγωγός και δεν είχε παντρευτεί. Για το Γκιγιώμ Απολλιναίρ δεν είχε μείνει ποτέ τίποτα, ούτε ήξερε ότι κάτω απ' αυτό το όνομα, ολος ο πολιτισμένος κόσμος κρυβόταν ο άνθρωπος που είχε αναπλάσει.

Ο Αμερικανός συγγραφέας, άκου της μίλησε για τον ένδοξο ποιητή, της έδειξε κατοπινά τα βιβλία του, που μιλούσαν όλα γι' αυτήν και για την έλαφια αγάπη τους.

Τα δάκρυα άρχισαν τότε να κυλούν από τα γέρικα μάτια της Άννι Πιλέντεν, που για πρώτη φορά ίσως, καταλάβαινε πόσο μεγάλο ήταν το κακό που είχε κάνει στον άνθρωπο που τη λάτρευε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του, και στον ίδιο τον εαυτό της...

Μα ήταν αργά πιά, πολύ αργά! Είχε χάσει την ευτυχία της αγάπης, από μια άνοστη προκαταλήψη.

ΑΝΡΥ ΓΚΩΜΠΕΡ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΣΥΛΛΟΓΗ

Ο Φλανκάρ υποχρεούται να βοηθήσει στην απόδειξη της αθωότητας του κομψού. Φανερώνει στον Πιέρ τις ενοχές σχέσεις της Μαργαρίτας με το Ροσκώφ. Ύστερα προτείνει στον ανακριτή ν' ασίσουν ελεύθερο το Ζαν Μώρ και να τον παρακολουθήσει αυτός, για ν' ανακαλύψει τους τυχόν συνεισμούς του. Ο ανακριτής συμφωνεί. Ο Φλανκάρ παρακολουθεί τον κολληγό, που έχει πάψει για από τις συνήθειες κρίσεις της τρέλλας του. Οι δυο εργάτες που είχαν επιδαρύνει το Ζαν Μώρ με τις καταθέσεις τους, φοβούνται πως θα τους απολύσει, τώρα που αποφυλάκισθηκε. Ο Φλανκάρ, λοιπόν, αναβίπει στον Καραντίκ να τους προτείνει να εργασθούν για λογαριασμό του.

13ον — Έγώ λοιπόν θα βρω τον τρόπο να τα διορθώσουμε όλα. — Πώς δηλαδή; — Θα σας μεταχειρισθώ εγώ έτσι που ν' αποδειχθεί αν ο Ζαν Μώρ είναι πραγματικά ένοχος ή αθώος. Στην πρώτη περίπτωση, θα φανή πως είχατε δίκιο να καταθέσετε εναντίον του στην ανάκριση. Στη δεύτερη, θα έχετε πιά επαναρρώσει το σφάλμα σας κι' έτσι θα σας συγχωρέσουν όλοι.

— Τί πρέπει να κάνουμε; Έξηγηστε μας!

— Πρώτα-πρώτα, να κρατήστε μυστικά όσα είπαμε.

— Τό υποχρέωμάτε αυτό. Άλλωστε, είναι το συμφέρον μας.

— Να υπακούετε ύστερα σ' ό,τι θα σας διατάξω.

— Και σ' αυτό είμαστε σύμφωνοι. Και θα μάς πληρώσετε;

— Βεβαίως. Πόσα σας έδινε ο Ζαν Μώρ;

— Δύομισυ φράγκα, το φαγητό μας και το κρασί.

— Θάγετε, λοιπόν, από μένα δέκα φράγκα καθένας. Συμφωνείτε;

— Θέλει ρώτημα;... Και τότε πρό-πει ν' αρχίσουμε τη δουλειά;

— Τώρα αμέσως. Θα γυρίστε στο υποστατικό, θα ζητήστε συχώρεση απ' τον άφροντικό σας και θα τον παρακαλέσετε να μη σας διώξει.

— Καλά. Θα πάμε να τον παρακαλέ-σουμε.

— Άν σας κρατήση, θα φροντίσετε να μην τον γανέτε καθόλου απ' τα μάτια σας, τις μέρες της δουλειάς. Θάρχοσαστε δε να με ειδοποιήτε, ό ένας ή ο άλλος, όταν ιδήτε τίποτε ύποπτο σ' αυτόν...

— Πρώ πάντων δε αν φανή πως θέλει να φύ-γη... Με καταλαβαίνετε όμως; Αυτό θα γίνεται διαρκώς, κάθε στιγμή, μέρα και νύχτα!

— Έν τάξει, κύριε Καραντέκ! Μά, αν μάς διώξη τώρα;

— Και πάλι πρέπει να τον επιβλέπε-τε. Μόνο που θάνατι πιο δύσκολο τότε, γιατί δεν πρέπει να σας καταλάβη κανείς. Κάθε μέρα, μεσημέρι και βράδυ, θάρχε-ται να με βρίσκει στον πύργο ό ένας από σας και να παίρνει τις διαταγές μου.

— Έννοια σας, κύριε Καραντέκ!

— Νά, πάρτε 20 φράγκα για την πρώ-τη μέρα.

Οι δυο χωρικοί, κατενθουσιασμένοι, εύ-ναριστάναν θεοά την Καραντέκ και τρά-βηξαν για το υποστατικό. Βρήκαν εκεί κι' άλλους τρεις εργάτες, που, μη έχοντας άλλην ώρισημένη δουλειά, διώρθωναν τα γεωργικά εργαλεία τους.

— Κοιμάται ακόμη τ' άφροντικό; τους ρώτησαν.

— Νά. Θελήσαμε να του μιλήσουμε, μα αυτός δεν σάλεψε καθόλου! Είναι πε-σιμένος στο κρεβάτι του, σαν πεθαμένος. Μά δεν είναι πεθαμένος, γιατί φουσίει σαν άμμουρηλό!

Μπήκαν στο σπίτι, πλησίασαν στο κρε-βάτι, κτύπησαν μια στιγμή τον κολληγό κι' ύστερα τον σκούνησαν έλαφρά.

— Εκείνος κοιμήθηκε, άνασκήθηκε, τους κτύπησε κι' είπε βραχνά:

— Αυτό είναι πάλι!... Αυτοί οι πα-λάνθρωποι!

απ' τη φυλακή, καθώς μου είπαν:

— Άλήθεια, κύριε! Βρί-σκεται τώρα σε κακά γά-λια!

— Αφήστε με μοναχό μαζί του. Μην άπομακρυν-θήτε όμως. Θα σας φωνάξω, αν σας χρειαστώ...

Οι δυο εργάτες βγήκαν στην αυλή. Ο Ροσκώφ πλησίασε τότε στο κρεβάτι και είπε:

— Λοιπόν, καλέ μου Ζαν Μώρ, είσα-στε χειρότερα τώρα;

— Ο κολλητός δεν σάλεψε. Ο γιατρός εξέτασε το σφυγμό του και ψιθύρισε:

— Καλά τήν έχει!... Φτάνει να μην κινή τίποτε άλλες άνοησίες!... Ός που μπορεί άραγε να τον άδνησή η τρέλλα του:

— Ο τρελλός κοινήθηκε ξαφνικά, τένω-σε τα χέρια του, στριφογύρισε στο κρε-βάτι κι' άντίκρυσε το Ροσκώφ. Κάρφωσε πάνω του τα κόκκινα μάτια του και γέ-λασε άγρια.

— Μ' άναγνωρίζει... μονολόγησε ό γιατρός.

— Όλο και με κυνηγών! Είπε ό τρελ-λός, συνεχίζοντας τις σκέψεις του. Ό,τι κι' αν κάμω, αυτοί έξακολουθούν να με βασανίζουν... Πριν από λίγο, θέλανε να με πνίξουν και μου δέσανε τα χέρια... Νά, εδώ!

Σηκώθηκε, ντυμένος όπως είχε πλαγιά-σει, έκανε μερικά βήματα, τρικιάζοντας, κάθισε βαρειά σε μια καρέκλα, κτύπη-σε με προσοχή το Ροσκώφ κι' έσκυψε ύστε-ρα το κεφάλι του.

— Μπορεί άραγε να θυμηθώ τα έγκλήμα-τα που έκαμε; άναρωτήθηκε ό γιατρός. Πλησίασε το στόμα του σ' αυτό του άρρώστου και του ψιθύρισε:

— Κι' όμως, καλέ μου Ζαν Μώρ, οι έχθροί σας δεν υπάρχουν πιά. Πέθαναν!

— Ο Ζαν Μώρ σκέφθηκε μια στιγμή. Ύ-στερα άπάντησε:

— Όχι όλοι... Λιγότερων κατά δύο... Νά. Έλειψαν ένας γέρος κι' ένα παιδί... Δεν τους βλέπω πιά. Μά υπάρχουν κι' άλ-λοι!...

— Ποιοι είν' αυτοί οι άλλοι;

— Ό, ενώ τους βλέπω καλά... Όλη την ώρα είναι μαζί μου! Νά τ' αυτί μου απ' το παράθυρο... Κι' αυτοί τους!

Κι' έδειξε άπειλητικά τις γραθιές του.

— Όχι, δεν είναι κανείς. Τού είπα ό Ρο-σκώφ. Μπορείτε τώρα να κοιμηθήτε ήσυ-γος.

Μά ό κολλητός άνασκήωσε τους ώμους του κι' άπάντησε:

— Δεν έξερετε τί λέτε, μα την πίστι μου! Μπορεί να μην τους βλέπετε σείς... ενώ όμως τους βλέπω... νά, εκεί στο πα-ράθυρο!

Άκούμπησε το φλογισμένο μωτό του στα τζάμια του παραθύρου κι' έμεινε νιά πέντε λεπτά σ' αυτή τη στάση. Ύστερα άποταραβήθηκε ξαφνικά ως το βάθος της κάμαρας του και κάθισε πάνω στο κρεβάτι του, περίτρουος.

— Νά είπα, βλέπω έναν... είναι εκείνος που μου δίνει πάντα τα νέρια και τα πό-δια και μ' έμποδίζει να κοιμηθώ ενώ οι άλ-λοι με βασανίζουν!...

Είπε συμμαζετή κι' είχε πάρει τη στά-ση θηοίου έτοιμου να άρμήση — την ίδια στάση που είχε πάρει όταν έπετέθη στον Κρόεβκο και στο Μωρίς. Η άλλοιωμένη φυσιογνωμία του προκαλούσε φοίκη έτοι-ζε τα δόντια του. Ξαναγύρισε κοντά στο παράθυρο.

Ο Ροσκώφ άκόλουθησε τη διεύθυνση της ματιάς του κι' άνατίγνιασε. Ο Ζαν Μώρ κτύπαζε προς τον πύργο.

Ποιόν άραγε θεωρούσε άκόνη ένόθό του, δίκωτό του;... Ο Ροσκώφ πήνε κοντά του, έοριζε μια ματιά πάνω απ' τον ώμο του... και πάγωνε απ' τον τρόμο. Γιατί είχε δη στον κήπο του πύργου τη Λευκή την λα-τρευτή του κόρη, νιά την όποια είχε κάμει τόσα έγκλήματα! Αυτήν ύτταζε ό τρελ-λός! Σ' αυτήν είχε καρφωμένα τα κόκκινα μάτια του!

— Νά! σε έξωω, έσένα! μονολόγησε, συστρέφοντας τα δάκτυλά του. Έσύ με

κάνεις και πονάω περισσότερο απ' τους άλλους... Καλά, καλά!

— Κάνεις λάθος! τον δέκωθε ό Ροσκώφ. Πειρίτρουος. Αυτήν την κοπέλλα να τη θεω-ρήσ ιερή! Τ' άκούει: Με καταλαβαίνει:

— Είπε πολύ κακή!

— Όχι, είναι καλύτερη απ' όλο τον κό-σμο και δεν θέλω ν' άγγίξω ούτε μια τρί-να του κεφαλιού της

— Είπε σκληρότερη απ' τους άλλους. έ-πέμεινε ό τρελλός. Θα τη βρώ ένώ...

Ο Ροσκώφ έτασε όλοένα πιο πολύ. Τού κάκου τραβούσε το μανίκι, προσπα-θούσε να τον άπομακρύνει απ' το παράθυρο.

Έκείνος έμεινε προσπαθώμενος στην έμμεση ιδέα του. Έβλεπε τη Λευκή σαν ένοχά του και κατέστρωνε φοιντά αγένεια εναντίον της.

Ο Ροσκώφ πνιγνισορόχταν μεσ' στο δωμάτιο με μεγάλα βήματα. Άλημυσοιμέ-νος από άνέκροστο τρόμο. Τί να κάνει: Πώς να δώση στον τρελλό να καταλάβη;...

Γονατιστός και με το πρόσωπο κολλη-μένο στα τζάμια του παραθύρου, ό Ζαν Μώρ κατέτωγε με τα μάτια τη Λευκή.

Για μια στιγμή, πέρασε σαν άστραπή απ' τον ταρανμένο νού του γιατρού ή ιδέα του φόβου! Σήκωσε μάστιγα πάνω απ' το κεφάλι του τρελλού το νέρι του, ώπλισμέ-νο μ' ένα μικρό στίλετο.

Έκείνος τον είδε, είδε και το μαγαίο. αλλά δεν άνησυνσε καθόλου κι' έξακολου-θησε να κτυπάει τη Λευκή.

Μια άλλη σκέψη ήρθε όμως στο Ροσκώφ: Τί θα έλεγε, πως θα έξηγούσε αυτό το φόνο;

Οι εργάτες που βρίσκονταν στην αυλή, ήσαν πως ήταν όμους με τον κολληγό. Αυτός λοιπόν, μονάχα θα κατηγορείτο για το φόνο. Θάταν άνάγκη να δικαιολογήση την πράξη του.

Κι' αν ίσχυριζόταν ότι βοήθηκε σε κα-τάσταση άμυνας, γιατί ό Ζαν Μώρ ήταν τρελλός, άθπρεπε πρώτα να το άποδείξη κι' ύστερα να έξηγήση γιατί δεν είχε άνα-φέρει ως τότε σε κανένα την πάθησή του κολληγού.

Θα καταστρεφόταν, άσφαλώς, αν σκό-τωνε το Ζαν Μώρ. Μά, αν πάλι τον άφαινε έλευθερο και ζωντανό, δεν θα έξέθετε τη Λευκή σε βέβαιο και φοιντό θάνατο;...

Οι δολοφονίες του Κρόεβκο και του Μω-ρίς έδειχναν πόσο έπίφοδος ήταν ό τρελ-λός. Κι' ή έλευθερία του θα σήμαινε την καταδίκη της Λευκής!

Αυτή θάταν ή τιμωρία των έγκλημάτων του Ροσκώφ... Πώς ήταν δυνατόν να ζή κά-τω από ένα τέτοιο φόδο; Σε πόσο υπο-ρούσε να έμπιστευθή αυτό το φόδο του, χωρίς να κινδυνέψη!...

Δειλός κι' ανίσχυρος σαν παιδί, προσπά-θησε να πείση το Ζαν Μώρ, μιλώντας του γλυκά, ίκετελόντας τον, προσπαθώντας να καταπονή τον έγκέφαλό εκείνο που είχε φορτίσει ό ίδιος να διαταράξη...

Έπιασε απ' τα νέρια τον τρελλό, τον άπομάκρυνε απ' το παράθυρο, τον τράβη-ξε στο βάθος της κάμαρας.

— Έλα δώ, φίλε μου... τού είπα, Άκου-σέ με! Ξέρεις πως θέλω το καλό σου και πως θα βάλω όλα τα δυνατά μου για να σε γιατρέψω... Μά άκουσε κι' έθασ πώ!

Ο Ζαν Μώρ όμως γύριζε έπίμονα το κε-φάλι του προς το παράθυρο.

— Ένεις λάθος να νομίζης πως θέλει το κακό σου αυτή ή κοπέλλα. Νά είσαι βέβαι-ος πως δεν υποοεί ποτέ να σου κάνει κακό, αυτή. Σε λυπάται, μου μιλάει συχνά για σένα, γιατί έξέρει πως είσαι άρρωστος και πως σε περιποιούμαι ένώ... Γιατί να σε κυνηγήση αυτή; Είναι παιδί... ένα άκακο άνι!

— Σκότωσα δύο, ένα γέρο κι' ένα παι-δί... πρόφερε ό Ζαν Μώρ με βαρειά φωνή. Θα τη σκοτώσω κι' αυτή!

Ο Ροσκώφ άνατίγνιασε. Κούος ιδώτας έβρεξε το μέτωπο και τις παλάμες του.

Είχε πιστώ στην ίδια του πανίδα! Δεν έοιασε τίποτε τώρα νιά ν' άπάντηση στους συλλογισμούς ενός τρελλού αυτός ό λογικός...

Σάπαινε. Προσπαθούσε να βοή ένα μέ-σον για να βνή απ' το άδιέοδο, ν' άπο-τρέψη τη συμφορά... Τού κάκου όμως!

Ο μαγιακός κτύπαζε πάντα προς το πα-ράθυρο, με τα κόκκινα μάτια του. Κι' εκεί κάτω στον κήπο του πύργου ή Λευκή έ-ξακολουθούσε τον περίπατό της, με το κε-

φάλι σκυμμένο, λυπημένο, γλωή πένθιμα ντυμένη.

Άντι να παραιτην ό Ροσκώφ την κρίση της ματιάς του Ζαν Μώρ σαν άλλοτε, έπι-θυμούσε τώρα να τη συντομέψη όσο το δυ-νατόν. Ένώ όμως ήξερε το μέσον να έξε-ρεθίζη αυτό το δυστυχιμένο, άγνοούσε τον τρόπο της θεραπείας.

Φοβόταν προσπάντων μήπως ό Ζαν Μώρ συναντήση ποτέ τη Λευκή πάνω στην τρέλ-λα του. Γιατί τότε ή δυστυχιμένη κοπέλ-λα θάταν ναμμένη! Τίποτε δεν θα έμποδίζε τον κολληγό να άουήση πάνω της, να τη στοργανάλισι σαν τον Κρόεβκο ή να την πνίξη σαν το Μωρίς. Στα διαλείμματα που εναλλάσσονε τα λογικά του, δεν είχε να φοβηθή τίποτε απ' αυτόν ή Λευκή, γιατί τότε γινόταν ό δυστυχιμένος πόνος και άκακος.

Έποεπε λοιπόν, να προειδοποιήση την κοπέλλα για τον κίνδυνο που την άπειλού-σε. Μά, αν τόκανε αυτό, θα προκαλούσε ύ-ποψιες ότι ό Ζαν Μώρ είχε κάμει τα δυο έγκλήματα, και θα κινδύνευε κι' ό ίδιος ό-μολογώντας πως ήξερε την τομεοή μονο-μαγία του κολληγού.

— Όχι, έποεπε να βοή κάποιον άλλο μέ-σον...

Ένας τρόπος άσφαλής θάταν να βάλη να επιβλέπουν το Ζαν Μώρ, Ποιός όμως θα το άνελάμβανε; Μάλλον οι εργάτες που είχε δη ποδ όλίγου ό Ροσκώφ κοντά στο κρεβάτι του άρρώστου... Και με ποιά δι-καίολογία θα τους ζήτησε αυτή την ύπη-ρεσία;... Άπλουστατα, θάλγνε ότι ό κολ-λήνος, πάνω στον πυρετό του, πάβαινε πα-ρακρούσεις και μπορούσε ν' άποπειραθί ν' αυτοκτονή... ή να βάλη φωτιά στο σπι-τι του.

Μ' αυτό τον τρόπο, έξασφαλιζόταν ό Ροσκώφ. Μπορούσε δε να έπινοήση άργό-τερα κάτι άλλο... έπί παραδείγματι, ν' ά-πομακρύνει τη Λευκή απ' το Φουσερόλ... Γιατί προτιμούσε, βέβαια, να στεροπή την κόρη του, πασά να την άφισι έκτεθειμένη σε τέτοιο φοβερό κίνδυνο!...

Βγήκε απ' το δωμάτιο, κλείδωσε πίσω του την πόρτα, νιά να μη τον άκολουθήση ό τρελλός, και πλησίασε τους δυο χωρι-κούς που περίμεναν στην αυλή.

— Πώς πάει τ' άφροντικό, κυο - γιατρέ; τον ρώτησαν εκείνοι.

— Άσχημα, πολύ άσχημα. Έχει πυρε-τό, παραλονίζεται...

— Τα ίδια πάλι... Άρχισε να τον πιά-νι πολύ συχνά ό πυρετός. Λίγη ζωή του μένει άκόνη του κακουχία!

— Ήθελα να σας παρακαλέσω κάτι, καλοί μου άνθρωποι...

— Ό,τι θέλετε, κυο - γιατρέ! Είψαστε προόθυμοι...

— Ξέρετε πως συμπαθώ π' ό Ζαν Μώρ...

— Νά, το ξέρομε. Τον κομάρω... τζά-υ-πα. Δεν παύει να το λή κι' ό ίδιος. Όταν είναι καλά...

— Για ποιά λόγο;... Άφού θέλουμε κι'...

— Στην κατάσταση που βρίσκεται τό-ρα, δεν άποκλείεται να κάνει καμιά τελέ-λα, συνέχισε ό Ροσκώφ. Θάθελα λοιπόν να τον προσέχη κάποιος διακόκς... είτε βοί-σκεται στο κρεβάτι, είτε γυρίζει στο δά-σος κι' όταν είναι άρρωστος κι' όταν είναι καλά...

— Διάβολε!... ψιθύρισε ό ένας έργάτης. «Ό,τι μάς ζήτησε κι' ό Καραντέκ!» σκέφθηκε ό άλλος.

Ο Ροσκώφ δεν υπορούσε να καταλάβη και δεν πρόσεξε την έκπληξή τους. Έξακο-λούθησε λοιπόν, με ύπος άνυπόκριτ:

— Έπειδή όμως δεν θέλω να σας άνα-θέσω αυτή τη δουλειά δωρεάν, κι' έπειδή έξ άλλου όπως σας είπα συμπαθώ πολύ αυτό το δυστυχιμένο, θα δώσω σε καθένα σας δ.τι ζήτησετε.

Κι' έποεπε να προσθέση:

— Ξέρω πως θα κάνετε άκόνη και δί-γως πληρωμή αυτό που σας ζήτω, από ά-νάπη για τον άφροντικό σας. Μά ενώ δεν το δέγουμαι, Όρίστε σείς οι ίδιοι την άμοι-δή σας

— Έ, κυο γιατρέ... θαρρώ πως, νιά να μην άφίνουμε καθόλου τον άφροντικό απ' το πωϊ ως το βράδυ κι' απ' το βράδυ ως το πωϊ, δεν θάνε πολλά ένα ταλληράκι για τον καθένα μας.

— Όχι δά ένα ταλληράκι! Δέκα φράγ-κα! διώρθωσε ό Λενσός, που είχε καλο-μάθει με τη γενναιοδωρία του Καραντέκ.

— Συμφωνώ. Θα σας δίνω 20 φράγκα για τους δυο. Νά, πάστε τη σημαίνει ά-μοιδή σας... Έγώ μιά άκόνη παρόκλησι να σας κάνω.

— Μιά διαταγή πέστε καλύτερα, κυο γιατρέ!

— Άν παρατηρήσει κάτι το έκτακτο στον άφροντικό σας π.γ. να παβαίνι καμιά διανοητική διατάραξη ή να φοβερίζη κανέ-να γνωστό σας πρόσωπο ό ένας απ' τους δυο σας θα τρέξη αμέσως να μ' ειδοποι-ήση.

— Συμφωνώ, κυο γιατρέ σύμφωνοι!

Κι' οι δύο έργάτες είπαν με το νού τους, όλοένα πιο σαστισμένοι:

«Όπως ό Καραντέκ! Άπαράλλαγα όπως ό Καραντέκ!»

Καθυσυνασμένοι πιά, ό γιατρός ενα-γύρισε κοντά στο Ζαν Μώρ, που είχε πέ-σει στο κρεβάτι και φαινόταν κοιμισμένος.

Οι δυο χωρικοί μπήκαν μαζί μ' αυτόν στο δωμάτιο και κάθισαν δίπλα στο κρε-βάτι.

— Άογίσάμε κι' όλας τη δουλειά μας, κυο - γιατρέ, είπαν. Και νάσαστε βέβαιοι πως θα την κάνουμε όπως πρόεπει.

Άφού έφυγε ό Ροσκώφ, είπαν μεταξύ τους:

— Καλή δουλειά αυτή να πληρώνεται κανείς διτλά!

— Έγώ λέω πως δεν θα κάνουμε άσχη-μα να πούμε στον Καραντέκ — ή μάς ζήτησε ό Ρωσος.

— Για ποιά λόγο;... Άφού θέλουμε κι'...

Ο πολύτεκνος στο τράμ!...

(Του Άρχέλαου)

οί δυο τὸ ἴδιο πράγμα, γιατί νά τὸ ποῦμε στὸν Κροαντῆ; Πῶς ξέρουμε ἐμεῖς τί συμ-
φέρον ἔχουν αὐτοὶ καὶ τί μαγεροῦνε; "Ι-
σως δὲν θὰ τοῦ καλάρει, ἀν μᾶλλον πῶς
πληρωμοῦστε κι' ἀπ' τοὺς δυο! Καλύτε-
ρα νὰ μὴν ποῦμε τίποτε κάμποσες μέρες
καὶ νὰ τσεπώνουμε τὸ παραδίκι!

Ποσινάμια, κράτησαν νυστοκὶ τὸ δι-
άβημα τοῦ Ροσκώφ.

Ὁ γιατρός ἐαναγύρισε στὸν πύργο, ἔ-
χοντας πάντα στὸ νοῦ του ν' ἀπομακρύν-
ει ἀπὸ κεῖ τὴν Λευκή, ὅσο νοσηροῦτερα θὰ
μπορούσε γιὰ νὰ τὴν σώσει ἀπ' τὸν κίν-
δυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε. Πῆγε ἄμεσως νὰ
βοῇ τὴν κόμπουσα γιὰ νὰ τὴν ἀνακοίνω-
σιν τὴν ἀποφυλάκιση τοῦ κολλήνου.

Ἀφ' οὗτου εἶνε συλλεβηθὴ ὁ ἄνθρωπος
ἡ Μαργαρίτα εἶνε βυθισθὴ σὲ τέτοια με-
λαγχολία καὶ κατὰ πῶς, ὥστε δὲν ἔβρι-
νε καθόλου ἀπ' τὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμα
της. Ἐπὶ τοῦ εἶνε ἐξασθενήσει ψυχικά, ὁ
Ροσκώφ, ἐξασκούσε, μὴ ἀπόλυτη κυρια-
νία πάνω της, μᾶλλον μὲ τὸ φόβο παρὰ
μὲ τὸν ἔρωτα.

Ὁ θάνατος τοῦ Κρόβερ τοῦ εἶνε προ-
καλεσε ὁδονομὴ ἐντύπωσι, καὶ γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὴν εἶνε φανὴ πῶς ὁ γιατρός ἦταν
ὁ δόσας τοῦ φόβου.

Ἐπειὴ ἡ δολοφονία τοῦ Μωρίς τὴν εἶ-
νε σκεδὸν τελελήνη. Ὅσο κι' ἂν ἦταν ἐ-
νοχος ἀπέναντι τοῦ συζύγου της ἀγαπού-
σε τὰ δυο παιδιὰ της μένοι λατρείας. Ὁ
τοανικός θάνατος τοῦ μικροῦ τοῦ κα-
τατόμαζε. Τὸν εἶδε σάν μιὰ τιμωρία τῆς
ἀπαιτίας της. Καὶ πέρασε ὁλόκληρο μερό-
νυκτα μὲ προσευχὰς καὶ κλάματα.

Αὐτὴ τὴν φῶρὰ οὐτε σκέφθηκε κἄν πῶς
μπορούσε νάταν ἔνοχος ὁ Ροσκώφ.
Πρώτον, γιατί δὲν τὸν θεωροῦσε ἱκανὸ
γιὰ τέτοιο ἀποτόκοιο ἐγκλημα. Κι' ἐπει-
τα γιατί, ὅταν ὁ Φλαγκὸς εἶνε ἐκεῖ στὸν
πύργο τὸ νεκρὸ παιδί, ἀφοῦ εἶνε προσπα-
θήσει τοῦ κάκου νὰ τὸ σώσει, ὁ Ροσκώφ
βοισκόταν κοντὰ της. Δὲν μποροῦσε λοι-
πὸν νάταν αὐτὸς ὁ δόσας.

Παρ' ὅλη ὥστόσο τὴν μαγνητικὴ ἐπι-
ροὴ τοῦ σὸ πνεύμα της, ὁ Ροσκώφ δὲν
υπόρεσε, μετὰ τὴ σύλληψιν τοῦ κόμπου, νὰ
τὴν ἀποσπᾷ ἀπ' τὴ συντομὴ καὶ τὴν ἀ-
θυμία της.

Τὴ βοήκε ἐξασθενήμενη, γλωμὴ μὲ υα-
ραμένη τὴ φυσιογνωμία της, σκεδὸν σάν
γομφά, γωμμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ὅπου
τοσοῦτοῖσε παρ' ὅλη τὴ ζήτη. Εἶνε κα-
ταπνέσει πιά ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ της. Δὲν
ἀπόμεινε τίποτε ἀπ' τὴν ἐκθαλαστική ἐκεί-
νη Μαργαρίτα, ποῦ, στὰ 40 γούνια της,
μάνευε πάντα μὲ τὴν καλλονὴ της καὶ λαμ-
ποκοῦσε σάν βασίλισσα.

Τὰ γέλη της εἶχαν μαρμαρῆ Βαθεῖες
οὐτίδες αὐλάκωναν τὸ μέτωπό της. Τὰ μά-
τια της εἶχαν νάσει τὴ λήθη τους καὶ φαί-
νονταν σάν νάλεναν.

«Δὲν βλέπετε λοιπὸν πόσο ὑποφέρω;
Δὲν βλέπετε πῶς ντρέπομαι τὸν ἴδιο τὸν ἑ-
αυτό μου; Δὲν μπορεῖτε νὰ μ' ἀφήσετε νὰ
πεθῶμαι ἥσυχά, μακριὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐκείνους
ποῦ μὲ γνώρισαν νῆα φαῖδρα καὶ νεατὴ
γούνα;... Δὲν ζήτω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ
μὲν μόνιμα μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, μακριὰ
ἀπ' τοὺς ἄλλους... Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ ξεγᾶστε,
νὰ μὴ μὲ βλέπετε πιά;»

Ὁρθὸς ὑποστάς της, ὁ Ροσκώφ τὴν
κύτταξε, ἀμήλητος.

«ὑποφέρει φοιντᾶ — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ
του. Καὶ φταῖν ἐνὶ γ' αὐτό... Κι' ὅμως
τὴν ἀγαπᾷ... δὲν ἔπαθα ποτὲ νὰ τὴν ἀ-
γαπᾷ!»

Ἐνὼ βοισκόταν ἐκεῖ ἀπὸ μερικά λεπτά,
ἡ κόμπουσα δὲν φαίνονταν πῶς τὸν εἶνε πο-
σέξει. Ἐμενε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, συντε-
τριμμένη...

— Μαργαρίτα... τῆς εἶπε σιγανὰ.
Ἐκείνη δὲν ἀκούσε, δὲν σήκωσε τὰ μά-
τια της.

— Μαργαρίτα, πρόσθεσε δυνατώτερα ὁ
Ροσκώφ, ἤθελα νὰ μιλήσω λίγο μαζί σου.
Τὸν κύτταξε γιὰ πολὺ σάν νὰ μὴν τὸν
ἀνανηρόει.

— Ἀ, ἐσύ εἶσαι... εἶπε στὸ τέλος, πα-
ραζαλισμένη. Τί με θέλεις;

— Νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴν Λευκή... γιὰ
τὴν ἀγαπημένη μας κόρη...

— Νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴν Λευκή... Μή-
πως τὴ βοήκε κι' αὐτὴν καμιά συμφορὰ;

— Ὁχι, ὄχι, ἥσυχασε! εἶπε γοηγῶρα ὁ

Ροσκώφ, τορμανμένος γιὰ τὴν ἔξωσι καὶ
τὴν ταραχὴ τῆς Μαργαρίτας.

— Τί ἔχεις λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς γι' αὐ-
τήν;

— Τὰ δυο μεγάλα δυστυχήματα ποῦ σὲ
βοήκαν, Μαργαρίτα, μὴ γέννησαν φόβους
γιὰ τὸ μέλλον...

— Φόβους; Γιατί... Ὑπάρχει τίποτε
ποῦ μοῦ κούβεις;

— Σοῦ τὸ ξαναλέω, ἥσυχασε! Δὲν συμ-
βαίνει τίποτε. Ποῖτε ὅμως νὰ πάροουμε
ὠρισμένες προφυλάξεις γιὰ νὰ προλάβου-
με τοὺς κινδύνους ποῦ ὑπορεῖ ν' ἀπειλή-
σουν τὴν Λευκή. Ἄν τις παίνομε ἄμεσως
μετὰ τὸ θάνατο τοῦ βασιλέως, θὰ σώζαμε
ἴσως τὸ Μωρίς...

— Μὰ τί ξέρεις λοιπὸν; φώναξε ἡ κό-
μπουσα. Μιλᾷς σάν νὰ κατένης τὴ λήσιν τοῦ
αἰνίγματος ποῦ δὲν ὑπορεῖ νὰ μαντέψῃ ἡ
δικαιοσύνη.

— Τί θέλεις νὰ ξέρω ἐγώ; Καὶ πῶς φαν-
τάζεσαι, ὅτι, ἂν ἦερα αὐτὸ τὸ μυστικόν, θὰ
τὸ φύλαγα γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν θὰ
τὸ ἀνακοίνωσα στὴ δικαιοσύνη;

— Μὰ ἐπιτέλους, τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ
λόγια σου;

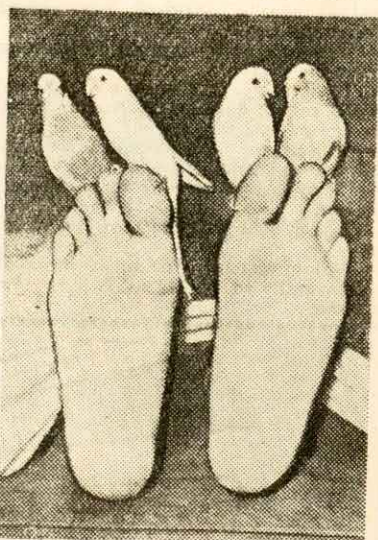
— Κατὰ τὴν γνώμη μου, ἀγαπητὴ μου
Μαργαρίτα, μὲ τὴν ὁποία φαίνεται πῶς
συμφωνεῖ κι' ὁ ἀνακριτής, οἱ δολοφονίες τοῦ
βασιλέως καὶ τοῦ Μωρίς ὀφείλονται στὸν ἴ-
διο ἄνθρωπο. Διαφωνῶ ὅμως μὲ τὸν ἀνακρι-
τὴ ὡς πῶς τὴν ἐνοχλῇ τὸ κίνημα...

— Ἐγὼ καμιά ἐνδειξὴ τῆς ἀθωότη-
τός του; δέχομαι ζωπὸ ἡ Μαργαρίτα.

— Ὁχι, δυστυχῶς. Ἀλλοῦ, θὰ τὸν
ἄφιναν ποτὲ νὰ βοισκεται ἀκούμ στὴ φυλα-
κή... Ἀφοῦ λοιπὸν παραδεχόμαστε πῶς ὁ
κόμπου εἶνε ἄθωος ὑποτίθεται πῶς εἶνε ἑ-
λεύθερος ὁ πραγματικός δολοφόνος. Πι-
στεύω δὲ ὅτι δὲν θὰ σταματῇ τὸν φόνο
τοῦ Μωρίς. Φαίνεται πῶς ἐπιδιώκει κάποια
ἐκδίκηση, κι' οἱ ἐπιθέσεις του θὰ σταφούν
κι' ἐναντίον ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας
σας.

— Ἐννοεῖς τὴν Λευκή;

— Ναι, τὴν Λευκή... καὶ σένα ἀκούμ.
Μαργαρίτα! Δὲν ξέρουμε τίποτε γιὰ τὰ
σχέδια τοῦ μυστηριώδους ἐνθροῦ ποῦ ὑπάρ-
κει...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΥΠΝΗΤΗΡΙ

Ὁ νεαρὸς ταχυδατυλοεργὸς Τζιμ
Κόντελ ποῦ ἐμφανίζεται τώρα στὸ
Λονδίνο, γοησιμποιεῖ σ' ἑνα ἀπὸ τὰ
νοῦμερά του μερικά ἔξυπνα καὶ καλο-
γυμνασμένα παπαγάλια. Τὰ πουλιὰ
αὐτὰ προσφέρουν κάθε μέρα καὶ μιὰ
ἀλλὰ πολὺτιμη ὑπηρεσία στὸν κύριό
τους: Ἐπειδὴ ὁ Κόντελ εἶνε ὑπερῶς
καὶ ἐμπνέει συνήθως ἀνά, οἱ μικροὶ
φίλοι του ἔχουν ἀναλάβει νὰ τὸν ἐμ-
πνοῦν ἐγκαίρως. Ἀνοίξουν μὲ κραυγὲς
καὶ μὴ ἀκατάσχετη φλυαρία, κι' ὅ-
ταν δοῦν ὅτι ὁ κύριός τους ἐξακολου-
θεῖ νὰ ροχαλίζει, τότε τοῦ ἐξακολου-
θοῦν τὰ πόδια καὶ τὸν ἀνοίξουν στίς... τοι-
μιές, μέχρις ὅτου ἐμπνέσῃ κι' ἀποσπ-
αση ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

Βύθισε ὅλους σὲ πένθος. Ἄν ὥστόσο τὰ
σχέδια αὐτὰ ἀποβλέπουν στὴν ἐξόντω-
σιν ὁλόκληρης τῆς οἰκογενείας σας δὲν θὰ δι-
σταρῆς καὶ σὺ τὸν ἴδιο κίνδυνο ὅπως ἡ
Λευκή...

— Ἐγὼ δέχομαι! Τί πρέπει λοιπὸν νὰ
κάνουμε;

— Κάτι ἀπλούστατο

— Μὰ μίλησε τελοσπάντων! Εἶμαι ἔ-
τοιμη γιὰ κάθε τι, γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ
τῆς κόρης μου!

— Πρέπει νὰ φύγετε κι' οἱ δυο ἀπ' τὸ
Φουσερόλ.

— Καὶ ποῦ νὰ πάμε;

— Στὸ Παρίσι. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ σὰς
ἀναζητήσῃ κι' ἐκεῖ ἀκούμ ὁ δολοφόνος.

— Γιατί θάναστε ἀσφαλῶστερες στὸ
Παρίσι; Ἄν ὁ δολοφόνος ἔνι μελετήσι
καὶ καταστρώσει ἑνα σχέδιο ἐναντίον μας,
θὰ τὸ πραγματοποιήσῃ, ὅπου κι' ἂν πάμε.

— Ὁχι, ὄχι. Στὸ Παρίσι δὲν θάναστε
ἀπομονωμένοι, ὅπως ἐδῶ στὸ Φουσερόλ.

Ἡ κόμπουσα φάνηκε νὰ διατάξῃ ἀκούμ.

— Ναι, ἴσως νάγῃ δέχομαι εἶπε στὸ τέ-
λος. Θὰ πάμε στὸ Παρίσι. Ἀφ' οὗτου
αὐτὸν τὸν καταραμένο πύργο, ποῦ δὲν πο-
δεῖται νὰ μᾶς ἐξαθλῇ ποτὲ πιά! Μὰ σὲ ἱ-
κετεύω, μίση, μὴν πάῃς οὔτε στιγμὴ νὰ
ἐπαρρητιάζῃς στὴν κόρη μας! Σὲ σένα ἐμ-
πιστεύουμι τὴ ζωὴ της γιατί ξέρω πῶς
σοῦ εἶνε τὸ ἴδιο πολὺτιμον ὅσο καὶ σὲ ἐ-
νᾶ... Μοῦ ἐγγυᾶσαι γι' αὐτήν;

— Ναι, σοῦ ἐγγυᾶμαι!

— Πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσω τώρα πῶς
πρόκειται νὰ φύγουμε. Πιστεύω νὰ βοί-
σκειται στὸ δωματίό της.

— Ὁχι. Τὴν εἶδα στὸν κήπο, ὅταν ἐ-
νόμουν.

Ἡ κόμπουσα παραμέρισε τὴν κοουστὴν
τοῦ παροβύσου κι' ἐξοριε μιὰ ματιά στὸν
κήπο.

— Ναι, ἐκεῖ εἶνε ἀκούμ, εἶπε. Καὶ μὴν
κοροῦλα μου! Κλαίει τὸν ἀδελφὸ της ἀ-
ναζητῇ τὴ μοναξιά...

Ἡ κόμπουσα ἀνταναγκάστηκε νὰ σὺν-
τῇ τὸν ἑαυτοῦ της ὡς πῶς ἔνι ἐκεῖνη...

— Νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε μ' ἑνα ὑπν-
ορῆτη.

— Ὁχι, καλύτερα νὰ πάμε νὰ τὴ
βοῦμε.

Κατέβηκαν στὸν κήπο ἀλλὰ δὲν ἄ-
κανέαν. Ρώτησαν τὸν κηπουρὸν, κι' ἔβρι-
σαν πῶς ἡ Λευκή εἶνε πᾶσι στὸ δάσος.

Ὁ Ροσκώφ ἀνατοίνεσαι. Πέρασε γιὰ
μιὰ στιγμὴ ὑποστάς ἀπ' τὰ μάτια του ἡ
ἀγρία μορφή τοῦ Ζᾶν Μωρ, τοῦ ἀκούσιου
ἐκτελεστοῦ τῶν δυο ἐγκλημάτων του...

Μὰ καθήσυνασε λέγοντας μὲ τὸ νοῦ
του:

«Εὐτυχῶς τὸν φυλᾶνε οἱ δυο ἐνοχάτες».

Ἐπᾶσαν στὸ δάσος — τὸ ἀπᾶσις ἔ-
κείνο δάσος ὅπου εἶχαν βοῇ τὸ θάνατο ὁ
Κρόβερ κι' ὁ Μωρίς. Ἡ κόμπουσα ἔτοιμε
σύνκορη, μετὰ σ' αὐτὸ τὸ πειθαλόν.

Δὲν ἀρνήσαν νὰ βοῦν τὴν Λευκή. Ἡ κο-
πέλλα γλῶσσε βλεπόντας τους μαζὶ, τὴν
ὑπέεσε τῆς σπινθηρῶν στὸν ὑπὸ τοῦ
Ροσκώφ ὅπως τὴν ἡμέρα ποῦ τοὺς εἶνε
δὴ ν' ἀνταλλάσσον ἑνὸς ἀλλήλου.

Ἐκαμε ἑνα βῆμα πίσω σάν νάγε καὶ
πάλι ὑποστάς τὰ μάτια της τὸν μυστὸ ἐ-
κείνο θέαμα: τὴν ὑπέεσε τῆς σπινθηρῶν
τῆς ἀποστορῆς της!

Ὁ Ροσκώφ ἀντελήφθη αὐτὴν τὴν ἐνδειξὴ
τῆς ἀποστορῆς της.

«Μὰ τί ἔχει λοιπὸν;» ἀναρωτήθηκε μ'
ἀνησυχία.

— Σὲ ζήτησαμε, κόρη μου, εἶπε ἡ
Μαργαρίτα.

Ἡ Λευκή συνήλθε ἄμεσως κι' ἀπάντησε:

— Ὁ, μὲ συγγνώμη ποῦ σὰς ἀνάν-
κασα ναρῆτε ἐς ἐδῶ! Αὐτὸ τὸ δάσος,
ὅπου πεθάναν ὁ ἀδελφός μου κι' ὁ κα-
λός μου θεός, μὲ τρεῖς ἀλλὰ περὶ τρεῖς...

Ἐνομοῖ ἐδῶ κάθε μέρα... καὶ τὸ σκέπτο-
μαι μετὰ καὶ νύκτα! Τί με θέλετε λοιπὸν,
ὑπέεσε; Γιατί δὲν μ' εἰδοποιήσατε νὰ γυ-
ρίσω στὸν πύργο ἀντὶ ναρῆτε σὲς ὡς ἐ-
δῶ;

— Θέλαμε νὰ σοῦ ἀναγγεῖλουμε μιὰ ἀ-
πόφασι ποῦ πήραμε πρὸ ἁλίνου καὶ ποῦ
ἀφορᾷ ἐμᾶς τίς δυο... Φοβόμαστε γιὰ τὴ
ζωὴ σου, κόρη μου ἀγαπημένη! Κινδυνεύ-
εις, ὅπως κι' ἐγώ ἴσως, κι' ὁ γιατρός ποῦ
ἐξήγησε πῶς θάταν ἀπειροσκήσια νὰ μείνω-
με περιοσότερο ἐδῶ...

— Ἀ, τὸ σκέφθηκε αὐτὸ ὁ γιατρός; εἶ-

πε ἡ Λευκή μὲ παρᾶνε τὸν.

— Ναι, ξέρεις τὴν στοργὴν του γιὰ σένα.

— Τὸν ἐναρτιστὸν ποῦ γι' αὐτό, εἶπε
ἡ κοπέλλα γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι
της μ' ἀποστορῆ. Εἶπατε λοιπὸν πῶς ἀ-
ποφασίσατε...

— Ν' ἀφίσουμε τὸ Φουσερόλ καὶ νὰ γυ-
ρίσουμε στὸ Παρίσι.

— Μ' ἄλλα λόγια, νὰ φύγουμε σάν ἑνο-
χοι σάν νὰ μᾶς κληγῆνε! Εἶπε ἡ Λευκή μὲ
κακὰ συγκρατημένη ἀναγκάση.

Ὁ Ροσκώφ, κι' ἡ Μαργαρίτα κυτάντη-
καν, παρτισμένοι. Ἡ Λευκή πᾶσε τὸ
γιατρός. Εἶνε ἑνα ὕψος σάν νὰ συγκρατοῦ-
σε μὲ κόπο τὴν ἐπιθυμία της νὰ τὸν υπα-
τάξῃ. Καὶ τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ πούτρεμε ἐ-
λαφῶς:

— Μόνον ἐσεῖς κύριε, θὰ μπορούσατε
νὰ σκεφθῆτε τέτοια προδοσία!...

Ὁ Ροσκώφ κλονίστηκε, σάν νάγε πλη-
γωθὴ θανάσιμα. Ἡ κόρη του... ναι, ἡ κό-
ρη του τοῦ μίλησε ἔτσι!

«Ὁ Θεέ μου! Μὰ τί τῆς ἔκανα;» ἀνα-
κατήχηκε σάν τελλὸς προσπαθώντας νὰ
καταλάβῃ νὰ βοῇ μιὰ ἐξήγησι.

Ἡ κόμπουσα ἦταν κατὰ γλῶσση κι' αὐτή,
ὅπως ἡ Λευκή κι' ὁ Ροσκώφ.

— Κόρη μου, εἶπε, παρεκτροάπηκες καὶ
πρόσβαλες ἑνα ἄνθρωπο πούτρεμε νὰ τὸν
σέβασαι, γιατί ἔσωσε ἄλλοτε τὴ ζωὴ της
ὑπέεσε σου καὶ γιατί εἶναι ἀφοσιωμένος
ἐπὶ 20 γούνια στὴν οἰκογένειά μας.

Ἡ Λευκή ἐξανόθηκε τὴν ψυχολογία της.
Καὶ φοβήθηκε ὑπὸς καταλάβῃ νὰ ποῖ
λόγο εἶνε μίλησε ἔτσι. Ἐπρεπε ν' ἡ
φανερῶσι τίποτε...

Ἐσκωψε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ κρούσῃ
τὴν ὁγὴ ποῦκα ν' ἀστράφουν τὰ μάτια
της, κι' ἀπάντησε:

— Ἀλήθεια, ἔκανα λάθος... Σὰς παρᾶ-
καλῶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε!

— Ὁ, ναι, σὰς συγχωρῶ! πρόφερε
τοῦμοντας ὁ Ροσκώφ.

Ἡ Μαργαρίτα σῶπαινε, προσπαθών-
τας τοῦ κάκου νὰ βοῇ γιατί εἶνε πᾶ ἡ κό-
ρη της τὰ λόγια ἐκείνα.

— Ἐπᾶσα μὲν λοιπὸν, εἶπε σὲ λί-
γο, ὅτι πρέπει νὰ φύγουμε, παιδί μου. Πρό-
κειται γιὰ τὴν ἀσφάλειά, γιὰ τὴ ζωὴ καὶ
τὸν θυμό μας.

— Νὰ φύγετε σὲς, ὑπέεσε, ἀφοῦ τὸ θέ-
λετε.

— Καὶ σὺ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω, ἔστω καὶ μόνη.

— Γιατὸ ποῖ σκοπῶ;... Ἀνοεῖσαι νὰ ὑπα-
κούσεις ὅταν ἐδῶ διατάξω;

— Ὁχι, ὑπέεσε, δὲν ὑποσῶ νὰ σὰς ὑ-
πακούσω σ' αὐτό.

— Γιατί;

— Σὰς τὸ εἶπα: Ὅταν προδοσία!

Πῶς νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Φουσερόλ, τὴν
στιγμὴ ποῦ κατηγορεῖται ὁ πατέρας μου γιὰ
δυο φοιτὰ ἐγκλήματα; Εἶναι ἀδύνατον!

Δὲν καταλαβαίνετε πῶς αὐτὸ θάταν μιὰ
ἐπιθεδίασις τῆς ἐνοχής του;... Ἄν φύ-
γουμε, ἂν κρυφτοῦμε, θὰ τὸν ἐπιδαρῶνουμε
με χειρότερα παρ' ὅσο ὁ ἀνακριτής...

Σὰς τὸ ξαναλέω, εἶν' ἀδύνατον!

Ἐπᾶσε τὸν κόσμο μὲ τὸ θάρος μας
τὴν ἀταρξία καὶ τὴν ὑπερβολήν μας, ὡς
τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἀληθινὸς
ἐνοχος.

— Καταλαβαίνω, κόρη μου, τὴν ἔξωσι
σου. Καὶ ὁ λόγος ποῦ σὲ κάνει νὰ μιλή-
ς εἶναι ἀξέπαινος, γιατί ἀποδεικνύει
τὴ στοργὴν σου πρὸς τὸν πατέρα σου καὶ
τὸ σεβασμὸν σου σ' ὅνομα ποῦ φέρεις.

Συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμη σου, ἀγαπητὴ μου
Λευκή, καὶ σὲ κάθε ἄλλῃ περὶ τρεῖς θὰ
παροδεγόμενοι ὅτι τὸ νὰ φύγουμε ἀπ' τὸν
πύργο ποῖν ἀναγκοῦνθῃ ἡ ἀσώτης τοῦ πα-
τέρας σου θάταν προδοσία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Γεράσιμος Γερολυμάτος καὶ ἡ δνὴ
Ἀγγελικὴ Λαμπρινὴ ἀραβανίσθησαν. Εὐνο-
μαί ταγεῖαν τὴν στέψιν.

Χ. Καλαπ.

Ἐκδόσεις

Κυκλοφόρησε τὸ περιοδικὸ τραγουδιῶν
«Μοντέρνο τραγούδι» τοῦ κ. Κώστα Μάνεση
μὲ τὰ τελευταῖα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ σουξέ
καὶ μὲ ἄλλη καλλιτεχνικὴν ὄλην.

Ὁ νεαρὸς Φρειδερίκος πῆγαινε κι' ἐπαιξε
φλάουτο ἢ ὅμπου, ἐνὼ μιὰ μικρὴ φίλη του
τὸν συνᾶδε στὸ πιάνο.

Ὁ βασιληᾶς ποῦ μισοῦσε ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Καὶ ποῦ κατέπιν ἀκολούθησε τὰ
ἴχνη του...

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ τελευταίου πολέμου,
ὅταν τὰ συμμητικά στρατεύματα πλησία-
ζαν στὸ Βερολίνο, οἱ ὀδρὶες ποῦ περιεῖχαν
τὴν σποδὸ τῶν βασιλέων τῆς Πρωσίας Φρει-
δερίκου-Γουλιέλμου καὶ Φρειδερίκου τοῦ
Μεγάλου, εἶχαν μεταφερθῇ βιαστικά ἀπὸ
τὴν ἐκκλησία τοῦ φρουρίου τοῦ Πότανταμ,
σ' ἑνα μεταλλεῖο τοῦ Μαγδεμβούργου καὶ
κατόπιν σὲ μιὰ ἐκκλησίαν τοῦ Μόρμπουργκ.
Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὅμως, παρελή-
φθησαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μεταφέρθηκαν στὸ
παλὸ φρούριο τῶν Χοεντζόλλερν, στὸ Με-
σίγκεν.

Η ΕΥΛΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Σε ποιόν ανήκουν οι έρωτικές επιστολές;

Σε ποιόν ανήκουν οι έρωτικές επιστολές, που ένας άντρας γράφει σε μία γυναίκα ή αντίστροφα;

Μην βιάζεστε ν' απαντήσετε! Το ζήτημα είναι περισσότερο πολύπλοκο από ό,τι φαντάζεστε...

Εφ' όσον οι σχέσεις μεταξύ δύο ανθρώπων συνεχίζονται, είναι αναμφισβήτητο, ότι οι έρωτικές επιστολές που απευθύνονται σ' έναν απ' αυτούς, αντρά η γυναίκα, του ανήκουν δικαιωματικά.

Αλλ' όταν οι σχέσεις μεταξύ δύο ερωτευμένων διακοπούν για τον ένα ή τον άλλο λόγο; Όταν η αγάπη τους σβύσει; Όταν χωρίσουν «φιλικά» ή «μη φιλικά»; Υπάρχει σ' αυτές τις περιπτώσεις υποχρέωση εκείνου που έλαβε μία ή περισσότερες επιστολές να τις επιστρέψει στον αποστολέα τους;

Αλλ' ως προχωρήσαμε: Ο ένας από τους δύο ερωτευμένους πεθαίνει. Σε ποιόν ανήκουν οι έρωτικές επιστολές που έγραψε η που έλαβε; Η απλούστερη λύση: Η οικογένεια του νεκρού δικαιούται να κρατήσει τις έρωτικές επιστολές ενός τρίτου προσώπου προς αυτόν; Κι' αν ξέρει ότι αυτό το τρίτο πρόσωπο έχει επιστολές του νεκρού δικαιούται να ζητήσει την επιστροφή τους;

Και κάτι άλλο ακόμη: Η οικογένεια ενός νεκρού μπορεί να δώσει στη δημοσιότητα τις έρωτικές επιστολές του, κάνοντας έτσι γνωστό το σύνθεσμά του μ' ένα τρίτο πρόσωπο και εκθέτοντας την υπόληψή του τελευταίου;

Και μία τελευταία έρωτησι: Ένας τρίτος που έχει στην κατοχή του την έρωτική αλληλογραφία δύο προσώπων μπορεί να την δώσει στη δημοσιότητα; Η μήπως το δικαίωμα αυτό ανήκει μόνον στον αποστολέα και στον παραλήπτη; Και, στην περίπτωση αυτή, πρέπει να προηγηθεί συμφωνία μεταξύ τους; Η καθέναν τους μπορεί να τη διαθήσει όπως θέλει;

Ο Βίκτωρ Ουγκώ είχε πη άλλοτε: «Οι επιστολές είναι όπως τα δάνα. Από τη στιγμή που φτάνουν στα χέρια του παραλήπτη γίνονται ιδιοκτησία του».

Και της οικογένειάς του, συνεπώς, σε περίπτωση θανάτου του; Τα Ιταλικά δικαστήρια υιοθέτησαν αυτή την άποψη στην περίπτωση της αλληλογραφίας μεταξύ του Μουσσολίνι και της

Κλάρας Περάτσι. Με μία απόφαση που εξέδωσαν τελευταία ανέγνωσαν ότι τα γράμματα του Ιταλού δικτάτορος προς τη φίλη του ανήκαν δικαιωματικά στην οικογένειά της, που μπορούσε, συνεπώς, να τα διαθήσει όπως ήθελε.

Το θέμα αυτό ωστόσο προκάλεσε ανέκαθεν πολλές αντιρροήσεις. Κατά το 1838, δημοσιεύθηκε στο Μιλάνο η αλληλογραφία του Ιταλού ποιητού και πατριώτη Γκιουζέπε Τζιούστι. Ανάμεσα σ' αυτήν βρισκόνταν και μερικές επιστολές του συγγραφέως Πέτρο Τζορντάνι, στις οποίες γινόταν λόγος για έναν έρωτικό δεσμό του με κάποια γυναίκα. Ο τελευταίος διαμαρτυρήθηκε τότε γι' αυτή τη δημοσίευση και, σε μία επιστολή του προς τον καθηγητή Μιχαήλ Φερρουτσι, έγραφε τα εξής: «Η ιδιοκτησία μιας επιστολής ανήκει από κοινού στον αποστολέα και στον παραλήπτη και απαιτείται η συγκατάθεσι και των δύο για οποιαδήποτε χρήση της. Αν πεθάνει ο ένας από τους δύο, άπομένει ο άλλος, αν πεθάνουν κι' οι δύο, οι κληρονόμοι τους έχουν από κοινού δικαίωμα σ' αυτές τις επιστολές και πρέπει από κοινού επίσης ν' αποφασίσουν, αν θα τις χρησιμοποιήσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο».

Αλλά να μία άλλη αξιωματική περίπτωση: Ο Άγγλος συγγραφέας έγραψε μία επιστολή στην πρώην φίλη του, παρακαλώντας την να του επιστρέψει τα γράμμάτα του, με τη δικαιολογία ότι βρισκόνταν σ' αυτά φράσεις που θα μπορούσαν να τον εκθέσουν. Στην επιστολή αυτή, ωστόσο δεν έκανε λόγο για τα δικά της γράμματα, που εξακολουθούσε να κρατά στην κατοχή του. Η κυρία ντε Στάλ του επέστρεψε άμεσως τα γράμμάτα του, συνοδεύοντας τα με μία επιστολή που είχε τις ακόλουθες φράσεις: «Όπως βλέπετε, σας στέλνω άμεσως τα γράμματα που μου ζητήσατε. Αλλά κι' αν/άκου έμειναν στα χέρια μου, δεν έπρεπε να φοβηθώ καμιά αδικασρία εκ μέρους μου. Εγώ, όμως, μ' όλα όσα έγιναν μεταξύ μας, δεν σας

ζητάω να μου επιστρέψετε τα δικά μου γράμματα που έχετε στην κατοχή σας. Καμιά φορά, είναι τόσα πολλά που νομίζω πως θα μπορούσαν να σας ζεστάνουν όλο το χειμώνα».

Η δικτική αυτή απάντηση έκανε τον Άγγλο συγγραφέα να καταλάβει πόση απρέπεια και πόση ποταπότητα είχε φερθεί απέναντι μίας γυναίκας που του είχε προσφέρει τα πάντα επί δέκα έννεα συνεχή χρόνια.

Την ανωτερότητα της κυρίας ντε Στάλ δεν μπορεί, βέβαια, να την απαιτήσει κανείς από όλες τις γυναίκες.

Η υποχρέωση ενός άνδρος ή μιας γυναίκας να επιστρέψουν τις επιστολές που κατέχουν, έπεται από τη διακοπή της έρωτικής σχέσεως, είναι αναμφισβήτητη εφ' όσον τους ζητηθούν. Στην περίπτωση αυτή όμως, εκείνος που ζητάει την επιστροφή των επιστολών του έχει την υποχρέωση να επιστρέψει επίσης εκείνες που κατέχει. Το αντίθετο είναι άκατανόητο.

Κατά τα άλλα, η άποψη του Πέτρο Τζορντάνι φαίνεται ότι είναι η πιο ορθή, παρά το υποστηριζόμενο από τον Βίκτωρ Ουγκώ ότι η επιστολή, από τη στιγμή που φτάνει στα χέρια του παραλήπτη ανήκει σ' αυτόν και παρά την πρόσφατη απόφαση των ιταλικών δικαστηρίων σχετικά με την υπόθεση Περάτσι. Η επιστολή είναι κοινό κτήμα του αποστολέως και του παραλήπτη. Αυτοί και μόνον μπορούν ν' αποφασίσουν τι θα την κάνουν με το ποιο τρόπο θα την διαθέσουν. Το ίδιο ισχύει και για τους κληρονόμους τους.

Αν κρίνουμε τα πράγματα από την ίδια άποψη, τότε θα πρέπει να νορακτηρίσουμε ως πράξι άσεβη και άπρεπη τη δημοσίευση ξένων επιστολών εκ μέρους τρίτου. Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, η δημοσίευση παρυσίων επιστολών μόνον ως κακοήθεια μπορεί να θεωρηθεί. Πρέπει να γίνει, όμως, εξαίρεσις για τις επιστολές που αποτελούν ιστορικά έγγραφα κι' έχουν, συνεπώς, τη θέση τους μέσα στις σελίδες της ιστορίας. Αλλά σε περίπτωση που αναφέρονται σε ιδιωτικές υποθέσεις, εξαίρεσις δεν είναι νοητή ούτε γι' αυτές.

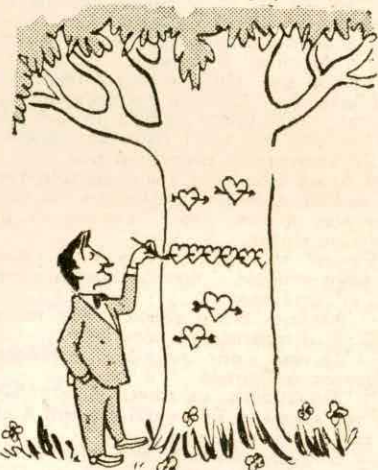
Ρεκόρ πολυγαμίας

Στην αμερικανική πόλη Σητλ ζή ένας άντρας 40 ετών που έχει παντρευτεί 14 φορές ως σήμερα... και σκοπεύει τώρα να κάνει το δεκάτο πέμπτο γάμο του! Το πιο άπιστο δέ είναι ότι τα έχει καταφέρει να μην πληρώσει διατροφή σε καμμία από τις πρώην συζύγους του γιατί διατηρεί φιλικές σχέσεις με όλες!

Το μοναδικό παράδειγμα μίας γυναίκας που παντρεύτηκε 14 φορές, ήταν της Παρισινής Ζακελίν Μονγκάστ. Από τους 14 συζύγους της είχε αποκτήσει 17 παιδιά.

Ο... σκύλος του φαροφύλακα!

Ο μπακάλης: Θέλετε γραβιέρα κυρία Κατίνα; Μία στιγμή ν' ανοίξω τις τρύπες!...

Τί; Ν' ανοίξω την ομπρέλλα μου; Τρελλάθηκες; Μόλις πρό όλιγου την άνοιξα!...

Ο ΣΤΑΛΙΝ ΕΙΝΕ Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ άνθρωπος της Ρωσίας

Οι άποδοχές και οι οικονομίες του

Όταν ο στρατάρχης Στάλιν πηγαίνει στην έπαυλή του του Σότσι, που έχει αποκληθεί «μαργαριτάρι της Μαύρης Θαλάσσης» χρησιμοποιεί ένα ειδικό βαγόνι, που περιλαμβάνει δύο υπνοδωμάτια, μία αίθουσα φαγητού, ένα γραφείο, ένα λουτρό και μία κουζίνα. Ο συρμός αποτελείται από τέσσερα ακόμη βαγόνια που χρησιμοποιούν για την αεροπορία του και την ιδιαίτερη σωματοφυλακή του. Ο συρμός αυτός καλείται «μπλε εξπρές» χρησιμοποιούν για τη μεταφορά των ανωτάτων αξιωματικών των Σοβιέτ από τη Μόσχα στο Σότσι.

Σε κάθε άναχώρησι του Στάλιν λαμβάνονται εξαιρετικά μέτρα ασφαλείας. Ο επί κεφαλής του ταξί-ου υπογράφει, πρώτα-πρώτα, μία δήλωσι ότι θα κρατήσει μυστικά όλα όσα ενδέχεται να συμβούν κατά το ταξίδι. Η δήλωσι αυτή φυλάγεται στο ιδιαίτερο γραφείο του Στάλιν, 32.000 άνδρες διατίθενται, εξ άλλου, για τη φρούρησι όλης της γραμμής από τη Μόσχα ως το Σότσι. Σε κάθε σταθμό, οι άνδρες της ιδιαίτερης σωματοφυλακής του Στάλιν πηδούν κάτω και με τα αυτόματα τους στο χέρι σχηματίζουν έναν αδιάπέραστο κλοιό γύρω στο βαγόνι του.

Το ταξίδι διαρκεί 23 ώρες. Το τρένο σταθμεύει μόνον 5 ή 6 φορές σ' όλη τη διαδρομή. Κάθε βαγόνι έχει 8 διαμερίσματα με 2 κουκέτες στο καθένα απ' αυτά. Πριν από την άναχώρησι, όλα τα διαμερίσματα αρωματίζονται με άσθονη κολώνια, για την οποία ο Στάλιν τρέφει ιδιαίτερο άδυναμία.

Μόλις φτάσει στο Σότσι, μπαίνει άμεσως στο αυτοκίνητό του και, περιστοιχισμένος από τους σωματοφύλακες του, διασχίζει τις «λεωφόρους Στάλιν» — οι περισσότεροι δρόμοι του Σότσι έχουν το όνομά του — για να πάει στην έπαυλή. Ναυτιέσονται (είναι το όνομα της δεύτερης γυναίκας του, που πέθανε υπό μυστηριώδεις συνθήκες).

Αυτή η έπαυλις χτίστηκε το 1933 από τον αρχιτέκτονα Γιόταν. Η διαρρύθμισή κι' ο διακοσμός της είναι ανατολίτικου ρυθμού. Δεν υπάρχει σ' αυτήν ούτε μία εικόνα του Μάρξ ή του Λένιν. Βρίσκει κανείς σ' αυτήν, όμως, πολλούς πίνακες μεγάλων Ιταλών, Γάλλων και Ρώσων ζωγράφων, καθώς επίσης άριστους ζωματικούς περιικούς τάπητες και ναλιά Γκουπελέν. Η ύπνοεσία διαζέγεται από πολυαριθμούς λακέδες με σμόκιν και λευκά γάντια.

Ο Στάλιν έχει επίσης μία άλλη έπαυλι, την «Περκουτσόβο» σε απόσταση μόλις 40 χιλιομέτρων από τη Μόσχα. Η επίπλωσι της είναι λιγώτερο πολυτελής, αλλά περισσότερο μοντέρνα.

Επί κεφαλής της ιδιαίτερης υπηρεσίας του Στάλιν βρίσκονται τρία πρόσωπα: 1) Ο στρατηγός Ποσ-κρεμπύτσφ, διευθυντής του ιδιαίτερου γραφείου του και γενικός επιμελητής της περιουσίας του. 2) Η κόρη του Σεβελάνα, που διευθύνει την «κοσμική ζωή» του Κρεμλίνου και διαβέτι ειδικό κονδύλιο γι' αυτό το σκοπό. 3) Η Γεωργιανή Ταμάρα Τσουρντισκίλι, μακρονη σύγγενής του δικτάτορος, που διευθύνει το νοικοκυριό και έκτελει χρέη οικονομού και ιδιαίτερης κομάρειρας του Στάλιν.

Ο άνθρωπος, όμως, που έρχεται σε μεγαλύτερη έπαφή με το Στάλιν είναι ο Ίβαν Κρουτσκόφ, που

του κάνει κάθε πρωί, μόλις ξυπνή, μασσάζ σ' όλο το σώμα.

Ο Στάλιν ντύνεται ταχύτατα. Δεν άποδίδει, άλλωστε καμμία σημασία στην κομψότητα. Ράφτης του από πολλά χρόνια είναι ο Άρμένιος Κολιάντζ, που μένει στο Κρεμλίνο. Η μόνη πολυτέλεια του Ρώσου δικτάτορος είναι τα μεταξωτά εσώρουχα που φορεί. Τα φτιάχνει ειδικά γι' αυτόν ένα κατάρχημα της Τιφλίδος.

Ο Στάλιν, που είναι από ιδιοσυγκρασία οικονομός, συγκέντρωσε, χωρίς να το επιδιώξη, σημαντική περιουσία. Τα έσοδά του προέρχονται από τρεις πηγές. Παίρνει ως αρχηγός της κυβέρνησεως, 5.000 ρούβλια το μήνα. Το ίδιο ποσόν εισπράττει και ως γενικός γραμματέας του κόμματος. Ο οργανισμός κρατικών εκδόσεων, εξ άλλου, του καταβάλλει 30.000 ρούβλια το μήνα ως συγγραφικά δικαιώματα. Το ποσόν αυτό αντιστοιχεί στα 7,5% της τιμής πώλησεως των βιβλίων του, από τα όποια κυκλοφορούν 3 περίπου εκατομμύρια αντίτυπων το χρόνο.

Ετσι, τα έτησια εισοδήματα του Στάλιν ανέρχονται σε 480.000 ρούβλια, που αντιστοιχούν σε 2.200.000.000 περίπου ελληνικών δραχμών.

Απ' αυτά εξοδεύει ελάχιστα. Γιατί το κράτος πληρώνει όλα τα έξοδα της διαμονής του στο Κρεμλίνο και στις δύο έπαυλεις του, συμπεριλαμβανομένης της επίπλωσεως, των μισθών του προσωπικού της διατροφής και του καταβάλλει επί πλέον μία αποζημίωσι από 50.000 ρούβλια το χρόνο για τη συντήρησι των τεσσάρων προσωπικών αυτοκινήτων του. Ο Στάλιν έχει, εξ άλλου, έκπτωση 80% σ' όλα τα είδη που αγοράζει από τις κρατικές επιχειρήσεις.

Το βιβλιόριο των καταθέσεών του στο Ταμειούτσιο άναγράφει το ποσόν των 150.000 ρούβλίων, που δεν είναι διόλου εύκαταφρόνητο. Οι οικονομίες του υπολογίζονται, όμως, σε πολύ μεγαλύτερο ποσόν.

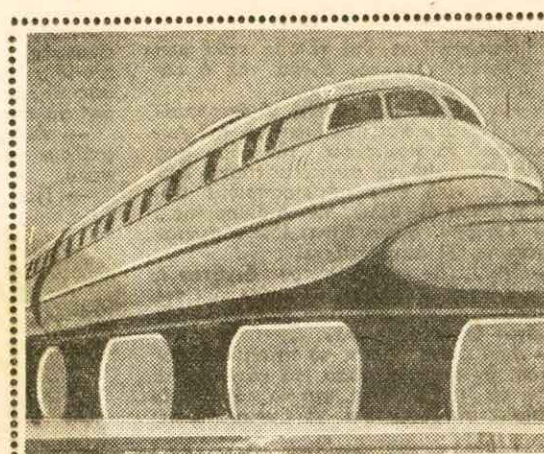
Τα μέτρα προστασίας του Στάλιν είναι εξαιρετικώς άσπρη. Κανείς δεν μπορεί να μπη στο Κρεμλίνο αν δεν έχει ειδική πρόσκλησι. Αλλά και αυτοί που προσκαλούνται υποβάλλονται σε ένδεκα διαδοχικούς ελέγχους και είναι υποχρεωμένοι να επιδείξουν ένα προσκλητήριο που τυπώνεται σε ειδικό ναρτί. Το χαρτί αυτό, όταν υποβληθεί σε ακτινόμε ακτίνες αλλάζει χρώμα. Ετσι, ο έλεγχος της γνησιότητάς του μπορεί να γίνει σε κλάψ στιγμή.

Κι' αυτή ακόμη η έπιθεσις με ατομική βόμβα εναντίον του Κρεμλίνου έχει προβλεφθεί. Τα αντιστοιικά καταφύγια του Κρεμλίνου και του κτιρίου που βρίσκονται σε βάθος 30 μέτρων μπορούν να χωρίσουν 2000 πρόσωπα. Διάφορες ειδικές εγκαταστάσεις των επιτρέπουν την πασαμυρή όλων των αν-θρώπων του Κρεμλίνου επί πολλούς μήνες.

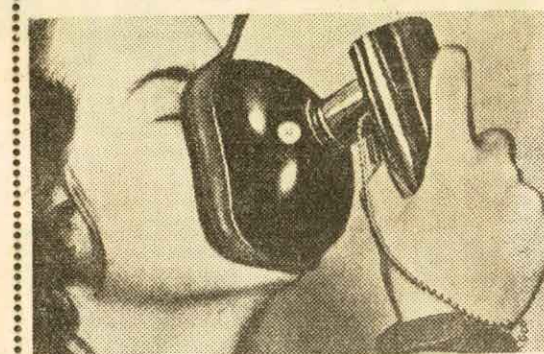
Η Κύπρος φτάνει κομψιά

Η άγγλική πόλις Μπίουιγχαμ υπήρξε επί μισό αιώνα η πρωτεύουσα της βιομηχανίας των κομψιών. Στα τελευταία όμως χρόνια, έχει ένα σοβαρό ανταγωνιστή: την Κύπρο που παρήγαγε και πούλησε μέσα στο περασμένο έτος 1.300.000 «γρόσσες» κομψιά, άξια 160.000 λιρών. Υπάρχουν στην Κύπρο δύο εργοστάσια που φτιάχνουν κομψιά από τα πιο διάφορα υλικά — από καζέϊν του γάλατος μέχρι θαλασσινά άστρακα.

Τα «φιλντισένια» κομψιά δεν αποτελούνται από αληθινό έλεφαντόδοντο, αλλά από ένα «φωτικό φιλντισί» προερχόμενο απ' τον καρπό ενός δέντρου της Νοτίου Αμερικής.

«Υστερ» από 50 περίπου χρόνια υπολογίζεται ότι οι σιδηρόδρομοι θα έχουν την ανώτερη παράδειση. Οι τεχνικοί άρχισαν ήδη να σχεδιάζουν τα τρένα αυτά του μέλλοντος, που θα τρέχουν με 300—400 χιλιόμετρα την ώρα και θα κινούνται πάνω σε ενσέριες γραμμές άφινοντας έτσι τους δρόμους ελεύθερους στα άλλα όχηματα.

Η μάσκα αυτή που ονομάζεται «τριλέν» εκπέμπει ένα αέριο που εισπνεύμενο από τις μητέρες κατά τον τοκετό επιφέρει μία έλαφρά νάρκωσι. Αν υποτεθή ότι η έτοιμότητα που την χρησιμοποιεί, εισπνεύσει πολλούς ατμούς και γάση τις αισθήσεις της, τότε το χέρι πέφτει και τραβά την άλυσίδα της λαβής, διακόπτοντας την παρήχ του αερίου. Ετσι, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η έτοιμότητα συνεχίζεται και πάλι.

Πανταλόνια με εναλλάσσά ρεβέρ αυτή είναι η τελευταία πρακτική έφευρεσις που λανσάρει ένας Αμερικανός εάστης. Τα ρεβέρ αυτά κολλούν πάνω στο πανταλόνι με μία ειδική ουσία κι' ένα σιδερώμα με ζεστό σίδερο. Χάρη στο νέο αυτό σύστημα, μπορεί κανείς να δώσει στο πανταλόνι του όποιο μάκρος θέλει και να αντικαταστήσει τα ρεβέρ μόλις άρχίσουν να φθείρονται.

Ιστορικό διήγημα

Τί αποφασίζετε, επί τέλους, καλέ μου φίλε; ρώτησε τόν άντρα της ή κόμισσα ντε Λεϋράκ.

— Μά μήπως είν' εύκολο ν' αποφασίσω;... Πήρα μιά κρυφή διαταγή του Αυτοκράτορος νά παντρεύω τήν κόρη μας 'Αντουανέττα, με τόν συνταγματάρχη Ζάκ Μπερανζέ, γυιό ενός μαχαιροποιού! Φυσικά, ή μικρή δέν θέλει. Με τόν δίκηο της... — Ωστόσο, αύριο θάναί εδώ ό συνταγματάρχης. Τί αποφασίζετε;

— Άν... άν τούλάχιστον δεχόταν ή 'Αντουανέττα! Μά αυτή αγαπάει τόν ντε Τερμόν... ή πιστεύει πως τόν αγαπάει. Κι' είναι ξεροκέφαλη σάν... —

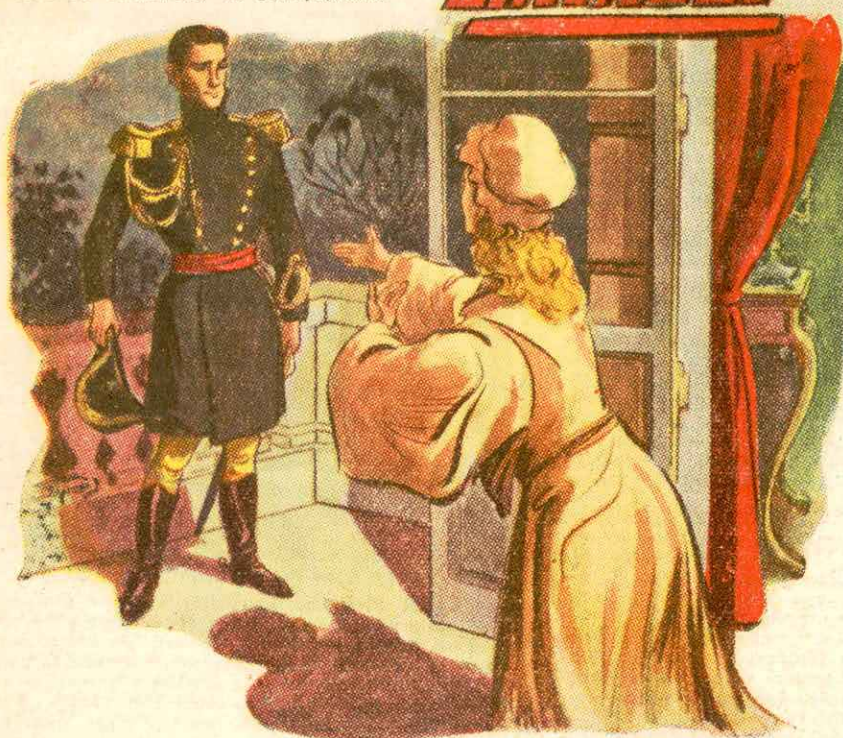
— Σάν έμένα, θέλετε νά πητε; Μά, φίλε μου, άν έπιμένω τόσο, τόν κάνω γιατί πρέπει νά υποχωρήσετε, γιά νά πάυετε νά βρίσκεστε σέ δυσμένεια, νά ξαναγυρίσετε

— "Ερχεστε εδώ κατά διαταγήν του Βοναπάρτη, γιά νά παντρευτήτε με τή δεσποινίδα ντε Λεϋράκ. Μά εγώ αγαπάω τήν ίδια νέα και μ' αγαπάει κι' εκείνη. Θά σάς παρακαλέσω, λοιπόν, νά παραιτηθήτε απ' τόν σκοπό σας.

— Δυστυχώς, κύριε, όταν μου παρουσιάζουν κάτι ως άδύνατο, έπιμένω πιο πολύ.

— Περίμενα αυτή τήν απάντησί σας κι'

Ο Αυτοκράτωρ ΔΙΑΤΑΖΕΙ

στην κοινωνική σειρά, πού σάς ταιριάζει και νά πάρετε μι' θεσί ανταξία σας, στην Αύλη του Βοναπάρτη... Θά καταδικάσετε τήν κόρη μας σέ μι' μέτρια και άσημη ζωή, ενώ μπορεί νά λάμψη στά ανάκτορα; Ο Αυτοκράτωρ θά κάμη τόν άντρα της κόμης ή δούκα. Σκεφθήτε πως είναι συνταγματάρχης σέ ηλικία 25 χρονών.

— Στόν καιρό μου, γίνονταν συνταγματάρχες απ' τ' 15.

— Ναί, αλλά τώρα κερδίζουν τόν βαθμό τους με τόν αίμα τους!

— Ο κόμης ντε Λεϋράκ έμεινε άμίλητος. Τό ύφος του όμως φανέρωνε πως είχε νικήση.

Τ' άλλο πρωί, ένας καθαλλάρης, άξιωματικός ζήτησε από κάποιο νερό γουρικό, νά του δείξη τόν δρόμο γιά τόν πύργο των Λεϋράκ. "Εκείνος τόν κύτταξε με θαυμασμό γιά τό όραίο του παράστημα, και μ' έκπληξε μαζί. "Ενας συνταγματάρχης του Βοναπάρτη στόν πύργο του κόμης ντε Λεϋράκ! Πολύ περιεργό... —

Τής ίδιας γνώμης ήταν κι' ό καθαλλάρης. Μά ό Ναπολέων, πού είχε πη: «Θά πάτε στόν πύργο των Λεϋράκ και θά παντρευτήτε με τήν κόρη τους». "Ε, αυτό ήταν πάρα πολύ! Ο συνταγματάρχης θά θυσίαζε εύχαρίστως τή ζωή του γιά τόν Βοναπάρτη, μά δέν μπορούσε νά ύποτάξη σ' αυτόν και τήν καρδιά του!

Εσφινικά, τούφραξε τόν δρόμο ένας άλλος καθαλλάρης.

— Είμαι ό μαρκήσιος ντε Τερμόν, τού είπε.

— Συνταγματάρχης Μπερανζέ, τών δραγόνων, συστήθηκε ό άξιωματικός.

— Νόμικα πως είχατε φύγει τού είπε ή 'Αντουανέττα.

είχε ετοιμάσει αυτά τ' δυο δμοια σπαθιά. "Ελπίζω νά δεινότε νά μονομαχήσουμε.

— Γιατί όχι; απάντησε ό συνταγματάρχης.

Ξεπέψαν κι' οι δυο κι' άρχισαν τή μονομαχία. Σέ λίγα λεπτά, ό μαρκήσιος είχε πληγωθεί στο δεξιό χέρι.

— Θά ξαναδρθώμε, κύριε! πρόφερε άπειλητικά.

— Θάμει πάντα στις διαταγές σας, απάντησε απλά ό συνταγματάρχης.

Και συνέχισε τόν δρόμο του.

Όταν ή 'Αντουανέττα άντίκρουσε τόν ύποψήφιο σύζυγό της, είδε πως είχε γελαστή τελείως, στην εικόνα του, πού είχε πλάσει με τή φαντασία της. "Αντί γιά ένα άδέξιο και βάνουσο άνθρωπο τού λαού, είχε απέναντί της ένα κύριο κομψό, σοβαρό κι' ευγενέστατο, πού δέν φαινόταν διόλου θαμπωμένος απ' τήν κοινωνική θέση της και τήν διοραία της.

Κι' όμως, ό συνταγματάρχης, στην πραγματικότητα, είχε έρωτευθή κερασυνοβάλ τήν ξανθή εκείνη κοπέλλα με τά μαύρα μάτια...

Τώρα ή 'Αντουανέττα ήταν έτοιμη νά κλάψη, όχι γιατί θά παντρευόταν μαζί του, αλλά... γιατί τόν ένδιέθερε τόσο λίγο! Όσο γιά τόν ντε Τερμόν, τόν περιφρονούσε, άφότη είχε μάθει πως νικήθηκε στη μονομαχία.

Όταν έμειναν μόνοι, ό Μπερανζέ τής είπε:

— Ξέρω δεσποινίς, πως ή καρδιά σας δέν δέχεται τήν ένωση πού σάς έπιβάλλουν. Μά ήσυχάστε, δέν θά σάς ξαναγκάσω νά μ' αγαπήσετε. "Αν μου χαρίσετε μι' μέρα τήν καρδιά σας, θά γίνω άπείραντα εύτυχης. "Αν άπεναντίας μου τήν άνοηθίτε γιά πάντα θά ύποταχθώ στη θέλησί σας και δέν θά ζητήσω ποτέ νά μεταχειρισθώ τά δικαιώματα του συζύγου... Θά φύγω αύριο, μετά τήν τελετή. Κι' ίσως ό πόλεμος, νά σάς άπολυτρώση...

— Μά, κύριε, δέν θέλω τόν θάνατό σας! διαμαρτυρήθηκε ή 'Αντουανέττα.

Τ' άλλο βράδυ, μόνη στην κάμαρά της, ή νεόνυμφη, σκεπτόταν όσα τής είχαν συμβεί. Μετά τήν τελετή τού γάμου, ό συνταγματάρχης τήν είχε άποχαιρέτησει ευγενικά. Είχε κρατήσει γιά πολύ τόν χέρι της στά χείλη του, είχε άναστενάξει, είχε χλωμιάσει, μά είχε φύγει στό τέλος, σύμφωνα με τήν ύπόσχεσί του.

Η 'Αντουανέττα έννοιωθε τώρα μι' μεγάλη μελαγχολία. Τό σπίτι τής φαινόταν άδειανό. Κι' ή βροχή πού άρχισε νά πέφτει μεγάλωνε τήν άκεφιά της.

Γιατί νά βιαστή τόσο νά φύγη ό συνταγματάρχης; Θάθελε πολύ νά τόν ξανάβλεπε. Είχε μάτια παράξενα, γλυκά...

Αναστενάξε και πήγε νά κλείση τόν παράθυρο, γιάτί κρύωνε κάπως. Είθε τότε, στό μπαλκόνι, μι' σκιά κρεμασμένη στό πεζούλι. "Ηταν εκείνος, ό άντρας της!

— Μά τί κάνετε εκεί, κύριε; τού είπε. Θά σκοτωθήτε! Γιά τό Θεό, μη μένετε σ' αυτή τήν επικίνδυνη θέσι!

— Αφήστε με πρώτα νά σάς εξηγώ...

— Όχι, όχι! Νομίζετε πως μπορώ νά σάς άκούσω, βλέποντάς σας νά κινδυνεύετε νά τσακιστήτε; Άνεβήτε πρώτα στό μπαλκόνι...

— Ο νέος βρέθηκε μ' ένα πλήτημα πάνω στό μπαλκόνι, δέν τόλμισε όμως νά προχωρήση περισσότερο.

— Νόμικα πως είχατε φύγει, τού είπε σιγανά ή 'Αντουανέττα.

— Ο σύζυγος, κυρία, σάς άποχαιρέτησε μ' άπελπισία, γιά νά κρατήσει τήν ύπόσχεσί του. Μά ό έρωτευμένος ξαναγύρισε κοντά σας! Δέν σάς ζητάει τίποτε, δέν έλπίζει τίποτε. Αφήστε τον μόνο νά σάς πη πως σάς αγαπάει. Κι' ύστερα θά φύγη κι' αυτός, όριστικά...

— Μη μένετε έξω, στη βροχή, διέκοψε ή νέα. Ελάτε μέσα!

— Ο Μπερανζέ υπάκουσε δειλά, τρέμοντας από τή συγκίνηση.

— Σας αγαπώ, 'Αντουανέττα! είπε. Θάθελα νά βρώ λέξεις γιά νά σάς ζωγραφίσω τά αισθήματα πού πλημμυρίζουν τήν καρδιά μου... Μά νομίζω, πως δέν υπάρχουν άλλες έκφραστικώτερες απ' αυτές τίς δυο: Σας αγαπώ!

Καθώς ή νέα τόν κύτταζε χαμογελώντας, τόλμωσε νά τήν πάρη στην άγκαλιά του. "Εκείνη άνατρίχιασε από εύτυχία και τού είπε σιγανά:

— Κουώνω λίγο. Ζάκ. Κλείσε τόν παράθυρο...

Κι' έπειτα τόν έσφίξε κι' εκείνη στην άγκαλιά της.

M. MAINTRON

Φυσούσε με τήν έλικα

Καθώς πετούσε κοντά στις Νήσους της Παρθένου, ό πιλότος ενός έλικοπτέρου διέκρινε ένα μικρό ίστιοφόρο, πού τό παρέσυρε ή δυνατή παλίρροια και τό πήγαινε καταπάνω σέ κάτι μυτερούς βράχους. Τά πανιά τού πλοίου κρέονταν άνοηστα, γιάτί δέν φυσούσε καθόλου άέρας, κι' έτσι τόν σκάφος είχε ένκαταλειφθή στή διάθεση των θαλασσιών ρευμάτων. Μόλις άντελήφθη τήν κατάσταση, ό πιλότος κατέβηκε χαμηλά και πήρε τέτοια θέσι, ώστε τό δυνατό ρεύμα άέρος πού σφυγμίζονταν απ' τή μεγάλη έλικά του, νά χτυπάει κατ' ευθείαν τά πανιά τού πλοίου. Στην άογή, τό σφύσμα ήταν τόσο άπότομο και δυνατό, ώστε λίγο έλειψε ν' άναποδονούρη τό έλαφρό σκάφος. Δέν άργησε όμως ό πιλότος νά βρή τήν κατάλληλη απόσταση πού έπρεπε νάχη τόν έλικόπτερο απ' τόν ίστιοφόρο. Καί, με τόν τεχνητό αυτόν άνεμο, ώδήγησε με ασφάλεια τό πλοίο στο πλησιέστερο λιμάνι!

Ο περίφημος "Αγγλος έξερευνητής πλοίαρχος Κούκ, μιλώντας γιά τήν έπίσκεψί του στη "νήσο των θησαυρών", άφιερώνει πολλές σελίδες περιγράφοντας τά πλούσια φαγητά και τά κρασιά πού σερβιρίστηκαν κατά τό γεύμα, πού παρέθεσε ό διοικητής προς τιμήν του.

Τήν άλλη μέρα, ό Κούκ πήγε νά τόν έπισκεφθή γιά νά τόν εύχαριστήσει. Άλλά τόν βρήκε σέ άξιοθρήνητη κατάσταση. Είχε πάθει τή νύχτα μι' άπροσβολή ποδάγρας. «Κατά τά σημερώματα, άφηγείται ό διάσημος έξερευνητής, ό διοικητής ζύπνησε, νοιώθοντας ένα δυνατό πόνο στην άσθραση πού μεγάλου δακτύλου τού δεξιού ποδιού. "Ηταν σάν νά τόν δάγκανε ένα έρπετό εξακολουθητικά με τά κοίτερα δόντια του. Ο πόνος μεγάλωνε όλοένα και τό δάκτυλο πρηζόταν κι' έπαιρνε ένα χρώμα βιολετί. Ο άσθενής παρουσίαζε, έξ άλλου, μεγάλη ανησυχία...»

Η περιγραφή αυτή, μ' όλο πού δέν προέρχεται από γιάτρο, είναι άληθινά άριστουργηματική. Οι κρίσεις τής ποδάγρας εμφανίζονται

Τὸ ἄφθονο φαγοπότι καὶ ἡ καθιστικὴ ζωὴ

ται συνήθως έπειτα από ένα πλούσιο φαγοπότι. Μπορεί νά τονισθῇ λοιπόν, ότι οι καταχοήσεις στο φαγητό και στο ποτό παίζουν σημαντικότατο ρόλο στην έκδήλωση αυτής της άσθeneias. Η βαρύτερη αιτία όμως, πού προκαλεί τήν ποδάγρα είναι ή αύξησι τού ούρικού οξέος μέσα στο αίμα και στους ιστούς και ειδικώτερα στους ιστούς των άρθρώσεων.

Υπάρχει, άναμφισβήτητα, μι' προδιάθεσι γιά τήν ποδάγρα. Οι στατιστικές παρατηρήσεις δείχνουν, έξ άλλου, ότι ή άσθeneia αυτή έμφανίζεται συνήθεστερα μεταξύ των σαραντα και των εξήντα χρόνων, κι' ότι οι άντρες προσβάλλονται σέ πολύ μεγαλύτερη άναλογία από τίς γυναίκες. Εκτός από τίς καταχοήσεις τής τροφής, άλλοι παράγοντες πού ευνοούν τήν εμφάνισι τής ποδάγρας είναι ή καθιστική ζωή, τά συχνά τραύματα στο πόδι (π. χ. από τά στενά παπούτσια) και τό κρύο πού συνοδεύεται κι' από ύγρασία.

Η ποδάγρα, όπως σημειώσαμε και παραπάνω χαρακτηρίζεται από τήν παρουσία μεγάλης άναλογίας ούρικού οξέος μέσα στο αίμα και στους ιστούς.

Οι τροφές πού περιέχουν άφθονες πρωτεΐνες (τά κρέατα δηλαδή και γενικά οι ζωϊκές προελεύσεως τροφές) άπελευθερώνουν, κατά τά διάφορα στάδια τής έπεξεργασίας τους μέσα στον οργανισμό μας, ούρικόν οξύ. Άλλά και οι ίδιοι οι ιστοί τού σώματός μας πού, ως γνωστόν, καταστρέφονται και άνανεώνονται διαρκώς, σηματοποιούν έπίσης ούρικόν οξύ. Τό ούρικόν οξύ είναι, λοιπόν, ένα στοιχείον πού υπάρχει πάντα μέσα στον οργανισμό μας και ή άναλογία του σ' έναν υγιή άνθρωπο κυμαίνεται μεταξύ 1 και 4 χιλιοστογαμμάς σε 200 έκατοστόμετρα αίματος.

Τήν άναλογία αυτή δέν μπορούμε νά ξεπεράσουμε άτιμωρηταί. Άρκεί τότε μι' άποισθητική άσφαυή γιά νά προκληθή ή κρίσις τής ποδάγρας. Τό πλεονάζον ούρικόν οξύ συγκεντρώνεται με τή μορφή κουστάλλων στις άρθρώσεις και προκαλεί μι' φλόγωσι, πού συνοδεύεται και από ίσχυροίς πόνους. Η κατάσταση αυτή καλείται ούρινημία.

Εκτός των άρθρώσεων, οι

Τό ούρικόν οξύ ήταν πάντα ό άόρατος, άλλ' άδυσώπητος εχθρός των καλοφαγάδων.

κρύσταλλοι τού ούρικού οξέος συγκεντρώνονται έπίσης στα πτερυγία των αυτιών, στα βλέφαρα, στα νεφρά, στο ήπαρ κτλ.

Υπάρχει και μι' άλλη μορφή ποδάγρας, ή καλουμένη σπληγγική ή χρόνια. Σ' αυτήν, ή ούριχαιμία συνδυάζεται με διάφορες άλλες παθήσεις, άρθριοσκληρώσι, υπέρτασι, ήπατικές ή έντερικές διαταραχές, βρογχικών άσθμα, έκζεμα, ψωρίασι, κυστίτιδες, καθώς έπίσης και με παθήσεις των ματιών: έπιπεφυκίτιδες, φλεγμονές τής ίριδος, βλεφαρίτιδες κτλ.

Η θεραπεία τής οξείας ποδάγρας παρέμεινε στις γενικές της γραμμές στα ίδια πλαίσια πού βασίζονταν και στο παρελθόν. Η γενική θεραπευτική άγωγή συνίσταται στην άπόλυτη άνάπαυσι και στην έλαφρή τροφή: γάλα και νωπά λαχανικά, χυμούς φρούτων, σακχαρώδη παρασκευάσματα, μέλι. Η φαρμακευτική άγωγή, έξ άλλου, περιλαμβάνει: τήν κολχικίνη, τό άτοφάν, τό σαλικυλικόν νάτριο και διάφορα παραγωγά του, όπως τήν σαλικυλομίδα και τό γεντινικόν οξύ. Σέ βαρείες περιπτώσεις χρησιμοποιούνται ή κορτιζόνη και τό ΑCΤΗ.

Η θεραπεία τής χρόνιας ή σπληγγικής ποδάγρας, έξ άλλου, συνίσταται στους εξής τέσσερες κανόνες:

1) Καλύτερησι των γενικών συνθηκών άνταλλαγής τής ύλης μέσα στον οργανισμό μας. Καταπολέμησι τής καθιστικής ζωής. Θεωρία λουτρά και μασσάζ. Ίδιον κατά τους χειμεινούς μήνες.

2) Ελάττωσι των ζωϊκών τροφών: κρέατα, αλλαντικά, παστά ψάρια, θηράματα κτλ. Λίγα φρέσκα ψάρια, έλάχιστα αυγά.

3) Υποδοχήσι τής καλής λειτουργίας τού ήπατος (μεταλλικά ύδατα, μπόλντο, ρεβέντι κτλ.).

4) Καταπολέμησι τής ούριχαιμίας (άτοφάν, άλατα καλίου, πιπεραζίνη). Η Βιταμίνη C είναι πολύ ώφέλιμη.

Όσοι υποφέρουν από αυτή τήν τόσο βασανιστική πάθηση, πρέπει ν' άκολουθούν με σχολαστικότητα αυτούς τους κανόνες. Γιατί μόνο τότε μπορούν νά γίνουν βασίμως έλπίδες ν' απαλλαγούν απ' αυτή.

Στην έποχή μας, ή ποδάγρα είναι λιγώτερο συχνή από άλλοτε. Αυτό οφείλεται στο ότι οι άνθρωποι σήμερα κινούνται περισσότερο και άποφεύγουν τις μεγάλες καταχοήσεις στο φαγητό. Η έπίστημη διαβέπει, έξ άλλου, άποτελεσματικώτερα μέσα από άλλοτε γιά τήν καταπολέμησι της. Παρ' όλα αυτά, ή τρομερή αυτή άσθeneia δημιουργεί πάντοτε αρκετά θύματα. "Ας μην ξεχνούμε, λοιπόν, ότι τό ούρικόν οξύ είναι ένας μεγάλος εχθρός τής υγείας μας και πως πρέπει νά κανονίζουμε τή διαίτα και τήν όλη ζωή μας έτσι, ώστε νά μεταιωνώμε τήν συγκεντρώσι στον οργανισμό μας άθρόνου ούρικού οξέος ίδιως έπειτα από τά σαράντα.

Η ούριχαιμία δημιουργώσε άλλοτε πολλά θύματα μεταξύ των άνθρώπων των άνωτέρων κοινωνικών τάξεων, που ζούσαν καθιστική ζωή κι' έκαναν καταχοήσεις στο φαγητό τους.

Εκτός των άρθρώσεων, οι

Δασυνομικό διήγημα

Οι τρεις δηλητηριάζεις, του δικηγόρου Τόμας Σούτον, του γιατρού Φράνσις Πέννευ και του μηχανικού Ντούγκλας Ουάιτφλντ, άπασχολούσαν πάνω από ένα χρόνο τον έπιθεωρητή της Σκωτλαντ Γουόρντ, Ρόμπερτ 'Ιρντινγκ. Αλλά βρισκόταν πάντα στο ίδιο σημείο. Δηλαδή δεν είχε ανακαλύψει τίποτα. Γιατί, βέβαια, ήταν κωμικό να υποθέσει πως ο γιατρός 'Αρτσιμπάλντ Μπράντλεϋ, μπορούσε

Λόδενταλ, όλα του φάνηκαν καθαρά. Ήταν, στ' αλήθεια, πολύ ήλιθιος να παραμερίσει από την πρώτη στιγμή κάθε ύποψια εις βάρος του γιατρού Μπράντλεϋ. Αυτός ήταν, δίχως αμφιβολία, ο δηλητηριάζεις και στις τέσσερις περιπτώσεις. Αυτή την πεποίθησή του ο 'Ιρντινγκ κατάφερε να την μεταδώσει και στους προϊστάμενους του. Έπιασαν τότε, το γιατρό Μπράντλεϋ. 'Αλλ' έπειτα από μία εβδομάδα, η Σκωτλαντ

σας πληροφορήσω, ότι άνακαλύψαμε τον ένοχο... — Και ποιος είναι; — 'Ιρντινγκ έβγαλε από την τσέπη του τη σιγαροθήκη του κι' άναψε με άσπες κινήσεις ένα τσιγάρο. — 'Ας συζητήσουμε, γιατρέ, είπε. 'Αν δεν κάνω λάθος, η σειρά των θυμάτων ήταν: Τόμας Σούτον, δεύτερος, Φράνσις Πέννεϋ τρίτος, Ντούγκλας Ουάιτφλντ τέταρτος, 'Αρθούρος Λόδενταλ πέμπτος... — 'Αρχίζετε από το δεύτερο θύμα, παρατήρησε ο Μπράντλεϋ. Ποιο είναι, λοιπόν, το πρώτο; — 'Η κυρία Κάθριν Μπράντλεϋ!... του άπάντησε ο έπιθεωρητής

— Γιατί, κατά τη διάρκεια της τριετίας που λείψατε στην 'Ασία, ήταν ο πρώτος που κηλίωσε την τιμή σας... — Ο γιατρός άνασκηώθηκε από τη θέσι του. — 'Αν πρόκειται να συνεχίσετε τις άνοησίες σας, φώναξε στον έπιθεωρητή, είναι προτιμότερο να φύγετε... — 'Αλλ' ο 'Ιρντινγκ δεν ταραχτήκε. — Το ξέρετε πως δεν λέω άνοησίες, άπάντησε. Ο Λόδενταλ ήταν ο πρώτος τρυφερός φίλος της γυναίκας σας. Τον διαχέτηκε ο Πέννεϋ. Έπειτα ο Ουάιτφλντ και τελευταίος ο Σούτον... — 'Αλλά, βέβαια, δεν μπορούσατε να κρατήσετε αυτή τη σειρά... — Και τους ξεσπαστρέψατε όλους, παίρνοντάς τους στην τύχη... Γυρίζοντας δηλαδή από την 'Ασία, μάθατε πως η γυναίκα σας δεν σας είχε μείνει πιστή κατά τη διάρκεια της άπουσίας σας. Και τότε σκεφθήκατε να εκδικηθείτε όχι μόνον αυτή, αλλά κι' όλους τους έραστές της... Το παιχνίδι σας ήταν πολύ καλό, αλλά σ' όλα τα πράγματα, ύπάρχει ένα τέλος... — Ναι, είπε ο Μπράντλεϋ, σ' όλα τα πράγματα, ύπάρχει ένα τέλος...

Και, με μία άστραπιαία κίνηση, έφερε το άριστερό χέρι στα χείλη του κι' άνασκηώσε με το δόντι του το μεγάλο σμαράγδι που στολίζε το δαχτυλίδι που φορούσε στο μεσαίο δάκτυλο. Κάτω απ' αυτό, βρισκόταν μία κίτρινη σκόνη, που ήταν ένα δραστηκό δηλητήριο της 'Ανατολής. Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Μπράντλεϋ σωριαζόταν νεκρός, έμυστών έπιθεωρητή 'Ιρντινγκ.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

Πρωτότυπες τιμωρίες

Ο γιατρός στήλωσε τα μάτια του πάνω στον άστυνομικό.

— Δεν καταλαβαίνω, του είπε. Τι σχέδι έχει η γυναίκα μου μ' αυτές τις δηλητηριάσεις...

— Ήταν το πρώτο θύμα αυτής της σειράς των δηλητηριάσεων, άπάντησε ο έπιθεωρητής.

— Θα άστειεύσε, βέβαια, είπε ο Μπράντλεϋ. 'Η γυναίκα μου πέθανε από συγκοπή της καρδιάς, μερικούς μήνες μετά το γιορισμό μου από την 'Ασία...

Ο έπιθεωρητής προσποιήθηκε, ότι δεν πρόσδεξε αυτή τη παρατήρησι.

— 'Η σειρά των θυμάτων ξαναείπε, ήταν: Σούτον, Πέννεϋ, Ουάιτφλντ, Λόδενταλ... Έκτός, βέβαια, από την κυρία Μπράντλεϋ. Ο δρόστης τους ξεσπαστρέψε, παίρνοντάς τους στην τύχη, σήμερα τον έναν κι' αύριο τον άλλο, σύμφωνα με τις 'ευκαιρίες' που του παρουσιάζονταν. 'Υποθέτω, ότι ο κόμης Λόδενταλ τον κούρασε περισσότερο από όλους τους άλλους... — Έπρεπε, ωστόσο, να ήταν ο πρώτος της σειράς...

Ο Μπράντλεϋ είχε χάσει το χρώμα του.

— Γιατί ά πρώτος; ρώτησε

Ο δηλητηριάζεις

να είχε σχέσι μ' αυτές τις δηλητηριάσεις, έπειδή ο δικηγόρος, ο γιατρός κι' ο μηχανικός, ήταν φίλοι του κι' έπειδή κι οι τρεις, μερικές ώρες πριν πεθάνη ο καθένας τους, βρισκόταν στο σπίτι του κι' είχαν φάει ή είχαν πιή ένα ποτήρι ούσκι μαζί του. Αυτό δά έλειπε να υποπτευθή τον διάσημο έπιστήμονα γι' αυτά τα τρία άποτρόπαια έγκλήματα!...

Ο έπιθεωρητής 'Ιρντινγκ είχε πάρει, λοιπόν, την άποφασί να ζητήσει από τους προϊστάμενους του να τον άπαλλάξουν απ' αυτή την ύποθεσι, λέγοντάς τους καθαρά, πως οι έρευνές του είχαν μείνει άκαρπες και πως είχε άπελπισή, ότι θα καταφέρνε να διαλευκάνη το μυστήριο που σκέπαζε αυτές τις τρεις δηλητηριάσεις.

Αλλά, ξαφνικά, έμαθε και μία τέταρτη. Το θύμα, αυτή τη φορά, ήταν ο κόμης 'Αρθούρος Λόδενταλ.

Ο 'Αγγλος ευπατρίδης είχε φάει το βράδυ στο σπίτι του γιατρού Μπράντλεϋ κι' έφυγε από εκεί κατά τις ένδεκα. Μέσα στο αυτόκινητο, λοιπόν, που τον μετέφερε στο σπίτι του, τον έπιασαν δυο άτομοι που καί πέθανε λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα.

Οι γιατροί που εξέτασαν το πτώμα, δεν δυσκολεύθηκαν ν' άνακαλύψουν, ότι ο θάνατος του ώφειλετο σε δηλητηρίασι με άσσηνικό.

Μά, από την ίδια αίτια, είχαν πεθάνει επίσης ο Τόμας Σούτον, ο Φράνσις Πέννεϋ κι' ο Ντούγκλας Ουάιτφλντ!...

Ο 'Ιρντινγκ είχε υποπτευθή τη σύζυγο του πρώτου, έναν ύπηρέτη του δεύτερου και μία φίλη του τρίτου.

Μετά το θάνατο όμως του

Γουάρντ άναγκάστηκε να τον άφίση έλεύθερο.

Ο 'Ιρντινγκ έγινε έξω φρενών γι' αυτό. Ο διεθυντής όμως των ποινικών ύποθεσεων της Σκωτλαντ Γουόρντ, Φόρμπετ, του εξήγησε, ότι οι ένδείξεις δεν άποτελούσαν άποδείξεις...

— Δεν σας κρύβω, του είπε, ότι συμμερίζομαι τη γνώμη σας. Δεν μπορούμε, ωστόσο, να στείλουμε στο δικαστήριο έναν άνθρωπο, χωρίς να έχουμε τίποτ' άλλο εις βάρος του, εκτός από μερικές άόριστες ένδείξεις...

Ο 'Ιρντινγκ άναγκάστηκε να παραδεχτή πως ο προϊστάμενός του είχε δίκιο. Αλλά δεν παραιτήθηκε από αυτή την ύποθεσι. Και συνέχισε τις έρευνές του.

Πέρασαν έτσι μερικές έβδομάδες.

Ενα πρωί, τέλος, ο έπιθεωρητής χτύπησε την πόρτα του Μπράντλεϋ.

Ο γιατρός τον δέχτηκε με το χαμόγελο στα χείλη.

— 'Η έπιμονή σας άρχίζει να με διασκεδάζει, του είπε. 'Ανοητιέμαι ποιος είναι οι έρωτήσεις που πρόκειται να μου κάμετε σήμερα...

— Αλλά δεν ήρθα γι'ά να σας κάμω έρωτήσεις, γιατρέ, άπάντησε ο έπιθεωρητής.

— 'Α, δόξα σοι ο Θεός!

— 'Ηοθα μόνο και μόνο να

ΓΝΩΣΤΟΣ ποδοσφαιριστής που διακρινόταν γι'ά το τεχνικό παιχνίδι του, αλλά και την έξαιρετική άνελιά του σε όλες τις άλλες εκδηλώσεις της ζωής έδωσε άφορη στους συμπαίκτες του να του σκαώσουν την παρακάτω φάρσα:

Ο ποδοσφαιριστής αυτός, που σήμερα είνε παντρεμένος κι' έχει δυο παιδιά είνε δηλώσει στο συμβούλιο του σωματείου του ότι θα έπαυε άοριστικά να παίξι υπάλλα. Έπειδή θα παντρευόταν και θα τον άπασνολούσαν άλλα καθήκοντα. Όλοι ωστόσο προσπάθησαν να τον μεταπείσουν, αλλά εκείνος έμεινε άνένδοτος. 'Η τύχη όμως θέλησε κατά το άποναιοετιστήριο παιχνίδι του να τραυματισθή σοβαρά: Να σπάσει το γέρι του!

Το έβλεπαν λοιπόν στο γύωο σκεπάζοντας και τα δάντυλά του ακόμα και τον συμβούλεωσαν ν' αναβάλη το γάμο του ώσπου να γίνει καλά.

— 'Αδύνατον! Ο γάμος μου θα γίνει την Κυριακή. Μά φίλε μου, του είπε ο άοηγός της ομάδας που θα γινόταν και κομπάρος του, πως θα σου περάση ο παπάς το δαντυλίδι στο δάκτυλό σου, αφού είνε στο γύωο!

— Θα μεταγειριστώ έναν νάντζο, άπάντησε ο τραυματίας ποδοσφαιριστής, παίρνοντας την ιδέα αυτή από κάποιο κινηματογραφικό έργο.

Και πως θα τα βγάλες πέρα όλων των μύνα του μέλιτος μ' ένα γέρι; τον ρώτησε πειραγνικά ένας άλλος συνάδελφός του.

— Τι σε νοιάζει εμένα; τον άποστόμωσε ο ύποψιος γαμπρός. Ένας καλός ποδοσφαιριστής πρέπει να μεταγειρίζεται τα πόδια του σε όλες τις δουλειές, αν παραστή άνάγκη!...

Έτσι, όλοι άπογοιεύθηκαν και τον έγκατέλειψαν στην τύχη του.

Οι μεγαλύτερες ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΟΥ ΜΑΣ

Το πάθημα του ποδοσφαιριστή και οι γάτες του έβραιου

γη του. Φανταστήτε όμως την έκπληξι και το θυμό του πεισματάου ποδοσφαιριστού, όταν, έπειτα από ένα μύνα, που γύρισε με τη γυναίκα του από την έξοχή, είδε να μπαίνουν στο σπίτι του ο πρόεδρος του ποδοσφαιρικού σωματείου μαζί με τον άοηγο της ομάδας και να του λένε:

— Βγάλε το γύωο γιατί το γέρι σου, δεν είνε σπασμένο! Τα κανονίσαμε έτσι με την έλπιδα ότι θα ματαιώνουμε το γάμο!...

Το θύμα τους όμως είχε περάσει το μύνα του μέλιτος μ' ένα μόνο γέρι!...

★

Σ' ένα παραθαλάσσιο προάστιό της Νέας 'Υόρκης έπέδρασε στα καλά καθούμενα ένας φασερό και άναστάτωση ένα όλοκληρο οικοδομικό τετράγωνο με τα περίεργα όσο και διασκεδαστικά καυώματά του.

Μαζί του είνε και δυο συνενόγους του, Μπήκε, λοιπόν, μαζί τους σ' ένα σπίτι, την ώρα που όλοι οι ένοικοι έλειπαν στα μπάνια της πλάζ, και είνε στην ύπαιθρία:

— 'Ηοθαμε να πάσουμε αυτόν τον καναπέ του γώ.

Κι' όπως η ύπαιθρία τους παρακολουθούσε άείληπτη ο φασερό με τους άλλους δυο πήσε τον σοφά και τον πήνε σ' ένα άλλο σπίτι του ίδιου οικοδομικού τετραγώνου.

— Θα σας άφήσουμε αυτόν τον καναπέ στο γώ έξήνησε εκεί ο φασερό.

Και τον άφησε στο γώ.

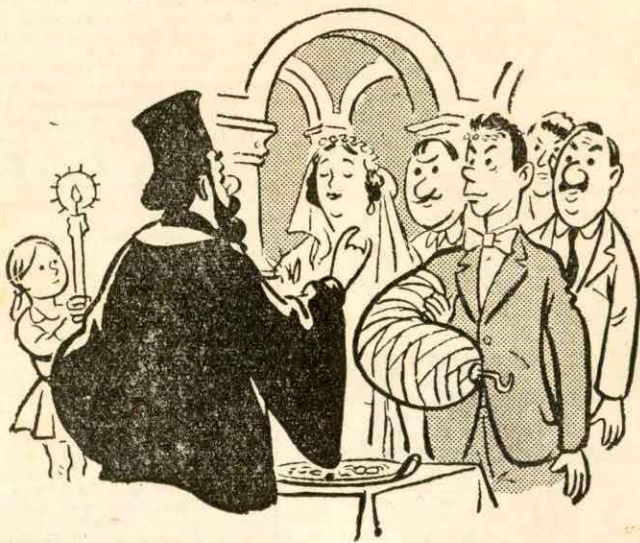
Ός το μεσημέρι και με αυτόν τον τολμηρό και άφελή τόπο ο φασερό με τους συνενόγους του είνε άνταλλάξει πολλά έπιπλα κι' ώσπου ν' άποκατασταθή η τάξι μεταξ' των δικαιούγων γρειάστηκαν να δοθούν πολλές εξήνησεις.

Μία άλλη μέρα και στο ίδιο προάστιο ο ίδιος διαβολουμένος άνθρωπος άναστάτωσε ένα πάτυ με την έμπνευσι που είνε να γώση κορυά ένα ψεύτικο μανουαρίτο μέσα σ' ένα στορείδι που του σέρβιραν στο πιάτο του.

— Τι τύχη που έγω! ξεφώνισε ο φασερό την ώρα του γεύματος. Στο στορείδι μου αυτό βοήκα ένα μανουαρίτο! Και του το έδειξε υπερόψωνος.

Έπακολουθήσε άίσιως γενική αίσθηση μεταξύ των συνδαιτυμόνων και η ταραγμένη οικοδέσποινα υπέδειξε ότι το μανουαρίτο αυτό της άνηκε, γιατί βοήκε στο σπίτι της και στο στορείδι της! Ο τυνερός καλεσμένος όμως έπέμενε να το κρατήσει και το άστειρ τελείωσε με την άποκάλυψι της φάρσας και τα γέλια των καλεσμένων!...

Ενας έμπορος άνοησιότητων της Βοστώνης που ύπερπαθενυ...

— Θα μεταγειριστώ κι' εγώ, ένα γάντζο γι'ά το δαχτυλίδι, έπέμεινε ο τραυματίας ποδοσφαιριστής...

όταν γι'ά την ίκανότητά του να βοίσκη πολύτιμα άντικείμενα τέχνης στα διάφορα 'αλιατιστικά'. ταξίδευε κάθε μύνα στη Νέα 'Υόρκη γι' αυτό το σκοπό κι' έκεί έπισκεπτόταν τα διάφορα άρχαιοπωλεία της Σέκοντ 'Αδενίου.

Ενα βρονεό πινί, λοιπόν, μπήκε σ' ένα παλαιοπωλείο της 36ου 'Οδού κι' έκανε τάνα πως έωαννε να βοη και ν' άγοράση καμιά μεταγειρισμένη όμπερλα. Τα πονηρά όργανα βλέμματά του είναν αντίληφθ από την

πρώτη στιγμή κιόλας μία γάτα που έπινε το γάλα της από ένα παραπεταμένο βάζο. Ο έμπειρος συλλέκτης πηλυμύοισε από γαρά: 'Ήδερε ότι αυτό το βάζο που είνε το σήμα «υπόουλ» ήταν ένα σπάνιο δείγμα της άρχαίας κινεζικής τέχνης, που άείζε το λιγώτερο πέντε νιλιάδες δολλάρια. Πώς θα το έπαινε όμως χωρίς ν' αντίληφθ ο άλλος την αξία του;

Έπενεψε, λοιπόν, κι' έθεσε σ' έφοραμγή την παρακάτω φάρσα:

Μόλις είδε τον καταστηματούχο να τον πλησιάζη, άοησε να τον ρωτά γι'ά τις τιμές διαφόρων άλλων άντικειμένων, που δεν είνε σκοπό ν' άγοράση. Στο τέλος έσκαψε και γάιδεσε τη γάτα.

— 'Οραία γατούλα, είπε. Για πούλημα είνε γι' αυτή!

Αυτή η γάτα, άπάντησε ο παλιατιστής που ήταν 'Εβραίος, είνε ο καλύτερος μου και ο μοναδικός μου φίλος.

Μου την πρλάς γι'ά δέκα δολλάρια; ρώτησε ο άρχαιοπώλης από τη Βοστώνη.

— Πάει! έκανε ο 'Εβραίος. Να σου πουλήσω το άγαπημένο μου γώ γι'ά δέκα δολλάρια!

Η άοησι αυτή του 'Εβραίου έδωσε την άφορη ν' άοησι μία πλειοδοσία... Στο τέλος ο παλιατιστής δέντηκε να πουλήση τον τεταόποδο φίλο του γι'ά διακόσια δολλάρια.

Η συμφωνία κλείστηκε κι' ο 'Εβραίος πήρε τα λεπτά.

Φυσικά, είπε τότε ο έμπορος από τη Βοστώνη με αυτό το ποσό που σου δίνω θα μου δώσης μαζί με τη γάτα και το πιτάκι της. Δεν βλέπεις πόσο είνε ευτυγισμένη που πίνει το γαλατάκι της από εκεί μέσα; Φυσικά δεν θα μου το άρνήθης!

— 'Α, όλα κι' όλα, έκανε ο 'Εβραίος. Το πιτάκι της δεν το δίνω. Είνε γουρλίδικο κι' αν το στερωθώ θα το βροήσω μεγάλη νουσουζία στις δουλειές μου.

Μπά! έκανε ο συλλέκτης ανήσυχος. Και γι'ά ποιο λόγο το βροήσεις γουρλίδικο;

Ο 'Εβραίος, κίτταξε λοξά τον πελάτη του και του εξήνησε:

— Γιατί νάοις σ' αυτό το... κινεζικό πιτάκι αυτή τη βροιάδα πουλήσα... τοιάντα τέσσαοι γάτες!...

Αυτή τη φορά ο φασερό είνε βρή το μανουαρίτο του.

Κι' έφυγε με κατεδασμένο κεφάλι, με τη γάτα που το κόστισε διακόσια δολλάρια.

— Μου την πρλάς γι'ά δέκα δολλάρια; ρώτησε ο άρχαιοπώλης από τη Βοστώνη.

Ο μικρός ζητιάνος

Με την κ. Βυζά και με τ' αυτοκίνητο της κ. Κανελλοπούλου συνδεμένα εδώ και λίγους καιρούς στο υποδειγματικό "Αναμορφωτικό Σχολείο του Κορυδαλλού, έναν νέο που είχε το πάθος της έπαιτίας. "Ετσι μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω τον διευθυντή του Σχολείου, κ. Παπουτσιδάκη και τον κ. Προκοπίδη, που είναι μια αυθεντία σ' ό,τι αφορά το παραστρατημένο παιδί. Είναι ένας θαυμαστικός άνθρωπος, που ασχολείται ολοκληρωτικά με τα παιδιά που έχουν χαρακτήρα των μικρών μαθητών του.

Μα, γιά τ' αναμορφωτικό σχολείο θα γράψω αργότερα στη συνέχεια αυτή της έρευνάς μας. Σήμερα, θα σας αναφέρω την περίπτωση αυτού του μικρού, που είχε τη μανία να ζητιανεύει.

Την έμαθα από την κ. Βυζά, που ανήκει στην ομάδα των κληρικών. Καί σήμερα τον κοιτάζει, που αποφασίσει πια να μάθει μια τέχνη και να εγκαταλείψει το μισοκακόμοιρο ύφος του ζητιάνου κ. ι. το άπλωμα του χεριού...

Αλλά, κ' ο πιστρίκος αυτός, μου είπε ο ίδιος πως τον πείραξε η κ. Βυζά, κατόπιν σχετικής έντολης της "Εταιρείας Προστασίας "Ανηλίκων, και τον έκανε άνθρωπο.

— Μια μέρα, στο Σύνταγμα, πούλαγα εικονίσματα... Είχα δηλαδή δυο-τρία εικονίσματα στα χέρια μου κι έκανα πως τα πουλούσα, γιά να γλυτώσω από την τσιμπιά της "Αρτυνιάς, που κυνηγεί τους ζητιάνους. Η δουλειά της έπαιτίας ήταν καλή. "Απλώνεις το χέρι σου, ψευτοκλαίς και οι κουτοί σου δίνουν το γιλιόριτο!... "Ετσι, δίχως πολλή κόπο, είχα ελαφισίμο το κέρδος μου. Με λυπόταν κιόλας ο κόσμος, γιατί ήμουν άσωτος... "Εκεί που ήμουν καλά, εσθονικά, ένοιωθα πως γινόμουν... "Επειτα τότε, κατ'αρχήν, σ'απορροήσαν σαν το ψάρι!...

— Είχες ανάγκη να πάρεις ψωμί; Δεν είχες οικογένεια; Γιατί ζητιανεύεις;

— Ξέρεις, μου λέει, η Ζητιανιά ήταν μέσα στο αίμα μου. "Ενοιωθα, ότι αν δεν ζητιανεύω, θα... σκάσω!... Μα η δουλειά αυτή είχε τις πίκρες της, τα βάσανά της. "Επαιζα κυνηγώντας με την αστυνομία... "Ετρωγα ξύλο από το σπίτι μου με εγώ το βιολί μου!... "Επειτα, είχα και μερικούς ξένους, που μου γαλούσαν το κεφάλι: "Δεν ντρέπεσαι, μου έλεγαν, κοτσάει παιδί, να ζητιανεύεις... Να πιάς να δουλέψεις!...

— Μα είναι άσχετος, κύριε... Τί έγινε; Μια ναρά φαίνεται!

— Είναι επιληπτικός... Φοβάμαι... Δεν μπορώ να πιάσω μια δουλειά...

— Πείτε, θα μπορούσε να με πάρει στη δουλειά, του και να έχω διακόσιες βάρσες!... "Ετσι, λοιπόν, ένα απόγευμα, στο Σύνταγμα, πηγαίνοντας στα τραπέζια, γιά να πουλήσω...

κονίσματα. "Ημουν γλωμώ, αδύνατος, βασανισμένος.

— "Απλώσα, το χέρι μου: — Μία βοήθεια, κυρία μου... — "Ηταν η κ. Βυζά.

— Με κούταξε κι είδα στο βλέμμα της κάτι που δεν είχα αντίκρισει ως τότε στο βλέμμα κανενός ανθρώπου. Ούτε η μάννα μου δεν μ' είχε ποτέ κούταξει έτσι... "Αρχισε να με ρωτάει πως με λένε, αν έχω οικογένεια, πού μένω, αν έχω άλλα αδελφάκια... "Επειτα μου έδωσε λίγα λεφτά και μου είπε να περάσω να την συναντήσω στα γραφεία της "Εταιρείας. Μα εγώ δεν πέρασα... Δεν είχα μυαλό... Λίγες μέρες αργότερα όμως, μ' έπιασε η "Αστυνομία και μ' έστειλε συνοδεία στο Δικαστήριο "Ανηλίκων. Η κ. Βυζά ήταν τότε επιμελήτρια. Πήρε έντολη να ερευνηθεί η ζωή μου και να πού μ' έσωσε!...

Η ιστορία όμως αυτού του μικρού παθολογικού ζητιάνου, δεν είναι τόσο απλή. Το ψυχολογικό δελτίο του, έχει μεγάλο ενδιαφέρον. Ο μικρός αυτός, καθόταν σε μία λαϊκή συνοικία του Πειραιώς. Κι είναι το μοναδικό αγόρι μιας πολυμελούς και βασανισμένης οικογένειας. Τον πατέρα του, όπως μου ανέφερε, δεν τον γνώρισε. Κι η μάννα του, μια απλοϊκή και δυστυχισμένη γυναίκα, τσακισμένη από τα βάσανα της βιοπάλης, δεν είχε μυαλό να κούταζε το σπίτι της. Ένα στικτώδες ήξερε, ότι τα παιδιά της έπρεπε να έχουν ένα πιάτο φαί κι ένα κρεβάτι γιά να κοιμηθούν.

Ο μικρός, λοιπόν, στην αρχή, ήταν ένα καλό και φρόνιμο παιδί. Σ' αυτόν, στήριζε όλες τις ελπίδες της. Αυτός θα ήταν αργότερα ο αντάρας του σπιτιού. Σαφινικά, ξέσπασε η φοβερή θύελλα του πολέμου. "Ηρθε η Κατοχή. Το άπειρο δράμα του υποσιτισμού κι οι τρομακτικοί βομβαρδισμοί του Πειραιώς, Σκόρπισε η οικογένεια... Βρέθηκε ο μικρός στο δρόμο, αντικρινόμενος σε κάθε βήμα του το θάνατο. Οι μπόμες που έσκαιναν οι φοβεροί κρότοι, τα σπίτια που γκρεμιζόντουσαν, αναστάτωναν αυτό το παιδί. Το έκαναν άλλον άνθρωπο. "Ηταν αδύνατο πια να μείνει κλεισμένο στο σπίτι του. Γύριζε, διαρκώς στο δρόμο. "Αλητείες... "Αρχισε να ζητιανεύει...

Μια μέρα, μ' ένα ποδήλατο, παρέσυρε και χτύπησε μια γρηούλα... Τον έπιασαν και τον έκλεισαν στο "Φορέα... "Η κατάσταση του άρχισε τότε να χειροτερεύει. Κι έγινε ένας επικίνδυνος αλήτης, μόλις βγήκε πάλι στον κόσμο.

Τι αλλαγή είχε γίνει σ' αυτό το παιδί; Ο ψυχίατρος κ. Κωνσταντινίδης, που το εξέτασε, δήλωσε, ότι παρουσίαζε μια επικίνδυνη ψυχική ανωμαλία. Χρειάζονταν μεγάλη προσοχή, ιδιαίτερες φροντίδες και παρακολούθηση. Κάποιος έπρεπε ν' αποκρίνη την εμπιστοσύνη του. "Επρεπε το παιδί αυτό να πάψει να ροβάρει και να του δημιουργηθεί η πεποίθηση, ότι θα μπορούσε να γίνει ένας χρήσιμος άνθρωπος.

Και τότε άρχισε το θαύμασμο έργο της "Εταιρείας Προστασίας "Ανηλίκων. Τού άγγαξαν φάρμακα κι άρχισαν να το υποβάλλουν σε σχετική θεραπεία...

Σαφινικά, όμως, ο πιστρίκος τούς το έσκασε, μια μέρα και δεν ξαναφάνηκε. Τον είχε πιάσει το φοβερό πάθος του, της Ζητιανιάς... "Αν τον έγκατέλειπαν στην τύχη του, δίχως αμφιβολία θα γινόταν αλήτης κι άσπαστος ένας επικίνδυνος κακοποιός...

"Επείγε, τότε η κ. Βυζά σ' αναζήτησε. "Εμνε στην Κοκκινιά, στα Καμινία, σ' όλες τις λαϊκές συνοικίες του Πειραιώς και τέλος τον ανέκαλψε και κατέφερε να τον φέρει στα γραφεία της. "Ηταν η μόνη γυναίκα που την άκουσε και πού της είχε μια παθολογική άσχεση!...

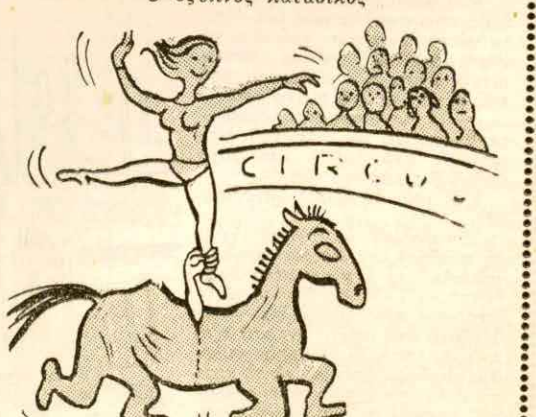
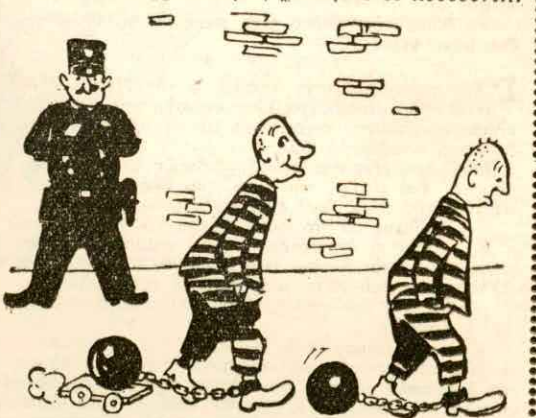
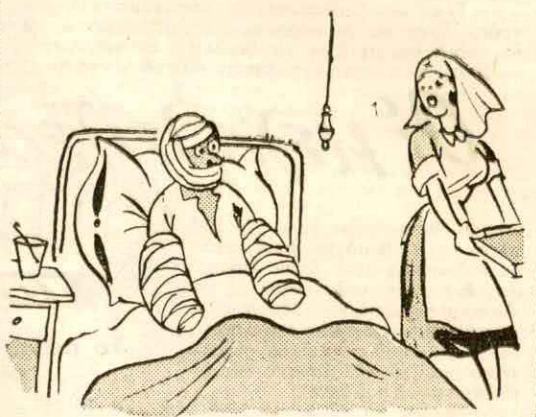
Τον πήρε μαζί της, λοιπόν, και τον συμμόρφωσε. Τού έδωσε ένα σωρό φάρμακα. Ο αδύνατος και κλωμώπις πιστρίκος, συνήλθε, έγινε ένας γεροδεμένο παιδί, ικανό να δουλέψει σ' οποιαδήποτε εργασία...

Θα μάθεις μια τέχνη, τον συμβούλεψε η κ. Βυζά. Και να μην ακούσω, ότι απλωρες πάλι το χέρι σου γιά να ζητιανεύεις, γιατί θα σ' αφίσω πιά να νάθω...

"Οχι, θέλω να δουλέψω! της δήλωσε εκείνος. Θέλω κάτι να γίνω...

"Ετσι, λοιπόν, από λίγο καιρό, ο μικρός πήγε στο "Αναμορφωτικό Σχολείο, γιά να μάθει μια τέχνη και να γίνει ένας χρήσιμος άνθρωπος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ σ' όλο τον κόσμο

Η κυκλοφορία τους κατά ήπειρους και χώρες

Σ' όλες τις εξελιγμένες χώρες, ο τύπος έχει γίνει μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες. Στην "Αγγλία π. χ., μ' όλη την καταπληκτική ανάπτυξη των μεταλλευτικών και υφαντουργικών βιομηχανιών, η βιομηχανία του τύπου κατέχει την τρίτη σειρά.

Αλλά και στις λιγώτερο εξελιγμένες χώρες ο τύπος παρουσιάζει πολύ μεγάλη ανάπτυξη μετά τον τερματισμό του πολέμου.

Ποιν από μερικά χρόνια, ο τύπος ήταν τελείως άγνωστος στο ινδικό κράτος της Μυσόρης. Σήμερα κυκλοφορούν εκεί όχι λιγώτερες από 58 εφημερίδες! Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και σε πολλές άλλες χώρες της "Ασίας (Πακιστάν, Κίνα, Κεϊν-Λήν, Σιάμ), στην "Ινδοκίνα κτλ.

Σύμφωνα με τις τελευταίες στατιστικές πληροφορίες, που συγκέντρωσε το διεθνές γραφείο τύπου ή κυκλοφορία των εφημερίδων εφημερίδων κατά ήπειρους και χώρες έχει ως εξής:

Ασία πληθυσμός: 1.260.271.000

Ημερησία κυκλοφορία εφημερίδων: 25 εκατομμύρια αντιτύπων

Η κυκλοφορία αυτή έχει κατά χώρες ως εξής:

Ιαπωνία 19 εκατομμύρια, Ινδίες 2 εκατομμύρια, Κορέα 1 εκατομμύριο.

Άλλες χώρες 3 εκατομμύρια.

Εύρωπη πληθυσμός: 585.572.000 (συμπεριλαμβανομένου και του "υποπαρακλάδου της σοβιετικής Ρωσίας).

Ημερησία κυκλοφορία εφημερίδων: 128 εκατομμύρια αντιτύπων

Η κυκλοφορία αυτή έχει κατά χώρες ως εξής:

Σοβιετική "Ενωση 33,5 εκατομμύρια,

"Αγγλία 30 εκατομμύρια, Γερμανία 16,5 εκατομμύρια, Γαλλία 10,6 εκατομμύρια,

"Ελβετία 11,3 εκατομμύρια, Άλλες χώρες 26,1 εκατομμύρια.

Βόρειος "Αμερική, πληθυσμός: 215.823.000.

Ημερησία κυκλοφορία εφημερίδων: 59 εκατομμύρια αντιτύπων

Η κυκλοφορία κατά χώρες έχει ως εξής:

Ηνωμένες Πολιτείες 53 εκατομμύρια,

Καναδάς 3,5 εκατομμύρια, Μεξικό 1 εκατομμύριο,

Κεντρική "Αμερική 1,5 εκατομμύριο.

Νότιος "Αμερική, πληθυσμός: 107.101.000.

Ημερησία κυκλοφορία εφημερίδων: 7 εκατομμύρια αντιτύπων

Αφρική, πληθυσμός: 293.000.

Ημερησία κυκλοφορία εφημερίδων: 2 εκατομμύρια αντιτύπων

Ωκεανία, πληθυσμός: 12.403.000.

Ημερησία κυκλοφορία εφημερίδων: 4½ εκατομμύρια.

Επί συνολικού πληθυσμού της Γης 2.379.463.000 ατόμων, κυκλοφορούν, δηλαδή, ή-

μερησίως, σ' όλο τον κόσμο 225.500.000 αντιτύπων εφημερίδων, πράγμα που σημαίνει ότι στους 10 κατοίκους της Γης ο 1 διαβάζει εφημερίδα (ή αναλογία είναι ελαφρώς μεγαλύτερη).

Κατά ήπειρους, την πρώτη θέση κατέχει η Εύρωπη με 128.000.000 εκατομμύρια αντιτύπων ημερησίως.

Ακολουθούν με τη σειρά: Βόρ. "Αμερική 59.000.000 αντιτύπων.

Ασία 25.000.000 αντιτύπων.

Νότιος "Αμερική 7.000.000 αντιτύπων.

Ωκεανία 4.500.000 αντιτύπων.

Αφρική 2.000.000 αντιτύπων.

Σχετικά με τον πληθυσμό, όμως, την πρώτη θέση κατέχει η "Ωκεανία, όπου αναλογεί 1 εφημερίδα σε κάθε 2,7 κατοίκους (περίπου).

Ακολουθούν με τη σειρά: Βόρειος "Αμερική 1 εφημερίδα π. 3,6 κατοίκους.

Εύρωπη 1 εφημ. σε 4,5 κατοίκους.

Νότιος "Αμερική 1 εφημ. σε 15,3 κατοίκους.

Αφρική 1 εφημ. σε 99 κατοίκους.

Κατά χώρες, οι αναλογίες έχουν ως εξής:

1η όμας. Χώρες όπου κυκλοφορούν άνω των 500 αντιτύπων κατά 1000 κατοίκους:

"Αγγλία: 596.

2η όμας. Χώρες όπου κυκλοφορούν άνω των 400 αντιτύπων κατά 1000 κατοίκους:

Νερβηγία 464, Αυστραλία 455, Λουξεμβούργο 441, Σουηδία 416.

3η όμας. Χώρες όπου κυκλοφορούν μεταξύ 300 και 400 αντιτύπων κατά 1000 κατ.

Δανία 399, Νέα Ζηλανδία 365.

Ηνωμένες Πολιτείες 354, "Ελβετία 352.

4η όμας. Χώρες όπου κυκλοφορούν μεταξύ 200 και 300 αντιτύπων κατά 1000 κατ.

"Ολλανδία 281, Φινλανδία 271.

Γαλλία 259, Αυστρία 254, Καναδάς 245.

Γερμανία 238, "Ισραήλ 235, "Ιαπωνία 224.

"Αργεντινή 209, "Ιρλανδία 201.

5η όμας. Χώρες όπου κυκλοφορούν μεταξύ 100 και 200 αντιτύπων κατά 1000 κατ.

Τσεχοσλαβία 190, Ουγγαρία 170, Σοβιετική "Ενωση 150.

Ρουμανία 141, Πολωνία 122, Παναμάς 116.

Βουλγαρία 112, Ούγγαρία 108, "Ελλάς 102.

6η όμας. Χώρες όπου κυκλοφορούν ημερησίως κάτω των 100 αντιτύπων κατά 1000 κατοίκους:

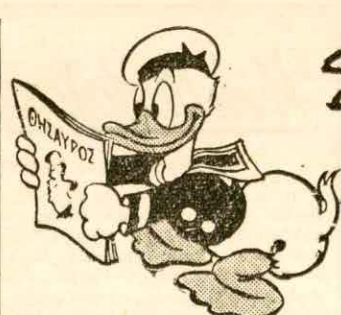
"Ιταλία 98, Γιουγκοσλαβία 81, "Αλβανία 70.

Πορτογαλία 58, "Ισπανία 56, Βραζιλία 30, Αίγυπτος 17.

7η όμας. Χώρες όπου κυκλοφορούν ημερησίως κάτω των 10 αντιτύπων κατά 1000 κατοίκους:

"Ιράκ 5, Ταϊλάνδη (Σιάμ) 4, "Αφγανιστάν 1.

Γαλλική "Ισημερινή "Αφρική 0,1.

Ο Ρομπέρ Ντυκλόν ζητούσε διαμέρισμα.

Ανυπαντρός, σε ίδια απόσταση από τα τριάντα και τα σαράντα, αντιμετώπιζε τη ζωή με μία στωικότητα που ταίριαζε απόλυτα με την ειρηνική του διάθεση κι εξέφραζε τον ανεξίτηλο και εύθυμο χαρακτήρα του.

Θα μπορούσε ναταν ευτυχισμένος μ' αυτά τα χαρίσματα που είχε. "Αλλά όμως φοβόταν, γιά κάτι που ίσως σε πολλούς θα φαινόταν άσημαντο και δίχως σημασία. "Εδώ και δώδεκα ολόκληρους μήνες, που η ιδιότητά του σε αρχιτέκτονα τον είχε καλέσει στο Παρίσι, ζούσε στο ξενοδοχείο. Και δεν άντεχε πια στην προσωρινή αυτή ζωή, που του έδινε τη θλιβερή εντύπωση, ότι ζούσε κατά το ήμισυ, ότι βρισκόταν σε ταξίδι, εγκατεστημένος διαρκώς ανάμεσα σε μαγαζάκια και βαλίτσες. Είχε βαρεθεί πια να κοιμάται, να κοινοκάβει, να κοινοκάβεται, να κοινοκάβεται και να κοινοκάβεται.

Τα τόσα φαίματα γιά σπίτι, τον είχαν κάνει να μάθει απ' έξω κι ανακατωτά την πραγματικότητα, καλυπτόμενη απ' τον πιο γνήσιο, κι από τον πιο βέρο Παριζιάνο. Δεν είχε μείνει δρόμος μέσα στα εικασίδια διαμερίσματα, δεν είχε μείνει αδιέξοδος μέσα στις οδόντες συνοικίες, που να του ήταν άγνωστα. Δεν υπήρχε μεσσητικό γραφείο που να μην τον γνώριζε. Πολλοί θυρανοί είχαν γίνει φίλοι του και είχε κάνει πολλές φορές παρτίδα με νεκροπομπές, μόνο και μόνο γιά να του υποδεικνύουν τα διαμερίσματα που άδειαζαν, όταν οι ενοικιαστές τους πέθαιναν. Τέλος, γιά να παρακολουθήσει τις μικρές αγγελίες, διαβάζοντας τις εφημερίδες όλων των πολιτικών απόψεων.

"Αδίκη! Ο Ρομπέρ Ντυκλόν εξορκιζόταν να μην ξέρει πού, πότε και πως θα μπορούσε να τακτοποιήσει τα επίπλά του, τα βιβλία του, τα ρούχα του, τα κόμμι, τα γυμναστικά, τα παιχνίδια, με τα οποία επιρρομή...

Με το πρόσωπο ολόφωτο από ένα χαμόγελο, που φαινόταν, ότι δεν επρόκειτο πια να τον εγκαταλείψει, έδωκε: — Βρίσκει ότι μου κάνει. Το παίρνει.

Ο Ρομπέρ Ντυκλόν δύσκολα συγκρατούσε τη χαρά του. "Επί τέλους, το μαρτύριο του θα τελείωνε! "Εδώ θα εγκαθίστατο την κρεβατοκάμαρά του, εκεί το γραφείο του, στο διπλανό τη διαβίωσή του. Σα να τόδελεπε κιόλας τακτοποιημένα όλα.

Με το πρόσωπο ολόφωτο από ένα χαμόγελο, που φαινόταν, ότι δεν επρόκειτο πια να τον εγκαταλείψει, έδωκε: — Βρίσκει ότι μου κάνει. Το παίρνει.

Ο Ρομπέρ Ντυκλόν δύσκολα συγκρατούσε τη χαρά του. "Επί τέλους, το μαρτύριο του θα τελείωνε! "Εδώ θα εγκαθίστατο την κρεβατοκάμαρά του, εκεί το γραφείο του, στο διπλανό τη διαβίωσή του. Σα να τόδελεπε κιόλας τακτοποιημένα όλα.

Με το πρόσωπο ολόφωτο από ένα χαμόγελο, που φαινόταν, ότι δεν επρόκειτο πια να τον εγκαταλείψει, έδωκε: — Βρίσκει ότι μου κάνει. Το παίρνει.

Ο Ρομπέρ Ντυκλόν δύσκολα συγκρατούσε τη χαρά του. "Επί τέλους, το μαρτύριο του θα τελείωνε! "Εδώ θα εγκαθίστατο την κρεβατοκάμαρά του, εκεί το γραφείο του, στο διπλανό τη διαβίωσή του. Σα να τόδελεπε κιόλας τακτοποιημένα όλα.

Με το πρόσωπο ολόφωτο από ένα χαμόγελο, που φαινόταν, ότι δεν επρόκειτο πια να τον εγκαταλείψει, έδωκε: — Βρίσκει ότι μου κάνει. Το παίρνει.

Ο Ρομπέρ Ντυκλόν δύσκολα συγκρατούσε τη χαρά του. "Επί τέλους, το μαρτύριο του θα τελείωνε! "Εδώ θα εγκαθίστατο την κρεβατοκάμαρά του, εκεί το γραφείο του, στο διπλανό τη διαβίωσή του. Σα να τόδελεπε κιόλας τακτοποιημένα όλα.

Με το πρόσωπο ολόφωτο από ένα χαμόγελο, που φαινόταν, ότι δεν επρόκειτο πια να τον εγκαταλείψει, έδωκε: — Βρίσκει ότι μου κάνει. Το παίρνει.

Ο Ρομπέρ Ντυκλόν δύσκολα συγκρατούσε τη χαρά του. "Επί τέλους, το μαρτύριο του θα τελείωνε! "Εδώ θα εγκαθίστατο την κρεβατοκάμαρά του, εκεί το γραφείο του, στο διπλανό τη διαβίωσή του. Σα να τόδελεπε κιόλας τακτοποιημένα όλα.

Με το πρόσωπο ολόφωτο από ένα χαμόγελο, που φαινόταν, ότι δεν επρόκειτο πια να τον εγκαταλείψει, έδωκε: — Βρίσκει ότι μου κάνει. Το παίρνει.

Ο Ρομπέρ Ντυκλόν δύσκολα συγκρατούσε τη χαρά του. "Επί τέλους, το μαρτύριο του θα τελείωνε! "Εδώ θα εγκαθίστατο την κρεβατοκάμαρά του, εκεί το γραφείο του, στο διπλανό τη διαβίωσή του. Σα να τόδελεπε κιόλας τακτοποιημένα όλα.

Με το πρόσωπο ολόφωτο από ένα χαμόγελο, που φαινόταν, ότι δεν επρόκειτο πια να τον εγκαταλείψει, έδωκε: — Βρίσκει ότι μου κάνει. Το παίρνει.

— Αυτή τη φορά στην έσκασα, μέγαίρα!...

(Τού Μ. Γάλλια)

πίανω. Πότε θα υπογράψουμε τα συμβόλαια;

«Η κυρία, πολύ ήρεμη, του έθεσε διάφορες ερωτήσεις, για τις οποίες εκείνος παρανευθική στην άσχη, στις οποίες όμως απάντησε με καλή θέληση. «Επειτα τον παρακάλεσε να καθήσει. Και τότε, χωρίς περιφρασείς, του επισημείωσε, ότι, αν εκείνος ήταν λευτέρος, αυτή ήταν υπέρτατα μιά νερά, την όποιαν επιθυμούσε να παντρευτεί. Και έπρόσθεσε, γλυκά, αλλά σταθερά, ότι δεν θα νοίκιαζε το διαμέρισμά της παρά μόνο στον άνθρωπο που θα παντρευόταν την κόρη της. Τον προηγούμενο χρόνο, με τον ίδιο τρόπο, είχε καταφέρει να παντρευτεί τη μεγαλύτερη αδελφή της, την Πένελιπ, κι' έβλεπε πως θα ξεφορτωνόταν και μιά τρίτη μικρότερη, μετά δυο χρόνια, όταν θα ανανεωνόταν το συμβόλαιο του ισχυρίου. Για την ώρα, έβγαζε να πλάσσει τη δεύτερη και το πρόβλημα αυτό ήταν άσχετα συνδεόμενο με το πρόβλημα της νοίκιασής του διαμερίσματος».

Στην άσχη, κυριευμένος από έκπληξη, ο Ρουμπέρ Ντυκλόν, μωρούσε μιάν άδοστη απάντηση. Ζήτησε μιά μικρή προεξίμια για να σκεφθεί. Το πράγμα ήταν πολύ σοβαρό...

Να παντρευτεί! Ούτε καν το σκεφτόταν πιά ένα τέτοιο πράγμα! Η μεγάλη, η μοναδική επιδίωξή του, εδώ και δέκα μήνες, ήταν να βρή μιά κατωική του γουστου του. Το να βρή γυναίκα ήταν εντελώς διαφορετική υπόθεση!

«Οκτώ μέρες έπέρασαν. Όταν αναγνώρισε στην όδο Νταρμού, έτοιμος να απορρίψει την προτασί, γάμου και αποφασιζόμενος να πιάσει απωρότητα το σπίτι, δεν βγήκε να τον υποδεχθεί αυτή τη φορά η υπέρτα, αλλά μιά κατώτερη, μιά κοπέλλα που τα έβγαζε μαλλιά της, ένα σμυρμένο ροζ στοματάκι και κάτι γαλάζια μάτια της έδιναν ένα ύφος απείστευτης γλυκύας. «Αν, πόσο, κατά το διάστημα της χειμώνας αυτής επισκέψω τον το διαμέρισμά του φάνηκε άκονα πιο ήλιόλουστο, και πιο εύθυμο το κεφάλισμά των παλιών του νεοτομικού πάγκου. Η άνοιξη καινούρια, εκείνη την ημέρα, τόσο κοντά, που θα μπορούσε να την άγγιζε με το χέρι».

Και όταν γύρισε στο γραφείο του, ο Ρουμπέρ Ντυκλόν, πρόστρε πως σκεφτόταν πολύ περισσότερο την δουλειά από το διαμέρισμά. Κάθισε ώστόσο και σκέφθηκε τον τρόπο που θα τοποθετούσε τα έπιπλα του: εδώ το γραφείο του, εκεί η βιβλιοθήκη του στο διπλανό, το κρεβάτι του... αλλά όχι, δεν θα χωρούσε, γιατί τότε το κρεβάτι θα ήταν διπλό...

«Έχοντας βρή γυναίκα και διαμέρισμα του γούστου του, ένα μόνον αργότερα, την ίδια μέρα, ο Ντυκλόν υπέγραψε με νάρα ένα συμβόλαιο ένοικιάσεως κι' ένα συμβόλαιο γάμου».

ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΑΡΚ

**ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΒΕΛΟΝΗ
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΗΣ ΚΑΤΩΓΩΝ**

«REM»

«Επισκεφθείτε μας ή ζητήσατε να σας αποστείλουμε περιγραφή και τιμές»

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
«VELOX» Όδου Νίκης 46
(πλησίον Συντάγματος).
Αθήναι.

**ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ**

Μενάνδρου 75, Τηλ. 55-638.

Η αλληλογραφία μας

Διευθύνσεις 'Αστέρων

Β. Λαζάρου: 'Η διευθύνσεις του Anthony Dexter είναι: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif., U.S.A. Καί της Esther Williams: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd., Culver City, Calif., U.S.A. Δ. 'Ελένη: Δεν υπάρχει από Χόλλυγουντ κανείς ήσυχος στον όποιον να μπορούσε να γράψετε ελληνικά. Τρελλή πεταλούδα 'Ενταύθα: Καί οι δυο διευθύνσεις είναι σωστές. 'Η πρώτη είναι η διευθύνσεις του σπιτιού της και η άλλη της εταιρείας που διευθύνει ο σύζυγός της. 'Αλξέ, Μ., (Θεο)μήνην. 'Η διευθύνσεις του Stewart Granger είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd., Culver City, Calif., U.S.A. 'Ερνα Δαμύρη: 'Η Πέγκυ Ντόου γεννήθηκε στην Κολούμπια στις 18 Μαρτίου 1928. Το πραγματικό της όνομα είναι Πέγκυ-Τζέσφιν Βανσάντων. 'Ηταν μαννεκέν στο Σικάγο όταν την ανακάλυψε ένας σκηνοθέτης της τηλεόρασης και την λανσάρσε. 'Η διευθύνσεις της είναι: R.K.O. Radio Pictures Inc. 780 Gower Street, Los Angeles 38, Calif., U.S.A. Χαλκιδάϊον: 'Η διευθύνσεις της Rita Hayworth είναι: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif., U.S.A. Εύθυμιοι Σουμέλαν: Στείλτε στα γραφεία μας το γράμμα που προσοί-ζετε για την 'Ελληνίδα ήσυχον. Θα της το δώσουμε. Εύαγγελο Παπασιμόν: Λαμία: 'Η διευθύνσεις της Doris Day είναι: 131 So. Walley St., San Fernando Valley, Los Angeles, Calif., U.S.A. Το γράμμα σας θα το συντάξω στην αγγλική ή γαλλική γλώσσα. Χαμένα νεύματα: 'Ενταύθα: 'Η διευθύνσεις της Virginia Mayo είναι: 14635 Magnolia Blvd., San Fernando Valley, Los Angeles Calif., U.S.A. 'Αλ Βουτσινάν, Σ.Τ.Γ. 920: Οι τρεις πιο σημαντικές ελληνικές εταιρείες παραγωγής ταινιών είναι: 'Η 'Αν. Ζερζό, Σίνα 10. 'Αθηνά. Φίνος Φίλμ Στουάου 27. 'Αθηνά και Σπέντζος-Φίλμ. Τωόρσιλ 49Β. 'Αθηνά. Ξενητεμένη κοπέλλα. Ντίρε-Ντάου-Αιθιοπί-ας: 'Η διευθύνσεις της Silvana Pampanini είναι: Produzione Daulia, Film Titania, Via Sommacampagna, Roma, Italia. Μάριο Λάντσα, Πόρτ Σουδάν: 'Η διευθύνσεις του Van Johnson είναι: 757 Kingman, Santa Monica, Los Angeles Calif., U.S.A. Το Ricardo Montalban: Metro-Goldwyn-Mayer Studios 10202 W. Washington Blvd., Culver City, Calif., U.S.A. Καί του Tony Curtis: Universal International Co., Inc., Universal City, Calif., U.S.A. Προμηθέα, 'Αργος: 'Η διευθύνσεις της Greer Garson είναι: 680 Stone Canyon Road, Bel Air, Los Angeles, Calif., U.S.A. Καί του Gregory Peck: 1700 San Remo Drive, Santa Monica, Calif., U.S.A. Νικόλαον Μοροζίνη, Β.Σ.Τ. 900: 'Η διευθύνσεις της Jennie Rule είναι: Warner Bros Studios, 4000 West Olive Ave., Burbank, Calif., U.S.A. Μ. Β. Πύργον: 'Ηλέας: 'Η προηγούμενη απάντησις ισχύει και για σας. Τρελλοκόριτρο, Λευκωσία: 'Η διευθύνσεις του John Derek και του Louis Hayward είναι: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif., U.S.A. Προνομιούχον άνα-γνώστην. 'Ενταύθα: 'Η Λέα Παντοβάνι είναι ι-ταλικής καταγωγής και έχει γυρίσει πολλά φίλμ στην πατρίδα της. Τώρα γυρίζει στη Ρώμη δυο ταινίες συγχρόνως: «'Αντίο γυί μου» και «'Ο Τότ και οι γυναίκες». 'Η διευθύνσεις της είναι: Produzione Circe Film, Viale Angelico 135, Roma, Italia.

Διευθύνσεις και πληροφορίες

Σ. Κ. Ν. Φ. 'Ενταύθα: Δεν υπάρχει στην Κορέα «Γυναικείο Έκδοτικό Σώμα». Α. Δ. 'Ενταύθα: Σας απάντησα ήδη από την στήλη αυτή πως είναι δύσκολο να βρείτε ένα πρόσωπο με τα ελάχιστα στοιχεία που διαθέτετε. Σ. Τ. Ε. Λ. Δ. Δ. Α. Ν. Λ. 'Ενταύθα: Αυτούμεθα που δεν υπο-οούμε να σας βοηθήσουμε, αλλά δεν υστερούμε να σας βοηθήσουμε. Β. Σ. Ι. Ε. Ι. Ο. Ν. Γ. Ε. Ω. Γ. Α. Κ. Ο. Π. Ο. Λ. Ο. Ν. Σ. Τ. Γ. 927: Δεν κυκλοφορεί κανένα ελληνικό φωτογραφικό περιοδικό. 'Υπάρχουν όμως πολλά ξένα. τα όποια υπο-οείτε να ζητήσετε από το Παρακροίον Μαζαράκη, Πατησίων 9. 'Αθηνά. Π. Σ. Τ. Ε. Λ. Ν. Χ. Α. Μ. Ο. Α. Κ. Η. Ν. Σ. Τ. Γ. 917: Θα προκρίναι άσφαλώς για επιπολαιότητα ή φάρα άδοιμαμένον συνδεόμε-σας. Κ. Π. Α. Μ.: Δεν κυκλοφορούν δυο ταινίες φω-τογραφίες των 'Ελλήνων καλλιτεχνών, ούτε και οι καλλιτέχνες αυτοί στέλνουν φωτογραφίες τους στις

θαυμάστριές τους. Το έβδο, όπως καταλαβαίνετε, θα ήταν γι' αυτούς πολύ μεγάλο. Β. Πασπαλ-ζήν και Α. Χατζηκαλού-δην: 'Η διευθύνσεις της άδοιμα-σας 'Αχέτα είναι: Ahera Center, 225 West 34th Street, New York City N. Y., U. S. A. Δ. Μπαρμπαλιάν, Θεομήνη: Σας ευχαριστούμε για τα κολακευτικά σας λόγια. 'Η γελιογραφία που τόσο σας άρεσε, σφειλταί σε έξνο γελιογράφο. Σ. Πύρον 'Αρβανιτάκη. Μεσολόγγι: Στείλτε στα γραφεία μας το γράμμα που προσοί-ζετε για τον Κ. 'Αρχέλαο. Πατριώτην. Πει-ραϊά: 'Η διευθύνσεις της 'Ελληνικής 'Αρχιεπισκο-πής 'Αμερικής είναι: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y., U. S. A.

Ζητούν αλληλογραφία

'Ο Λύσανδρος Πασπάτης και ο Νι-κόλαος 'Ιωαννίδης, ηλικίας 16 και 17 χρόνων, ζη-τούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της ηλικίας τους. 'Η διευθύνσεις τους είναι: Lysandros Paspatis 47, Rue Nabi Daniel, Alexandrie, Egypte. 'Ο 'Αγγελος Τσατσάκης, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της 'Αμερικής, της Αυστραλίας, της Νοτίου 'Αφρικής ή της Κωνσταν-τινούπολης. 'Η διευθύνσεις του είναι: Angelos Tsatsakis Rue Psaron 41, Drapetsona, Le Pirée Grèce. 'Η Βούλα Τζούτζια, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού. 'Η διευθύνσεις της είναι: Voula Tzoutzia Agias Lavras 24, Neapolis, Salonique, Grèce. 'Ο Μι-χαήλ Ντακαρόνας θα επιθυμούσε ν' άφιε-ρώσει τις λίγες ελεύθερες ώρες που του άφίνουν τα καθήκοντα στην αλληλογραφία με μιά νεαρά 'Ελληνίδα. 'Η διευθύνσεις του: Michael Dacaronas, School of Navigation, Warwash, Southampton, England.

'Αθ. Δηληγιάννην, 'Αυτελόχοιοι: Θα βρείτε κάθε βδομάδα στη στήλη αυτή πολλές διευθύνσεις σαν αυτή που μας ζητάτε. 'Η Κούλα Σταυρο-πούλου ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες και 'Ελληνίδες της 'Αμερικής. 'Η διευθύνσεις της είναι: Koula Stavropoulou rue de Salonique 58, Nea Elvetia, Athènes, Grèce. 'Η Λίλιαν Μ. και η Βίβι-αν Ρ. θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνες του εξωτερικού και του εσωτερικού. 'Η διευθύνσεις τους είναι: Poste Restante, Κεντρικών Ταχυδρομίων, 'Αθη-ναί. 'Ο Ματθαίος Χατζησάβας, επιθυ-μεί ν' αλληλογραφήσει με μιά 'Ελληνίδα. 'Η διευ-θύνσεις του είναι: Matthews M. Hadjisava N. Gombezi Sisal Estate, P. O., N. Gombezi, MSWAHA, Tanganyika, I.E.R.E.A. 'Ο Γιώργος Στρατής, ζη-τεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες. 'Η διευθύνσεις του είναι: Παραλίμνη, Αμυγδαλάς, Κύπρου. 'Η Ρέ-να 'Ανδρεάδου, Καλογρά 4. 'Αθηνά, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες του εξωτερικού στην αγγλική, γαλλική, γερμανική ή ελληνική γλώσσα. 'Η Πόπη Δορέγκα θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες του εξωτερικού. 'Η διευθύνσεις της είναι: Popi Drega, Kassandrou 118, Salonique, Grèce. 'Ο 'Ανδρέας Κατσιμπράκης, ζητεί αλ-λογραφία με 'Ελληνίδες 16-18 χρόνων. 'Η διευ-θύνσεις του είναι: Andreas Katsimbrakis, P.O. Box 233, Port Sudan, Sudan. 'Ο Μίμης Λουκάς και η 'Αννα Γουμπόπουλου ζητούν αλληλογραφία με 'Ελ-ληνες και 'Ελληνίδες της 'Αμερικής ή της Αιγύ-πτου. 'Η διευθύνσεις τους είναι: Mimmi Louka ή Anne Goubouro, rue Churchill 61, Athènes Grèce. 'Η Κί-τι-α Σταυρού επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελ-ληνες και 'Ελληνίδες της 'Ελλάδος και του ε-ξωτερικού. 'Η διευθύνσεις της είναι: Kitsa Stavrou, Poste Restante, Dire Dawa, Ethiopie. Τάκη Ν. 'Α-ποστόλου. Λαμία: Στείλτε μας τη διευ-θυνοί σας για να την δημοσιεύσουμε στη στήλη αυτή. Δεν υπάρχει άλλη λύσις. 'Ο Θεόδωρος Κυπραίος ζητεί αλληλογραφία με όμογενείς του εξωτερικού. 'Η διευθύνσεις του είναι: Sokratous 77, Rhodes, Grèce. Σ. Φ. Ούλα Π., Θεσσαλονίκη:

Σας δίνω μιά διευθύνσι παρμένη από ένα γαλλι-κό περιοδικό: Mlle. Marianne Pontonnier, 8 rue Jean Jaurès Rennes, France. 'Η Χριστίνα Μάμ-πελ, θα ήθελε να λάβη πολλά γράμματα από νέ-ους και νέες στην αγγλική ή γαλλική γλώσσα. 'Η διευθύνσεις της είναι: Christina Mambels, Poste Re-stante, Port Sudan, Sudan. 'Αλληλογραφία με 'Ελ-ληνες και 'Ελληνίδες ζητά και η Sterghia Themelis, P. O. Box 180, Port Sudan, Sudan. 'Ο Τάκης Χ. α-λαμπίδης άδός Χριστοκοπίδου 11, 'Αθη-ναί, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξω-τερικού. 'Ο 'Ε. μ. Χριστόπουλος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες της Αιγύπτου ή της Κύπρου. 'Η διευθύνσεις του είναι: Δογάνη 63, Δρα-πετσώνα Πειραιά. 'Αλληλογραφία με 'Ελληνίδες που μένουν στην 'Ελλάδα ζητούν δυο όμογενείς έ-γκαιροί: Μιχαήλ Αβελίδη, 4 Panagiotis Tsakma-ki, Midan, 24 Rue Ebn el Amid, Alexandrie, Egypte.

Ο βραβευμένος της "ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ"

Κάτω απ' τη χρωματιστή όμπρέλα

Ο ΤΑΝ πέθανε ο Σεούνγκ Σιού, ο πλουσιώτερος άνθρω-πος του Μακάο, η όμορφη και λεπτοκαμωμένη κόρη του Βαί — μιά σωστή κινεζική κούκλα — κληρονόμησε την τεραστία περιουσία του, το σπίτι του πούμοιαζε με μικρό φρούριο, και τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς του. Δεν είχε όμως καμμία διάθεσι να μείνη στην Κίνα. Είχε άλλωστε σπουδάσει στην Εύρωπη και στην 'Αμερική κι' είχε συνη-θίσει στον τρόπο ζωής του δυτικού κόσμου.

Άφου έδωσε λοιπόν στα 21 άδελφια της το μικρό μερί-διο που τους άνηκε από την πα-τρική κληρονομιά, πήγε να συνεχί-σει τις σπουδές της στις 'Ηνωμ. Πολιτείες στο Πανεπιστήμιο Κο-λούμπια. Εκεί, η Τύχη έφερε στο δρόμο της το συμπατριώτη της Τσούνγκ Γι Μάγιο γυιό ενός πλου-σίου έμπορου του Πεκίνου, που εί-χε αυτοκτονήσει, αφήνοντας του μι-αν αξιόλογη περιουσία.

Οι δυο νέοι γνωρίστη-καν σ' ένα χορό. Ήξερε άραγε η Βαί ότι ο πατέ-ρας του Τσούνγκ υπήρξε θανάσιμος εχθρός του δι-κού της; Άγνωστο. Πάν-τως, αυτό δεν την έμποδί-σε να τον έρωτευθη, κι' έ-κείνος φάνηκε πως της άν-ταπέδωσε το αίσθημά της.

Έτσι άρχισε το ειδύλ-λιό τους, που προχώρησε κι' απέκτησε βαθείς ρί-ζες. Δεν μπορεί ωστόσο να ξέρη κανείς αν μέσα στην καρδιά του Τσούνγκ υπήρχε ο έρως ή η προ-σέληνος στις οικογενεια-κές παραδόσεις... Όσοι-δήποτε, είχε γίνει Χριστι-ανός είχε σπουδάσει νο-μικά στις 'Ηνωμ. Πολιτει-ες, είχε αποκτήσει την ά-μερικανική νοοτροπία κι' είχε προσπαθήσει να δια-κόψει τις σχέσεις του με τις κινεζικές «φατρίες», που βρίσκονταν συχνά σε άγριο άγώνα μεταξύ τους για οικογενειακές «βεντέ-τες» ή για άλλους λόγους. (Άμείλικτος άρχηγός μιάς τέτοιας ισχυρής φατρίας ύ-πηρξε κι' ο πατέρας της Βαί).

Στις 12 Μαΐου 1928, οι δυο έρωτευ-μένοι έκαμαν τους γάμους των στη Νέα 'Υόρκη. Σκόπευαν κατόπιν να πάνε αε-ροπορικώς στο Σικάγο και στο Σάν Φραν-τσίσκο, κι' από κεί να φύγουν για την Κίνα.

Πραγματοποίησαν όμως ένα μέρος μό-νον αυτού του σχεδίου τους: Πήγαν δηλαδή ως το Σκάγο. Εκεί άλλαξαν εαφνικά δρομολόγιο. Καί, μολοντί είχαν ά-γοράσει ήδη εισιτήρια για το Σάν Φραντσίσκο, έφθγαν με αυτοκίνητο για την 'Ιντιάνα, απ' όπου πήραν το αεροπλάνο για τον Καναδά. Από το Μοντρέαλ, επιβιβάσθηκαν σ' ένα πλοίο για τη Σκωτία. Καί, στις 18 'Ιουνίου, εγκαταστάθη-καν σ' ένα γραφικό ξενοδοχείο, στις όχθες της ώρσιας λι-μνης του Κούμπερλαντ.

Με τον τρόπο που είχαν κάμει αυτό το ταξίδι, θα μπο-ρούσε κανείς να πιστέψει πως ήθελαν να ξεφύγουν από κά-ποια παρακολούθησι...

'Η Βαί Τσούνγκ προκάλεσε το γενικό ενδιαφέρον, στη μι-κρή πόλι του Κούμπερλαντ, με το κομψό της ντύσιμο και την έξωτική όμορφιά της.

Στις 19 'Ιουνίου, λίγο μετά το μεσημέρι, οι νεόνυμφοι βγήκαν περίπατο, πιασμένοι τρυφερά απ' το χέρι. 'Η Βαί κρατούσε μιά όμπρέλλα της πλάξ, με ζωρά χρώματα, κι' ο άντρας της μιά φωτογραφική μηχανή. 'Ο τελευταίος άν-θρωπος που τους είδε μαζί, ήταν ένας αστυνομικός, προσέ-ξε δε ότι τραβούσαν προς τη λίμνη.

Κοντά στην όχθη της λίμνης, εργαζόταν στο χωράφι του κάποιος γεωργός. Είθε λοιπόν από μακριά στην πλάξ μιάν άνοιχτή ζωοχρώση όμπρέλλα, κάτω απ' την όποια ξεπρό-βάλλαν δυο μικρά ποδοσκάκια κι' η άκρη ενός γυναικείου φορέματος. Του έκαμε έντύπωσι πως η γυναίκα που σκιά-ζόταν απ' την όμπρέλλα, έμενε τελείως ακίνητη, όλοκληρο-το άπόγεμα. Κι' άνέφερε τη λεπτομέρεια αυτή στην τα-βέρνα όπου πήγε μετά τη δουλειά του.

Έτυχε λοιπόν να βρίσκεται εκεί ο αστυνομικός που είχε ιδή προηγουμένως το ζευγάρι. 'Η άσχη της γεωργού του κίνησε ύποψιες. Πήγε άμέσως στην όχθη της λίμνης, κι' έ-κει βρήκε κάτω απ' την άνοιχτή όμπρέλλα, τη Βαί στραγ-γαλισμένη! 'Ο δολοφόνος της είχε σφίξει γύρω απ' το λε-πτό λαιμό της ένα κορδόνι από στόρ...

Τί έκανε στο μεταξύ ο άντρας της; 'Η συμπεριφορά του ήταν παράξενη κι' ένοχοποιητική συγχρόνως.

Κατά τις 4 τ' άπόγεμα, γύρισε μόνος στο ξενοδοχείο κι' άνέβηκε σ' ένα δωμάτιο του. Είπε στην καμριέρα πως πε-ρίμενε τη γυναίκα του, που είχε πάει στο Κέιγουικ για φώνια, και πως είχε άναγκ-ασθή να την άφήσι μόνη γιατί ήταν κρυολογημέ-νος.

Έφτασε το βράδυ. 'Ο Τσούνγκ άπάνη έπανει-λημμένος άν είχε γυρίσει η γυναίκα του. Κατά τις 9, ζήτησε να τον δει ο ά-στυνομικός Γκράνκιν. Δεν βρήκε στο κρεβάτι και του άνήγγειλε τη δολοφονία της Βαί. 'Ο Τσούνγκ δέ-χθηκε την ήρεμη με μιά παράξενη έρεμία. 'Ας μην ξεχνούμε όμως ότι οι Κι-νέζοι ξέρουν να κούβουν τις συγκινήσεις και τά συναισθήματα τους—και να καταστρώνουν ψυχραι-μα τά σχέδιά τους.

'Η άστυνομία συνέλαβε τον Τσούνγκ ως δολοφόνο της γυναίκας του, παρ' ό-λες τις διαμαρτυρίες του συνηγόρου του ότι δεν ύ-πήρχε καμμία άπόδειξι εναντίον του.

Έπειτα από 4 μηνών προδικάσις έγινε η δί-κη του. Σ' αυτήν λοιπόν, έξακριβώθηκαν στοιχεία τόσο παράξενα και άντι-φατικά, ώστε άπορεί κα-νείς πως μπόρεσαν οι έ-νοχοι να καταλήξουν σε μιά άποφασί:

1) Κατά τον κινεζικό νόμο, όλα τά υπάκουα της Βαί άνηκαν στον άν-τρα της, αλλά μόνον έφά-σαν ζούσε αυτή. Μετά το θάνατό της την κληρονο-μούσαν τά 21 άδελφια της. Δεν είχε λοιπόν λό-γο ο Τσούνγκ να τη δολο-φονήσει για σιμφέρων.

2) Οι κόμποι του κορ-δονιού με το όποιο στραγ-γαλίσθηκε το θύμα, ήταν ναυτικοί. 'Ο Τσούνγκ δεν ήξερε να δένει τέτοιους κόμπους.

3) 'Ο πατέρας του Τσούνγκ είχε σχεδόν καταστραφή άλ-λοτε από τη «φατρία» του Σεούνγκ Σιού. Κι' από τότε οι δικοί του είχαν άρκήσει να σκοτώσουν κάθε μέλος της οικο-γενείας Σιού.

4) Το Μάιο του 1928, ο Τσούνγκ είχε διαταχθί από τη «φατρία» του πατέρα του να δολοφονήσει τη Βαί. Οι φίλοι του όμως ύποστήριξαν την άποψι ότι γι' αυτόν άκριβώς το λόγο έφυγε κρυφά με τη γυναίκα του για την 'Αγγλία, κι' ότι τους παρακολούθησαν ως εκεί οι «έκτελεστές» της φα-τρίας.

5) Δυο Κινέζοι είχαν παρακολουθήσει το ζεύγος στην προκρίμα της Γλασκώβης. Καί την ημέρα του θανάτου, εί-χαν εμφανισθί δυο Κινέζοι στο Κέιγουικ.

Ένα πράγμα ωστόσο προδιέθεσε ιδιαιτέρως τους ένοχ-ους εναντίον του κατηγορουμένου: Το γεγονός ότι είχε ά-φίσει τη νεόπαντρη γυναίκα του να γυρίζη μόνη σ' ένα ξένο τόπο, καθώς κι' η περίεργη συμπεριφορά του κατά τις ώρες της άπουσίας της.

Έτσι, η άπόφασις ήταν καταδικαστική. Κι' ο Τσούνγκ άπαγχονίσθηκε, στις 12 Δεκεμβρίου 1928.

Ο αστυνομικός βρήκε κάτω από την ά-νοιχτή όμπρέλλα, τη Βαί στραγγαλι-σμένη...

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

Γνωστική μητέρα.— Ζητάτε τη γνώμη μου προκειμένου να πάρετε παιδαγωγό για την κορούλα σας. Αυτό δείχνει πόση σημασία δίνετε σ' αυτό το ζήτημα. Θα σας απαντήσω λοιπόν με όλη την ειλικρίνεια, ότι στη θέση σας δεν θα εμπιστευόμουν το παιδί μου σε ξένα χέρια. Πρώτα απ' όλα, γιατί ο ξένος όσο καλός κι' αν είναι, δεν θα πονέσει ποτέ το παιδί σας. Κι' έπειτα, γιατί να στερηθείτε μια από τις μεγαλύτερες χαρές που μπορεί να γνωρίσει μια μητέρα, παρακολουθώντας την ανάπτυξη του παιδιού της και εμπνευστάς του, ότι η μητρική της καρδιά του υπαγορεύει; Θα μπορούσατε να πάρετε μια παιδαγωγό, αλλά να την παρακολουθήτε από κοντά και να μη της αφήσετε απόλυτη ελευθερία δράσεως. Η ξένη επίσης θα ήταν καλύτερη, γιατί θα είχε πιο καλό σύστημα εργασίας και συγχρόνως η κορούλα σας θα έβγαζε από κει μια ζέση γλώσσα.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

«Η νέα γραμμή στηρίζεται στην απλότητα», λένε οι ρυθμιστές της παριζιανής μόδας. «Αν όμως ριζώμε μια παλιά στάση φειγούρινα δεν θα ιδούμε απλότητα, αλλά τουναντίον πολύπλοκα σχέδια. Αυτά είναι τα μυστικά της μόδας! Στην ποικιλία έγκειται η απλότητα. Κι' ο καλός ράφτης ξέρει να παρουσιάσει σχήματα που είναι αρκετά πολύπλοκα και όμως, όταν τα βλέπουμε, φαίνονται απλά. Και λέμε: «Εύκολα αντιγράφεται αυτό το σχέδιο!» Στην εκτέλεση όμως συναντούμε ανυπόδητες δυσκολίες. Τα φορέματα αυτά, που είναι τα περισσότερα απογευματινά, έχουν τα έξης κύρια χαρακτηριστικά:

Η ταλία είναι τοποθετημένη στη θέση της, χωρίς καμouflage. Τα, που να την τοποθετούν πιο χαμηλά ή πιο ψηλά.

Οι φούστες έχουν μακρύνει σημαντικά και είναι τόσο φαρδείς, ώστε να προσδίδουν ελευθερία στο βάδισμα.

Τα πλισέ, βρίσκονται στην πρώτη θέση και όχι μόνο στις φούστες, αλλά και στα κορσάζ. Καμμία φορά το πλισέ τοποθετείται μόνο μπροστά και πίσω, ή φούστα δε έρχεται σε συνέχεια του κορσάζ. Άλλοτε πάλι στο κορσάζ το πλισέ γίνεται οριζόντιο και στη φούστα κάθετο.

Τα κορσάζ σε πολλά φορέματα απομεινώνται τις καζάκες και είναι ντραπέ, συνοδευόμενα ως επί το πλείστον από φούστες «γκοφρέ».

Οι μπάσκες, που συχνά τοποθετούνται σε φορέματα, είναι στρογγυλεμένες.

Τα κουμπιά από πάνω ως κάτω είναι πάντα της μόδας και μαλιστα τα δίχρωμα κουμπιά. Το φόρεμα τότε παίρνει ένα μικρό γαρνιρίσμα από το ίδιο χρώμα. Αν είναι μάλλινο το σύνολο, το γαρνιρίσμα είναι μεταξωτό.

Η γραμμή «πρενέ» κερδίζει επίσης έδαφος, καθώς και τα μορέματα που έχουν μια κορσελέ ζώνη, αρκετά φαρδιά. Πολλές φορές το κορσελέ αυτό σχηματίζεται από το ίδιο το ύφασμα, που τοποθετείται ως είδος φάσας εφάρμοστης. Από τη μία μεριά της κι' από την άλλη είναι εφάρμοστος ο μπουστός και η φούστα.

Τα χρώματα των απογευματινών φορεμάτων είναι: ταμπά, έδεκ, έμερώντ, γκρι, μπλε, σερίζ, πόντ, λαβί, κίτρινο κόκκινο. Όσο για τα υφάσματα ο κάθε Παρισιανός ράφτης ή ράπτρια λαν-

νε: Στο κορσάζ οι ρίγες οριζόντιες και στα μανίκια κάθετες. «Η στο κορσάζ καθέτες και μόνο στα «παριζιαν» οριζόντιες. Είναι μια ποικιλία που κανονίζεται ανάλογα με το σχέδιο, αλλά και ανάλογα με τη σιλουέτα. «Ας μην επιχειρήσουν οι κάπως εύσωμες γυναίκες κανενός είδους οριζόντια τοποθέτηση γραμμών.

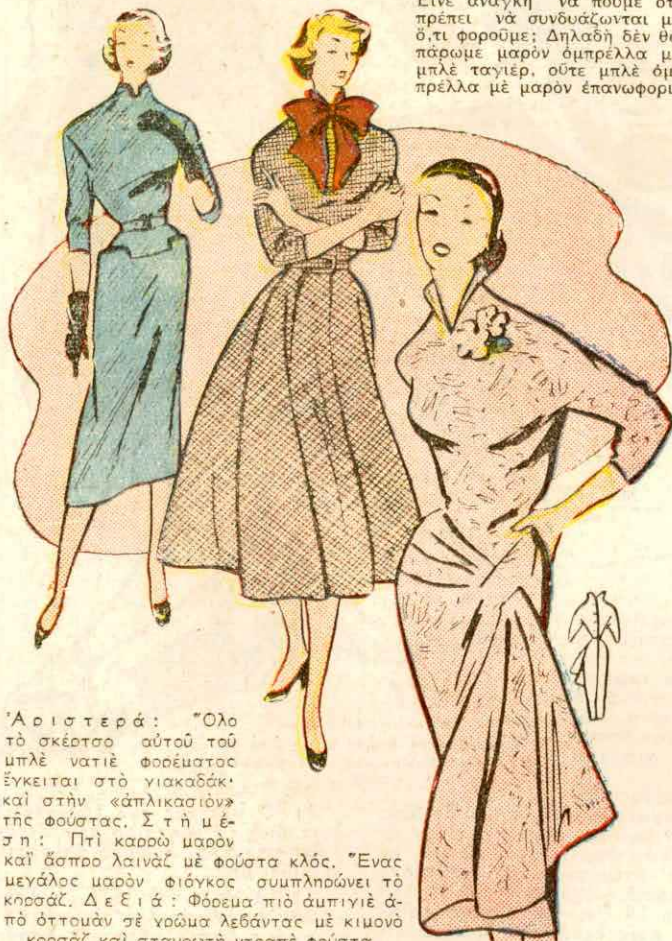
Ακόμη και στα φανταζι τα-γίερ μπορεί να γίνει ποικίλη τοποθέτηση των γραμμών για τα ριγέ υφάσματα.

Τα καπάκια π.χ. στις τσέπες, ο γιακάς, τα ρεβέρ των μανικιών. Μπορεί επίσης η φούστα να έχει οριζόντια τοποθέτηση των γραμμών ή λοξή σε αντίθεση με τη ζακέτα.

Όμπρέλλες - τσάντες γάντια

Τι κομψές, τι λεπτοκαμωμένες είναι οι έφετινές όμπρέλλες. Γίνονται λεπτές στο τυλίγμα, πολύ λεπτές, έχουν ψηλά μανίκια και οι λαβές τους είναι χαριτωμένες. Δεν είναι όμως πολύ πρακτικές γιατί είναι μικρές. Αλλά μη ξεχνάμε ότι όλες οι σημερινές γυναίκες είναι εφωδιασμένες με αδιάδροχα, κουκούλες, γαλότσες κι' επομένως οι όμπρέλλες χρειάζονται μόνο για μια βροχούλα απ' αυτές που έρχονται χωρίς να τις περιμένουμε.

Τα υφάσματά τους, κατά το πλείστον μεταξωτά, είναι σκωτσέζικα (μπλε-κόκκινο, μαρόν-λευκό, κίτρινο-μαρόν) ή μονόχρωμα. Είναι άνετα να πούμε ότι πρέπει να συνδυάζονται με ό,τι φορούμε; Δηλαδή δεν θα πάραμε μαρόν όμπρέλλα με μπλε ταγίερ, ούτε μπλε όμπρέλλα με μαρόν επανωφόρι.

Αριστέρα: «Όλο το σκέτσο αυτού του υπλές νατιέ φορέματος έγκειται στο γιακάδάκι και στην «απλικάσιον» της φούστας. Σ' τη μέση η... Πτί κορού μαρόν και άσπρο λαϊνάζ με φούστα κλός. Ένας μεγάλος μαρόν φιδόνος συμπληρώνει το κορσάζ. Δεξιά: Φόρεμα πιο άμυγλι από όττομάν σε γαύμα λεβάντα με κιμονό κορσάζ και στυλωτή ντραπέ φούστα.

ντυθούν όπως θέλουν και ν' ακολουθήσουν κάθε ιδιοτροπία της μόδας.

Η χρησιμοποίηση των ριγέ

Δεν είναι πιά ένας και μοναδικός ο τρόπος χρησιμοποίησης των ριγέ αλλά πολλοί.

Βλέπουμε τον μπουστό καμωμένο με τις ρίγες τοποθετημένες κάθετα, ενώ στη φούστα είναι λοξές. Βλέπουμε στον ίδιο μπουστό τις ρίγες να είναι καθέτες, ενώ πάλι μερικές ντεκαύτ έχουν τις ρίγες λοξές ή οριζόντιες.

Άλλος τρόπος τοποθέτησης εί-

νε πάντα της ώρας.

Τα γάντια είναι κατ' αρχήν δερμάτινα σουέντ ή γκλασέ αλλά μπορούν και να παρουσιάσουν ανανάμια με πλέξιμο ή σουέντ ή γκλασέ. Τα χρώματα προσαρμόζονται με το φόρεμα ή το επανωφόρι ή το ταγίερ.

Άλλες λεπτομέρειες

Κάτι που είναι πολύ της μόδας είναι οι άσημενες χοντρές αλυσίδες που έχουν διπλό ή και τριπλό προορισμό. Φοριούνται με σταυροβυζαντινό στο στήθος, οι ίδιες δε μεταβάλλονται σε ζώνη απογευματινών μάλλινου φορέματος. Γίνονται επίσης και βραχιόλι. Σε τρεις ή τέσσερες σειρές τυλιγόνται γύρω στον καρπό του δεξιού χεριού.

Τα πανταντίζ που λανσάρε η μόδα είναι πετράδια χρωματιστά, χωρίς αξία δεμένα με ασημί. Αυτό φυσικά δεν εμποδίζει όσες έχουν οικογενειακά κοσμήματα, να φτιάξουν πανταντίζ αξίας.

Εκτός αυτών που αναφέραμε, έχουμε και τα «κολλίε ντε σιέν», που φοριούνται στη ρίζα του λαιμού, σαν λαμπερές σκυλιού. Αυτό είναι από πέρες, κομπολόγια χρωματιστά ή και αλυσίδες σε δύο και τρεις σειρές.

Αλλά για να ξαναγυρίσωμε στο ντύσιμο, υπογραμμίζωμε ότι είναι πολύ της μόδας τα πρόσθετα πλαστρόν με γιακάδακια, με φυγκάκια και μανσέτες, που συμπληρώνουν ένα φόρεμα και του δίνουν μια άλλη εμφάνιση.

Τα πλαστρόν γίνονται από μεταξωτό μονόχρωμο ή ριγέ ή σκωτσέζικο, όπως επίσης γίνονται κι' από πικέ ή βουάλ.

Σε μπλούζες μια ώραία λεπτομέρεια είναι το φυγκάκι από βελούδινη μαύρη κορδέλλα, που κάποτε είναι συνέχεια ενός ομορφου ζαμπώ.

Τέλος τα υποδήματα παρουσιάζουν έφετος κι' αυτά μεγάλη ιδιομορφία.

Συνήθιζαν ένα είδος σκαρτηνία που θυμίζουν λίγο τα παλιά σιτάλια, γιατί είναι πολύ χωστά εμπρός και κλείνουν έντελως με έκλαση, αντικαθιστώντας τις γαλότσες.

Οι Παριζιάνες μ' όλες τις βροχές, που έχουν στον τόπο τους, δεν φορούν ποτέ γαλότσες, γιατί τις θεωρούν αντιαισθητικές. Εκτός απ' αυτά τα υποδήματα της βροχής έχουμε πολλές γόδες, πολλά μοκασέν και γόδες με μπαρετες.

Κοστούμια σπόρ

Για τη γυμναστική και το τένις το άσπρο κοντό πανταλονάκι με μια ομοιόμορφη μπλουζίτσα είναι ενδεδειγμένα. Έξαρτάται όμως και από τον κανονισμό του σχολείου που έχει ορισμένο κοστούμι: Φουτίτσα μπλε και άσπρη μπλούζα, κάτασπρη ή τουνικ. Αυτή η τελευταία ενδείκνυται για την ρυθμική.

Όσο για τις έκδρομες σ' αυτές τον λόγο έχουν τα διάφορα πλεκτά που είναι ζεστά χωρίς να βαρύνουν.

Η αλληλογραφία μου

Απελπισμένη, Αλεξανδρούπολη: Προσπαθήστε να μη στενοχωριέστε, αφού καταλαβαίνετε και μόνον σας ότι αυτό χαλα την όμορφη σας και τη φρεσκάδα σας και μη χάνετε το θάρρος σας. Θά έλθουν και καλές ημέρες.

Ζωζώ Β.: Νά τα τυλίξετε ίσια καθώς είναι σε φιλό χαρτί χωρίς να φαρμαλίζετε αφού δεν είναι μάλλινα και με το χαρτί τα βάζετε στο κουτί σας.

Α. Παρ.: Βέβαια το βούρτσισμα ωφελεί τα μαλλιά και διατηρεί τη στιλιτικότητα τους.

Άλμα 125: Δεν θα τολμούσα ποτέ να εκφέρω γνώμη. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να επισκεφθείτε έναν οφθαλμίατρο.

Δύστυχο πουλί: Χρειάζεστε τόνισμα των νευρών. Απ' έκει προέρχονται όλα. Μερικές ενέσεις δεν θα σας έδωσαν, αλλά φυσικά θα τις προσδιορίσει ο γιατρός σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Πίσω από ΜΙΑ ΜΟΥΡΙΑ

Πικάντικο διήγημα

ΣΤΗΝ πόλη ήταν ένας στρατάνος γεμάτος από ουσσάρους. Οι ουσσάροι είναι εύθυμοι και τους αρέσουν τα γλέντια. Έτοιμοι δαγώνουν, για κάποιο βράδυ, ένα μεγάλο χορό με την πούρθε να χορεύουν με τις πιο ωραίες κυρίες και δεσποινίδες της πόλεως. Με τη σειρά τους, οι κυρίες και οι δεσποινίδες ήταν πάρα πολύ ευχαριστημένες που τους δινόταν η ευκαιρία να χορεύουν τις πιο κομψές τουαλέτες τους και τα κοσμήματά τους και να πέσουν στην αγκαλιά των ουσσάρων.

Η υπέροχα πήγε στο χορό με τον άντρα της και την κόρη της. Η υπέροχα αυτή δεν ήταν καμιά νιά. Κάθε άλλο. Ήταν πάνω κάτω τριάντα δυο χρονών και πάρα πολύ ωραία. Όσο για την κόρη της αυτή ήταν δέκα χρονών και το ίδιο ωραία. Μητέρα και κόρη έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερού και φορούσαν τις ίδιες έξωμες τουαλέτες.

Πήραν και οι δυο τους ένεργό μέρος στη νιοσκή και νόρεψαν δίγως να κουρασθούν. με τους πιο ωραίους ουσσάρους σφιντανκαλισμένους απ' αυτές γελώντας και κάνοντας διάφορα άστεια.

Ο σύζυγος και πατέρας, λίγο ύστερα από τις τρεις το πρωί, όταν κόντευε να νασάει, πήγε στον κήπο του σπιτιού, όπου νινόταν ο χορός. να πάει λίγο αέρα γιατί του πονούσε το κεφάλι. Άρτισε να πεοπατάει ανάμεσα στις δειντοστοινίδες όταν, άεσφα, στάθηκε. Είπε ακούσεις φωνές. Πίσω από μια μουριά μια γυναίκα κουβέντιασε του... μ' έναν άντρα. Κι' ο άντρας αυτός, όπως αντελήφθηκε ο σύζυγος, ήταν ένας ω...ος ουσσάρος.

Η γυναίκα έλεγε με παρρησία: —Δεν μ' αγαπάς πιά. Σήμερα τ' άπνευμα δεν ήσουν καθόλου τωφερόδης μαζί μου. Δεν μ' αγαπάς πιά. Κι' όμως έγω τα θυσίασα όλα για νάου σου. Είμαι δική σου τό έξερεις νιά πάντα!

Ο σύζυγος έσκυψε λιν' και κύτταξε κρυφά το ερωτευμένο ζευγάρι. Κι' αναγνώρισε πως η γυναίκα που μιλούσε με τον ωραίο ουσσάρο ήταν η κόρη του! Τότε, άπουκαρύθηκε και πήγε και κάθισε σ' ένα πάνκο του κήπου για να του περ... η ζαλάδα.

Έπειτα από λίγο, ξαναγύρισε στην αίθουσα του χορού και είδε τη γυναίκα του και την κόρη της να χορεύουν σ' α ρυθμό ενός βάλς. Περιμένα να τελειώσει ο χορός κι' ύστερα πήγε και είπε στη γυναίκα του και την κόρη της πως δεν αισθανόταν και τόσο καλά και πως έπρεπε να νυρίσουν στο σπίτι τους.

Όταν έφτασαν εκεί και υπήκαν στο σαλόνι, ο πατέρας κυττάζοντας άνοια την κόρη της, της φώναξε:

—Είσαι ένα παλκοκόριτο!... Και δεν της είπε μονάχα αυτή τη βοισιά. Ποδούσε ακόμα κι' άλλα λόγια π... του τα υπαγόρευε ο θυμός του νιά οτι είχε δη. Λίγο έλειψε μάλιστα να την άρσσει στα ναστούκια. Μά η υπέροχα επενέβη και φώναξε στον άντρα της:

—Μη τήν άγγιζης!... Έπειτα τράβηξε τον άντρα της στην κάμαρά της κι' άναμεισε στα δάκρυά της, του είπε:

—Εγώ ήμουνα στον κήπο, πίσω από τη μουριά με τον ωραίο ουσσάρο!...

Έπειτα σώπασε, περιμένοντας την καταδίκη της. Μά ο άντρας της ναμυνέλασε και της άπάντησε:

—Ω! υποτική καρδιά! είσαι τό άριστούργημα της φύσεως! Πάρες πάνω σου τό σφάλμα της κόρης σου... Τί μπορούμε έμεις οι άντρες να έξερουμε άπ' την καρδιά μιας υπέροχας!

Ας είναι πάντα εύλογημένη η μητρική καρδιά!

Ύστερα συχάρωσε την κόρη του...

Η γυναίκα του άναστήναε και δεν είπε τίποτα. Από έκεινη την ήμερα ο σύζυγος άνάπησε πιά πολύ τη γυναίκα του και τη θεωρούσε σαν άνία.

Πότε - πότε η κόρη του έκλαιγε. Ο πατέρας τήν έβλεπε κουνώντας το κεφάλι του και ψιθύριζε:

—Έχει μετανοήσει για τό σφάλμα της...

Ήθελε να πάει κοντά της, να τήν προλάβει η γυναίκα του που παρηγορούσε τωφερόδης την κόρη της. Και βλέποντας την κόρη της να κλαίει, έκλαιγε κι' έκεινη.

—Ω! αγία μητέρα! Έλεγε τότε ο σύζυγος, βλέποντας μανά και κόρη άγκαλιασμένους και δάκρυα απ' τη συγκίνηση κι' αυτός.

Έτσι πέρασαν μερικοί ήνες ώσπου ο πατέρας βόηκε ένα πλούσιο βιομήχανο, άραβώνισσε την κόρη του, μ' αυτόν και στο τέλος τήν πάντρεψε μαζί του. Από την ήμερα του γάμου της, η κόρη έπαψε να κλαίει.

Με τον καιρό, ο ωραίος άξιωματικός των ουσσάρων έφτασε στο βαθμό του συνταγματάου. Και η σύζυγος και υπέροχα, όταν τον συναντούσε, του έλεγε γελώντας:

—Θυμάσαι, άγάπη μου: Θυμάσαι έκεινο τό βράδυ του χορού, πίσω απ' τη μουριά, που λίγο έλειψε ο άντρας μου να τ' ανακαλύψει όλα;

Και η σύζυγος έπεφτε ξανά στην άγκαλιά του κι' ο συνταγματάου της ουσσάρος, που ήταν τώρα κι' αυτός παντρεμένος, της μιλούσε και τη φιλούσε με πάθος γιατί η άγάπη του δεν είχε σβύσει άπ' την καρδιά του.

Ο σύζυγος μονάχα η-ταν πανευτυχής και συννά

ψιθύριζε μόνος του:

—Ω! άνία υπέροχα που θέλησε κάποτε να θυσιαστή για την κόρη μου! Οάποτε να νονάτισω υποσώστα σου και να φιλήσω τα πόδια σου κλαίνοντας!

Πέρασαν μερικά χρόνια άκόμη. Ο σύζυγος, που ήταν ο παιδικός μου φίλος Γιάν Μιλκός, εξακολούθησε να ζή με την αταπατή του. Η τύχη θέλησε μια φορά να τον βοηθήσει για ν' άνοίξει τα μάτια του και ν' αντιληφθεί την πραγματικότητα. Συνέβη λοιπόν τό έξης: Μια ήμερα βόηκε άπάνω στο μικρό και κομψό γραφείο της γυναίκας του ένα γράμμα, βγαλμένο από τό φακέλλο του, που έγραφε: «Λατρευτή μου, άγαπημένη μου...» Ήταν μια φλογερή ερωτική επιστολή, που κατέληγε: «Δικός σου αίώνια, Μικέλι».

Πίσω από μια μουριά, μια γυναίκα κουβέντιασε τωφερόδης μ' έναν άντρα...

—Για φαντάσου! ψιθύρισε κατάπληκτος. Αυτός ο Μικέλι, είναι ο άξιωματικός των ουσσάρων, που είχε έρωτευθεί άλλοτε η κόρη μου... Θα τό φύλαξε αυτό τό γράμμα η γυναίκα μου για «συνεννόηση»...

Κι' αυτή τη φορά, δηλαδή, δεν κατάλαβε τίποτα! Αυτός ο Γιάν Μιλκός, ήταν ένας σύζυγος άξιος της τύχης του!

ΦΕΡΕΝΤΣ ΜΟΛΝΑΡ

Τό «ναί» με τό μικρόφωνο

Πέντε ώρες μόνο πούν από την τελετή των γάμων της, η Αμερικανίδα μία Λέτα Ένκ έπεσε εσθρικά άρρωστη με ιλαρά. Έπρεπε λοιπόν ν' άναβληθί ο γάμος ως ότου της περάσει αυτή η τόσο μεταδοτική ασθένεια. Οι ένδιαφερόμενοι έκριναν ότι δεν υπήρχε λόγος. Κι' έτσι έγινε ο γάμος κατά τόν έξοχο περίεργο τρόπο.

Ο γαμπρός «παπας» κι' οι προσκεκλημένοι στάθηκαν μπροστά στην έξορρα του σπιτιού της νύφης. Έκεινη βγήκε σ' ένα υψηλό παρόθυρο και ψιθύρισε μέσα σ' ένα μικρόφωνο τό απαραίτητο «ναί». Έτσι, τελείωσαν όλα μια χαρά.

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Τα βιβλιάρια

— Πάει πάλι η κουγκατζού να τα κά-
νη θάλασσα! είπε το καρσινό γεροντο-
κόριτσο, όταν είδε την Έφταλία να τρέ-
χει για να βγάλει το έκλογικό της βι-
βλιάριο.

Πράγματι, σε λίγα λεπτά στο ντου-
σέκι η Έφταλία ντούτζιτ' καννά τρι-
κούδετο μ' ένα πλανόδιο φωτογράφο.

— Θέλω, τούπε με καμάρι, να μου
τραβήξω δυο πολιτρίδες!

— Αιέσω! ο καλλιτέχ-
νης την ήκατο στην
καρέκλα του, και σκλό-
βα πιά εκείνη ήκανε ότι
το ήλεγε.

— Ετοιμη;... Προ-
σέχ'! της φωνάζει κι
αψε-σβύσε βγαίνει και
εξαναβίζει το σκέπα-
σμα του φακού κι αρ-
χίζει στα σβέλτα την
επεξεργασία. Σε λίγο
η φωτογραφία βγήκε
απ' το «έγγραφο»,

δηλαδή το συσταράκι του πλανοδίου.

— Μωρέεε! ξεφάνισε η Έφταλία,
ποιά είναι αυτή η τζιμπλου; 'Ηβόι!
δήςε στραμπουλισμένα ποδάρια! 'Ε-
γώ, μωρέ δεν είμαι άλλοιθωρη ούτε
σταδοκόνα!

— Μά, κερά μου, έσύ φταίς! 'Αφού
κουνηθήκες!

— Μωρέ παλάνθρωπε, ποιος σου
κουνηθήκε; Μωρέ, τί πολιτρίετο είναι
αυτό; Πούνε ο άνερας μου πούνε το
κεμπάρηκι μου, πούνε το γκέλ μου;
— Βρέ, κοπέλλα μου τί έχει αυτή
ή φωτογραφία; Μονάχα πούνε λίγο
σκούρα...

— Καλέ, τί σκούρα! 'Εσύ μ' ένεις
διο καμμένο πυροστέννησι!

Χολοσκασμένη και υπαίλησιμένη ά-
πό εκεί τοδήςε στα γοαφεία.

— 'Ηδερα είπε στον υπάλληλο, το
δελτίο του υπακάλη, το βεσικά μου, το
βαφτιστικό μου δυο πο'ιτρίδες, και το
στεφανογάρτι μου. Δεν πιστεύω να θές
κι' άλλα ντοκουμέντα.

— Πρέπει κυρά μου της είπε ο νέ-
ος, να προσκομίσω και υπεύθυνο δη-
λωσιν ότι είσαι 'Ελληνίδα και ότι δεν
έχεις στερηθή τα πολιτικά σου δικαι-
ώματα, συνεπεία καταδικής 'Ετσι ορί-
ζει ο νόμος.

— Καταδική! Καλέ πού να φας την
γλώσσα σου! Καλέ υπάς με πήρες για
καμιά σουμντοτάν υπαυιντάν; 'Εγώ έ-
χω το κουτέλο μου σαν τον ούρανο
παστοικό! Είμαι από δόϊ κι' απ' ά-
ράδα κι' από κόκκινη ποράδα! Δεν εί-
μαι απ' αυτές που νομίζει ή άφεντιά σου.
Και να μου κάμης τη νά-η να συμμαζέ-
ωψς τη γλώσσα σου.

Μά ο υπάλληλος συνέχισε στεγνά και
σεβαστά:

— Επίσης, θέλω βεβαίωσι από την
άστυνομία της περιφέρειας...

— Μωρέεε! ξεφάνισε άροῦτι υπα-
ροῦτι ή Έφταλία τσ' άδερφός σου και
τση μάνας σου τση περιφέρειας να
προσκομίσω!

Κι' ήπεινε υπαυιντάνσ' ένη.

— 'Ηβόι! μετρίλικά! ήλεγε έξω φο-
ρών σαν γύρισε από μαγαλά τση. Για
μάς βιβλιάρια γιόκ! Θένε σερβιλι-
τά, μεζούρες ιδαντροπιές και ποοσ-
τυχιές! Βιβλιάρια δεν θα πάρετε!

— 'Ενώ διώκω θα πάω πετάντηκε κι'
είπε το καρσινό τση γεροντοκόριτσο.
Θά το πάω στο μουέντο!

Κι' ή Έφταλία πού την είχε άχτι,
ξεφώνισε:

— Μά πώς θα το πάρω άφού έσύ
άκόμα δεν είσαι 21 νόονων! Είσαι ά-
νήλικη!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΑΝΑΤΟΛΗ

'Ιτονιά μας τούρκικο θιάσος φτασμένο έινε.
Διόμους μεγάλο ρεκλάμες ιβγάλανε, 'Ισταμ-
πούλ κονσέρτε γεατροσί, Δειλά γανούμ, φελιάν
φιστικ, έξη λαχταριστά γανουμάκια παράστας
να δίνοννε, Χορούς χορευμένους να έκάνοννε,
τραγουδία άμινέδες να λένε, βάϊ, βάϊ, βάϊ ή-
πόθεσις μεραγκλαντάν να ένεταί.

— Σουπονίτσα μου, λέω, γάιντε! Καλό
σου φουστάνι βαλμένο να έκάνης, γανουμάκια
παράστας να δίνοννε, εμείς 'Ανατολίτες εί-
μαστε άμμια 'Ανατολή τιμημένο να κάνουμε,
κουζούμ.

Σουπονίτσα μου μουτράκια της κατεβασμέ-
να έκάνει.

— Δεν πάω...

— Γιατί, κουζούμ;

— Δεν θέλω!...

— Γιατί, γιεζούμ!...

— Γιατί έσύ, άμα δής τούρκικο θιάσο και
γανουμάκια, δεν υποδείς να κρατηθής. Θ' ά-
γίσης να ξελαγγυγίσεις και θα γίνουμε ρεζίλι.
Κι' έγώ δεν έχω καθόλου διάθεσι να ρεζίλευτώ
άκόμα μιά φορά.. 'Αρκετές φορές την έπαθα ως
τάωσα.

— Γιόκ, κουζούμ! Βαλά, υπιλά, όκο έ-
κάνω, γίτς φασαρία ντέν θα ίνη. 'Ησυχα, ή-
συχα-ήσυχα, ισπιτάκι μας όρσιμένο να έκάνουμε.
συχα-ήσυχα, ισπιτάκι μας όρσιμένο να έκάνουμε.

Χίτς, Σουπονίτσα μου, ντέν ήθελε, άμμια
από έντ'ό είχα, από εκεί είχα, στο φινάλε κα-
ταφερμένο έκανε.

Τό λοιπόν, ιεραδάκι καλό φουστάνάκι της
έβαλε, καλό κουτσουτάκι μου έβαλε, εισιτήρια
ιπληρωμένα έκανε, θέατρο μέσα ιερεθήκαμε.

'Ανάν! Τι ήταν εκείνο κουζούμ! Κόσμος,
κόσμος, πατείς με πατώ σε ήτανε, όλο το συν-
οικισμός παρών μαρόν, όδομένο έκανε, γίτς βε-
λόνα να άφηνες κίτω ντέν έπεφτε.

Στό θέσι μας σπιρνόμαστε, παράστας πε-
ριμένουμε. 'Υστερα δειλά άνοιγει.

Βάϊ, βάϊ, βάϊ, μουζική ανατολού, σαγτούσια,
μαντούρια γλυκό-γλυκό χαθαδάκι έπαίρνουμε,
ύστερα ένα γανουμάκι ιβγάινει, χορό κοιλιάς
χορευμένο έκανε! 'Ανάν!

— 'Ασλάν γιεζούμ!...

Αυτό τό τραγουδί μουζική έπαίξε, γανου-
μάκι ώραία-ώραία κοιλιά του, γύρω-γύρω βόλ-
τα έφερε, με τα δαχτυλάκια του σιτάρες έ-
κανε, μακρά μαλλάκια του τιναγμένο έκανε,
κόκκινα γελιάκια του μέλι σταγμένο έκανε μαύ-
ρα ματάκια του ισπίδες πεταμένο έκανε, βάϊ,
βάϊ, βάϊ, μέσα μου όλο τό 'Ανατολή ξυπνημένο
έινε, καοντιά μου γόπλα-γόπλα έινε, γίτς πιά
ντέ ήμπορούς να κρατηθώ, άπάνω σηκώνομαι,
φωγή βαλμένο έκάνω!

— 'Ασλάν γιεζούμ!...
Αυτό τό τραγουδί μουζική έπαίξε, γανου-
μάκι ώραία-ώραία κοιλιά του, γύρω-γύρω βόλ-
τα έφερε, με τα δαχτυλάκια του σιτάρες έ-
κανε, μακρά μαλλάκια του τιναγμένο έκανε,
κόκκινα γελιάκια του μέλι σταγμένο έκανε μαύ-
ρα ματάκια του ισπίδες πεταμένο έκανε, βάϊ,
βάϊ, βάϊ, μέσα μου όλο τό 'Ανατολή ξυπνημένο
έινε, καοντιά μου γόπλα-γόπλα έινε, γίτς πιά
ντέ ήμπορούς να κρατηθώ, άπάνω σηκώνομαι,
φωγή βαλμένο έκάνω!

— Μπωρόσοο! Ζήτωω! Γιασασίν Δειλά
γανούμ! Μπωρόσοοο!

— 'Όλο τό θέατρος έλια έκανε, άμα έγώ γίτς
ντέ υπορούσα να κρατηθώ, μαζι με τό γανου-
μάκι τραγουδί άογίζω:

— 'Ασλάν γιεζούμ!...
σενοῦν άντίν Φετιέεεε... ».

Βάϊ, βάϊ, τί έινε! 'Όλο τό κόσμος σηκώνε-
ται, γεροκοπτήματα έκάνει, σφυρίγματα, έστέ,
φωγές:

— Γερά σου, Καραμπέτ!

— Μπορόω, Καραμπέτ!

— Στη σκηνή! 'Ανέδα στη σκηνή να χο-
ρεύης!

Αυό ιλιάδες άντρωποι ούρλιασμένο έκάνανε;
— Γερά σου Καραμπέτακι μας! 'Ανέδα στη
σκηνή να σέ καμωρούσωμε.

Τι έπαθα, κουζούμ; Χίτς ντέ ήκέρω. Με-
θυσμένος ντέν ήσαν άμα 'Ανατολό μέσα μου
ξέυλησης, ένα αλλοτό δινόω άπάνω στην ισκινηή,
άνεβασμένο ίνουαι, χορό μαζι με τό γανουμάκι
έκάνω.

— Μπορόσοο! Ζήτω ό Καραμπέτ! 'Όλοοο,
γιασασίν!...

Σουπονίτσα μου ντιράπηκε, έξω φιερεών,
ισπίτι έφνε. Παράστας έτελειωσε, κόσμος
συγχαοητήρια μου έδινε, άμα έκείνο τό βιόαν
έξω κοιμήθηκα. Σουπονίτσα πόρτα μου έκλει-
σε, 'Αλλάχ πελιασινί βερσιν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπιές του Πελοπίδα

Ο συζητητής

'Αίντε να μου γαθής ε-ά δώ, 'Αίντε
να μη σε ρίξω από τό παρόδωο και σε
πετάξω στην άσφαλο. ήλθιτε. Πού ήρ-
θες να μου κάνης πολιτική προπαγάνδα
και να μου πής τί πρέπει να ψηφίσω
στις έκλογές νελοίε τύπε.

Πώς έτόλμησες βοέ γαμένε να διανο-
ηθής τέτοιο πράγμα; Σού είπε κανείς
ότι δεν είμαι είς θέσιν να σκεφθώ και να
κοίνω μόνος μου τί πρέπει να ποάξω

ως συνταγματικός
πολίτης και πού
πρέπει να κατεψύ-
νω τό εΐφος της ψή-
φου μου την Ιδην
Νοεμβρίου; Δεν εί-
μαι ικανός, δηλαδή
να βάλω κάτω προ-
νόμιαμα και πρό-
σώπα και ν' άπο-
φασίσω ή μήπως
δεν ένω την άπαι-
τούμενη κρίσιν για
να σκεφθώ επί των
έθνικών συμφερόντων και των τυγών της
γώσας μας; 'Ορίστε:

Και είνα άνάγκη δηλαδή, νάορη ή ά-
φεντιά σου να μου πής! 'Από πού κι' ως
πού βε- Βλακέντιε; Είσαι πιό έξυπνος
από μένα ή ένδιαφέρεσαι περισσότερο
διά τό μέλλον της πατρίδος; Ποίος; 'Ε-
σύ πού δεν είσαι είς θέσιν να υιοσάσης
δυο ναιδάρων άνυσα και τη μυαλό σου
ένει παραμεινεί είς βοεφικόν κατάστα-
σιν!

Και ένεις τό θαόσας να μου κάνης
έμένα πολιτική διαφώτισι! 'Αίντε να
μου γαθής γελοιοδότησαι!

Τι έκανε λέει; 'Ηοθες άπλώς να συ-
ζητήσουμε και ν' ανταλλάξουμε τας ά-
πόψεις μας; Τόν κακό σου τόν καιρό
άνωτότατε των άνοήτων. Με ποιόν βοέ
να συζητήσω; Με σένα; Και είσαι άξίος έ-
σύ να νίνης ίσος μαζι μου για να συζη-
τήσης;

Και τί άπόψεις βοέ φάδα ν' ανταλ-
λάσουμε έμείς οι δυο; 'Ιδιο βάρος έ-
χουν οι δικές μου άπόψεις και ίδιο οι δι-
κές σου για να τις ανταλλάξουμε; Ντου-
βάσι!

Τι με κυττάς έτσι; Πώς; Δεν περιμέ-
νες τέτοια ύποδογή; 'Α! 'Εγεις δίκιο
καμένε, 'Αλλη έπρεπε να έινε ή ύποδογή
πού φώεila να σου κάνω άλλα ένε νόοι
πού ύποσέθηκα σήμερα στον έαυτό μου
να μη στείλω άνθρώπο στον Πρώτων Βο-
νηθών. 'Αλλοίως δεν θα ή γλύτωναε κα-
κουοίση μου.

Νά συζητήσουμε, λέει. Για κύτταξε έ-
ναν τύπο πού ήθε να συζητήση με τον
Πελοπίδα!

Σούδωσα βοέ ποτέ τέτοιο θαόρος;
Σού έκανα ποτέ την τιμή να συζητήσω
μαζι σου έστω και περϊ πασατεύπου;
Σού έδωσα ποτέ τό δικαίωμα να νομίζης
ότι σε θεωρώ άξιον συνουιλίας μεταξύ
μας;

Και βοήκες και τό θέμα κολοκυθό-
σπορε. Τό θέμα της πολιτικής. Μόνο απ'
αυτό υπορεί κανείς να καταλάβη πόσον
ήλθιος είσαι.

Τι είπες; Ποιόν θεωρώ άξιον να διορ-
θώση τόν τόνος; Μά έινε να ρωτάς βοέ
τιλφάα; Μόνο ένας έινε ό ένδεδικειμένος;
'Ο Πελοπίδας. 'Ο όποιος έινε ικανός,
έντος είκοσι τεσσάρων ώρών να σάς βά-
λη όλους στη θέση σας και να σάς κά-
νη 'Αρσασκενίτες, 'Αλλά τί να σάς κάνω,
πού δεν ένω άκούη πάρε την άπόφασιν
να πολιτευθώ. 'Οχι, αυτή τη νάοι δεν
θα σάς την κάνω. Και τώρα άίντε να μου
γαθής και μην τολμήσας να έμφανισθής
άλλη φορά ύποστάς μου, γιατί μαύρο
φίδι πού σ' έφαγε, κακουοίση! Μπου-
ζουκοκέφαλε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ — ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε. ΤΖ. ΟΥΕΛΛΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Οι κάτοικοι του 'Αρεως, πολύ
προωδευμένο στην έπιστήμη και
τη μηχανική, άποφασίζουν να κα-
τακτήσουν τη Γη, γιατί ό δικός
τους πλανήτης πλησιάζει πιά να
γίνη άκατοίκητος. Στέλλουν λοι-
πόν βλήματα προς τη Γη, πού οι
άστρονόμοι τή βλέπουν σαν φω-
τεινά μετέωρα. 'Η άνθρωπότης εί-
νε άνύποπτη για τό φοβερό κίν-
δυνο πού την άπειλεί. Πέφτει τό
πρώτο βλήμα σ' ένα μέρος της
'Αγγλίας. 'Ενει σήμα κύνιδουρο.
Τό έπανά μέρος του εδιδωμένου,
άνοιγει, και βγαίνει απ' αυτό έ-
νας 'Αρειος πού υιοάει σαν πε-
λώριο και άλλόκοτο νταπόδι. 'Ε-
νε- περισσοτέρος έικός έπι-
τρέπει στους 'Αρείους να παρακο-
λουθούν συνεχώς ό τ' συμβαίνει
γύρω. Δυό άστρονόμοι κι' ό δημο-
σιογράφος Χέντερσον μαζι με με-
ρικούς άλλους πού κρατούν μιά
λευκή σημαία πλησιάζουν στον
κύνιδουρο για να συνεννοηθούν με
τους 'Αρείους.

2ος

Ξαφνικά, έλαμψε έ-
να φώς και βγήκαν
απ' τό λάκκο τρεις
άλλεπάλληλες τολύ-
πες καπνού, γκρίζου και φωτει-
νού, πού άνέθηκαν και νάθηκαν
στον καθαρό άέρα. 'Ηταν τό-
σο λαμπέρες αυτές ό καπνός—
ή φλόγα μάλλον— ώστε σκο-
τεινίσανε άπότομα τον ούρανο
πάνω απ' τα κεφάλια μας και
ή γύρω έκτασι.

Συγχρόνως άκούσθηκε ένας
ήχος σαν σφύριγμα.

'Απ' τό άλλο μέρος του λάκ-
κου, ή μικρή ομάδα με την ά-
σπρη σημαία είνε σταματήσε
και κύτταξε τό φαινόμενο. 'Ο-
ταν άνέθηκε ό πάσινος κα-
πνός, τό πρόσωπα των άνθρώ-
πων εκείνων χρωματίσθηκαν ώ-
χροπράσινα για λίγο.

Τό σφύριγμα έγινε σιγά-σι-
γά ένα μόνονο και άτελε-ωτο
βουητό. 'Ενα άντικείμενο ήμι-
σφαρικό άνυψώθηκε πάνω απ'
την τρύπα του έδάφους και μιά
τρομουλίστη φωτεινή άκτίνα
ξεπετάχθηκε απ' αυτό.

'Αμέσως ξεπήδησαν από
τους διασκορπισμένους άνθρώ-
πους γλώσσες φωτιάς, πού πε-
τούσαν απ' τόν ένα στον άλ-
λον! Θάλγε κανείς πώρ κά-
ποιος άόρατος πίδακας γυ-
πούσε πάνω τους και πώς απ'
τη σύγκρουσι γεννιόνταν μιά ά-
σπρη φλόγα. Καθένας τους φά-

ΗΛΕΚΤΡΟΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡΥΣΗΣ
Ιατρός-Δερματολόγος
'Οδός Νίκης 13 (Πλατεία
Συντάγματος. Τηλ. 29-548

πάθει, στράφηκε κι' άπομα-
κρύνθηκα τρεκλίζοντας. 'Ε-
κλαιγα σιωπηλά, σαν παιδί,
και δεν τολμούσα πιά να κυτ-
τάξω πίσω μου.

Θυμάμαι μόνο πώς είχα την
έντύπωσι ότι οι 'Αρειοί έπαί-
ζαν μαζι μου κι' ότι, τη στι-
γμή πού θ' άνμίζα πώς ήσουν
πιά άσφαλή, θα ξεπετιόταν
απ' τόν κύλινδρο και θα με
χτυπούσε ό μυστηριώδης έκφί-
νος θάνατος. Εμφανικός σαν την
άστραπή...

ΣΤ'

Μένει άκόμη άνεξήγητος ό
τρόπος με τόν όποιο μπορούν
οι 'Αρειοί να σκοτώνουν τό θύ-
ματά τους τόσο άστραπιαία
κι' άόρυστα. Μερικοί έπιστή-
μονες πιστεύουν ότι κατορθώ-
νουν με κάποιον τρόπο να πα-
ράγουν έντονη θερμότητα μέσα
σ' ένα «θάλαμο» με άπόλυτη
θερμική άπομόνωσι. 'Επειτα
κατευθύνουν τη θερμότητα αυ-
τή, με τη μορφή παραλλήλων
ακτίνων, προς τα άντικείμενα
πού θέλουν να καταστρέψουν,
χρησιμοποιώντας γι' αυτό τό
σκοπό ένα κυρτό κάτοπτρο ά-
πό υλικό άγνώστου συνθέσεως.

Κανείς όμως δεν μπόρεσε ν'
άποδείξη αυτή την έπιστημο-
νική εξήγησι.

Όπως δὴποτε, είναι βέβαιον
ότι πρόκειται για μιά άκτινο-
βολία άόρατης θερμότητας πού
άναφλέγει κάθε τι καύσιμο
μαλακώνει τό σίδερο λιώνει
τό γυαλί και μεταβάλλει αυ-
τοστινεί με τό νερό σε άτμό.

Τη νύκτα εκείνη, σπράντο
περίπου άνθρώποι κείτονταν
γύρω απ' τό λάκκο, άπανθο-
κνηνίοι, παραμορφωμένοι, ά-
γνώριστοι...

'Η είδησι της τραγωδίας δι-
αδόθηκε σαν άστραπή σ' όλα
τα κατοικημένα κέντρα της πε-
ριφέρειας. Στο Γουόκινγκ, εί-
χαν κλείσει τα μαγαζιά όταν
έφτασε ή φοβερή άγγελία.

'Ο κόσμος άναστατάθηκε. Οι
περιερίοι βγήκαν απ' την πό-
λη, σε μικρές ομάδες, κυττα-
ζαν από μακριά τον περιστρο-
φικό καθρέφτη και συζητούσαν
ζωηρά μεταξύ τους.

Την ώρα πού συνέβη ή τρα-
γωδία, βρισκονταν σκοπισμέ-
νοι. Ένα μέρος όπου στένευε

αδύνατο να έφτανε ή άστραπή σ' όλα
τα κατοικημένα κέντρα της πε-
ριφέρειας. Στο Γουόκινγκ, εί-
χαν κλείσει τα μαγαζιά όταν
έφτασε ή φοβερή άγγελία.

'Ο κόσμος άναστατάθηκε. Οι
περιερίοι βγήκαν απ' την πό-
λη, σε μικρές ομάδες, κυττα-
ζαν από μακριά τον περιστρο-
φικό καθρέφτη και συζητούσαν
ζωηρά μεταξύ τους.

Την ώρα πού συνέβη ή τρα-
γωδία, βρισκονταν σκοπισμέ-
νοι. Ένα μέρος όπου στένευε

αδύνατο να έφτανε ή άστραπή σ' όλα
τα κατοικημένα κέντρα της πε-
ριφέρειας. Στο Γουόκινγκ, εί-
χαν κλείσει τα μαγαζιά όταν
έφτασε ή φοβερή άγγελία.

'Ο κόσμος άναστατάθηκε. Οι
περιερίοι βγήκαν απ' την πό-
λη, σε μικρές ομάδες, κυττα-
ζαν από μακριά τον περιστρο-
φικό καθρέφτη και συζητούσαν
ζωηρά μεταξύ τους.

Την ώρα πού συνέβη ή τρα-
γωδία, βρισκονταν σκοπισμέ-
νοι. Ένα μέρος όπου στένευε

αδύνατο να έφτανε ή άστραπή σ' όλα
τα κατοικημένα κέντρα της πε-
ριφέρειας. Στο Γουόκινγκ, εί-
χαν κλείσει τα μαγαζιά όταν
έφτασε ή φοβερή άγγελία.

'Ο κόσμος άναστατάθηκε. Οι
περιερίοι βγήκαν απ' την πό-
λη, σε μικρές ομάδες, κυττα-
ζαν από μακριά τον περιστρο-
φικό καθρέφτη και συζητούσαν
ζωηρά μεταξύ τους.

Την ώρα πού συνέβη ή τρα-
γωδία, βρισκονταν σκοπισμέ-
νοι. Ένα μέρος όπου στένευε

αδύνατο να έφτανε ή άστραπή σ' όλα
τα κατοικημένα κέντρα της πε-
ριφέρειας. Στο Γουόκινγκ, εί-
χαν κλείσει τα μαγαζιά όταν
έφτασε ή φοβερή άγγελία.

'Ο κόσμος άναστατάθηκε. Οι
περιερίοι βγήκαν απ' την πό-
λη, σε μικρές ομάδες, κυττα-
ζαν από μακριά τον περιστρο-
φικό καθρέφτη και συζητούσαν
ζωηρά μεταξύ τους.

Την ώρα πού συνέβη ή τρα-
γωδία, βρισκονταν σκοπισμέ-
νοι. Ένα μέρος όπου στένευε

αδύνατο να έφτανε ή άστραπή σ' όλα
τα κατοικημένα κέντρα της πε-
ριφέρειας. Στο Γουόκινγκ, εί-
χαν κλείσει τα μαγαζιά όταν
έφτασε ή φοβερή άγγελία.

'Ο κόσμος άναστατάθηκε. Οι
περιερίοι βγήκαν απ' την πό-
λη, σε μικρές ομάδες, κυττα-
ζαν από μακριά τον περιστρο-
φικό καθρέφτη και συζητούσαν
ζωηρά μεταξύ τους.

Την ώρα πού συνέβη ή τρα-
γωδία, βρισκονταν σκοπισμέ-
νοι. Ένα μέρος όπου στένευε

αδύνατο να έφτανε ή άστραπή σ' όλα
τα κατοικημένα κέντρα της πε-
ριφέρειας. Στο Γουόκινγκ, εί-
χαν κλείσει τα μαγαζιά όταν
έφτασε ή φοβερή άγγελία.

'Ο κόσμος άναστατάθηκε. Οι
περιερίοι βγήκαν απ' την πό-
λη, σε μικρές ομάδες, κυττα-
ζαν από μακριά τον περιστρο-
φικό καθρέφτη και συζητούσαν
ζωηρά μεταξύ τους.

Την ώρα πού συνέβη ή τρα-
γωδία, βρισκονταν σκοπισμέ-
νοι. Ένα μέρος όπου στένευε

δ' δρόμος, άρχισε μι ά απελπι-
σμένη πάλη. Δυό γυναίκες κι
ένα αγοράκι αναποδογυρίστη-
καν, ποδοπατήθηκαν κι έμει-
ναν αναίσθητοι, μέσα στο σκο-
τάδι και στον τρόμο...

Τό μόνο που θυμάμαι άπ' την
τρελή φυγή μου, είναι τό χτυπη-
τάκι του πάνω στα δέν-
τρα... Με είχε ξετρελλάνει ό ά-
όρατος τρόμος των Άρειών.

Τό αμείλικτο πύρινο σπαθί
φαίνονταν να στριφογυρίζει
παντού πάνω άπ' τό κεφάλι
μου, πριν πέση και με χτυπή-
ση θανάσιμα. Βγήκα στο δρό-
μο κοντά στο σταυροδρόμι του
Χόρσελ. Έκεί, οι δυνάμεις μου
μ' έγκατέλειψαν πιά και σωρι-
άστηκαν κάτω άναίσθητες...

Δέν ξέρω πώς ώρα έμεινα
έτσι... Όταν συνήλθα, ανάκα-
θισα, σαστισμένος. Δέν μπο-
ρούσα να θυμηθώ πώς βρέθηκα
έκει...

Είχα χάσει τό κατέλλο μου,
τό κολλάρο μου ήταν έκφυγω-
μένο. Ύστερα, όταν θυμήθηκα,
αναρωτήθηκα αν είχαν συμβεί
πραγματικά όλα εκείνα τα πρά-
γματα. Δέν μπορούσα να τό
πιστέψω...

Σηκώθηκα με κόπο. Οί μύς
και τά νεύρα μου φαίνονταν
πως είχαν παραλύσει. Τρέκλι-
ζα σαν μεθυσμένος.

Ένας διαβάτης πέρασε δί-
πλα μου και με καλοσπέρει-
σε. Άπάντησα στο χαιρετισμό του
μ' ένα άόριστο μωμωομορπτό.

Μακριά, είδα ένα τραίνο να
φεύγει προς τό νότο, γλιστρών-
τας σαν μακρά κάμπια, με
φωτισμένα τά παραθύρα του.

Όλ' αυτά ήταν τόσο γνω-
στά, τόσο πραγματικά! Κι
αυτά πού άφαινα πίσω μου, τό-
σο άπίστευτα!...

Μπροστά στο έργοστάσιο

**Έχετε άσπρα
μαλλιά;
ΣΚΥΡΑΙΝΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ**

με Tinto
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
δαυμάριον φυσικόν προϊόν
τελειώς 'Αδλαδές.

TINTO
'Απαριτήτως ν' ά-
πλωδη ή Μπριγιαντίνη με
μαλακή θούρρα μαλλιών

ΧΡΩΜΑΤΑ
Μαύρο • Καφέ σκούρο
Καφέ • Ξανθό • Γκρι

ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ
ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΛΕΚΤΩΡ

του γκαζιού, στέκονταν και
κουβέντιαζαν δυό άντρες και
μιά γυναίκα. Σταμάτησα και
τους ρώτησα:

—Τί νέα άπ' τον κάμπο;
—Μά... άπό κεί δέν έρχοσθε;
άπόρρησε ό ένας άπ' τους άν-
τρες.

—Όάλεγε κανείς πως έχουν
τρελλαθί όσοι έρχονται άπ' τον
κάμπο! Παρατήρησε ή γυναί-
κα. Τί συμβαίνει άραγε;

—Δέν ξέρετε λοιπόν τίποτε
για τους ανθρώπους του 'Αρε-
ως; Φώναζε. Για τά πλάσματα
πούπεσαν άπ' τον πλανήτη
'Αρη;

—Πώς, βέβαια! 'Ακούσαμε
ένα σωρό άρλούμπεσι! άπάντη-
σε ή γυναίκα.

Κι έσκασαν κι' οί τρείς στα
γέλια. Νευρίασα και προσπά-
θησα να τους διηγηθώ ό,τι εί-
χα δη. Τό αποτέλεσμα ήταν να
γελάσουν ακόμα πιο πολύ, με
τίς άσυνάφτες φράσεις μου.

—Θά μάθετε γρηγορά κι'
άλλα! τους είπα, συνεχίζοντας
τό δρόμο μου.

Είχα τέτοια όψι, ώστε ή γυ-
ναίκα μου τρόμαξε όταν μ' εί-
δε άπ' τό κατάφλι. Μπήκα στη
τραπέζα, κάθησα κι' ήπια
ένα ποτήρι κρασί. Μπόρεσα
τότε να συγκεντρώσω τίς ιδέ-
ες μου και να τίς διηγηθώ τά
γεγονότα πού είχα ιδί, ενώ τό
φαγητό μ' άπεριμενε, σερβιρι-
σμένο στο τραπέζι.

—Ύπάρχει όστόσσο και κά-
τι καθησυχαστικό... προσπάθησα
στο τέλος, για να μετριάσω
τους φόβους πού τίς είχα δη-
μιουργήσει. Αυτά τά πλάσματα
είνε τά πιο άδέξια και δυσκί-
νητα πού έχω δη. ποτέ. Μπο-
ρούν, βέβαια, να σκοτώσουν
τους ανθρώπους πού θά πλησι-
άσουν στην τρύπα τους, ποτέ
όμως δέν θα μπορούσαν να
βγούν άπό κεί μέσα... 'Ω, τί
φριχτά όντα!

—'Ησυχάσε, φίλε μου... μου
είπε μαλακά ή γυναίκα μου, ά-
κουμπώντας τό χέρι τίς στο δι-
κό μου.

—Όσο σκέπτομαι πώς ό
δυστυχισμένος ό 'Οζίλδου έμει-
νε εκεί κάτω, νεκρός!

Τουλάχιστον ή γυναίκα μου
δέν βρήκε άπίστευτη την άφή-
γησί μου. Όταν είδα τί νε-
κρική ωχρότητα πού προσώπου
τίς, σώπασα άπότομα.

—Μπορεί νάρθουν κι' εδω!
μουμούρισε.

Προσπάθησα να την καθησυ-
χάσω:

—Μά όχι, αδύνατον! Κι-
νούνται με τόσο δυσκολία!...

—Έδωσα λίγο θάρρος σ' αυ-
τήν και στον ίδιο τον εαυτό
μου, επαναλαμβάνοντας τίς ό-
σα μου είχε πη ό 'Οζίλδου για
τους λόγους πού έμπόδιζαν
τους Άρείους να έγκαταστα-
θούν στη Γη. 'Ιδίως επέμεινα
στη μεγάλη διαφορά τίς βαρύ-
τητας, πού είναι τριπλάσια
στη Γη παρά στον 'Αρη. Έπα-
μένως κι' αν άκόμη ένας 'Α-
ρειος διατηρούσε άμείωτες τίς
μυϊκές δυνάμεις του, θά νόμι-
ζε πως τό σώμα του είχε γί-
νει μολυβένιο, γιατί θά ζύγι-
ζε τρείς φορές περισσότερο.

Τ' άλλο πρωί, οί έφημερίδες
του Λονδίνου τόνισαν ιδιαιτε-
ρώς αυτό τό σημείο. 'Αλλά οί
συντάκτες τους — άπως κι'
εγώ — δέν είχαν λάβει υπ'
όψι τους δυό σπουδαίους πα-
ράγοντες:

Πρώτον, ή ατμόσφαιρα τίς
Γης—όπως ξέρομε τώρα—πε-
ριέχει πολύ περισσότερο όξυ-
γόνο άπό την ατμόσφαιρα του
'Αρεως.

Η τωποτική λοιπόν
δράσις αυτού του όξυγόνου

στον Άρείου αντίσταθμισε
κάπως την αύξηση του βάρους
του σώματος των. Δεύτερον,
άγνοούσαμε όλοι ότι οί 'Αρει-
οί διέθεταν μηχανική ενέργεια
υπερακρητή για ν' αντικατα-
στήσουν την άνεπαρκή μυϊκή
δύναμί τους.

Μά τότε δέν τά σκέφθηκα.
αυτά. Οί συλλογισμοί μου λοι-
πόν κατέληγαν στο συμπέρα-
σμα ότι οί έπιδρομείς είχαν ό-
λες τίς πιθανότητες εναντίον
τους.

Εξ άλλου, τό φαγητό, τό
κρασί κι' ή ανάγκη να καθησυ-
χάσω τίς γυναίκες μου μου έα-
νάδωσαν σιγά-σιγά τό θάρρος
μου και μου δημιούργησαν ένα
άπατηλό συναίσθημα άσφα-
λείας.

—'Εκαναν μι άνοησία οί
'Αρειοί! είπα ζωρά. Είναι έ-
πικίδινοι έπειδη τους ξετρελ-
λαίνει ό φόβος. 'Ισως δέν πε-
ρίμεναν να βρουν στη Γη πλά-
σματα ζωντανά, προπάντων
δε με νομιοσύνη... Αν ώστόσο
πάνε πολύ άσχημα τά πράγ-
ματα, μι άόβια μέσα στο λακ-
κο θά μάς άπαλλάξη άπ' αυ-
τούς.

Θυμάμαι άκόμη ζωηρότατα
όλες τίς λεπτομέρειες τίς βρα-
δυάς αυτές, στο σπίτι μου...
τή γλυκειά και λίγο άνησυχη-
τη φυσιογνωμία τίς γυναίκες μου
κάτω άπ' τό ροζ άμπαζούρ, τό
άσπρο τραπέζομάντηλο με τ'
άσημικά και τά ποτήρια, τό
κόκκινο κρασί, τό τσιγάρο πού
κάπνισα μαζί με τον καφέ μου.

Δέν φανταζόμουν τότε πως
δέν έπρόκειτο να ξαναφάω κα-
νονικά σαν πολιτισμένους άν-
θρωπος επί άρκετές ήμέρες,
παράξενες και τρομερές...

Η'

Άπ' όλα τά καταπληκτικά
πράγματα πού συνέβησαν εκεί-

νη την Παρασκευή, τό πιο πα-
ραξενο ήταν κατά τί γνώμη
μου ό συνδυασμός των συνθη-
κών άσχοιάν των ανθρώ-
πων με την άρχή τίς σειράς
των γεγονότων πού θ' άνέτρε-
παν την ύπστατος τίς καινω-
νίας. Έκτός άπ' τους συγγε-
νείς του Στέντ και τους περι-
έχοντες άπ' τό Λονδίνο πού εί-
χαν μείνει νεκροί γύρω άπ' τό
μεγάλο λάκκο κανείς άλλος, σ'
όλη την περιφέρεια, δέν είχε
αλλάξει καθόλου τί ζωή του
και τίς συνθήκες του εξ αίτι-
ας των Άρειών.

Οί συζητήσεις γι' αυτούς
και γι' όν κλινδρό που τους
είχε φέρε, δέν προκλούσαν
μεγαλύτερη συγκίνηση άπό κεί-
νη πού θά δημιουργούσε ή εί-
δησι τίς κρούσεις ενός πολέ-
μου στην 'Ασία ή στην 'Αφρι-
κή. 'Αλλά και στο Λονδίνο, τό
τηλεγράφημα του Χέντερσον,
πού περιέγραφε τά πρώτα συμ-
βεία ζωής των ταξιδιωτών του
'Αρείου έγινε δεκτό με με-
γάλη επιφύλαξη. Η βραδυή έ-
φημερίδα πού τό είχε λάβει,
ζητήσαμε τηλεγραφικώς έπιβεβαί-
ωσι, κι' έπειδη δέν την πήρε,
άποφάσισε να μη δημοσιεύσει
σε έκτακτη έκδοσι τό πρώτο
έκείνο τηλεγράφημα.

Τό μικρό έπείσοδό μου με
τους ανθρώπους πού είχα συ-
ναντήσει έξω άπ' τό εργοστά-
σιο του γκαζιού, έδειχνε άρκε-
τά καθαρά τί γενική νοτορ-
πία. 'Ολοι έτρωγαν και δού-
λευαν κανονικά, συνέχιζαν τους
περιπάτους, τίς μελέτες, τους
έρωτες τους. Μόνο πού είχαν
βρή ένα καινούργιο κι' άσυνή-
θιστο θέμα συζήτησεως. Κατά
τά άλλα άδιαφορούσαν σαν να
μην υπήρχε ποτέ στον ούρανό
ό πλανήτης 'Αρης. Άπ' τά πα-
ράθυρα των παρασκήνων τραί-
νων, δέν φαίνονταν τίποτ' άλλο
άπό μι άκακικινωπή ανταγεία
και λίγο καπνό προς τό μέ-
ρος του Χόρσελ, σαν να καιγό-
ταν κάποιο μικρό δάσος.

Μόνο όταν πλησίαζε κανείς
πολύ στο μέρος όπου είχε συμ-
βή ή τραγωδία, παρατηρούσε
μιά κάποια άκαταστασία. Με-
ρικές μικρές βίλλες καιγόταν
προς την πλευρά του Γουό-
κινγκ. Τά φώτα έμειναν αναμέ-
να σ' όλα τά σπίτια των τρι-
ών κοντινών χωριών, κι' οί κά-
τοικοι εξαγρύπνησαν ως την
αύη.

Ένας ή δυό, τολμηροί και
οιφοκίνδυνοι, τόλμησαν να γλυ-
στρήσουν, μέσα στο σκοτάδι,
ως τό λάκκο των Άρειών Δέν
ξαναγύρισαν όμως, γιατί κάθε
τόσο μιά φωτεινή δέσμη, σαν
προβολές πολυμηκού πλοίου,
σάρωνε την πεδιάδα, κι' άκο-
λουούσε άμέσως κατόπι ή ά-
όρατη πύρινη ακτίνα!

Τά άπανθρακωμένα πτώμα-
τα έμειναν εξαπλωμένα στην ί-
δια θέσι όλη τί νύχτα και την
έπομενη μέρα. Μέσ' άπ' τον κυ-
λινδρο άκούγονταν σφυροκοπή-
ματα μετάλλων.

Αυτή ήταν ή κατάσταση την
Παρασκευή τό βράδυ. 'Ο κύλι-
νδρος των Άρειών έμενε σφηνω-
μένος στο κορμί του πλανήτη
μας, σαν δηλητηριασμένο μα-
χαίρι. Μά ή ενέργεια του δηλη-
τηρίου βοισκόταν άκόμη στην
αρχή τίς...

Όλη τί νύχτα, οί 'Αρειοί
εργάζονταν, σφυροκοπούσαν ά-
κούραστα, έτοιμάζοντας κά-
ποια μυστηριώδη μηχανήματα.
Κάθε τόσο, ένα σύννεφο γκρι-
ζου καπνού ανέβαινε προς τον
άστροειδίον ούρανό.

Κατά τίς 11 ένας λόγος πε-
ζικού διέσχισε τό Χόρσελ και

ανάπτύχθηκε στην άκρη τίς πε-
διάδας. 'Αργότερα, δεύτερος
λόγος κατέλαβε τίς δυτικές
πλευρές. Οί στρατιωτικές άρ-
μές καταλάβαιναν προφανώς τί
σοβροδέητα τίς καταστάσεις.

Λίγο μετά τά μεσάνυχτα
ό κήρυμα πού είχε μαζευτεί στο
δρόμο του Γουόκινγκ είδε να
πέφτη άπ' τον ούρανό ένα άρ-
πτο» μέσα σ' ένα 'άσος άπό
έλασα πής τί βραχυδυστική
πλευρά. Τά άκολουθούσε ένα
πρωτογνωτό φως και μι ά σειρά
άπ' ό τρωτικές άνταγείες—σαν
έτρωπες καλοκαιριών νύκτας
'Ηταν ένας δεύτερος κύλιν-
δρος.

Ο'

Η ήμερα τού Σαββάτου έ-
ποτέλεσε μιά περίοδο προσω-
ρινής άνακωχής. 'Ηταν μιά μέ-
ρα βαρειά, πνιγνή μ' άπότο-
μες βαρομετρικές διακυμάν-
σεις.

Είχα κοιμηθί πολύ άσχημα
τή νύχτα και έγερνησα άπ' το
πριν άπ' τό πρόγευμα, κατέβηκα
στον κήπο. Δέν είδα
όμως και δέν άκούσα τίποτε
τό άσυνήθιστο. Άπ' την πεδι-
άδα έρχόταν μόνο τό πρώτο
κελάδημα ενός κορυδαλλού.

Όταν πέρασε ή γαλαξία, δέ-
πηε πάντα τον ούρανο τίς νύ-
χτες. Μού είπε πως οί οί
στρατιώτες είχαν περικλωθεί
τή νύχτα τους Άρείους και
πως περίμεναν κνήνια.

—Θά προσπαθήσουν 'Ατόση
να μη τόπο σκοτώσουν αν εί-
ναι δυνατόν πρόσθεσε.

Κουβέντιασα ύστερα για λί-
γο μ' ένα γείτονα μου, πού
σκάλλεζε τον κήπο του. 'Η γνώ-
μη του ήταν πώς ό σκοπός θά
έξόντων ή θά αινιγματώσει
τους Άρείους εντός τίς ήμέ-
ρας.

—Τί κύρια πού μάι φέρων-
ται τόσο ένθρακί! πρόσθεσε.
Εάν πολλοί ένθρακίονες να ή-
θαμε πως ζούσε σ' έναν άλ-
λο πλανήτη!

Μού μίλησε ύστερα για μι
πυρκαγιά πού είχε πιάσει στο
δάσος του Μπύλφελτ.

—Λένε πως έπεσε κάπου
έκει ένα δεύτερο άπ' αυτά τά
σταναικά πούγματα. Σκέπτα-
μαι, αλήθεια, πόσο θά κοστί-
ση αυτή ή ιστορία στις άσφα-
λιστικές έταιρείες με τίς ζη-
μιές πού θά γίνουν ύστερα να
τακτοποιηθί ή ύπόθεσις.

Κι' ό γείτονάς μου γέλασε
με κέφι.

Μετά τό πρόγευμα, άποφά-
σισα να κατέβω ως την πεδιά-
δα. Κάτω άπ' τί σιδηροδρομι-
κή γέφυρα βήκα μερικούς
στρατιώτες του μηχανικού.
Μού είπαν ότι είχε απαγορευ-
θί για όλους άνεξοισιτάς ή
διάβεισι τίς διώρυγες. Κου-
βέντιασα λίγο μαζί τους. Τους
διηγήθηκα όσα είχα ιδί τό
προηγούμενο βράδυ.

Κανείς άπ' αυτούς δέν είχε
δη άκούη τους Άρείους, και
δέν είχαν παρά άόριστες ιδέες
γι' αυτούς. Με βομβάρδισαν
λοιπόν με ερωτήσεις.

Δέν ήξερον — μού είπαν —
τό σκοπό των στρατιωτικών
αυτών μετακινήσεων. Είχαν νο-
μίσει στην άρχή πως είχε συμ-
βή κανένα συνθησιμένο δυστύ-
χημα — πλημμύρα ή πυρκαγιά
— και πως τους είχαν στείλει
έκει για να περιορίσουν τό
κακό.

Τους περιέγραφα την Πύρι-
νη 'Ακτίνα, κι' άρτισαν να
σβολιάζουν μετ'έξή τους τό β-
πλο αυτό των Άρειών.

—Πρέπει να τους πλησιά-

σουμε όσο τό δυνατόν, μένον-
τας προφυλαγμένοι, κι' ύστε-
ρα να οικήσουμε έαφνικά πάνω
τους! είπε ένας στρατιώτης.

—Σώπα σύ! τον άποστόμω-
σε ένας άλλος. Πώς θά μπορέ-
σης να φυλαχτής άπ' αυτή τί δι-
στρολο-άκτινα τους; Ός να σε
ψήση ζωντανά! Τό φρονιμώτερο
είναι να πλησιάσουμε όσο θά
τό επιτρέπη τό έδαφος και να
σκάσουμε έκει ένα ναράκινα.

—'Όστε λοιπόν δέν έχουν
λαϊμό; με ρώτησε έαφνικά ένας
γρίτος κοντός, μελαγχρινός και
λιγούιλτος, πού κάπνιζε την
πίπα του.

Έπανέλαβα την περιγραφή
μου.

—Μοιάζουν δηλαδή σαν
γναπίδια, παρατήρησε ό κον-
τός στρατιώτης. Μ' άλλα λό-
για θά γίνουμε τώρα και...
ψασάδες!

—Δέν είν' έγκλημα να σκο-
τώση κανείς τέτοια ζώα, είπε
ό πρώτος πού είχε μιλήσει.

—Γιατί να μη τά βομβαρ-
δίσουμε άμέσως, για να ξεμ-
περώσουμε μαζί τους μι ά κα-
λή; Δέν έξορε κανείς τί μπο-
ρεί να κάνουνε...

—Πού να βρούμε τώρα άμέ-
τως όβριες και κανόνια; Δέν
έχομε να γάνουμε καιρό. Πρέ-
πει να έπιτεθούμε, χωρίς την
παραμικρή άνοδολή. Αυτή είν'
ή γνώμη μου.

Έξακολουθούσαν να συζητούν
στον ίδιο τόνο. Τους άφισα σε
λίγο και πήγα στο σιδηροδρο-
μικό σταθμό για να πάρω
τίς πρωινές έφημερίδες.

Δέν μπόρεσα να ρίξω την
παραμικρή ματιά στην πεδιά-
δα, γιατί και τί καμπαναρία
άκρη των εκκλησιών του Χόρ-
σελ και του Σόμπχαμ είχαν
καταληθί άπό τίς στρατιωτι-
κές άοχές. Οί στρατιώτες
στους όβριους άπευθύνθηκαν
δέν ήξεραν τίποτε. Οί άξιωματικοί
φαίνονταν άνήσυχτοι κι' αινιγ-
ματικοί.

Πάντως, ή παρουσία του
στρατού είχε έμπνευσει ένα συ-
ναίσθημα άσφαλείας στους πο-
λίτες. 'Όσοι κατοικούσαν στην
άκρη του Χόρσελ, είχαν διατα-
γθί να κλείσουν και να έγκατα-
λείψουν τά σπίτια τους.

Γύρισα στο σπίτι μου κατά
τίς 2 για φαγητό. 'Ημουν κα-
τακουρασμένος, γιατί — όπως
είπα — ή ήμερα ήταν ζεστή
και βαρειά. Πήρα ένα κορμό
μπάνιο για να δροσιστώ.

Κατά τίς 4½ ξαναπήγα στο
σταθμό, για τίς βραδυές έφη-
μερίδες, γιατί οί πρωινές είχαν
δημοσιεύσει μόνο μι άνακριδή
περιγραφή του θανάτου του
Στέντ. Τού Χέντερσον του 'Ο-
ζίλδου και των άλλων. Μά αυ-
τήν την βραδυή φύλλα άνέ-
σπεραν τίποτε πού να μη τό
ξέρω ήδη.

Οί 'Αρειοί δέν είχαν παρου-
σιασθί καθόλου. Φαίνονταν πο-
λύ άπαρηγόνητοι μέσα στο
λάκκο τους, άπ' όπου έδρανε
συνεχώς καπνός και κρότοι
σφυροκοπημάτων. Προφανώς,
προετοιμάζονταν για τον με-
γάλο άγώνα.

«Όλες οί προσπάθειες έπι-
καινώνιας μαζί τους έμειναν
άκαρπες» έγραφαν οί έφημερί-
δες.

Κάποιος στρατιώτης μου έ-
ξήγησε ότι οί προσπάθειες αυ-
τές είχαν γίνει άπό ένα άξιω-
ματικό, πού, κρυμμένος σ' ένα
γαντάκι, κινούσε φυλά μι ά
πρόχειρη σημαία. Μά οί 'Α-
ρειοί δέν τούδωσαν περισσότε-
ρη σημασία άπ' όση θά δίναμε
έμεις οί άνθρωποι στα μουγ-
κράτα ενός βωδιού.

Όφείλω να όμολογήσω ότι
είχα εξαθβή κι' εγώ άπ' όλες
αυτές τίς στρατιωτικές προε-
τοιμασίες. 'Η φαντασία μου εί-
νε γίνε φιλοπόλεμη κι' επέ-
βαλλε συντριπτικές ήττες
στοι' έπιδρομείς. Εναγύριζαν
τό όνειρα των παιδικών μου
χρόνων, για μάχες και ηρωί-
ματικό.

Αποφάσα άμέσως άπ' τό
μπράζο τίς γυναίκες μου και
την τράβηξα έξω στο δρόμο.
Πήγα ύστερα να βωθ την θ-
πρέπεια και τίς είπα:

—Δέν μπορούμε να μείνουμε
πιά εδω!

Επέμεινε να πάρη τό μπα-
ούλο τίς, τίς βεβαίως όμως
πως θά φροντίσω εγώ γι' αυ-
τό. Την ίδια στιγμή, οί κανο-
νίες ξαναόρισαν στην πεδιάδα.

—Μά πού θά πάμε; ρώτησε
ή γυναίκα μου, τρομοκρατη-
μένη.

Σκέφθηκα για λίγο, μ' άμη-
χανία. 'Επειτα θυμήθηκα τους
έξαδέλφους μου στο Άλντρεχτ.
Και φώναξα, μέσα στον πάτο-
γο πού έθανάτιζε:

—Θά πάμε στο Άλντρεχτ!
'Η γυναίκα μου κούταζε
προς τό κάτω μέρος του λό-
φου. Οί άνθρωποι έδραναν άπ'
τά σπίτια τους, έκπληκτοι και
τρομαγμένοι.

—Μά πως θά πάμε ως εκεί;
με ρώτησε.

Είδα ένα άπόσπασμα ούσ-
σάων, πού περνούσαν κατ'ά-
ντας κάτω άπό τά σιδηρο-
δρομικά γέφυρα. Μεταίκοι άπ'
αυτούς μπήκαν στην αύλη του
'Ανατολικού Κολλέγιου. Οί ύ-
πόλοιποι ξεπέφταν κι' άργι-
σαν να τρέγουν άπό σπίτι σε
σπίτι.

Ο ήλιος, περνώντας μέσα
άπ' τον καπνό πού άνέβαινε
άπ' τίς κορυφές των δέντρων,
έπαινε ένα γομόν κόκκινο και
φώτιζε πένθιμα όλα τά πρά-
ματα.

—Μείνε εδω εσύ. Δέν έχεις
κανένα φόβο... είπα στη γυναί-
κα μου.

Κι' έπείθετο προς τό ενοδο-
χείο του 'Ακόκκινου Σκύλου».

Κατά τίς 3, άρτισαν να πέ-
φουν κανονίες, κατά κανονικά
διαστήματα, προς τό μέρος του
Τσέρτσλεϊ ή του 'Αντλεστον.
'Εμαθα ότι βομβάρδιζαν τό
δάσος όπου είχε πέσει ό δεύ-
τερος κύλινδρος, με την έπι-
δα να τον καταστρέψουν πριν
άκόμη άνοίξη. Στίς 5, έφτα-
σε ένα πεδινό πυροβόλο στο
Σόμπχαμ για να χτυπήση
τους πρώτους Άρείους.

Μιά ώρα άργότερα, έπαιρνα
τό τράι με τίς γυναίκες μου στη
βεράντα και συζητούσαμε για
την προσεχή μένη, όταν άκου-
σα άπ' την πεδιάδα μι άπό-
κρηφη έκρηξη κι' άμέσως κατό-
πιν άλλεπάλληλες έκτυροσκορ-
πήσεις. 'Ενας φαβερός πάτα-
νος, κοντά μας, δούνησε τί γη.

Κι' είδα να γκρομπίλονται τό
καμπαναριό τίς εκκλησίας και
τά δέντρα πού τριγυρίζαν τό
'Ανατολικό Κολλέγιο, μέσα σε
καπνούς και φλόγες. Μά κι' ή
στέγη του κολλέγιου φαίνονταν
πως είχε ύπασθί τίς συνειρίες
τή- πρώσεως μις όβριδας των
100 τόγγων.

Μιά άπ' τίς καπνοδόγους
του σπιτιού μας κομματιάστη-
κε, σαν να την είχε ντυπήσει
βλήμα και τά συντρίμια της
κατακλίθηκαν άπ' τά κερα-
μικά ως έξω άπ' τό παράθυρο
του γραφείου μου.

'Η γυναίκα μου κι' εγώ μεί-
ναμε κατάπληκτοι. Παρατήρη-
σα ότι ή κορυφή του λόφου του
Μέιμπατον δέν προσοφυσσάταν
πιά άπ' την Πύριν 'Ακτίνα των
'Αρειών, τώρα πού είχαν
λείψει τά άντικείμενα πού με-
σολάβωναν.

—Αποφάσα άμέσως άπ' τό
μπράζο τίς γυναίκες μου και
την τράβηξα έξω στο δρόμο.
Πήγα ύστερα να βωθ την θ-
πρέπεια και τίς είπα:

—Δέν μπορούμε να μείνουμε
πιά εδω!

Επέμεινε να πάρη τό μπα-
ούλο τίς, τίς βεβαίως όμως
πως θά φροντίσω εγώ γι' αυ-
τό. Την ίδια στιγμή, οί κανο-
νίες ξαναόρισαν στην πεδιάδα.

—Μά πού θά πάμε; ρώτησε
ή γυναίκα μου, τρομοκρατη-
μένη.

Σκέφθηκα για λίγο, μ' άμη-
χανία. 'Επειτα θυμήθηκα τους
έξαδέλφους μου στο Άλντρεχτ.
Και φώναξα, μέσα στον πάτο-
γο πού έθανάτιζε:

—Θά πάμε στο Άλντρεχτ!
'Η γυναίκα μου κούταζε
προς τό κάτω μέρος του λό-
φου. Οί άνθρωποι έδραναν άπ'
τά σπίτια τους, έκπληκτοι και
τρομαγμένοι.

—Μά πως θά πάμε ως εκεί;
με ρώτησε.

Είδα ένα άπόσπασμα ούσ-
σάων, πού περνούσαν κατ'ά-
ντας κάτω άπό τά σιδηρο-
δρομικά γέφυρα. Μεταίκοι άπ'
αυτούς μπήκαν στην αύλη του
'Ανατολικού Κολλέγιου. Οί ύ-
πόλοιποι ξεπέφταν κι' άργι-
σαν να τρέγουν άπό σπίτι σε
σπίτι.

Ο ήλιος, περνώντας μέσα
άπ' τον καπνό πού άνέβαινε
άπ' τίς κορυφές των δέντρων,
έπαινε ένα γομόν κόκκινο και
φώτιζε πένθιμα όλα τά πρά-
ματα.

—Μείνε εδω εσύ. Δέν έχεις
κανένα φόβο... είπα στη γυναί-
κα μου.

Κι' έπείθετο προς τό ενοδο-
χείο του 'Ακόκκινου Σκύλου».

γιατί ήξερα πως ο ξενόδοχος είχε ένα άλλο κι ένα άμαξάκι. Βιάζονταν όσο μπορούσαν, προετοιμάζοντας την αναχώρηση και την παραχώρηση που θα επικρατούσε έπειτα από λίγο στην πλαγιά αυτή του λόφου.

Ο ξενόδοχος δεν είχε ιδέα ακόμη για ό,τι συνέβαινε πίσω απ' το σπίτι του. Μιλούσε με κάποιον, που μου γύριζε την πλάτη.

—Θέλω μια λίρα, τούλεγε. Δεν έχω όμως κανένα για να οδηγήσει τ' άμαξί...
—Εγώ δίνω δυο λίρες! φώναζε. Και θα σας το φέρω πίσω πριν απ' τα μεσάνυχτα.

—Διάβολε! Γιατί σας έπιασε τόση βία; απάντησε ο ξενόδοχος. Τι συμβαίνει;

Τού εξήγησα άδιστα ότι επερχόταν να φύγω άμέσως απ' το σπίτι μου, κι' έλασφαλάσα το άμαξί. Το ώδηγησα ο ίδιος τραβώντας τ' άλογο από το χαλινάρι και το εμπιστευθήκα στη γυναίκα μου και στην υπηρέτρια. Όρμησα ύστερα μέσα στο σπίτι και μάζεψα διάφορα αντικείμενα αξίας, ασπρικά και άλλα.

Ενώ έκανα αυτή τη δουλειά, έφτασε ένας απ' τους ούσαρους. Έτρεχε από σπίτι σε σπίτι, ειδοποιώντας τους ένοικους για τον κίνδυνο που διέτρεχαν και συνιστώντας τους να φύγουν άμέσως.

Πέρασε απ' το δικό μου σπίτι τη στιγμή ακριβώς που έδωσαν κρατώντας ένα υπόλογο. —Τί νέα; τού φώναξα.

Γύρισε, με κύτταξε με γυρολόμωνα μάτια και μου απάντησε με μερικές φράσεις ασυνάρτητες. Μου φάνηκε ώστόσο πως κατάλαβα απ' τα λόγια του ότι οι Άρειοι είχαν βγεί απ' το λάκκο τους «μεσα σ' ένα πράγμα δημοίο, με καπάκι τέντζερη». Έπειτα άπομακρυνθήκα τρέχοντας, κι' ένα σύννεφο καπνού τόν έκρυψε απ' τα μάτια μου.

Έτρεξα ως το σπίτι του γείτονά μου και χτύπησα την πόρτα, από υπερβολική ευθυμεία, μολοντί ήξερα πως είχαν φύγει όλοι για το Λονδίνο. Ξαναμπήκα ύστερα στο δικό μου σπίτι και κουδάλισα έξω το υπαυλό της υπηρέτριας, όπως της είχα υποσχεθεί. Τό φορτώσα πίσω απ' τ' άμαξάκι. Πηρα έπειτα τα χαλινάρια κι' ανέβηκα στο κάθισμα δίπλα στη γυναίκα μου.

Σε λίγα λεπτά, είχαμε απομακρυνθί απ' τον καπνό και το θόρυβο και κατεβαίναμε την αντίθετη πλαγιά του λόφου του Μέιουπουρου.

Βλέπαμε τώρα μπροστά μας ένα ήσυχο κι' ηλιόλουστο τοπίο, χωράφια με στάχυα, μερικά σκόρπια σπιτάκια... Κύτταξα πίσω, για να ρίξω μια τελευταία ματιά σ' αυτά που άφαινα. Πυκνά σύννεφα μαύρου καπνού, που τα διέσχιζαν γλώσσες φωτιάς, ανέβαιναν στον ήσυχο αέρα κι' έριχναν τη σκιά τους πάνω στις πράσινες κορφές των δέντρων. Ο δρόμος ήταν γεμάτος από ανθρώπους που τρέχαν προς το μέρος μας.

Από μακριά ακούγονταν κανονιές, που σταμάτησαν ξαφνικά. Οι φλόγες κι' ο καπνός απλώνονταν ολοένα. Προφανώς οι Άρειοι πυρπολούσαν το κάθε τι με την Πύρινη Άκτινά τους!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

13ον Ζήτησα στο τηλέφωνο το δότη και του είπα ναρρή, άμέσως στην αστυνομία, με το καμiónι του και με το περιεγύρματό του. Ύστερα δώλωσα στο Χάρου:

—Περίμενε λίγο, και θα σου δείξω πως σκοτώθηκε η Λάνα. Με κύτταξε με αφορία κι' απάντησε:

—Τό ξέρουμε πως σκοτώθηκε: Της έκοψαν το κεφάλι. Υπάρχει όμως κάτι που δεν τό ξέρεis... Κάμε λίγη υπεμονή!

Δέκα λεπτά αργότερα, έφτασε ο Τζόννυ Ντάννυ, με το κλειστό καμiónι του. Έδειξα στο Χάρου, εκείνο που βρισκόταν μέσα: το πράγμα που είχαμε ψαρέψει απ' το βυθό της θάλασσας.

Νά πως σκοτώθηκε η Λάνα! δώλωσα, ενώ εκείνος με κύτταζε σαστισμένος.

Και τού εξήγησα, ότι το ξυλίνο εκείνο μνημείο, που έμοιαζε με τη γαλλική καρμανιόλα, ήταν η κινεζική λαμπτήρα, που χρησιμοποιούν οι θαυματοποιοί.

Είναι μια αληθινή καρμανιόλα, πρόσθεσα. Μόνο που έχει δυο μαχαίρια, αντί για ένα. Το ένα κατεβαίνει και τ' άλλο ανεβαίνει συγχρόνως... Ο θαυματοποιός βάζει πρώτα στην στρογγυλή αυτή τρύπα ένα μαρούλι, γοντρώ όσο ένας άνθρωπίνος λαιμός, πιέζει ένα μοχλό, κι' δυο λεπίδες ενώνονται και κούβουν στη μέση το μαρούλι.

Ύστερα βάζει στη θέση του μαρουλιού ένα βοηθό του. Αυτή τη φορά, όμως, γάνει κρυφά στο μνημείο ένα ξυλάκι, που έμπο- δίζει τα δυο μαχαίρια να ενωθούν τελείως. Κι' έτσι οι θεαταί τομαόζουν, βλέποντας να πέφτει το μαχαίρι, αλλά ο βοηθός δεν παθαίνει τίποτε.

—Πού τάμαθες, όλ' αυτά; απάντησε ο Χάρου.

—Όταν ήμουνα μικρός, βοηθούσα κάποιο θαυματοποιό!

—Έχεις, βλέπω, έτοιμη απάντηση για όλα! Δεν μου έ- ληνεις όμως για ποιά λόγο η Λάνα Σούττον θάγωνε το κεφάλι της σ' αυτό το μνημείο και θα καθότανε να της το κοψουν, δίχως διασφραγία;

—Δεν ξέρω ακόμη... 'Ισως

νάνταν ανασίστην, όταν την άπο- κεφάλισαν. —Μα γιατί θα ξανακολλού- σε ύστερα το κεφάλι της ο δολοφόνος; —Ούτε κι' αυτό τό ξέρω. Θα τό εξακριβώσω όμως... Ο Χάρου ανασήκωσε τους ώμους του. —Μου φαίνεται πως συ- στήριξε, Τζέι, είπε. Καλά θα κά- νης να πίνης λιγώτερο... Τόν τραβήξα παράμερα και τού ψιθύρισα: —Θα σου πώ τώρα ποιός εί- ναι ο δολοφόνος! Πρέπει όμως να μου ορκισθής πως δεν θ' ά- νοίξης τό στόμα σου ως αύριο το πρωί. —Σου δίνω τό λόγο μου. Δίστασα ένα δευτερόλεπτο, κι' ύστερα είπα: —Ο δράστης είναι ο 'Ο- ρας Μάννινγκ. —Ο Χάρου έμεινε με τό στόμα άνοιχτό. —Ο Μάννινγκ... πρόσφερε με δυσπιστία. Ποτέ δεν θα μπο- ρούσα να τό φαντασθώ!... Μα τί άποδείξεις έχεις; —Χτές τό βράδυ, είχαμε πάει σπίτι του, με την Ντόλυ. Καθώς, λοιπόν, ξεφύλλιζα κάτι ληνώματα υ' ένθυμιά του, είδα σ' ένα απ' αυτά μια φωτογρα- φία του. Τόν παρίστανε, μεταμ- φιεμένο σε φακίρη, δίπλα σ' αυτήν, έδώ τη λαμπτήρα! Εί- ναι βέβαιος πως ήταν η ίδια. Πρόσεξα διάφορα σημάδια της... —Πάμε άμέσως να τόν συλ- λάβουμε! φώναξε ο Χάρου.

Και διέταξε το Τζόννυ να μάς περιμένει εκεί, φυλάγοντας καλά τό καμiónι.

Πέντε λεπτά αργότερα, είνα- με φτάσει στη Βίλλα του Μάν- νινγκ. Χτύπησα την εξώπορτα. Ο Χάρου δεν μπορούσε να στα- θή σ' ένα θέσι, απ' την άνυπο- νησία του.

Μας άνοιξε μια κοντή γρηου- λα, με γκριζό φρεμα, γλυκειά φυσιογνωμία και μαλλιά γκριζα. Φορούσε ματρώνα κι' ένα δαν- τελλένιο σκούφο στο κεφάλι. —Είν' έδώ ο κ. Μάννινγκ; τη ρώτησα. —Οχι, απάντησε με διαπε- ραστική φωνή. Έχει βγεί έξω. Θα τού πώ πως ήρθατε. Ποιό είσαστε, κύριοι;

—Είμαστε στενοί φίλοι του, επενέβη ο Χάρου. Πρέπει να έ- πικοινωνήσουμε άμέσως μαζί του. Μπορείτε να μάς πητε πού βρίσκεται;

Η γρήη τόν κύτταξε φιλόπο- πτα. —Πιστεύω πως πήγε στη λέ- σση του Μπέρνλι Χίλς, απάν- τησε.

Ο Χάρου απομακρυνόταν κι- όλας, αλλά τόν σταμάτησα και τού είπα:

—Μία στιγμή, να σου δεί- ξω τό λεύκωμα.

Ξαπλώθηκα σ' ένα καναπέ και ξανάφερα στο νου μου όσα εί- χαν συμβεί...

Όταν είχαμε βγεί απ' το σπι- τί του Μάννινγκ, μαζί με το Μπόυντ, είχα πείσει το Χάρου να μην πάμε στο γραφείο του.

Αν πάρη μυρωδιά κανείς συνάδελφος, θα μου κλήση το «λαυράκι», τού εξήγησα.

—Έχεις δίκιο. Θα πάμε να βρούμε το Μάννινγκ και θα τόν κρατήσουμε μαζί μας ως τό πρωί.

Ο Χάρου έμεινε μέσ' σ' αυ- τοκίνητο με τό Μπόυντ, ενώ έγώ μπήκα στη λέσχη του Μπέρ- νλι Χίλς, για να παρασύρω έξω το Μάννινγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

Γύρισα στη γρήη υπηρέτρια και πρόσθεσα:

—Θάθελα να δείξω στον κ. Προύελ κάτι τ' που βρίσκεται μέσα σ' ένα λεύκωμα τού κ. Μάννινγκ. Είμαι βέβαιος πως δεν θάχη καμιά αντίρρηση ο αφεντικός σας.

Ο Χάρου μπήκε πρώτος στο σπίτι, κι' έγώ τον άκολουθήσα.

—Μά, κύριοι, διαμαρτυρήθη- κε η γρηή, ο κ. Μάννινγκ θα τό βάλη μαζί μου. Είναι ιδιότρο- πος... Δεν μπορείτε να ξαναμ- θήτε σε ώρα που θα βρίσκεται έδώ;

—Οχι, όχι, βιάζομαστε. Βρες αυτό τό λεύκωμα, Τζέι! Μπήκαμε στη σάλα. Άρχισα να ξεφύλλιζα τά λευκώματα, πού βρισκόταν πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι.

—Δεν έχω ξαναδθί ποτέ μου τέτοιο θάσος! φώναξε η υπη- ρέτρια.

Κι' έφυγε, άγανακτισμένη. Εί- να άρχισή πιά να ένκεντριζώμαι απ' τό ψάξιμο, όταν βρήκα, επί τέλους, τη φωτογραφία! Παρί- στανε πραγματικά το Μάννινγκ, με τό κλασσικό κοστούμι τού ψευτο-φακίρη και με τη «λαμπ- τόμο» δίπλα του.

—Έχεις δίκιο, Τζέι! φώ- ναξε ο Χάρου. Είσαι μεγαλο- φυία!

Η φωνή της γρηούλας μάς έκαμε ν' ανασκητρήσουμε. Στε- κόταν στην πόρτα, κρατώντας με τό δυό της χέρια ένα μεγάλο πιστόλι.

—Φύγετε άμέσως από δω! μάς είπε.

Μόνο τη στιγμή εκείνη άνα- κάλυψα ξαφνικά με ποιόν είχα- με να κάνουμε...

Ο Χάρου προχώρησε ένα βή- μα και τραβήξε έτσι όλη την προσωλή της υπηρέτριας. Επω- φελήθηκα τότε, για να της πε- τάξω τό βαρύ λεύκωμα, πού τη χτύπησε κατόπτηθα και την έα- πλωσε γάμο. Ο Χάρου γυμνή- σε άμέσως όπανά της και της άρ- παξε τό όπλο.

Εγώ τραβήξα τά γκριζα μαλ- λιά της... πού έμειναν στα χέρια μου.

Η «γρηούλα» δεν ήταν παρά ο Μάγκολυ Μπόυντ!

—Διάβολε! Πώς τό κατάλα- βες;... μου φώναξε ο Χάρου.

—Αναγνώρισα τόν κρότο πουκάταν οι φεύτικες μασέλες του!

Ο Χάρου έψαξε τό Μπόυντ και βεβαίωθηκε πως δεν κρατού- σε άλλο όπλο. Ύστερα τού εί- πε:

—Πάμε μια βόλτα ως τό γρα- φείο μου, να τ' άκούμε λιγάκι.

—Μπορώ ν' αλλάξω ρούχα; ρώτησε ο Μπόυντ.

—Δεν υπάρχει λόγος. Αυτά πού φοράς, σου πάνε μια γαρά!

ΚΕ'.

Τ' άλλο πρωί, κατά τις 7 1/2, έγραψα την τελευταία λέξη στην πιο άβυσθη εγκληματική ίστο- ρία που γνώρισε ποτέ το Χόλ- λυγουντ.

Ο Τίππου έκανε σάν τρελλός απ' τη γαρά του. Μέσα στη νύ- στα μου — γιατί δεν είνα κλεισίει διδούμα μάτι απ' την ώρα που πιάσαμε τό Μπόυντ και τό Μάννινγκ — τόν άκούγα να δίνει οδηγίες στους βοηθούς του...

Ξαπλώθηκα σ' ένα καναπέ και ξανάφερα στο νου μου όσα εί- χαν συμβεί...

Όταν είχαμε βγεί απ' το σπι- τί του Μάννινγκ, μαζί με το Μπόυντ, είχα πείσει το Χάρου να μην πάμε στο γραφείο του.

Αν πάρη μυρωδιά κανείς συνάδελφος, θα μου κλήση το «λαυράκι», τού εξήγησα.

—Έχεις δίκιο. Θα πάμε να βρούμε το Μάννινγκ και θα τόν κρατήσουμε μαζί μας ως τό πρωί.

Ο Χάρου έμεινε μέσ' σ' αυ- τοκίνητο με τό Μπόυντ, ενώ έγώ μπήκα στη λέσχη του Μπέρ- νλι Χίλς, για να παρασύρω έξω το Μάννινγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

Δραματικό διήγημα

Ο Κόνραντ Ντόμκε αίσθάνθηκε ένα ξεσχισμα στην καρδιά, βλέ- ποντας πως μια άλλη οικογένεια έμενε στο σπίτι, όπου είχε στήσει τη γυναίκα του και την κορούλα του, όταν έφυγε για τόν πόλεμο.

Τι είχαν άπογίνει, λοιπόν, η Κάτε κι' η μικρή του Βίλμα; Οι καινούργιοι ένοικοι τού σπιτιού δεν ήταν σε θέση ν' απαντή- σουν.

Πήγε τότε να χτυπήσει στην πόρτα ενός γειτονικού σπιτιού. Κι' εκεί έμαθε πως η Κάτε είχε φύγει με τόν καινούργιο της σύζυγο, τό μηχανικό 'Όττο Μπράουερ, άρνώντας μαζί της και τη Βίλμα. Ο Κόνραντ Ντόμκε κύτταξε έκπληκτος την οικοδέσποινα πού τ' έδωσ' αυτές τις πληροφορίες.

—'Η γυναίκα μου ξαναπαν- τρεύτηκε; της είπε. Είσαστε τοελλη!

—Θα ήθελα πολύ να ήμουν, κύριε Ντόμκε, τού απάντησε έ- κεινη. Αλλά τα πράγματα έγι- ναν όπως σας τα λέω... Ο Μπράουερ έφερε στην Κάτε ένα πιστοποιητικό πού βεβαίω- νει πως είχατε σκοτώθ. Αυτό τό πιστοποιη- τικό τό είδα κι' έγώ με τά μάτια μου. 'Η καμμένη η Κάτε δεν ήθελε να ξαναπαντρευ- τη. Αλλά τό έκαμε για την Βίλμα, την κόρη σας... Έπρεπε να της δώση έναν άλλον πατέρα, όφου τη βεβαίωσαν πως έ- σεις είχατε πεθάνει...

—Και πού βρίσκεται τώρα ο μηχανι- κός Μπράουερ;

—'Η Κάτε μου είπε πως τού είχαν δώ- σει μια καλή θέση στη Βραζιλία. Έφυ- γαν άμέσως μετά τό γάμο τους... Αλλά πως γίνεται να είσαστε ζωντανός, όφου τό πιστοποιητικό πού έφερε ο Μπράουερ έλεγε πως είχατε πεθάνει;

Ο Ντόμκε της εξήγησε πως είχε αίσχμαλωτισθί κι' ότι οι Ρω- σοί τόν είχαν μεταφέρει στη Σιβηρία, όπου έμεινε τρία άκούη χρόνια μετά τόν τραυματισμό τού πόλεμου.

—Φαίνεται, λοιπόν, ότι με νόμισαν για νεκρό και γι' αυτό έδωσαν αυτό τό πιστοποιητικό στο Μπράουερ, της εξήγησε.

—Καίμια! είπε εκείνη. Πόσο θα χαιρόταν η Κάτε, άν σας έα- νάλεπε!...

Ο Ντόμκε έφυγε λυπημένος. 'Αλλά, σιγά-σιγά μια ιδέα οι- ζωνόταν μέσα στο μυαλό του. 'Η Κάτε κι' η Βίλμα ήταν η γυ- ναίκα του κι' η κόρη του. Έπρεπε να τις ξαναβρή και να τις ξα- ναπαρή. Γιατί ήταν δικές του. Δεν μπορούσε να τις έχη κανείς άλλος!...

Μια μέρα, έπειτα από κάμποσο καιρό, ο μηχανικός Μπράουερ είδε έναν άγνωστο να τόν πλησιάζη την ώρα που έβγαίνε από τό εργοστάσιο όπου εργαζόταν.

—Είμαι ο λοχαγός Κόνραντ Ντόμκε, τού είπε ο άνθρωπος αυ- τός με έπνο τόνο.

Ο Μπράουερ έμεινε μ' άνοιχτό στόμα. —Είσαστε ό... σύζυγος της Κάτε; ρώτησε. —Κι' ο πατέρας της Βίλμα, απάντησε ο Ντόμκε.

—Θέλω να πιστεύετε ότι δεν φαντοχούμουν ποτέ ότι θα μπορού- σατε να είσαστε ζωντανός, είπε ο Μπράουερ.

—Σας πιστεύω... Τό ύφος τού Μπράουερ φανέρωνε ειλικρίνεια κι' ευθύτητα. —Και τώρα πού βλέπετε πως είμαι ζωντανός, τί σκοπεύετε να κάμει; τόν ρώτησε ο Ντόμκε.

Ο Μπράουερ φάνηκε στενοχωρημένος. —Στην Ούλη, απάντησε, βρέθηκα τυχαία, έπειτα από τόν πό- λεμο. Εκεί, λοιπόν, έτυχε να συναντήσω τη... γυναίκα σας και την αγαπήσα από την πρώτη στιγμή. Αλλά δεν ήθελε ν' άκούση ούτε λέξη για γάμο... Όταν, όμως, της έφερα τό πιστοποιητικό τού... θανάτου σας, άρτισε να υποχωρή και, στο τέλος, δέχτηκε τού... θάνατό μου όφου πρώτα μ' έδωλε να όριστώ πάνω σε να γίνη γυναίκα μου όφου πρώτα μ' έδωλε να όριστώ πάνω σε μια φωτογραφία σας, ότι θα στεκόμουν σάν αληθινός πατέρας κοντά στη μικρή Βίλμα: «Σκεφθήτε, μου είπε, πως δίνετε αυτό τόν όρκο σ' ένα νεκρό και θάνατε να λογοδοτήσετε σ' αυτόν, άν ποτέ τόν παραβήτε...». Αυτή είναι η μικρή ιστορία μου, κύριε

Μια πρωτοτυπή ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ντόμκε, Και τώρα πρέπει ν' απαντήσω στο ερώτημα σας, τί σκοπεύω να κάμω. Μαθε- τε, λοιπόν, ότι λατρεύω την Κάτε κι' ότι δεν είναι μικρότερη η λα- τρεία μου για τη μικρή Βίλμα... —'Ολα αυτά είναι πολύ όμορ- φα, είπε ο Ντόμκε. Ξεγνατέ, όμως, ότι είμαι ο σύζυγος της Κάτε κι' ο πατέρας της Βίλμα κι' ότι δεν λατρεύω λιγώτερο από σας τη γυ- ναίκα μου και την κόρη μου... —Κι' έπειτα από ό,τι έγινε... —'Ακριδώς!...

—Μ' άλλα λόγια, θέλε- τε να τις πάρει πίσω; —Αυτή είναι η προθεσί- μου.

—Αυτοίμαι, είπε ο Μπράουερ, να νομίζω πως δεν μπορώ να ικανοποιήσω την επιθυμία σας... Δεν βλέπω, σ' αλήθεια, καμιά λυσί...

—Κι' όμως υπάρχει μιá... —Ποιά; —Τό να λείψω ο ένας από τους δυό μας! απάν- τησε ο Ντόμκε. Υπερστήσατε στον πόλεμο, κύριε Μπράουερ;

—Ναί, ήμουνα ύπολοχαγός τού μηχανικού... —Θαμνάσια! Τότε θα μπορέ- σουμε να συνεννοηθούμε...

—Σκέφτηκε για μερικές στιγμές κι' έπειτα πρόσθεσε:

—Θα μονομαχήσουμε με πι- στόλια: από όποιασι μόνο τρι- ών βλημάτων. 'Αλλ' απ' αυτά τά πιστόλια τό ένα μόνο θα είναι γεμάτο... Και θα τά πάρουμε στην τύχη...

Η πρωτοτυπή μονομαχία έγινε τό άλλο πρωί. Δύο πρόην Γερμα- νοί άείμωματοι, όπ' αυτούς πού βρισκόταν στη Βραζιλία, δέχτηκαν να χρησιμεύουν ως μάρτυρες.

Όταν εκείνος πού διηύθυνε τη μονομαχία, έδωσε τό πρόσταγμα, οι δυό αντίπαλοι πίε- σαν τη σκανδάλη τού όπλου τους. Ακούστη- κε άμέσως ένας ήχος κρότου...

Οι μάρτυρες είχαν άνοίξει διαπλάτα τά μάτια τους, περιμένοντας πως θα βλέπαν τόν ένα από τους δυό αντίπαλους να σωρίζεται στο έδαφος. Αλλά κανείς από τους δυό δεν κλονίσθηκε. Ήταν δυνατόν, λοιπόν, εκείνος πού κρατούσε τό γεμάτο πιστόλι, να μη πέτυχε από τόσο μι- κρό απόστασι τόν αντίπαλό του; Μυστήριο!

—Ξαναγίνουμε, είπε ο Ντόμκε. —Οι μάρτυρες γέμισαν και πάλι τό ένα από τά δυό πιστόλια και τά παρουσίασαν στους δυό αντίπαλους, για να διαλέξουν.

Εκείνος πού δ ήλυνε τη μονομαχία, ξανάδωσε έπειτα από ένα λεπτό τό πρόσταγμα.

Ακούστηκε τότε μια καινούργια έκπυροσκόρτη κι' ο ένας από τους δυό αντίπαλους κλονίσθηκε και σωρίστηκε στο γάμο.

Ο 'Όττο Μπράουερ ήταν νεκρός. Η σφαίρα τόν είχε βρή στην καρδιά!...

Αλλ' έπειτα από μια στιγμή, κι' ο Κόνραντ Ντόμκε σωρί- σθηκε κατάνη.

Οι μάρτυρες έτρεξαν άμέσως κοντά του κι' είδαν πως κι' αυτός είχε χτυπήσει στο στήθος.

Κατάλαβαν τότε τό πάντα. Την πρώτη φορά, η τύχη είχε ευ- νοήσει τόν Μπράουερ, πού χτύπησε τόν αντίπαλό του στο στήθος. Ο Ντόμκε, όμως, είχε τόν ήρωισμό και τη δύναμη να μενι ακλό- νητος στη θέση του και να μην βείξη τίποτα. Τη δεύτερη φορά, τό γεμάτο πιστόλι είχε τύχει σ' αυτόν...

Επί δυό βδομάδες, ο Κόνραντ Ντόμκε πάλησε σκληρά με τό θά- νατο. Αλλά γλώττωσε, τελικά, τόν κίνδυνο. Κι' όταν άνοίξε για πρώτη φορά τά μάτια του, είδε δυό αγαπημένα πρόσωπα πάνω από τό κεφάλι του. Ήταν η Κάτε κι' η Βίλμα, πού έκλυσαν από συγκίνηση και γάμο.

Έπειτα από λίγον καιρό, η μικρή οικογένεια ξαναγύριζε τρις- ευτυχιμένη στην Ούλη.

ΑΛ. ΚΑΪΣΟΝ

ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ
Camelia
ΥΓΕΙΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΑΝΕΣΙΣ
ΚΟΜΨΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ έρευνά τα όνειρα

Τα προκαλούμε κι τεχνητά

Πολύ πριν ο Σαίξπηρ γράψει, ότι «τα όνειρα είναι μόνο μια σκιά», οι άνθρωποι ζήτησαν ν' ανακαλύψουν τι υπάρχει πίσω απ' τη σκιά αυτή. Και στα τελευταία, λοιπόν, χρόνια, οι επιστήμονες έχουν επιδοθεί στη συστηματική έρευνήσι του κόσμου των ονείρων, του μηχανισμού των και των συνθησ-στών αιτίων που τα προκαλούν.

«Ας ιδούμε μερικά απ' τα αποτελέσματα αυτών των ερευνών τους, διατυπωμένα σ' ερω-ταποκρίσεις:

1) ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ; — Είναι μία έκφρασις της πολύπλοκης λειτουργίας του υποσυνεί-δωτου μας. Απεικονίζουν — συμβολικά συνή-θως — τις εσωτερικότερες ελπίδες, φόβους, και επιθυμίες μας. Όταν είμαστε ξυπνιοί, δεν αντιλαμβάνομεθα αυτές τις εικόνες. Στον ύπνο μας, όμως, το υποσυνείδητο τις φέρνει στην επιφάνεια. Σπάνια ωστόσο τις θυμάσαστε μετά την αφύπνισή μας. Αυτό συμβαίνει γιατί η μνήμη μας δεν λειτουργεί κα-λά στον ύπνο.

2) ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΕΧΟΥΝ ΚΑΠΟΤΕ ΜΙΑ ΚΑΘΑΡΑ ΦΥΣΙΚΗ ΑΙΤΙΑ; — Ναι, μπορεί να προέλθουν από ένα εξωτερικό ερεθισμό. Ένα ψυχρό ρεύμα π. χ. απ' το ανοιχτό πα-ράθυρο, μπορεί να μας κάνει να ονειρευτούμε πως βρισκόμαστε στους πάγους και τα χιόνια του Βορρά. Ένα χτύπημα του κεφαλιού μας στο σίδερο του κρεβατιού, μας γεννάει το όνειρο πως μας πασaruεί ένα αυτοκι-νητο. Αυτό συμβαίνει, κατά τους ψυχολο-γούς, γιατί το υποσυνείδητο, που μας κυ-θερνάει στον ύπνο μας, δεν είναι σε θέση να εξηγήσει λογικά τις αιτίες των φυσικών συν-σθημάτων μας και τους δίνει αλλόκοτες ε-ξηγήσεις.

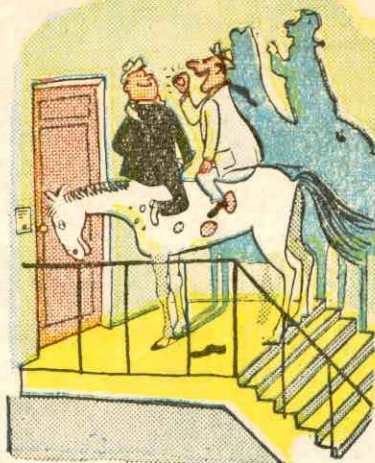
3) ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΩΜΕ Ο-ΝΕΙΡΑ Σ' ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ; — Πο-λύ εύκολα. Ο καθηγητής Ντένις Κλάιν, του Πανεπιστημίου του Τέξας, απέδειξε, ότι μπορούμε να κάνουμε ένα κοιμισμένο να ό-νειρευτεί ο,τιδήποτε, μ' ένα ελαφρό ερεθι-σμό των αισθήσεων του. Ο καθηγητής το πέτυχε αυτό σε διάφορα άτομα με πολλές μεθόδους: παίζοντας ελαφρά ένα μουσικό όργανο, κρατώντας κάτω απ' τη μύτη τους ένα μπουκάλι με άρωμα, αγγίζοντας τους μ' ένα ψυχρό μέταλλο, χαπλώνοντας τη μία άκρη του κρεβατιού, κλπ.

4) ΜΠΟΡΟΥΜΕ Ν' ΑΝΤΙΛΗΦΘΟΥΜΕ ΑΝ ΕΝΑΣ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ; — Ναι, κυττάζοντας με προσοχή τα μάτια του. Αν οι βολβοί του κινούνται κάτω απ' τα βλέφαρα, σίγουρα ονειρεύεται. Πράγμα-τι, ο Αμερικανός δόκτωρ Έντμουντ Τζά-κομπσον, στο Σικάγο, ανακάλυψε, ότι, όταν κανείς ονειρεύεται, βόσκονται σε υπερέντα-σι και σε διαρκή κίνησι οι μύς ενός μέ-ρους του σώματός του, συνθέτουμε δε οι μύς των ματιών.

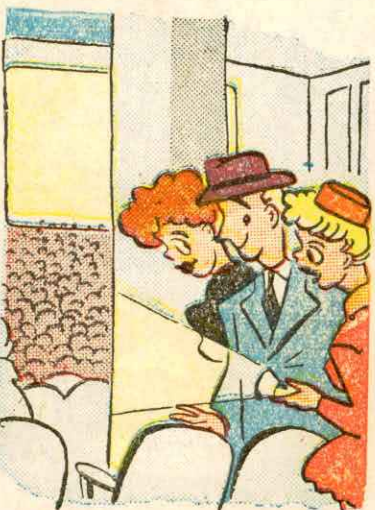
5) ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΙΑ-ΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ; — Για ν' απαντήσουν στην ερώτησι αυτή, οι ψυχολό-γοι του Πανεπιστημίου του Ουισκονσιν, με-λέτησαν τα όνειρα ανδρών και γυναικών καθε-τάξεως και ηλικίας. Βρήκαν, λοιπόν, ότι τα ανδρικά όνειρα, είναι συνήθως πιο εύχαρι-στα απ' τα γυναικεία. Τα όνειρα των γυ-ναικών περιέχουν περισσότερα στοιχεία φό-βου και αγωνίας. Οι γυναίκες βλέπουν δι-πλάσιους εφιάλτες από τους άντρες. Τέλος, τα όνειρα των γυναικών είναι συχνά έχρω-μα, ενώ στους άντρες αυτό συμβαίνει σπά-νια.

6) ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΗ Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ; — Ναι. Συνήθως, στα ό-νειρά μας παρουσιάζονται πολύπλοκα σύμβο-λα για να εξωτερικευθούν οι υποσυνείδητες παρορμήσεις μας. Χρειάζεται, λοιπόν, ένας έμπειρος ψυχολογός, για να ερμηνεύσει σω-στά αυτά τα σύμβολα, αφού γνωρίσει πρώτα καλά την προσωπικότητά και τη ζωή του ά-τομου. Ένα όνειρο που σημαίνει π. χ. για έ-ναν άνθρωπο φόβο κι αδελαότητα, μπορεί ναχ την έντελώς αντίθετη σημασία για έναν άλλο. Μία γυναίκα με σκεπασμένο πρόσωπο, συμβολίζει για ένα, το ρομαντισμό και τη μηχανορραφία, και γι' άλλον τη θλιψη και το θάνατο. Αυτό εξαρτάται από την προηγου-μένη πείρα μας, τις παραστάσεις που έχουμε συγκεντρώσει στη μνήμη μας και τη συστέτι- των ιδεών μας.

7) ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΤΡΟΦΕΣ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΟΝΕΙΡΑ; — Ναι. Το καρπούζι, οι μπανάνες και οι ά-ναναδες (δχι όμως κονσέρβες). Έχει παρα-τηρηθεί άκοιμη, ότι, όσο ελαφρότερο στομά-χι έχουμε όταν πέφτουμε να κοιμηθούμε, τό-σο λιγώτερα όνειρα βλέπουμε στο διάστημα της νύχτας.

— Δες να καταλάβουν ότι γυρίζουμε πιωμένοι;

«Η ταξιθέτρια: Σας κράτησα τις συνηθισμένες σας θέσεις, ακριβώς πίσω απ' την κολώνα!...

Χωρίς λόγια...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μία καλή συνταγή για το δέρμα που έχει μαρσάει από την ηλικία, είναι η εξής:

Υδαρ μέντας 350 γραμ...
Αμμωνιακός θειικός χαλκός ... 15 »
Αλκοολά ντε νερόλι 10 »
Γλυκερίνη 4 »

Αλείφετε το πρόσωπο με το υγρό αυτό, πρωί και βράδυ, μ' ένα βαμπάκι, και τ' α-φίνετε να στεγνώσει.

Ωφέλιμες και διασκεδαστικές ασκήσεις

Οι συνηθισμένες τούμπες αποτελούν μία γυμναστική άσκηση ωφέλιμη και διασκεδα-στική συγχρόνως. Είναι εύκολες, απαιτούν όμως θέλησι, αποφασιστικότητα κι' ένα κά-ποιο θάρρος. Πολλοί δεν μπορούν να τις πε-τύχουν ποτέ, γιατί διστοζουν απ' την πρώ-τη κίνησι.

Επομένως, οι τούμπες γυμνάζουν, όχι μόνο το μυϊκό σύστημα, αλλά και τη θέλη-σι και την ψυχραιμία. Δίνουν ευκίνησι στο σώμα κι' εξαφανίζουν τα περιττά λίπη. Πρέπει όμως να τις κάνετε δίχως τη βοή-θεια άλλου προσώπου.

Για να εξασκηθίτε στις ανάποδες τούμ-πες, αρχίστε με την απλούστερη μορφή τους: Κάθεστε χαμώ, με τα πόδια τενω-μένα. Δίνετε φορά στον κορμό σας, φερ-νοντας οριζοντίως τα χέρια προς τις άκρες των ποδιών. Αναποδονίζετε ύστερα το κορμό σας προς τα πίσω, ώσπου τα λυγι-σμένα γόνατά σας αγγίζουν το έδαφος δίπλα στ' αυτιά σας, ακολουθώντας την κί-νησι του σώματος. Τη στιγμή αυτή, κάνετε την τούμπα, με τη βοήθεια των χεριών σας, που συγκρατούν για μία στιγμή το βάρος του σώματός σας, που σπριζόταν ως τότε στο σέβρο. Η θέσι των χεριών έχει με-γάλη σημασία για την επιτυχία σας.

Η νοθεία του καφέ

Είναι γνωστό πως ο καφές νοθεύεται με πολλές ουσίες. Είναι προτιμότερο, λοιπόν, να αγοράζετε καφέ άκοπο. Αν ωστόσο τον προτιμάτε κομμένο, υπορείτε ν' ανακαλύ-ψετε τη νοθεία του με την εξής απλή μεθο-δο: Ρίχνετε μία κουταλιά μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Ο γνήσιος καφές επιπλέει τότε στο νερό, σάν λεπτή άμμος. Ο νοθευμένος κα-τεβαίνει στον πάτο του ποτηριού, σχηματί-ζοντας γλοιώδεις όγκους, όπως η σκόνη του δρόμου με την πρώτη καλοκαιρινή βροχή.

Λεκάνες σε μεταξωτό ύφασμα

Θέλετε να καθαρίσετε λεκές κρέμας, πα-γωτού, σιροπιού ή άλλης λιπαρής και χαχα-ρώδους ουσίας από ένα χρωματιστό μετα-ξωτό ύφασμα; Βάζετε κάτω απ' το λεκέ ένα βρεγμένο πανί κι' απλώνετε τα δυο ύφασμα-τα πάνω σ' ένα τραπέζι, έτσι ώστε να μη σχηματίζουν καθόλου ζαρωματίες. Ύστερα, με μία πέννα βρεγμένη με νερό, τσάβετε στο έσωτερο της τόσο αιθέρα, ώστε να διαβραχή μόνο το λεκιασμένο μέρος. Αφού απορροφηθή το υγρό, τρίβετε ελαφρά μ' ένα λεπτό πανί, ώσπου να μη νοιώθετε πιά το ύφασμα τραχύ κάτω απ' τα δαχτυλά σας. Ξεπλένετε επανειλημμένως με καθαρό κρύο νερό και σιδερώνετε απ' την ανάποδη, με σί-δερο όχι υπερβολικά ζεστό.

Ένα φάρμακο κατά της δυσπεψίας

Υπάρχει ένα φάρμακο κατά της δυσπε-ψίας, αποτελεσματικότερο και συγχρόνως μ' εύχαιιστη γεύσι: Παίρνετε δυο κουταλιές ρακή, άλλη τόσο καφέ κι' άλλη τόσο ζάχα-ρη. Τα χτυπάτε όλα μαζί μ' ένα κουτάλι πολλή ώρα κι' ύστερα πίνετε το μίγμα. Το καθένα απ' τα συστατικά αυτά, υποδοιεί την πέψι. Το μίγμα τους όμως είναι αλβινα θαυματουργό. Έννοείται πως δεν πρέπει να γίνεται κατάχρησι, γιατί, αν εξοικειωθή ο οργανισμός σας, δεν θα φέρνι πιά ενέργεια το φάρμακο.

Πώς καθαρίζονται οι γιακάδες

Νά πως θα καθαρίσετε τους γιακάδες των ρούχων: Τους ξεσκονίζετε πρώτα καλά προς όλες τις διευθύνσεις. Ύστερα τους τρίβετε μ' ένα βαμπάκι, βρεγμένο με αραιή άμμο-νία, αφαιρώντας κάθε τόσο τον άφρο που σχηματίζεται, μ' ένα μαχαίρι το οποίο πιέ-ζετε καλά. Βρέχετε ύστερα ένα πανί με την άμμωνία κι' επαναλαμβάνετε το καθαρίσμα αυτό τέσσερις φορές. Την τελευταία φορά, θα μεταχειρισθήτε άλλο πανί, βρεγμένο ελά-χιστα με καθαρό νερό. Τέλος, τρίβετε μ' ένα πανί στεγνό και σιδερώνετε απ' την ανάποδη.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ραδιοϊσότοπα ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΧΡΗΣΙ

Είναι ακριβώτερα κι' από τα διαμάντια

Η «Βιοηγανία» που αναπτύχθηκε γρηγορώτερα από κάθε άλλη στην Αμερική είναι η παραγωγή «ραδιοϊσοτόπων» — μ' άλλα λόγια μία εισητική εφαρμογή της ατομικής έ-νεργείας. Μέσα σε 6 χρόνια ο «τζιρός» αυτών των προϊόντων των συγχρόνων αληθυστών αυξήθηκε κατά 1400%. Η έτη-σια παραγωγή τους έχει σημεινή αξία 50 εκατομμυρίων δολ-λαρίων. Κι' όμως δεν υπερβαίνει συνολικά τα 300 γραμμα-ρια των ουσιών αυτών που κοστίζουν νύω από τις 17.000 δολλάρια το γραμμαίο (δηλαδή 8 φορές παραπάνω από ίσο βάρος μικρών διαμαντιών).

Τα ραδιοϊσότοπα έχουν ωριμένα κοινά γνωρίσματα, με- τις γυναίκες! Είναι δηλαδή όπως κι' αυτές άσταθι και έπι-κίνδυνα: συγχρόνως όμως μπορεί ν' αποτελέσουν ικανή αλθη-νι εύλωνα Θεού!

Τι ακριβώς είναι ένα ραδιενεργό ίσότοπον; Είναι μία από τις γνωστές και κοινότερες νηκικές ουσίες (ιδίως φωσφόρος αν-θρακ κλπ.) με τη μόνη διαφορά ότι είναι μείνει επί ένα νοο-νικό διάστημα (ημέρες βδομάδες ή μήνες), μέσα σε μία ατομι-κή στήλη ή σ' ένα κυκλοτόνιον. Με την ειδική αυτή κατενα-σία δεν αλλάζει η όβη και οι νηκικές ιδιότητες της ουσίας. Τό-πολύ — πολύ, αν διήκεσε πολύ η κατενασία υποοεί να σκόρπωνε λίγο το νύωμά της.

Αλλά τα άτομά της έχουν γίνει ραδιενεργά έχουν δηλαδή συνενώρ μία τάσι να διασπαθούν και να παραγάγουν άορατες ακτινοβολίες όπως το ράδιον. Η διάσπασι τους αυτή νίνεσι αυτόματα και δεν επηρεάζεται από τη θεωρότητα το κορ- ή όποισδήποτε νηκική ενέργεια. Η ακτινοβολία τους υποοεί να μετρηθή με τους ειδικούς «μετρητές Γκέϊνγκερ».

Ως μονάς μετρήσεως νοσημοποιείται το «κιουρί» — που ώ-νομάσθηκε έτσι προς τιμήν της Μαρίας Κιουρί, που ανακά-λυψε το ράδιον. Αντιπροσώπει-ει δε την ποσότητα ουσίας που όπαιτείται για να παρανατοποι-ηθούν 37 δισεκατομμύρια δια-σπάσεις ατόμων στο δευτερόλε-πτο! Μικρότερη και νοσημώτε-ρη μονάδα είναι το «μυλλικιοσίο». δηλαδή το ένα νηλιοστόν της προηγουμένης.

Από το είδος της κάθε ουσί-ας και τη διάκεια της παραου-νής της μέσα στην ατομική στή-λη εξαρτάται το ποίν της α-κτινοβολίας που εκπέμπει. Γιατί υπάρχουν 3 είδων ακτίνες (δλς άορατες κι' ασύλληπτες από τις ανθρώπινες αισθήσεις) Μερικά ραδιοϊσότοπα εκπέμπουν και τους τρεις τύπου ακτίνων τα- περισσότερα όμως μόνον ένα ή δυο.

Οι ακτίνες «αλφ» δεν υπο-ρούν να εισχωρήσουν πολύ βα-θεία στα στερεά σώματα. Τις σπασματούν λίγα φύλλα ναστί ή άκόμη και το ανθρώπινο δέωμα — έρβσον δεν έννι πια νά καυ-μιά πληνή.

Οι ακτίνες «βήτα» αποτελούν-ται από σωματίδια 7.000 φο-οέρ ελαφρότερα απ' τα προπ-γόμενα. Είναι λοιπόν ε-ισχυτι-κότερες. Φθάνουν σε βάθος 8 νη-λιοστομέτρων περίπου στους άν-θρωπους ιστούς. Δεν υποοεί όμως να διαπεράσουν τη εύλο ή ένα λεπτό στρώμα μετάλλου.

Τέλος οι ακτίνες «γάμμα» έχουν διεητοδικότητα πολύ με-γαλότερη κι' απ' τις γνωστές ακτίνες Χ που νοσημοποιούν-ται στην ιατρική για τις ακτινοσκοπήσεις. Μαλλοντί όμως εί-σχωρούν βαθεία στο ανθρώπινο σώμα προκαλούν μικρότερες βλάβες από τις δυο προηγουμένες. Μπορεί να τις σπασματού-ιμόνι μια θωράκιση από υπετόν πάνωος ολοκληρώων μέτρον ή από μολύβι πάνωος άηκετόν έκατοστομέτρον.

Πόσο διασκεί ένα ραδιοϊσότοπον; Αυτό εξαρτάται απ' το είδος του. Πάντως τα άτομα όποισδήποτε τέτοιας ουσίας δεν διασπώνται όλα μαζί, αλλά μ' ένα ώοισμένο ρυθμό. Μπορεί λοιπόν να υπολογισθή σε πόσον καιρό θάνων διασπαθή τα- μισά απ' αυτά. Και το νονικό αυτό διάστημα έχει όνομασθή «ημισία περίοδος ζωής» του ραδιοϊσοτόπου.

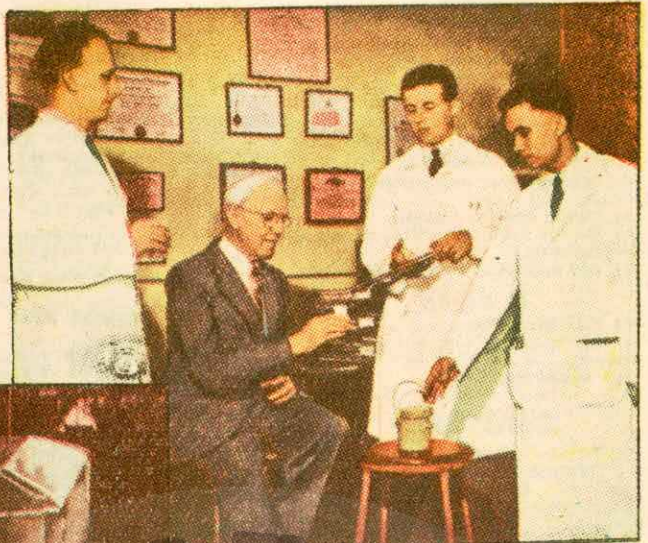
Είναι ωλός ένα κλάσμα του δευτερολέπτου σε έ-ισμένα ρα-διοϊσότοπα (τα όποια συνεπώς δεν υποοεί να βρούν καυμιά

πρακτική νοήσι). Σε άλλα κυμαίνεται από 12 ώρες έως άοκετά χρόνια. Για το ραδιοϊόδιον π. ν. είνε 8 ημέρες, ενώ για τον άνθρακα 14, είνε 5.740 χρόνια. Πάντως, έπειδή ά-κριβώς τα περισσότερα ραδιοϊσότοπα νύωον γρηγορά-ένα μέρος από τη δύναμί τους ή άποτολή τους νύω-τι με το τανύτερο μέσον δηλαδή άεροπορικώς.

Με την ίδουσι νέων ατομικών ένογοστασιών στην Αμε-ρική και την τελειοποίησι των μεθόδων ένοασίας, παρα-γούνται σήμερος πολλή περισσότερα ραδιοϊότοπα ραδιοϊ-σότοπα από ποίν. Π. ν. ο ραδιενεργός άνθρακ 14 στοίνι-ζε το 1946, 376 δολλάρια το κάθε «μυλλικιοσίο». ενώ τώρα κοστίζει μόνο 36 δολλάρια.

Η πόλησις των ραδιοϊσοτόπων σε έπιστήμονες, ιδού-ματα, νοσοκομεία, κλπ., έπετροπή απ' το 1946. Στις 2 Αύ-γουστου αυτού του έτους άπεστάλη η πρώτη ποσότης (1 μυλ-λικοσίο!) ραδιενεργού άνθρακος σ' ένα άμερικανικό νοσοκο-μείο καρκινοπαθών. Από τότε, έχουν νίνει 29.000 άποστολές, μικρές και μεγάλες.

Μεγάλη ζήτησι έχει τώρα το ραδιενεργό κοβάλλιον. Χορησι-μοποιείται — όπως κι' άλλοτε ένομε νάψει — μέσα σε ει-δικές συσκευές τις λεγόμενες «βώδες κοβάλλιον», για την ά-κτινοθεραπεία διαφόρων άσθενειών. Κάθε τέτοια συσκευή στοι-νίζει περίπου 44.000 δολλάρια και άποδιει τα ίδια θεοα-πτευτικά άποτελέσματα σάν ένα υπανάων ακτίνων Χ άξίας

Σ' ένα νοσοκομείο του Σικάγου, ο άρωστος αυτός πίνει μία διάλυσι ραδιενεργού ιωδίου, από ένα δονείο επενδεδυμένο με μολύβδο.

125.000 δολλάρια, ή σάν μία ποσότης ραδίου άξίας 11.000.000 δολλάρια.

Διάφορες έφασημένες Ιατρικές Βιοη-γανικές κλπ. έχουν έπίσης το ραδιενε-ργό ιόδιον ή νουσόο ή φωσφόρος κι' ο άνθρακ 14. Χορησιμοποιούνται π. ν. εναν-τίων διαφόρων μορμών του καρκίνου ή άλλων όγκων στις Βιοηγανίες ατοκινίων, στην άποτελειώσι τοοφίμων και αντίδια-τικών φοομάων σε βιολογικές γεωονι-κές και άνοναλογικές έρευνες, κλπ.

Μπορούμε δε να πούμε ότι η πρακτική νοσημοποίησι τους βόσκειται άκόμη στην άοή της, στο άλφα.

Μελάνι επ το πηγάδι

Από ένα άπτεσιανό πηγάδι του Μηλονούκ, βάθος 480 μέ-τρον, άνοιξε έσπονικά να αναβλύ-ζη νηνήσι κυανόχρωμο μελάνι! Οι γεωλόγοι ασάτισαν στην άοή με το περίεργο αυτό φαινόμε-νο. Ύστερα ανακάλυψαν ότι είνε ρα-νίσει ένας σωλίνος κάποιου γει-τονικού βυροάσειου, απ' όπου πονούσαν ύνωό που περιείχαν ταμνίνη.

Τα ύνωά αυτά είναν σπαλάσει σινά-σινά μέσα στο πηγάδι κι' είναν συνεκτεταθή σε μία καλό-τητα του βυθού του. Έπειτα εί-χαν ένωθή με τα σπιδρούνα δαυ-τόνι του εδάφους κι' είναν σπυνα-τίσει το μελάνι τελείως δυοιο με το συνηθισμένο.

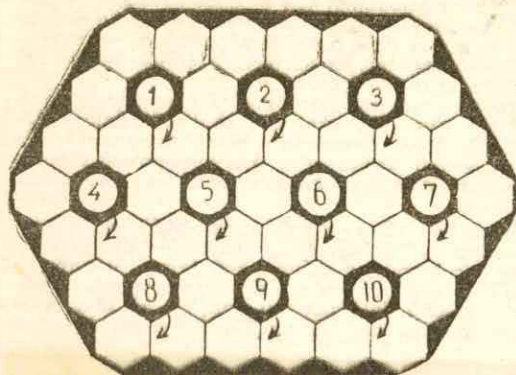

Οι τεχνικοί που γεορίζονται τις διαλέσεις των ραδιοϊ-σοτόπων, προσφύλασσονται από γεοινεμένους τοίχους πάχους 60 πόντων.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων. Θ' αρχίζετε πάντοτε από τον ρόμβο, που περιέχει το μικρό βέλος

και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει:

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) 'Εορτάζει στις 21 Μαΐου.
- 2) Πληθος ανθρώπων.
- 3) Πρώτη ύλη για τα κρεπωλεία.
- Β' ΣΕΙΡΑ
- 4) 'Εξασφαλίζει στο μαθητή καλούς βαθμούς.
- 5) Μονάς στην αεροπορία.
- 6) Θά τον βρήτε στο στίβο, αλλά και στην εκκλησία.
- 7) Δεν προσφέρει τίποτε στην ύσφηρι.
- Γ' ΣΕΙΡΑ
- 8) Μας φέρνει νέα.
- 9) Την προκαλεί ένας σθεσρός τραυματισμός.
- 10) Θισσώτης.

K. ΝΙΚ.

Σωστό - Λάθος

- 1) Τα μακαρόνια εφευρέθηκαν απ' τους 'Ιταλούς.
- 2) Σωστό - Λάθος.
- 3) Πρωτεύουσα της 'Ελβετίας είναι η Λουκέρνη.
- 4) Σωστό - Λάθος.
- 5) 'Η διώρυξ του Παναμά βρίσκεται κάτω απ' τον 'Ισημερινό.
- 6) Σωστό - Λάθος.
- 7) Πρωτεύουσα της Βολιβίας είναι το Καρακάς.
- 8) Σωστό - Λάθος.

'Αριθμητικό άρρεπτο

Μπορείτε, χρησιμοποιώντας όκτω φορές τον ίδιο αριθμό, να βρήτε σύνολο 250;

Πάντα με 2

*Αν προσθέσουμε τέσσερους αριθμούς, βρισκόμε άθροισμα 45. *Αν προσθέσουμε 2 στον πρώτο αριθμό, αφορίζουμε 2 απ' το δεύτερο, πολλαπλασιάζουμε επί 2 τον τρίτο και διαιρέσουμε διά 2 τον τέταρτο, βρισκόμε και με τις τέσσερες πράξεις το ίδιο αποτέλεσμα. Ποιοι είναι αυτοί οι τέσσερες αριθμοί;

Τα τέσσερα χαρτιά

Τέσσερα τραπουλόχαρτα είναι τοποθετημένα στη σειρά.

- 1) Υπάρχει τουλάχιστον ένας ρήγας στα δεξιά μιας ντάμας.
- 2) Υπάρχει τουλάχιστον μία ντάμα στα δεξιά ενός ρήγα.
- 3) Υπάρχει τουλάχιστον ένας ρήγας στα δεξιά ενός ρήγα.
- 4) Υπάρχει τουλάχιστον ένα σπαθί στα δεξιά ενός σπαθιού.
- 5) Υπάρχει τουλάχιστον ένα σπαθί στα δεξιά μιας κόυρας.

Ποιά είναι τα τέσσερα αυτά τραπουλόχαρτα;

Πόσο ζυγίζει;

— 'Αν το θρήν πόσο ζυγίζει το παιδάκι μας; είπε στη γυναίκα του ο μαθηματικός κ. Σ. Σ. Σ.

— 'Α, το ζυγίζει:
— Ναι. Και το βρήκα 3 όκάδες παραπάνω απ' τα τρία πεμπτά του βάρους του.

Μπορείτε να βοηθήσετε τη μητέρα να λύση το μικρό αυτό πρόβλημα;

Με πέντε σπέρτα

Πόσες αριθμητικές πράξεις μπορούν να γίνουν με πέντε ολόκληρα σπέρτα; Σ'ας λέμε, για ευκολία σας, ότι θα σχηματίσετε με τα σπέρτα λατινικούς αριθμούς και σημεία αριθμητικών πράξεων.

Ερωτήσεις

- 1) Με ποιά ιστορικά πρόσωπα συνδέονται οι έξις γυναίκες: Λαίδη Χάμιλτον, Φίερ Ρόζαμοντ, κυρία ντε Μαιντενόν;
- 2) Οι σημερινοί βασιλείς της Σουηδίας, της Νορβηγίας και της Δανίας λέγονται Φρειδερίκος, Γουσταύος και Χάακον. Μπορείτε να βρήτε σε ποιά απ' τις τρεις αυτές χώρες βασιλεύει ο καθένας τους;
- 3) Στον «Ρωμαιο και 'Ιουλιέττα» του Σαίξπηρ αναφέρεται μία παλιά εγθρα μεταξύ των οικογενειών των Μοντεγκκιου και των Καπούλετων. Σ'ε ποιάν από τις δυο ανήκε η 'Ιουλιέττα;

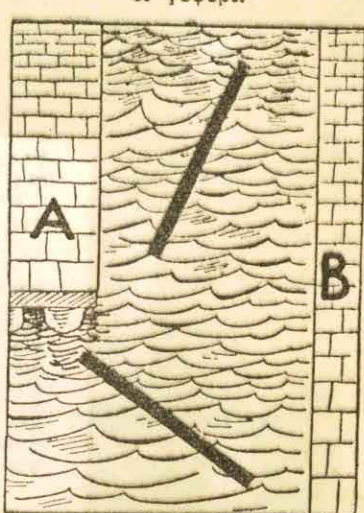
'Απρέπτο

Για να γίνει κανείς Πρόεδρος των 'Ηνωμ. Πολιτειών, χρειάζεται να συγκεντρώνη τέσσερες ιδιότητες: Πρέπει να είναι ηλικίας τουλάχιστον 35 ετών, να έχει γεννηθή στην 'Αμερική, να έχει κατοικήσει σ' αυτήν την χώρα επί 14 χρόνια το λιγώτερο, και... Ποιά είναι η τέταρτη ιδιότης;

Λεγεπαίγνιο

- 1) Ποιά αρχαία πόλις είναι χρονική διαίρεσις;
- 2) Ποιά σημερινή πόλις είναι μικρό σπλάχνιο;
- 3) Ποιά πόλις έχει, περισσότερο από κάθε άλλη, σχέση με το θέατρο;

'Η γέφυρα

Σ'ε μία πλημμύρα, οι ένοικοι ενός σπιτιού αποκλείσθηκαν απ' τα νερά. Για να φτάσουν στο κοντινό στερεό έδαφος (Β), θάπρεπε να στήσουν μία πρόχειρη γέφυρα. Δύο χοντρά και πλατιά ξύλα όμως που διαθέτουν (αυτά που παριστάνουν οι δυο παχείες σφαίρες γραμμές) είναι κοντά για το σκοπό τους αυτό. Δεν υπάρχουν δε καρφιά, σχοινιά ή άλλο μέσον για να ενωθούν στερεά το ένα με το άλλο. Πώς μπορούν να τα μεταχειρισθούν οι ένοικοι του σπιτιού, για να φτάσουν τη γέφυρα που τους χρειάζεται;

Γεωγραφικές ερωτήσεις

- 1) 'Η Τουρκία έχει στη σημαία της την ημισέληνο. Σ'ε ποιες άλλες χώρες τη σημαία υπάρχει ένα ούρανο σωμα;
- 2) Γιατί μία φυλή του Βορείου Καναδά ονομάζεται «Ξανθοί 'Εσκιμώοι»;
- 3) 'Οταν η Βόρειος 'Αμερική ελήθαι, ποιά εποχή έχει η Νότιος;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ξαναγύρισαν απ' το 'Υπερπέραν

Συμφωνίες υπογραμμένες με αίμα

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις φίλων ή συγγενών, που συμφώνησαν μεταξύ τους, όταν πεθάνη ο ένας απ' αυτούς, να ξαναγυρίση στη γη και ν' αποκαλύψη στον άλλο τις συνθήκες της ζωής στο 'Υπερπέραν. 'Ενα εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο, που κυκλοφόρησε τελευταίως στην 'Αγγλία, αναφέρει τα περιεργότερα περιστατικά αυτού του είδους—όλα προερχόμενα από σοβαρά παλαιά συγγράμματα κι άλλες έγκυρες πηγές.

Μία τέτοια συμφωνία υπήρχε π. χ. μεταξύ της δούκισσας Μαζαρέν και της κυρίας ντε Μπωκλαίρ. Οι καλλονές αυτές της αλής του βασιλέως Καρόλου Β' της 'Αγγλίας, συζητούσαν συχνά μεταξύ τους περί θανάσιος της ψυχής. Το θέμα τίς ενδιέφερε τόσο πολύ, ώστε υποσχέθηκαν η μία στην άλλη, ότι εκείνη που θα πεθαινε πρώτη, θα εμφανιζόταν στη φίλη της και θα της φανέρωνε τί βρήκε στον άλλο κόσμο.

Πρώτη, λοιπόν, πέθανε η δούκισσα. 'Αλλά δεν εκράτησε τη συμφωνία τους, επί πολλά χρόνια. Τέλος, λίγο πριν απ' το θάνατό της, η κ. ντε Μπωκλαίρ, είδε να εμφανίζεται ξαφνικά στην κρεβατοκάμαρά της το φάντασμα της δούκισσας, που της φάνηκε «σαν να κολυμπούσε στον αέρα». Της προείπε τότε, ότι θα πέθαινε τη νύχτα εκείνη, από τις 12 ως τη 1. Και, πραγματικά, η κ. ντε Μπωκλαίρ ξεψύχησε στις 12½.

Την ίδια συμφωνία είχαν κάμει εγγράφως, το 18ο αιώνα, ο Σκώτος τυπογράφος Ουίλλιαμ Σμέλλι και ο κληρικός Ουίλλιαμ Γκρηλντ. Την είχαν μάλιστα υπογράψει με το αίμα τους. 'Ο Γκρηλντ πέθανε το 1774. Πέρασαν ωστόσο αρκετές νύχτες από την καθωρισμένη, για να εμφανισθή το φάντασμά του.

Όταν παρουσιάσθηκε, επί τέλους, τυλιγμένο μ' ένα άσπρο σάβανο, εξήγησε στο φίλο του πως είχε δυσκολευτή πολύ να ξαναγυρίση στη γη. Του είπε ακόμη πως ο άλλος κόσμος ήταν απείρως ανώτερος απ' τον επίγειο, κι' όμως πολλοί από τους κατοίκους του, έπιχτούσαν μιάν ακόμη καλύτερη ζωή.

Σ'ε άλλη περίπτωση, εμφανίσθηκε το φάντασμα του δημάρχου του Ντάλβερτον, Τζωρτζ Σύντενχαμ, στον πλοίαρχο Ουίλλιαμ Ντάυκ, εξάδελφό του. Του δικαιολογήθηκε γιατί παρουσιάσθηκε αργότερα απ' ό,τι είχαν συμφωνήσει, και τον βεβαίωσε, ότι «υπάρχει Θεός, δικαίος και τρομερός». 'Υστερα τον συμβούλεψε να «αλλάξη φύλλο», για να μη δοκιμάση τη θεία όργη. Και, πραγματικά, από τότε ο πλοίαρχος άλλαξε τελείως και πέρασε σαν υποδειγματικός χριστιανός, τα δυο τελευταία χρόνια ζωής που του απόμειναν.

Το φάντασμα του περιφήμου θεολόγου Ρόμπερτ Νέλσον, παρουσιάσθηκε στην κρεβατοκάμαρά της καλής του φίλης Λαίδης Χάστινγκς, όταν η τελευταία είχε αρρωστήσει από καρκίνο. Το είδε μάλιστα κι' η νοσοκόμος που την περιποιόταν, και τόδωσε στα πόδια, τρομοκρατημένη. 'Η αρρωστή όμως, δεν φοβήθηκε καθόλου. Ευχαρίστησε το θεολόγο, γιατί είχε κρατήσει τη συμφωνία τους, και τον ρώτησε ποτέ ο θάνατος θα την λύτρωνε επί τέλους, από το μαρτύριό της. Το φάντασμα της προείπε πως θα πέθαινε μετά 6 μέρες, κι' η προφητεία του επαλήθεψε.

'Η περιεργότερη όμως ίσως περίπτωση αυτού του είδους, σημειώθηκε στο Κάν της Νορμανδίας. Κάποιος Μπεζουέλ, όταν ήταν ακόμη μαθητής 15 χρονών, είχε κάμει μία τέτοια συμφωνία μ' ένα μικρότερο φίλο του, ονόματι Ντεφονταίν, τον οποίο υπεραγαπούσε.

Μία μέρα, λοιπόν, του 'Ιουλίου του 1697, ενώ βρισκόταν σε μία έξοχη, εμφανίσθηκε ξαφνικά το φάντασμα του Ντεφονταίν, τον έπιασε απ' το χέρι και τον τράβηξε παράμερα. Κουβέντισαν οι δυο τους επί τρία τέταρτα της ώρας. Σ' όλο αυτό το διάστημα, όσοι έδλεπαν το Μπεζουέλ να μιλά μ' ένα άορατο γι' αυτούς φάντασμα, τον περνούσαν για τρελλό ή για μεθυμένο!... Το φάντασμα έδωσε στο Μπεζουέλ μηνύματα από νεκρούς συγγενείς του, απέφυγε όμως να του μιλήση για τις συνθήκες της μεταθανάτιου ζωής. Όπως έμαθε κατόπιν ο Μπεζουέλ, ο φίλος του είχε πνιγί, θύμα ενός δυστυχήματος, λίγο προτού εμφανισθή το φάντασμά του.

Ίσως καμιά φορά οι περιπτώσεις αυτές να οφείλονται και σε υποβολή ιδίως σε ευαίσθητα και νευροπαθή άτομα.

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς με τη γυναίκα του και την κόπη του, τη Γισμίνια που την ελάτρευε.

Όταν γεννήθηκε η Γισμίνια, δυο μάγισσες που ησαν στο παλάτι, είπαν στη βασίλισσα:

—'Εγώ της χαρίζω ένα χοντρό μαργαριτάρι! Όσο το φοράει, θα γίνη η πιό όμορφη, η πιό πλούσια, κι' η πιό ξευτηνη κοπέλλα του κόσμου. 'Αν το χάση, θα χάση και την όμορφιά και τα πλούτη και το μυαλό της!

Κι' εγώ, είπε η άλλη, της χαρίζω, ένα χασπ το μαργαριτάρι, μία ταπεινή καρδιά!

Από την ημέρα εκείνη ο βασιλιάς παραγγείλε μια γουστή κορδέλλα που είχε στη μέση το μαργαριτάρι, και πού μεγάλωνε όσο μεγάλωνε και η βασίλοπούλα.

Όταν έφτασε η βασίλοπούλα, κολυπούσε στα πλούτη. Στα χουσα έτρωγε στα χουσα κοιμόταν στα χουσα ντυνόταν. Ήταν κι' έξυπνη τόσο που οι σοφοί της ζητούσαν τη γνώμη της. Σιγά-σιγά όμως έγινε περφόρη ταιγκούνα και κι' αλγιάσα.

Μία μέρα κατέβηκε στο περιβόλι της. 'Είπε, οι φύλακες δεν την άφσαν να βνή έξω, κι' εκείνη θυμωμένη τους υπάτισσε και τόδωσε στα πόδια.

Περπάτησε-περπάτησε κι' έφτασε σε μία πηγή. 'Εσκυψε τότε να πιή νερό, και είδε μέσα εκεί τη μορφή της.

—'Αχ! τί όμορφη που είμαι! Ξεφώνισα!

Μα τη στιγμή εκείνη της έπεσε το μαργαριτάρι και τότε αντίκρουσε στα νερά της πηγής, σαν άσχημη και φτωχή κοπέλλα. 'Αμέσως έχασε και το μυαλό της. Δεν θυμόταν ποιά ήταν, από πού έρχόταν κι' ούτε πού πήγαινε.

Πήρε τότε το δρόμο κι' έφτασε σε μία καλύβα. Μία γοπά βγήκε από εκεί και τη ρώτησε:

—Τί θέλεις και ποιά είσαι κοπέλλα μου που τ'αυτοίς στον δρόμο;

—Είμαι έρημη και φτωχή! αποκρίθηκε η Γισμίνια.

Μείνε μαζί μου, της απάντησε η γοπά. Θά με βοηθας στις δουλιές μου, και από εκείνο που θα τρώω εγώ θα τρώς κι' εσύ.

Ο βασιλιάς στο μεταξύ, όταν έμαθε το χαμό της κόρης του, ώρισε ότι εκείνος που θα εύρισκε το μαργαριτάρι και την βασίλοπούλα θα την έπαιρνε γυναίκα του.

Πολλά βασίλοπούλα τότε έστρεξαν να βρουν τη Γισμίνια. Στα τρία χρόνια απάνω ένα απ' αυτά έφτασε στην καλύβα της γοπάς. Είδε εκεί μία κοπέλλα να βόσκη γίδια. 'Επειτα πήγε να ποτίση το αλογό του και ξαφνικά αντίκρουσε μέσα στα νερά της πηγής να λάμπη κάτι. Βούτηξε το χέρι του κι' έβγαλε το μαργαριτάρι.

Όταν το χαμένο μαργαριτάρι της βασίλοπούλας! φώναξε.

Καβαλλίκεσε πάλι το αλογό του κι' έτρεξε στο βασίλειό που άμα το είδε, είπε αμέσως:

—Αυτό είναι! 'Αχ! πού να είναι η Γισμίνια μου!

Και η βασίλισσα άρχισε τα κλάματα μόλις είδε το μαργαριτάρι.

Θά την βρούμε, πολυρονομένη μου, του είπε το βασίλοπούλο. Μονάχα πρόσταξε να μαζευτούν όλες οι κοπέλλες της

Τα λουτρά του κόρακα

Το πεινματάκι σας

'Ο μαύρος κόρακας ψηλά πετώντας στον αέρα είδε τρεις χήνες κατάσπρες που λούζονταν μία μέρα. Και είπεν: —'Απ' το λούσιμο θ' άσπρισαν κι' εκείνες. Κι' εγώ θα πέσω να λουσθώ ν' άσπρισω σαν τις χήνες! Πάει και πέφτει στο νερό εύθυσ την ιδαν ώρα κι' αρχίζει τα λουσίματα και λούζεται ως τώρα... Μα πάνε του κακομοιρου οι κόποι του χαμένο. Μαύρον τον έπιασε ο Θεός και πάντα μέλλω μένι!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

χώρας, που έχουν τα ίδια χρόνια με την βασίλοπούλα σας.

Κι' αλήθεια την άλλη μέρα μαζεύτηκαν χίλιες κοπέλλες.

Ο βασιλιάς δοκίμασε στα κεφάλια τους την κορδέλλα με το μαργαριτάρι, μα σε καμιά δεν ταιριάζε. Στο τέλος είπαν να βάλουν κληρο κι' όποια κερδίση εκείνη να πάρη το μαργαριτάρι και το βασίλοπούλο.

Το βασίλοπούλο δεν δέχτηκε και είπε στις κοπέλλες να περιμένουν ώσπου να βασιλέψη ο ήλιος.

Και τότε έβαλε έναν στρατιώτη να φυλάη στο σταυροδρόμι.

Ποιν βασίλεψη ο ήλιος, το βασίλοπούλο του φώναξε.

—Στρατιώτη, μήπως έρχεται κανείς;

—Βλέπω τα λουλούδια να γέρνουν για ύπνο, άνθρωπος όμως δεν φαίνεται! αποκρίθηκε εκείνος.

Σ'ε λίγο ξαναρώτησε, κι' ο στρατιώτης του είπε:

—Βλέπω τα πουλιά να κρύβουν τα κεφάλια στη φτερούγα τους, ανθρώπος όμως δεν φαίνεται!

Το βασίλοπούλο ρώτησε για τρίτη φορά:

—Στρατιώτη η ημέρα σβύνει. Φαίνεται κανείς;

—Βλέπω μία βοσκοπούλα με τα γίδια της...

Ο βασιλιάς πρόσταξε τότε να την φέρουν κι' αυτήν μπροστά του. 'Αμέσως της φόρεσε την κορδέλλα με το μαργαριτάρι και είδε πως της πήγαινε θαυμάσια.

Την ίδια στιγμή ο ήλιος χάθηκε, ο ουρανός σκοτεινιάσε και η κοπέλλα βρέθηκε στη σάλλα του παλατιού που φωτιζόταν με γιλιόδες κεριά. Μα πίνω σ' όλα άστραψε η όμορφη της Γισμίνιας, που βρέθηκε πάλι στα ολόχρυσα ντυμένα όπως πρώτα.

Έπεσε τότε στα πόδια του βασιλιά και της βασίλισσας τους γύρεψε συχωρεσι, για την πίκρα που τους πότισε, κι' έτρεξε να φέρη από παλάτι την γοπά της καλύβας, που δεν ήταν άλλη από την μάγισσα που την έμαθε να μην είναι περφόρη, ούτε κακή ούτε ζηλιάρα.

Σ'ε λίγες μέρες όταν έγιναν οι γάμοι της Γισμίνιας με το βασίλοπούλο, η καλή μάγισσα χάθηκε πάλι από το παλάτι, γαρίζοντας στη νέα βασίλισσα μία ταπεινή κι' ολόχρυση καρδιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

'Η συγγνώμη

'Η ιστοριούλα σας

Ο Κωστάκης είναι ο ταλαίφος της τάξεώς του. Του κάκου πάνε οι συμβουλές της μάμας του. Είναι αδύνατον κάθε μέρα να μην άσπαχτή στο σχολείο με τ' άλλα παιδιά. Μα και στο σπίτι του δεν πάει πίσω.

Μόλις φτάση εκεί, θά πετάξη τη σάκκα του στην άλλη άκρη και θά βοη άφορμη να μαλώση με την πιό μεγάλη του αδελφούλα.

Ένα μεσημέρι, που μόλις είχαν στρώθ στο τραπέζι, η αδελφή του η Νίνα τον ρωτάει:

—Κωστάκη, ξέρεις γιατί μας έδωσε ο Θεός το στόμα;

—Είσαι ένας βλάκας! της απαντά ο Κωστάκης. Δεν ξέρεις γιατί!

—'Η μαμά του, που τον άκουσε, σηκώνεται, του τραβάει το αυτί και του λέει:

—Μπρόδο σου! 'Ετσι μιλάνε τα καλά παιδιά στην αδελφή τους; Σήκω άμέσως να της ζητήσεις συγγνώμη, που την έπες «βλάκας»!..

Ο Κωστάκης, με κατεβασμένα μούτρα, πλησιάζει την αδελφή του και της λέει:

—Νίνα μου, λυπούμαι πολύ... που είσαι βλάκας!

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

'Η υποψέτρια 'Αντοιάνα, για να σταματήσει το κλάμα της η Φιφή, συνηθίζει να τις κάνει διάφορα παιχνίδια. Πολλές φορές περπατάει με τα τέσσερα στο πάτωμα έχοντας καθάλα τη μικρή. 'Ετσι μία μέρα, όταν ρώτησαν τη Φιφή:

—Ποιά είναι εκείνο το ζώο που καθόμαστε στη αόχη του;

—'Η Φιφή απάντησε άμέσως:

—'Η 'Αντοιάνα μας!...

Ο μικρός Τάκης ρωτάει τον πιό μεγάλο αδελφό του:

—Γιατί ο κόκκοράς μας όταν κλάη, κλείνει τα μάτια του;

—Τόσο μικρό πράγμα δεν ξέρεις, κούτε; του άπαντα ο αδελφός του. Γιατί αυτά που λέει τα ξέρει απ' έξω!...

Το βασίλοπούλο ρώτησε για τρίτη φορά:

—Στρατιώτη η ημέρα σβύνει. Φαίνεται κανείς;

—Βλέπω μία βοσκοπούλα με τα γίδια της...

Ο βασιλιάς πρόσταξε τότε να την φέρουν κι' αυτήν μπροστά του. 'Αμέσως της φόρεσε την κορδέλλα με το μαργαριτάρι και είδε πως της πήγαινε θαυμάσια.

Την ίδια στιγμή ο ήλιος χάθηκε, ο ουρανός σκοτεινιάσε και η κοπέλλα βρέθηκε στη σάλλα του παλατιού που φωτιζόταν με γιλιόδες κεριά. Μα πίνω σ' όλα άστραψε η όμορφη της Γισμίνιας, που βρέθηκε πάλι στα ολόχρυσα ντυμένα όπως πρώτα.

Έπεσε τότε στα πόδια του βασιλιά και της βασίλισσας τους γύρεψε συχωρεσι, για την πίκρα που τους πότισε, κι' έτρεξε να φέρη από παλάτι την γοπά της καλύβας, που δεν ήταν άλλη από την μάγισσα που την έμαθε να μην είναι περφόρη, ούτε κακή ούτε ζηλιάρα.

Σ'ε λίγες μέρες όταν έγιναν οι γάμοι της Γισμίνιας με το βασίλοπούλο, η καλή μάγισσα χάθηκε πάλι από το παλάτι, γαρίζοντας στη νέα βασίλισσα μία ταπεινή κι' ολόχρυση καρδιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

—Μεγάλωσε η δουλειά μου, Γιαννάκη! Πήρα και βοηθό για να μου πλένη τα πιάτα!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΙΚΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΙΤΗΤΑΙ

Ο Σταύρος Χατζόπουλος, που δόξασε την ελληνική διαιτησία

Το «Ελληνικό Ποδοσφαίρο» περνά κρίσιμες στιγμές. Μετα τους «Ολυμπιακούς Αγώνες» του 'Ελνίκι, μας απέδειξε πραγματικά, και στον αγώνα με την «Εθνική» ομάδα της Δανίας στο Τάμπερε, και στη συνάντησή με την «Εθνική» ομάδα της Μεγάλης Βρετανίας στη Χαμελίνα, πως φερόμαστε από την κατάσταση της μνηστικής προς την κατάσταση της εξοργισμένης για την κατακτητή των διεθνών στίβων. «Ακριβώς όμως, γιατί το ζήτημα του «Ελληνικού Ποδοσφαίρου» γίνεται προς δυσκόλως και σε μερικά σημεία αγνώστους δρόμους, χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή και από τη διοίκηση του και από τον κόσμο που τον παροτρύνει να παίζει.

Υπάρχει εποχή που η «Εθνική» ομάδα της Ελλάδας ξεφεύγει από ξένα γήπεδα, με συντριπτικές ήττες. Τότε όμως οι παίκτες, που είναι έμπειροι, δεν διστάζουν να φέρουν το βάρος της φανελάδας με τα γαλάζια χρώματα, είχαν, πρέπει να το δηλώσουμε, βαθεία συνείδηση και των αθλητικών παραδόσεων της χώρας μας και των κανόνων του «εύγενους αγωνίζεσθαι».

Σήμερα όμως φεύγουν οι διεθνείς παίκτες μας με τιμητικά αποτελέσματα από τους αγωνιστικούς χώρους, ελληνικούς ή ξένους, ακόμη και με ώριμες νίκες, αλλά, δυστυχώς, (γιατί να το κρύβουμε;) αισθανόμαστε για μερικούς απ' αυτούς ντροπή για την άκαρκτη διαιτησία συμπεριφορά τους.

Ανέβηκε, χωρίς καμιά αμφιβολία, η τεχνική στάση του ελληνικού ποδοσφαίρου, αλλά έπεσε η στάση της αθλητικής συμπεριφοράς, του «φείρ πλέυ», του φιλοθλητισμού. Αυτό είναι θλιβερό, αλλά αναμφισβήτητο!

Η αλήθεια, όσο πικρή και να είναι, πρέπει να ληφθεί: Είμαστε σε διεθνή αγώνα, διεθνή παίκτη με πείρα να φέρνουν τον έποπτη γραμμάτων ή τον ξένο συμπαίκτη του. Μας διευκολύνει ο Φινλανδός διαιτητής του αγώνος «Ελλάδας-Δανίας» στο Τάμπερε, για την άμεση συμπεριφορά, τις προκλήσεις και τις βρισιές ενός πληρωμένου σε ενέργεια και προκλητικού κυνηγού της «Εθνικής» μας ομάδας. «Εάν δεν ήταν Έλληνας, μας έ-δωλαγνέθηκε μετά τον αγώνα, θα τον τέτανα έξω απ' το γήπεδο και καταλάβαμε τον αντίκτυπο που θα είχε η τιμωρία αυτή στους διεθνείς ποδοσφαιρικούς κύκλους!».

Εκλάσσε τα περίφημα

Ο Διεθνής Στίβος

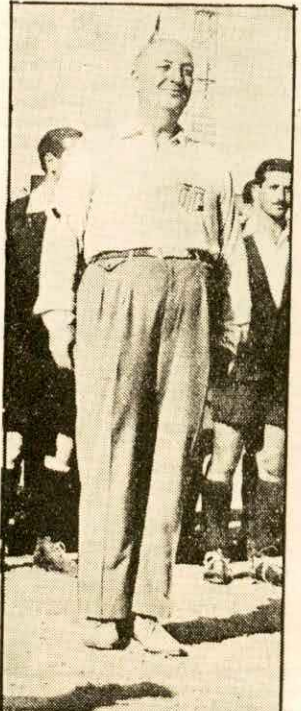
Φερσίματα του γνωστού και ανεκδιήγητου εκείνου τετατοφύλακος, που έριξε «νόκ-αουτ» τον διεθνή συμπαίκτη του στο γήπεδο του ΠΑΟ, η τον «επίδεικτικό» εκείνον «Έλληνα συνάδελφό του, που στείλε στο νοσοκομείο τον «Άγγλο διαιτητή».

Πόση, ασφαλώς, ικανοποίηση θα ένοιωθαν, όσοι παίζουν και ενδιαφέρονται για το ποδοσφαίρο, αν κοντά στην τεχνική μας εξέλιξη, προσθέταμε και την ποιότητα μας βελτίωση, τη βελτίωση του χαρακτήρα μας, καθώς και της συμπεριφοράς μας!

Δεν μπορούν να πηγαίνουν στα γήπεδα οι φίλαθλοι, με τις γυναίκες τους και να ακούνε δίπλα ακατονόμαστες βρισιές και βλαστήμιες. Ούτε είναι σωστό, όσες, επί τέλους, κυρίες ριφωκινδυνεύουν να απολαύσουν ένα ποδοσφαιρικό αγώνα, να βλέπουν μέσα στον αγωνιστικό χώρο μερικούς αναιδείς παίκτες να δείχνουν διαγωγή που είναι ασυμπαγής διαιτητής ή να παραδειγματίζουν τη συμπεριφορά τους με τα μελανώτερα χρώματα, για παραδειγματική τιμωρία από τις ιθύνουσες ποδοσφαιρικές αρχές...

Βέβαια, υπάρχουν και παίκτες αξίας, έμπειροι, όπως ο Χ. Χ. ο Κανάκης της ΑΕΚ, που είναι άφοβος ή ο Κουρτζίδης του ΠΑΟ, που δεν έδωσε ποτέ φόρμα ούτε για σύσταση, αλλά αυτοί οι παίκτες είναι «δακτυλοδεικτούμενοι», και δεν διστάζουν να π' αναφέρουμε, «χλευάζονται» με υποκοριστικά ο πρώτος ως «βλάχος» κι ο δεύτερος ως «αμίλητος».

Είναι καιρός, νομίζουμε,

Ο Σταύρος Χατζόπουλος, ο κρουφάος των διαιτητών μας.

να λάβει η Ε.Π.Ο. και οι Ποδοσφαιρικές Ένώσεις και η ΚΕΔ και οι Συνδέσμοι των Διαιτητών, αυστηρά μέτρα για να συμβαδίσει η συμπεριφορά μας με την τεχνική μας εξέλιξη στους ποδοσφαιρικούς στίβους. Δεν αρκεί να κανει καλός ποδοσφαιριστής. Πρέπει να είναι και καλός χαρακτήρας. «Οταν δεν μάθει ο παίκτης να παίζει ανθρωπινά και ευγενικά στους αγώνες με το σύλλογό του, δεν θα μπορέσει να συμπεριφερθεί πολιτισμένα και αθλητικά και όταν κληθεί να αντιπροσωπεύσει έπαξίως την πατρίδα του στα ξένα γήπεδα».

Το βάρος της ευθύνης πρέπει να το αναλάβουν πρώτα οι φιλοτιμιοί διαιτητές μας. Αυτοί που για γάρι του αθλήματος, υπομένουν στοίκα και τις βρισιές και ακόμη χειρότερα. Η ανάγκη τους όμως αυτή, η επείγουσα από τους ιθύνοντες, μας έφεραν σήμερα στο σημείο να πούμε πως το «Ελληνικό Ποδοσφαίρο» περνά κρίσιμες στιγμές. Αυτό τ' αναγνωρίζουν όσοι σέβονται τον εαυτό τους και τ' ασχολούνται με το άθλημα.

Φίλοι του ποδοσφαίρου μας δομολογούν, από καιρό τώρα, με επιστολές και ζητούν να υψώσουμε φωνή διαμαρτυρίας για όσα συμβαίνουν στα γήπεδα. Για να μας απολύσει αντικειμενικοί, όπως θέλουμε να μείνουμε, πρέπει να δηλώσουμε πως τα κρούσματα τώρα περιωρισμένα. Οι «Ενώσεις Αθλητών» και Πειραϊκές δεν λογαριάζουν αν θα δυσχεράσουν τα σωματεία και τους παίκτες στην επιβολή των κυρώσεων. Μονάχα οι διαιτητές μας πρέπει, λοιπόν, να γίνουν αυστηρότεροι. Αυτό είναι άρεσκο.

Οι ποδοσφαιριστές μας είναι ανάγκη να νοιώσουν πως κάθε παρεκτροπή τους θα τιμωρηθεί. Στην Αγγλία, μας είπε ο περιφημος γενικός γραμματέας της Αγγλικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας, σερ Στάνλεϋ Ράου, οι παίκτες τιμωρούνται από τη διαιτητή, ακόμη και όταν κάνουν «γκριμάτα» αποδοκιμασίας ή ειρωνείας σε μια απόφαση του.

Ευτυχώς, οι «Έλληνες διαιτητές», όταν βέλουν, επιβάλλονται και δεν θάναται υπερβολή να τονίσουμε πως στέκουν στα ξένα γήπεδα, καλύτερα από αρκετούς διεθνείς διαιτητές, με μεγαλύτερη πείρα και φήμη. Είναι ανάγκη, όμως, να σφίξουν την καρδιά τους και να επιστηρατεύουν την ψυχρή λογική και την αποφασιστικότητα τους. Ας θυμηθούν τους βετεράνους δασκάλους της Διαιτησίας. Ας φέρουν στη μνήμη τους τον Σταύρο Χατζόπουλο, που τύχησε το Σώμα τους, όπως και μερικούς άλλους, που δεν μεταπήδησαν ακόμη στην κατηγορία των βετεράνων.

Ο Σταύρος Χατζόπουλος υπήρξε ένα ζωντανό υπόδειγμα άφοβης διευθύσεως ποδοσφαιρικών αγώνων. Όταν έμπαινε στο γήπεδο, ξεχνούσε συμπεριφορές και αντιπάθειες. Σαν τον Αμερικανό πάστορα Μπόου Ρίτσαρντς, έκανε την προσέχνη του να νικήσει τον εαυτό του. Επικαλείτο το Θεό να μην αδικήσει κανένας! Γι' αυτό, ο Σταύρος Χατζόπουλος άφησε εποχή. Ας ευχόμαστε οι νέοι διαιτητές να συνεχίσουν το έργο του και ας συγχωρούμε απ' τη στήλη αυτή, τη σχολή Χατζόπουλου, που δόξασε την Ελλάδα στα δικά μας και στα διεθνή γήπεδα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρομβόλεξο
1) ΝΤΙΝΟΣ. 2) ΚΟΣΜΟΣ. 3) ΜΟΣΧΟΣ. 4) ΜΕΛΕΤΗ. 5) ΣΜΗΝΟΣ. 6) ΔΙΣΚΟΣ. 7) ΛΟΣΜΟΣ. 8) ΓΡΑΜΜΑ. 9) ΑΦΑΣΙΑ. 10) ΟΠΛΟΣ.

Σωστό - Λάθος
1) Λάθος. 2) Λάθος (ή Βέρνη). 3) Λάθος. 4) Λάθος (ή Λά Πας).

Αριθμητικό άκροστικό
222+22+2+2+2=250

Πάντα με 2
Είναι το 8, το 12, το 5 και το 20.

Τα τέσσερα χαρτιά
Απ' τον όρο 1 συμπεραίνουμε ότι το πρώτο και το δεύτερο χαρτί δεν μπορεί να είναι και τα δύο ρηγάδες. Το ίδιο συμπεραίνουμε απ' τον όρο 2 για το τρίτο και το τέταρτο χαρτί. Απ' τον όρο 3 συμπεραίνουμε ότι δεν μπορεί να βρίσκεται μια ντάμα ανάμεσα σε δύο ρηγάδες. Συνεπώς, δεν μπορεί παρά να έχουν τα χαρτιά την εξής σειρά: ντάμα, ρηγάς, ρηγάς, ντάμα. Απ' το 4 συμπεραίνουμε πως δεν βρίσκεται μια κόουσα ανάμεσα σε δύο σπαθιά. Απ' το 5 συμπεραίνουμε ότι το πρώτο και δεύτερο χαρτί δεν μπορεί να είναι και τα δύο σπαθιά. Συνεπώς, τα χαρτιά είναι: κόουπα, κόουπα, σπαθί, σπαθί.

Πόσο ζυγίζει;
Το παιδί ζυγίζει 7½ αόδες.

Με πέντε σπρίττα
Μπορεί να γίνουν δεκαέξη πράξεις, οι εξής:
I+I, I-I, I-I, I-I, I-I, V+I, V+I, V-I, V-I, V-I, I+I, I+I, I+I, X+I, X+I, X-I, X-I, X-I, X-I.

Ερωτήσεις
1) Τον Νέλονα, τον βασιλέα Ερρίκο Β' της Αγγλίας και τον Λουδοβίκο ΙΔ' της Γαλλίας. 2) Ο Φρειδερίκος στη Δανία, ο Γουσταύος στη Σουηδία κι ο Χάακον στη Νορβηγία. 3) Στους Καπουλετών.

Απρόεπτο
Να πετύχει στις εκλογές.

Λογπαγινί
1) Ίμερα (ήμέρα). 2) Καρδίτσα. 3) Δράμα.

Η γέφυρα
Να πως θα τοποθετηθούν τα δύο ζύλα, επιπλέοντα στο νερό:

Γεωγραφικές ρωτήσεις
1) Ο ήλιος στη σημαία της Ιαπωνίας. 2) Γιατί έχουν μαλλιά ζανθά, πιστεύεται δε ότι και ταγόνοια από μια χαμένη σκανδιναβική αποικία της Γροιλανδίας. 3) Φθινόπωρο.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 465 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΣΜΟΙ
1) ΠΟΓΡΑΔΕΣ. 2) ΑΛΑΜΑΝΑ - ΛΕΙΡΙΟΝ. 3) ΣΕΛΙΣ - ΓΟΕΡΑ. 4) ΑΙΣ - ΟΜΟΡΑ - ΡΑΣ. 5) ΧΗΝ - ΔΙΑΚΟΣ - ΣΑΣ. 6) ΜΗ - ΗΤΑ - ΣΟΣ - ΜΑΤ - ΙΚ. 7) ΟΝΟΜΑ - ΚΑΣ. 8) ΡΑΚΟΣ - ΠΑΤΡΑ. 9) ΕΣ - ΜΙΑ - ΛΗ. 10) ΒΙΑ - ΚΑ - ΣΤΑΜ. 11) ΑΤΙΜΟ - ΩΜΕΓΑ. 12) ΣΑ - ΟΝΑΡ - ΠΑΝΙ - ΥΣ. 13) ΛΑΝ - ΑΠΙΔΕΑ - ΑΑΡ. 14) ΡΙΣ - ΒΑΒΕΛ - ΟΤΙ. 15) ΑΚΑΚΑ - ΛΟΥΣ. 16) ΦΑΝΕΡΟΝ - ΝΤΟΥΤΣΕ. 17) ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ.

1) ΡΑΣΑ - ΜΟΡΒΑΣ - ΡΑΦ. 2) ΛΕΙΧΗΝ - ΙΤΑΛΙΚΑ. 3) ΑΛΣΗ - ΟΡ. 4) ΠΑΣΑ - ΤΑΚΕΡΟΝ - ΜΑΡΣ. 6) ΟΝ - ΔΑ - ΟΣ. 7) ΓΑΙΟΙ - ΙΣ - ΚΑΡΑΒΑΝΑ. 8) ΜΑΣ - ΜΑ - ΠΑ. 9) ΑΛΟΚΟΤΟΙ - ΣΤΙΒΑΡΑ. 10) ΡΟΣ - ΑΣ - ΔΕ. 11) ΕΛΒΑΣ - ΑΠ - ΤΕΠΕ. 12) ΤΕ - ΑΣ - ΑΑ - ΤΟ. 13) ΣΙΓΑ - ΑΚΤΗΜΩΝ - ΕΛΟΣ. 14) ΡΟ - ΣΤΑΡ - ΜΙΑ - ΟΥ. 15) ΙΕΡΑ - ΣΑΝΤΕ - Α. ΟΥΤ. 16) ΟΡΑΣΙΣ - ΑΓΥΡΤΗΣ. 17) ΕΝΑΣ - ΚΑΛΑΜΑΣ - ΤΙΣΕΣ.

Ερωτικό Τραυματοκιβώτιο

Δεν ξέρω αν αγαπώ:

Πρέπει πρώτα, αγαπητή μου, να εξετάσετε η ίδια τον εαυτό σας, δηλαδή να αντιληφθείτε αν εκείνο που σας κάνει να πλησιάζετε το νέο είναι πραγματικά αισθηματική ανάγκη ή απλό φιλικό ενδιαφέρον ώστε ανάλογα να εκδηλωθείτε. Γιατί αν δεν αισθάνεστε ότι μπορεί να σας εντυπωσιάσει, δεν πρέπει να ανταποκριθείτε διόλου στο δικό του το αίσθημα, μόνο και μόνο επειδή δεν θέλετε να τον... λυπηθείτε. Έρωτας από οίκτο δεν είναι άξιος της ειλικρίνειας σας. Να του εξηγήσετε λοιπόν καθαρά ότι τον θεωρείτε ως έναν καλό φίλο σας. Αν όμως παρ' όλα αυτά ο νέος σας συγκινηθεί, τότε πρέπει να ανταποκριθείτε στο αίσθημα του, με την επιφύλαξη ότι κι αυτός σας σκέπτεται σοβαρά κι όχι για να παίξει μαζί σας.

Τ. Μ. Ζ. Ε. Τ. - Πειραιώτ ά κ ι : «Τη στιγμή που σ' αλλήθια σας αγαπάει, και όπου την αγαπάτε κι' εσείς» όπως έ-δω και υπαινιγνέστε στο νέο και κάποια κακή γλώσσα σας κρουσμοπολέψτε: «Όλα αυτά δεν είναι ελεος σας;» Απ' αυτά που σας γράφω θα καταλάβετε βέβαια ποιά είναι το νόος σας. Κι' ελπίζω να το ακολουθήσετε σαν κορίτσι σοβαρά και φιλότιμο. «Όσο για το νεαρό και τους γονείς του, αν θέλουν να σας κάνουν νουούλα τους δε έδωσαν να σας ζητήσουν από τους γονείς σας.

Απογοητευμένη Α. Π. Σ.Κ. - Εικοσιοντά χρόνων κοπέλα, έπρεπε να έχετε συνείδηση του γάμου σας και να μην περιμένετε να σας πω ένώ, ότι το πιο ασύμφορο για σας είναι να έχετε αυτές τις σκέψεις με τον «παντοφλέτο». Ευχαριστήθηκα όμως που έστω κι' άσφα, το αντιληφθήκατε και αναγνωρίζετε ότι είστε εσείς η αιτία της δυστυχίας σας. Μά αυτός δεν είναι λόγος να απογοητεύεστε κι' ούτε να πάθουν τα νεύρα σας! Σαν τίμια κοπέλα που είστε να ξεκουστείτε άμέσως από τον έκδηλο αυτόν, χωρίς να φοβηθείτε καμιά συνέπεια, επειδή είναι «ευνόκη» και να τον βγάλετε από το νοού σας. Πείστε, μάλιστα, τον εαυτό σας ότι έπρόκειτο για μια μικρή, εύθυμη περιπέτεια από την οποία είμαι βέβαιη ότι κληρονομήσατε. Κι' όταν βολή-γεται την ψυχική σας γαλήνη, θα σας έρθει πάλι η λαχτάρα της ζωής και της αγάπης, αφού είστε ακόμα τόσο νέα!

Διαδίδεται Χ. Γ. Κορέα : Νομίζω ότι το ζήτημα αυτό δεν είναι «προς θάνατον». Αφού ο ίδιος δεν έχετε κανέναν ενδιαφέρον, μπορείτε εύκολα να άνηψετε το πράγμα και να υψώσετε ούτε απάντησι ούτε συνέχεια σ' αυτό.

Η Ιατρος ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ Δερματολόγος, ασχολούμενη με αισθητικές θεραπείες επέστρεψε από την Εύρωπη και δίνεται εις το νέον της ιατρορείον ΣΕΚΕΡΗ 4, α-ροφας, πάροδος Κανάρη, 11-1 και 5-7. Τηλ. 612-450.

Κόκκινο Γαρύφαλο: Δεν πρέπει, μικρούλα μου, να ανταποκριθείτε στην αισθηματική πρόταση που σας κάνει ο νεαρός. Γιατί όσο και να φαίνεται «καλό παιδί», πάντα είν' εύκολο να ξεγελαστή μια άφελος μικρούλα σαν κι' εσάς! Μην έχετε και σεις την επιπολαιότητα πολλών άλλων κοριτσιών, που από ματαιοδοξία και περιέργεια κολακεύονται όταν τα τριγυρίζει κάποιος νεαρός και άπειρος άντρας, παρ' όσον σ' αίσθάνονται και οι αισθήσεις τους, χωρίς ουσιαστικά να αισθάνονται κάτι σοβαρό. Γι' αυτό, το πιο αξιοπρεπές που έχετε να κάνετε είναι να του κόψετε την... όρεξη και να κυττάτε τις υπονοούμενες σας, την αμείρινη άκμα και ψυχρή ζωή σας, που δεν χρειάζεται από τώρα αισθηματικές περιπέτειες και βάσανα. Είμαι πάντα στη διάθεσή σας.

Τέσσερα μάτια: Μου γράφετε: «Θέλωμε να γνωρίσουμε... το νερότα και δεν μπορούμε, γιατί είμαστε παραφίση ενοχλητικές...» Απ' αυτά λοιπόν καταλαβαίνω ότι κι' οι δύο σας είσαστε ανήλικες μικρούλες, πράγμα που με κάνει να άπορώ για τη βιασύνη που δείχνετε. Καλύτερα να δείχνετε τόσο ενδιαφέρον για να μάθετε γράμματα και νοικοκυρώσεις. Θα ήταν προτιμώτερο. Αφ'ότι τις άλλες άποψεις σας να τις λύσετε με τον καιρό, όταν θα μεγαλώσετε!

Αλίκη 18: Ακόμα κι' αν είστε αποφασισμένοι να ένωσετε το μέλλον σας με φαινοί ότι, εσείς κάνετε πολύ άσχημα που τρέχετε να συναντήσετε το νεαρό στο σπίτι του. Έστω και αν το ξέρετε ο γονείς του και αν σας αναπούν εξαιρετικά, όπως μου γράφετε, πως δεν σκέπτεστε ότι αυτό δεν ταιριάζει σε μια αξιοπρεπή νέα και μόλις όταν οι δικοί της δεν ξέρουν τίποτα; Κι' αν το μάθουν και δεν έγκρινουν το αίσθημά σας; Αν, διόλου άπ' όλο, κάποιο κακό υατί σας δώ να υπαινιγνέστε στο νέο και κάποια κακή γλώσσα σας κρουσμοπολέψτε: «Όλα αυτά δεν είναι ελεος σας;» Απ' αυτά που σας γράφω θα καταλάβετε βέβαια ποιά είναι το νόος σας. Κι' ελπίζω να το ακολουθήσετε σαν κορίτσι σοβαρά και φιλότιμο. «Όσο για το νεαρό και τους γονείς του, αν θέλουν να σας κάνουν νουούλα τους δε έδωσαν να σας ζητήσουν από τους γονείς σας.

Απογοητευμένη Α. Π. Σ.Κ. - Εικοσιοντά χρόνων κοπέλα, έπρεπε να έχετε συνείδηση του γάμου σας και να μην περιμένετε να σας πω ένώ, ότι το πιο ασύμφορο για σας είναι να έχετε αυτές τις σκέψεις με τον «παντοφλέτο». Ευχαριστήθηκα όμως που έστω κι' άσφα, το αντιληφθήκατε και αναγνωρίζετε ότι είστε εσείς η αιτία της δυστυχίας σας. Μά αυτός δεν είναι λόγος να απογοητεύεστε κι' ούτε να πάθουν τα νεύρα σας! Σαν τίμια κοπέλα που είστε να ξεκουστείτε άμέσως από τον έκδηλο αυτόν, χωρίς να φοβηθείτε καμιά συνέπεια, επειδή είναι «ευνόκη» και να τον βγάλετε από το νοού σας. Πείστε, μάλιστα, τον εαυτό σας ότι έπρόκειτο για μια μικρή, εύθυμη περιπέτεια από την οποία είμαι βέβαιη ότι κληρονομήσατε. Κι' όταν βολή-γεται την ψυχική σας γαλήνη, θα σας έρθει πάλι η λαχτάρα της ζωής και της αγάπης, αφού είστε ακόμα τόσο νέα!

Μία από τις πιο περιζήτητες σάρ του Ιταλικού κινηματογράφου είνε σήμερα η συμπατριώτισσά μας Ύδον Σανσον. Η Ύδον κατάγεται από την Θεσσαλονίκη και το πραγματικό της όνομα είνε Ύδον Σαουιντζή. ανέκαυθη δέ από την μητέρα της, που είχε χάσει τα ίχνη της κατά την κατοχή, χωρίς σε μια φωτογραφία της που δημοσιεύσαμε πριν από χρόνια στην ίδια στήλη. Σήμερα η όραση Ύδον είνε μια από τις πιο καλοπληρωμένες σάρ της Ιταλίας. Παρ' όλην μεγάλη της επιτυχία όμως εξακολουθεί να ζή μια ήρεμη και οικογενειακή ζωή.

Μην απογοητεύεστε όμως, συν-κεντρωθείτε στον εαυτό σας και

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΤΑΡ

Μια από τις πιο περιζήτητες σάρ του Ιταλικού κινηματογράφου είνε σήμερα η συμπατριώτισσά μας Ύδον Σανσον. Η Ύδον κατάγεται από την Θεσσαλονίκη και το πραγματικό της όνομα είνε Ύδον Σαουιντζή. ανέκαυθη δέ από την μητέρα της, που είχε χάσει τα ίχνη της κατά την κατοχή, χωρίς σε μια φωτογραφία της που δημοσιεύσαμε πριν από χρόνια στην ίδια στήλη. Σήμερα η όραση Ύδον είνε μια από τις πιο καλοπληρωμένες σάρ της Ιταλίας. Παρ' όλην μεγάλη της επιτυχία όμως εξακολουθεί να ζή μια ήρεμη και οικογενειακή ζωή.

Θα τα μαυτούρετε όλα στους δικούς σας και στους δικούς του. Δοκιμάστε αυτό το μέσον. Δεν είνε. Βέβαια, πάντα άποτελεσματικό, αλλά τ' άλλο να νίνε; Εύχουμαι να πάνε όλα καλά και να άναγνωρίση το λάθος του.

ΕΡΗ
Αχαριστία

Το «Ασημένιο άστέρι», δεν είνε — όπως μου γράφετε — κοριτσόπουλο. Είνε γυναίκα 40 χρόνων. Ζή από κάποιο εισόδημα που εισπράττει από το έξωτερικό κι' ήταν μέγρι σήμερα φίλη ενός άντρα, που είνε οικογενειακός άπογοητιστής. Δηλαδή έπρεπε να παντρεύη πρώτα μια άφελή του. Είκοσι χρόνια κρατούσε αυτή η στενή γνωριμία τους. Σήμερα όμως η άδελφή πέθανε ξαφνικά κι' ο στενός της γνώριμος την έγ-κατέλειψε!...

«Τώρα που έμεινε έλευθερός έπρεπε να με παντρευτεί», παραπονείται το «Ασημένιο άστέρι». «Κι' όμως ο άγαρίστος μ' άφ-φισε ένα γράμμα κι' έφυγε για το έξωτερικό. Τέτοια άχαριστία στον κόσμο δεν την φανταζό-μουν!»

Ζητάει τώρα τη συμβουλή μου τί να κάνει. Της άπαντώ: «Είνατε την άφέλεια να μείνετε μαζί του είκοσι δόκκληρα χρόνια. Άδιαφορήσατε για την κοινωνική σας θέση. Πιστέψατε στην αιώνια εύτυχία και στα λόγια ενός ανθρώπου που τον κρατούσαν κοντά σας ο συνήθειος που δημιουργήθηκαν και η εύκολη κατά-κτησι. Τώρα δέκωθε το δρασμό, γιατί έμεινε μόνος. Μόνος, γιατί εσείς δεν παίξατε ποτέ κανένα ρόλο στη ζωή του.

Τώρα πιά, λοιπόν, είνε άσφα, Μην άπογοητεύεστε όμως, συν-κεντρωθείτε στον εαυτό σας και

φροντίστε να παντρευτείτε έναν άντρα της ηλικίας σας. Να είστε βέβαιη ότι θα ξεχάσετε γρήγορα τον «άγαριστο»...

Ότι α. Β.: Μην τα καμαρώνετε και τα ζηλεύετε αυτά τα κορίτσια. "Αν σπκόνουν το κεφάλι ψηλά, όπως λέτε, είναι για να ξεγελάσουν τον τρίτο ή τον τέταρτο που θα παρουσιαστεί στη ζωή τους λέγοντας, ότι δεν υπήρξε ποτέ γι' αυτές πρώτος και δεύτερος. Μην κακολογήτε, λοιπόν, τον εαυτό σας, που δεν έχετε γίνει ακόμα ο στόχος της... κοροϊδίας των νέων. Δεν τους δώσατε το δικαίωμα και γι' αυτό σας συγγαίω. Λέτε δε πως κοκκινίζετε... Προτιμώτερο να κοκκινίζετε για τους άλλους, παρά για τον εαυτό σας. Έσας, ούτε μπορεί να σας αντιπαθήσει κανείς, ούτε να σας κοροϊδεύει. Θα το καταλάβετε, όταν θαρθή η στιγμή, που θα σταματήσετε κι' έσείς μπροστά στο νέο που θα σας στείλ η μοίρα. Όταν θα τον κυτράζετε στα μάτια, αυτός θ' αντικρύσει μέσα στα δικά σας μάτια την ανυπόκριση.

Μην λυπάστε, λοιπόν, τώρα. Φ. Β. 1952: Μου γράφετε με τέτοια πεποίθηση! "Οχι... ούτε μπορείτε να έχετε τί θα γίνει έπειτα από τέσσερα, πέντε χρόνια ούτε έχετε δικαίωμα να καταστρέψετε μια ζωή, επειδή σείς σήμερα αγαπάτε μια κοπέλα.

Εγκαταλείψετε αυτή την ιδέα πρὸς το παρόν, μην εκδηλώνετε ούτε σ' εκείνον, πότε το δίπλωμά σας, βοηθε δουλειά, τακτοποιήστε τις οικονομικές σας υποχρεώσεις και τότε αν μέσα

διατηρήσατε τα μαλλιά σας

Με το ΣΑΜΠΟΥΑΝ TETE-NOIRE

Υγιή, στιλννά και με το φυσικό τους χρώμα και αφήμα. Αυτό θα το επιτύχετε απλά και επιστημονικά λούζοντας τα μαλλιά μόνον με το Σαμπουάν Τέτ-Νουάρ. Η επιτυρία εξαφανίζεται

ΚΡΕΜΑ - ΦΑΚΕΛΛΟΙ - ΦΙΑΛΑΙ

ΑΔΑΜΑ

ΚΑΛΗΣΕΙΣ ΝΟΥΣ 51-15

35 000-45 000

ΣΟΦΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ, 52

στην καρδιά σας μένει κάτι από το παρελθόν, πηγαίνετε να δείτε αν υπάρχει το καλό εκείνο κορίτσι, για να το ζητήσετε από τους γονείς τους. Είμαι βέβαιη, όμως, ότι ως τότε, πολλές καταστάσεις θ' αλλάξουν μέσα σας και η σημερινή μικρούλα θα έχει ξεγαστή. Αφού την λοιπόν, ψυχή!

Κορίτσι το οποίο... μανιό, Σ. Ι. Μ. Π. Ο.: Κατέρινη: Γιατί να κλαίτε και να στενοχωριέστε, αφού μπορείτε τόσο εύκολα να αγαπάτε και να παντρεύεστε; Τι σας ενδιαφέρει, λοιπόν, τί λέει εκείνος; Μπορεί να σας αγαπά, όταν σας λέει πως, αν δεν τον πάει εκείνη με τα πλούτη, θα πάει έσας; Νομίζω, ότι αν ήμουν στη θέση σας, θα τον είχα διώξει άμέσως! Έσείς τώρα πρέπει να έχετε άλλο σκοπό. Πρέπει να φροντίσετε για την υγεία σας, να γίνετε εντελώς καλά, να βγείτε από το Σανατόριο κι' έπειτα διαλέγετε και παίρνετε όποιον σας αρέσει.

Απελπισμένο γι' α μια γυναίκα: Ούτε να αυτοκτονήσετε, ούτε να γίνετε κουέλι, όπως λέτε. "Αν εκείνη σας αγαπά, όσο την αγαπάτε έσείς, τότε δεν θ' αόνηση να ξαναγυρίσει, 'Αλλ' αν έπαψε να σας αγαπά, γιατί βοήκε κάποιον άλλο, τότε τί την θέλετε μια τέτοια γυναίκα; Να την περιδορήσετε να κυτράζετε τη δουλειά σας και να βοηθε την εκλεκτή που θα σας δώσει κάθε ευτυχία.

Μετανοιωμένη σκληρή: Δεν χρειάζονται συμβουλές για το πως θα ξεσπερείτε κοντά σας εκείνον που αγαπάτε. "Αν σας αγαπάει πραγματικά, θα ξαναγυρίσει μόνος του. Έσείς να κρατήσετε τη θέση σας, να είστε φρόνιμη και να μην εκτίθεστε. Έκείνος θα εκτιμήσει το χαρακτήρα σας και θα σας αγαπήσει περισσότερο.

Κόρη της άμαρτίας: "Όλα τα κορίτσια είναι ευκολόπιστα και παρασύρονται από τις απάτηδες υποσχέσεις... Δεν νομίζω ότι ο νέος αυτός σας φέρθηκε τίμια. Κι' ούτε προκείται να σας παντρευτεί. Έπανάλαμβάνω την ιστορία σας με λίγα λόγια για τις αναγνώστριές μας, γιατί υπάρχουν πάρα πολλές που βρίσκονται στο πρώτο στάδιο, κι' ίσως, αν μάθουν το τέλος της ιστορίας σας, προσγειωθούν και δεν πθούν αυτά που πάσατε. Μια φτωχή νέα, λοιπόν, βασίστηκε στους όρκους ενός φοιτητή κι' έγινε δική του. Την έπεισε μάλιστα να μη φανερώσει το μυστικό τους, για να μη του καταστρέψει το μέλλον. Της υποσχέθηκε όμως πως όταν θα τελείωνε τις σπουδές του, θα την παντρευόταν. Κι' εκείνη τον πίστεψε. Δεν μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς, αφού αυτή της έλεγε ο αγαπημένος της. Σήμερα έχουν περάσει δέκα χρόνια κι' ακόμη περιμένει. Αφού πήρε το δίπλωμά του, και υπηρέτησε στο στρατό ο αγαπημένος της της είπε: «Ξέρεις, δεν σκέπτομαι για να γάμο. Θα το σκεφθώ μόνον όταν σταδιοδρομήσω!»

"Ας γίνω, λοιπόν, μάθημα, ή περιπέτεια αυτή. "Ας μην εθίζονται οι νέες τον εαυτό τους. Κι' ας εμπιστευτούνται άμεσως στους γονείς τους την τύχη τους. Κι' όχι σ' ένα ξένο, που έχει γι' αυτές ένα εφήμερο αίσθημα. Τώρα, λοιπόν, αγαπήτη μου μικρούλα, τί περιμένετε; Σφίγτε την καρδιά σας, διακόψετε κάθε σχέσι μαζί του κι' αφήστε τους «επιστήμονες». Βοήτε ένα καλό και τίμιο νέο, για να ζήσετε μαζί του προ-

γματικά ευτυχισμένη όπως σας αξίζει.

Πλάνο όνειρο: Σχεδόν είναι ίδια η περίπτωση ή δική σας με την προηγούμενη. Έσείς όμως έξετελίτετε πάρα πολύ τον εαυτό σας, αφού παραδέχεσθε ότι είσθε μια τιποτένια κοινωνικά υποστάσις 'έναν έγωιστή, ένα κούφιο τσπο, που υπολογίζει τον εαυτό του μεταξύ των «εκλεκτών» της πόλεως σας. Πρέπει να γίνετε κι' έσείς την αξιοπρεπεία σας, τον έγωισμό σας και να του δηλώσετε ξάστερα να μην ξαναπατήσετε το πόδι του στο σπίτι σας, αφού ούτε έσας εκτιμά, ούτε την οικογένειά σας.

Μίση: "Από το γράμμα σας βλέπω ότι δεν είστε δίδουλα χαλί, αλλ' απλώς μόνο δειλή. Γι' αυτό δεν βρίσκω καθόλου σωστό να τυραννίτε τη σκέψι σας με κουταμάρες και να υποτιμάτε τον εαυτό σας. "Όταν μια κοπέλλα είναι 25 ετών, το μόνο δεινό της είναι να παντρευτεί. Λοιπόν μη διστάσετε. Δεχθείτε την πρώτη καλή πρόταση που θα σας κάνουν και όταν βοήθετε μόνον με τον άντρα που πρόκειται να πάρετε να του κάνετε μια ελικοκινή εξομολόγησι. Να του πείτε: «Μ' αρέσει το νοικοκυριό, θέλω να αναθρέψω παιδιά, αλλ' ζητάω κι' από τον άντρα που θα με πάρει, να με προσέξει περισσότερο και να με βοηθήσει στην οικονομική μου άποστολή. "Αν έγω κανένα ελάττωμα που δεν το καταλαβαίνω, γά, να μου το υποδείξει ο άντρας μου για να το διορθώσω».

Να είστε βέβαιη ότι ο άντρας που θα πάρετε θα σας εκτιμήσει για την ειλικρίνειά σας και θα ζήσετε ευτυχισμένη.

MIPANTA

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Βοηθήσατε τους τυφλούς. Το σκυλί είναι τα μάτια του τυφλού. Αγαπάτε και προσταύετε τα ζώα που είναι αυτά ζωα. Έγγραφοί: μέλη της Ε. Π. Ζ. (Δραχ. 30.000 ετησίως) δύνασθε να χρησιμοποιήσετε το Ιατρείον της οδού Αγγέλου Πυρρή 3, παραπλεύρως του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου, με δρχ. 5.000 μόνον, κατά επίσκεψιν. Διά τα μη μέλη δρχ. 10.000 κατά επίσκεψιν.

Παντούφλες

ΖΕΣΤΕΣ ΕΛΑΦΡΕΣ

ΕΛΒΙΕΛΑ

Η ΜΑΡΚΑ ΤΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ξενητεμένον 914 Α: Το νόημα που 'ού περιγράφετε ή μάλλον το φαινόμενον. —Γιατί δεν πρόκειται για νόσημα, αλλ' για συνήθεια— δεν είναι από εκείνα που μπορεί να τα θεραπεύσει ο γιατρός. Προσπαθήστε λοιπόν, σιγά-σιγά να ξαναδοήτε το θάρρος που χάσατε.

"Εναν έκπαιδευτικό: "Όπως βλέπω από το γράμμα σας ή θεραπευτική άγωγή, που σας έχουν συστήσει διάφοροι συνάδελφοι, είναι πάρα πάνω από καλή. Δεν βλέπω σε τί θα σας βοηθήσει ενώ περισσότερο από ό,τι κάνετε. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να ακολουθήσετε την μέχρι σήμερα θεραπεία σας. Είναι άοιστη. Αλλωστε και ή ηλικία λιγάκι υποδοθεί την κατάστασι.

Παρήλικα: "Η θεραπεία με τις ένεσεις Testonion είναι ένδεδειγμένη, αλλ' δεν είναι δυνατόν από μακριά να σας καθορίσω τον αριθμό των ενέσεων. Αυτό είναι ζήτημα του γιατρού, που σας έφορμάσει την σχετική θεραπεία και που έπομένως σας παρακολουθεί. Είναι δε άπαραίτητον ή θεραπεία να εφαρμόζεται μόνο από γιατρό. Τα λοιπά είναι συμπτωματικά και μπορείτε να τα έφαρμόσετε και μόνοι σας.

Φτωχή κοπέλλα: "Εφ' όσον μένετε στην Αθήνα είναι προτιμώτερο να περάσετε μια μέρα από το δερματολογικό τιμήμα ενός Νοσοκομείου: «Συγγρού» ή «Ευαγγελισμού». Θα σας συμβουλεύουν σχετικά. Δεν είναι εύκολον, ούτε επιτρέπεται να δίνω κανείς συμβουλές για δερματικά νοσήματα από μακριά και μόνον με την περιγραφήν του ένδεφουμένου. Ασθενά δερματικά νοσήματα έχουν τις ίδιες εκδηλώσεις για το μάτι του ειδικού. Θα σας εξετάσουν αλλωστε δωρεάν.

Δυστυχισμένο Κυπρίο: "Από όσα μου περιγράφετε στο γράμμα σας, έβγαλα το συμπέρασμα ότι το φαινόμενον που σας άπασχολεί δεν είναι οργανικό, αλλ' καθαρώς ψυχικό. Δεν υπάρχει καμιά βλάβη, ούτε από το περιστατικό του κινηματογράφου, ούτε τίποτ' άλλο. Είμαι βέβαιος ότι το νευρικό σας σύστημα είναι λίγο κουρασμένο, γι' αυτό, θα πρέπει να πάτε κι' άμέσως μάλιστα σ' ένα νευρολόγο γιατρό και να του πείτε ότι ακριδώς γράφετε και σε μένα. Τους γιατρούς δεν τους υτροπνούνται. Αντιθέτως τους λένε την αλήθεια, για να μπορέσουν να κάνουν διάγνωσι και να έπεύδουν.

Στο έλατο της Αρκας: Δεν είναι δυνατόν ποτέ να σας ξενήση κανένας γιατρός, από μακριά, που όφείλεται το περιστατικό που προσπαθείτε να περιγράψετε. χωρίς βέβαια να τα κατανοήσετε. Πάντως δεν έχει καμιά σχέση με αυτό που σας συνέβη το 1947, όπως μου λέτε. Γι' αυτό, χωρίς να το αναφέρετε καν στο γιατρό (γιατί είναι χωρίς σημασία), να πάτε και να του πείτε όλα όσα μου περιγράφετε έμένα, και νομίζω ότι αφού σας εξετάσει θα βγάλη κάποια διάγνωσι ώστε να μπορέσει να σας άνακουφίσει λιγάκι.

Μιά αδύνατη καρδιά

Η Μαρία, που ήταν μια λεπτή κι' ευγενική γυναίκα, αλλά διόλου όμορφη, δεν είχε τη δύναμη να «ατακρίνη κανένα, όσο κι' αν την πληγώνε.

Η άφοσίωσι που είχε στον άντρα της και στο παιδί της, τη συγκρατούσε πάντα.

Από τον καιρό που παντρεύτηκε τον Αλέκο, ήξερε πως του άρεσε να διασκεδάσει με άλλες γυναίκες. Της το έλεγαν, αλλωστε, κάθε τόσο οι γνωστοί της και οι συγγενείς της.

Εκείνη, όμως, τον αγαπούσε και γι' αυτό τον δικαιολογούσε. Φοβόταν τόσο πολύ να μη τον χάσει! "Ετσι, συνήθιζε να σωπίζει και να ζή στο περιθώριο της ζωής του. "Ενοιθε τόσο αδύνατο, τόσο μικρό τον εαυτό της απέναντί του.

Ο Αλέκος της ήταν ένας ύψος, αλλ' αλφω πιασμένος, που τον αγάπησε με όλη τη θερμή της καρδιάς της.

Δεν έχανε ώστόσο την έλπίδα, πως μια μέρα, μετανιωμένος, θα ξαναγύριζε κοντά στο παιδί του και στο σπίτι τους, που ήταν πάντα έτοιμο για να τον δεχτεί...

Όλα θα του τα συγχωρούσε, τότε ή Μαρία, και θα τον αγαπούσε το ίδιο, όπως πρώτα.

Η μοίρα της, όμως, δεν το θέλησε έτσι.

Ο άντρας της, άρρώσθηκε ξαφνικά, βαρεια, στο σπίτι της αλλης...

Μια γυναίκα άγνωστή της φωνή, την ειδοποίησε με το τηλέφωνο. Ήταν βράδυ, κοντά τα μεσάνυχτα.

Σαν τρελή, ή Μαρία κατέβηκε τις σκάλες του σπιτιού της, αφού πρώτα τηλεφώνησε στο γιατρό του σπιτιού τους, να την περιμένει, γιατί θα περνούσε να τον πάρει μαζί της.

"Ετσι, σαστισμένος κι' άνησυχος ο γιατρός, μπήκε στο ταξί που σταμάτησε μπροστά του.

Τί έπαθε, Μαρία, τέτοια ώρα; Ποιά είναι άρρωστος; τη ρώτησε.

Ο άντρας μου! ψιθύρισε εκείνη μέσ' από τ' αναθυλχητό που έξασπε άκράτητο.

"Ηρθε στο σπίτι σου; —"Οχι! Βρίσκεται στο σπίτι της άλλης. Μου τηλεφώνησαν από εκεί... Συμβουλέψτε με, γιατρέ μου, τί να κάνω; Πρέπει να τον δω; Να τον φέρω στο σπίτι μας, κοντά στο παιδί μας; Θέλω να τον περιποιηθώ μόνη μου!...

"Συγχάσε, Μαρία... Πάμε να τον δω πρώτα και ύστερα σκεφτόμαστε τί μπορεί να γίνει. Ξέρεις το σπίτι που μένει... ή άλλη;

— "Αν το ξέρω, γιατρέ μου; στέναξε ή Μαρία. Πολλές νύχτες πέρασα κάτω από τα φωτισμένα παράθυρά του και σπάρανε ή καρδιά μου κάθε φορά που τον άκουγα να παίζει στο πιάνο όλες εκείνες τις παθητικές μελωδίες, που με είχαν ξετρελλάνει και με έκαναν να τον αγαπήσω τόσο πολύ...

"Όταν έφτασαν στο σπίτι της άλλης, βρήκαν την πόρτα άνοιχτη.

Ο γιατρός προχώρησε πρώτος κι' ή Μαρία στάθηκε τρέμοντας πίσω από την κλειστή πόρτα του δωματίου, όπου βρίσκόταν ο άντρας της.

Περίμενε να την φωνάξουν για να μη και τα λεπτά που περνούσαν, της φαινότανσαν αιώνες.

"Επί τέλους!... "Η πόρτα άνοιξε κι' ο γιατρός της έγνεψε να μπει.

Προχώρησε, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, για να μη λυγίσουν τα γόνατά της...

Η πόρτα ξανάκλεισε πίσω της. Μέσ' στο δωμάτιο εκείνο βρισκόταν ο άντρας της, ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με το κεφάλι άκουμπισμένο πάνω σε δυο μαξιλάρια. Το πηγούνι του άγγιζε σχεδόν το στήθος του. Τα χέρια του ήταν απλωμένα πάνω στις κουβέρτες σαν ξυλισμένα...

Η Μαρία, μόλις αντίκρυσε τα χέρια αυτά και το μουδια χρώμα του προσώπου του, κατάλαβε άμέσως πως ο Αλέκος, ο αγαπημένος της, είχε πια πεθάνει.

Ο γέρο-γιατρός, που πιστοποίησε τον ξαφνικό θάνατό του, μόλις πρόφτασε να την πάρει στην άγκαλιά του, λιποθύμη.

"Όταν ή Μαρία συνήλθε, με τη βοήθεια του γιατρού, πλησίασε το νεκρό κι' έπεσε πάνω του.

Κι' άρχισε να φιλά το αγαπημένο αυτό, άψυχο πλάσμα, που γι' αυτό είχε τόσο κλάψει και είχε υποφέρει κάθε ταπείνωσι και κάθε πόνο.

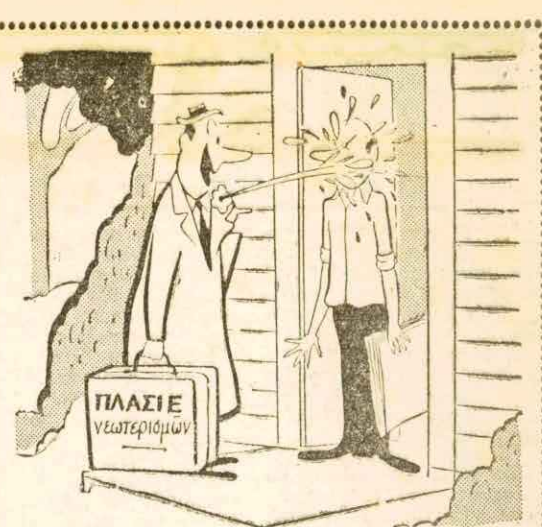
Φτωχέ μου, αγαπημένο μου Αλέκο!... ποσο άδικα καταστέφαμε τη ζωή μας! του ψιθύριζε, φιλώντας τον. "Εφυγες, γλυκέ μου, χωρίς να συλλογισής το παιδάκι σου, που κάθε βράδυ στην προσευχή του, παρακαλούσε να γυρίσης γρήγορα κοντά του!

Ένας λυγμός, που άκούστηκε πίσω της, σταμάτησε το σιγανό μοιρολόι της Μαρίας.

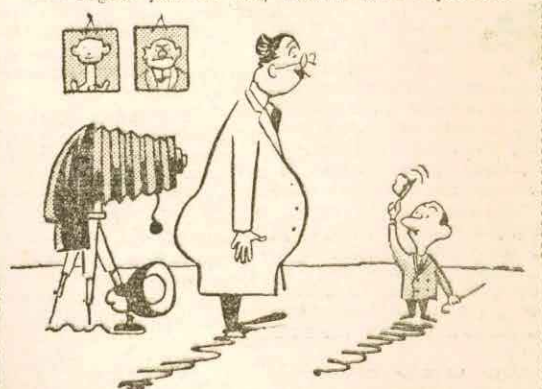
Ήταν ή άλλη που έκλαιγε, σωριασμένη σε μια γωνία της καμαρας, με το πρόσωπο χωμένο μέσα στα χέρια της.

Η Μαρία, που ούτε εκείνη την πιο τραγική στιγμή της ζωής της δεν μπορούσε να αγανακτήσει και να μισήσει, πλησίασε με αργά, σιγά-σιγά βήματα την άλλη, της σηκωσε το κεφάλι από το πηγούνι και της είπε:

— "Ελα να κλάψουμε μαζί για τον αγαπημένο μας...

— "Ηρθα για να σας διασκεδάσω λιγάκι!...

— Κάνετε μεγεθύνσεις!...

Ο γιατρός: Δίχνο έχετε, αλφω είναι!...

— Πάρτε να δοκιμάσης κι' εσά ένα από τα μηλα σου!...

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ο Ρίτσαρντ Άρκασιτ ήταν ένας Άγγλος, αδύνατος, νευρικός, ζωηρός και πονηρότερος απ' το διάβολο. Είχε φτάσει φτωχός στη Βόρνεο κι' είχε καταφέρει ν' αποκτήσει μεγάλες περιουσίες. Καλλιεργούσε καρυδιάς «σααλιούγκρα», περιζήτητη για το λάδι τους που για-τόναι τη λέπρα.

Πέρασαν μερικοί μήνες. Όλα πήγαιναν καλά. Οι Ιθαγενείς, που χρησιμοποιούσε για τις φυτείες του, ο Άρκασιτ, έμεναν σε πρόχειρες καλύβες, στο δά-σος.

Ο Άγγλος δεν είχε έν-διαφερθεί ποτέ για τις γυ-ναίκες, ως την ημέρα που γνώρισε την Άντολάντα, μία μικρή Μαλάια 18 χρονών, που δούλευε στη φυτεία του. Πώς την πρόσεξε; Γιατί την αγάπησε τόσο δυνατά; Ίσ-σως για το όμορφο λυγρό κορμί της, για τα σκούρα βελουδένια μάτια της και το φιλιντινίο δέρμα της.

Εκείνη τον λάτρευε. Ή-ταν ο θεός της, το είδωλό της! Τα φίλια τους είχαν το άρωμα του αγριολισσε-μιού...

Στο μεταξύ, τα «σαα-λιούγκρα» μεγάλωναν κι' άρ-χισαν να καρποφορούν. Μά-η καλλιέργειά τους απαιτού-σε πολλές φροντίδες, κι' οι Ιθαγενείς δεν τις πρόβατι-ναν πάντα. Τότε ο Άρκα-σιτ τους μαστίγωνε αλύ-πητα.

Είχε κατακτήσει τους ά-νυποφορη ή ζωή τους για τοίς καρπούς του «σαα-λιούγκρα», ώστε τους είχαν βαφτίσει «καρύδια του δια-βόλου».

Πρό πάντων οι Νταγιάκ,

που ήταν μέχρι πρό δλίγου καιρού, κανίβαλοι, εργα-ζόνταν δια της βίας, τρι-ζόντας τα δόντια τους. Ένα πρωί, κάποιος απ' αυτούς, κατακουρασμένος, άρνήθηκε να συνεχίσει. Ήταν ένας α-δύνατος Ιθαγενής, που τον λέγανε Τιντόνγκ.

Έξω φρενών, ο Άρκα-σιτ, τούγυσε το πρόσωπο μέσος' ένα πανέρι γεμάτο με «καρύδια του διαβόλου», ούρλιαζοντας με μανία:

— Θα στα δώσω να τὰ φας, κτήνος!... Συγχρόνως τον έδερνε α-γρια με το μαστίγιό του, ώσπου του έσκιρσε τες σάο-κες και τούσπασε τα δόν-τια... Θάταν άσφαλώς με-θυσμένος.

Ένα μήνα αργότερα, ο Τιντόνγκ είχε γιατρευτεί απ' τις πληγές του και ξανάρ-χισε τη δουλειά του, σιω-πηλός και πειθής. Ξαφνι-κά όμως, του παρουσιάστη-καν τα πρώτα συμπτώματα της λέπρας! Ή φοβήθη άρ-ρώστια του προχώρησε γρήγορα. Τον έκλεισαν σ' ένα λαπροκομείο και πέθα-νε εκεί.

Επρόκειτο, βέβαια, για μία κακή σύμπτωση. Ωσό-σως, οι άλλοι Ιθαγενείς άρ-χισαν να ψιθυρίζουν πως εί-χε πάθει τη λέπρα απ' την έπαφή του με τα «καρύδια του διαβόλου». Ο Άρκα-σιτ έμαθε μ' ανησυχία αλύ-πητη τη διάδοσι.

Αν έχανε τους Ιθαγενείς του, ή δύσκο-λη καλλιέργεια του «σαα-λιούγκρα» θα σταματούσε, κι' όλες του οι προσπάθειες θα ναυαγούσαν!

Αγωνίσθηκε άπελπισμέ-να για ν' αποφύγει τον κίν-

δυνο. Μεγάλωσε την τρομο-κρατία του, τη σιδηρένια πειθαρχία του. Κι' όμως, κάθε τόσο, λιποτακτούσε κάποιος Ιθαγενής, που δεν κατόρθωνε να τον αναπλη-ρώσει.

Τέλος, ήρέμησην τα πνεύματα. Ξαφνικά, μία μέρα, χά-θηκε ή Άντολάντα! Την εί-χαν απαγάγει απ' την κα-λύβα της!

Επί εξη μήνες, ο Άρ-κασιτ έκανε σαν τρελλός. Έψαξε όλόκληρο το δάσος, πρόσφερε βασιλικές άμοι-βές για την παραμικρή έν-δειξη. Τού κάκου όμως...

Σίγουρα, έπρόκειτο για έκδικησι των Νταγιάκ, που δεν είχαν ξεχάσει ποτέ το θάνατο του Τιντόνγκ. Μά ή-ταν πολύ δύσκολο ν' ανα-καλυφθούν οι ένοχοι. Ο Άγγλος το κατάλαβε κι' έγκατέλειψε τις προσπάθει-ές του.

Πέρασε λίγος καιρός. Τα καρύδια ήταν έτοιμα να κο-πούν. Η συγκομιδή προ-υπνύσαν ύπεροση άνώτερη από κάθε έλπίδα.

Οι Ιθαγενείς μάζωναν τα καρύδια και τάβαζαν μέσα σε μεγάλα πανέρια από λυ-γαριά. Τα πήγαιναν στον Άρκασιτ κι' εκείνος έροι-χνε μία ματιά στο περιε-χόμενο τους κι' έτριβε τα χέρια του μ' ευχαρίστησι.

Ξαφνικά, μέσα σ' ένα πανέρι με καρύδια έξαίρετι κά μεγάλα, πρόσζεξε ένα, που ξεχώριζε απ' τ' άλλα με το μέγεθός του. Είχε διαστρέψει μεγάλο ποσό-καλιού. Ο Άγγλος το πή-ρε μηχανικά στο χέρι του. Αμέσως όμως έμπηξε μία τρομερή φωνή και τ' άφησε να πέση χάμα...

Το «καρύδι» έκεινο ήταν το κεφάλι της Άντολάντα! Είχε μέγεθος πορτοκαλι-ού και δεν ήταν καθόλου παραμορφωμένο. Άπεναν-τίως, τα χαρακτηριστικά του προσώπου, είχαν γίνει ακόμη λεπτότερα με την κατεργασία που είχαν υπο-στεί! Ποτέ δεν ήταν τόσο όμορφη ή Άντολάντα!...

Οι Νταγιάκ της Βόρνεο ήξεραν ένα μυστικό άνάλο-γο με των Ίνδων της Κεν-τρικής Άμερικής, που μπο-ρούν να μικρύνουν άπίστευ-τα το κομμένο κεφάλι ενός έγχροτου τους, καπνίζόντας το πάνω σε μία φωτιά από ειδικά χόρτα!...

Τα παράλυτα δάχτυλα του Άρκασιτ είχαν άφίσει να κυλήσει στο γάμα το κι-τρινωπό κεφάλι εκείνης που είχε τόσο αγαπήσει...

Όταν συνήλθε, αργότερα, ο Άγγλος, τόσος μ' όλες τις θρησκευτικές διατυπώσεις. Δεν μπόρεσε όμως να θρηνηση για πολύ πάνω στον τάφο, γιατί ξανάρχισε να ψάχνει στο δάσος, σαν τρελλός, αναζητώντας τούς δημίους της αγαπημένης του.

Δεν βρήκε τίποτε και πάλι. Άλλά άρρώσθησε από ένα κακοήγη πυρετό και ξε-ψύχησε, με τ' όνομα της Άντολάντα στα χείλη του.

ΜΑΣ ΝΤΑΖΕΡΓΚ

— Δεν τὸ ἀφήνεις τὸ κόλπο, σωφὲρ; Στρα-βομάρα ἔχεις νὰ δῇς τὸ φρένο;...

(Τοῦ Π. Παυλῖδης)

Αναβολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ ψόφιο μουλάρι

Στὸ χωριὸ τοῦ Ναστραδίν Χότζα ὑπηρετοῦσε ἕνας ἀστυνόμες κακότερο-πος, πὸν μὲ τὸ παραμικρὸ ἔδερνε καὶ φυλάκιζε τοὺς ἀπλοικοὺς χωριάτες.

Πολλὲς φορὲς ὁ Χότζας εἶχε τσα-κωθῇ μαζί του καὶ περιμενε τὴν εὐ-καιρίαν νὰ βοῇ σοβαρὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ μιλήσῃ στὸ Διοικητὴ τῆς Προσώσας νὰ τὸν μεταβῇ.

Ἡ ἀφορμὴ λοιπόν, δὲν ἀργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Χότζα ψό-φησε ἕνα στρατιωτικὸ μουλάρι ἀπὸ ἑ-κείνα πὸν ἦσαν σταυλωμένα στὴν Ἀ-στυνομεία.

Πέρασαν μιά, δυὸ μέρες καὶ τὸ ψό-φιο μουλάρι ἔμενε ἐκεῖ χωρὶς νὰ φρον-τίσῃ ὁ ἀστυνόμες νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τὸ θάψῃ κάπου.

Ὁ Χότζας τότε πήγε καὶ βρῆκε τὸν ἀστυνόμε.

— Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ, Νεδήμ, ἐφέν-τη, πὼς ἔξω ἀπὸ τὸ κοράκι μου βρῆ-σκαί ψόφιο ἕνα μουλάρι. Ἐχουν πε-ράσει ὅμως δυὸ μέρες καὶ δὲν φάνηκε κανένας «ζαμπιέζ» σου νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τὸ θάψῃ.

Ὁ ἀστυνόμες τότε θέλησε νὰ πει-ράξῃ τὸ Χότζα καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὴ δὲν εἶνε δική μου δου-λειά, Χότζα, ἀλλὰ δική σου. Σέρω ὅτι γιὰ τοὺς πεθαμένους φροντίζουν οἱ Χο-τζάδες καὶ οἱ ἱμάμηδες...

— Ἐχεῖς, δικιο, Νεδήμ, ἐφέντη, παραδέχθηκε μ' ἐτοιμότητα ὁ Να-στραδίν. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ δώ-σῃ ἐπαφὴ με τοὺς συγγενεῖς τοῦ νε-κροῦ... Δὲν εἶνε ἐτσι, ἐφέντη μου;

Ὁ ἀστυνόμες ἔγινε ἔξω φρενῶν με-τὸ χοντροῦ αὐτοῦ χωρατό. Κι' ἀρπάζον-τας τὸν Χότζα ἀπὸ τὸ σέβρο τὸν ἔ-κλεισε στὸ κρατητήριό μερικὲς ὥρες.

Μόλις βγήκε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ναστραδίν Χότζας ξεκίνησε καὶ πήγε κατ' εὐθεί-αν στὸ στρατιωτικὸ διοικητῆ.

— Ἦρθα, πασά μου, νὰ καταγγεί-λω τὸν ἀστυνόμε τοῦ χωριοῦ μου, τὸν Νεδήμ ἐφέντη. Μὲ φυλάκισε ἐπειδὴ τοῦ εἶπα νὰ θάψῃ ἕνα στρατιωτικὸ μου-λάρι πὸν ἦταν ψόφιο ἀπὸ μέρες ἔξω ἀ-πὸ τὸ σπίτι μου.

— Γιὰ νὰ σὲ φυλακίσῃ, Χότζα μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ πασὰ κατὶ τὸ τοῦκάνε... Μὴν ξεχνᾷς ἄλλωστε ὅτι ὁ Νεδήμ ἐφέντης, εἶνε ἕνα γενναῖο παλληκάρι... Τὰ γαλιόνια του τὰ ἔχει πάρει στὸν πόλεμο καὶ τὸ ἀξίζει.

Ὁ Ναστραδίν Χότζας τότε ἔδειξε ἀπὸ τὸ παράθυρο, κατὸ στὴν ἀλή, τὰ μουλάρια τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἀπάν-τησε:

— Κι' αὐτὰ τὰ μουλάρια πασά μου, ἔχουν πάρει μέρος σὲ πολλὲς μάχες κι' ὅμως δὲν ἔχουν πάφει νὰ εἶνε μουλάρια!...

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοῦδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ἐθναυτοῦ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συνφώνως τῷ ἐθρῶ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεω-ργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύ-θυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίαν Δρχ. 200.000

» Ἐξάμηνος » 100.000

» Τρίμηνος » 60.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπι-ταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τσι-αυτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ τῆς ψυχῆς

Παράξενο διήγημα

Ὁ γιατρός Καντέλμι Εσναδιάδα-σε προσεκτικὰ τὸ τηλεγράφημα τῆς κόρης του: «Ἐλα αἰέσως. Σὲ ἰκε-τεύω. Μιλένα».

Ἡ μοναχοκόρη του εἶχε παντρευ-τῇ τελευταίως μετὸ νέο ὑπανικὸ Ρουπέτο Βιάλντι.

«Σίγουρα, θὰ πρόκειται γιὰ τὸν πρῶτο συζυγικὸ κανῶν μου! σκέ-φθηκε ὁ γιατρός. Πολλὴ δουλειά, ἡ Μιλένα μου! Ἐστρέλλανε πολλοὺς, πρὶν διαλέξῃ τὸν καλύτερο... Ἀκούη κι' ὁ παλιός μου συνάδελφος, ὁ κα-θηγητὴς Κασέντζι, εἶνε πέσει θύμα τῆς μ' ἑλὰ τὰ 45 γρόνια του...»

Τ' ἄλλο ποῦ! εἶνε φτάσει στὴ λουτρόπολι, ὅπου περνοῦσαν τὸ μῆ-να τοῦ μελιτός οἱ νεόνυμφοι. Βοήκε τῇ Μιλένα στὸ κοεβάτι.

— Ὁ Ρουπέτο ἐφύγε σήμερα γιὰ μιά ἐπιγύρση δουλειά. τοῦ ἔ-βηγε. Ὁ ἄλγος διὰ μέρες. Σ' ἔ-βηγε τὸ δάστυμα, θέλησε νὰ σὲ δῶ, μπαμπά, νὰ μιλήσουμε ἰδιαιτέρως.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν κομρασμέ-νο, τὰ μάτια της κομμένα. Ἐσφηνικά, ἔβαλε τὰ κλάματα. Ὁ γιατρός προ-σπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ὡ, μπαμπά, εἶνε τόσο παρὰ-ξενο, αὐτὸ ποῦ τοῦ συμβαίνει!... τοῦ εἶπε. Μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦ ἔλ-λεινε. Κι' ὅμως εἶν' ἀλήθεια... Ξέρεις πὼς ὁ Κασέντζι μοῦ εἶνε ζήτησει νὰ νί-νω γυναικά του...

— Ναί. Καί σύ, πολὺ λογικά, ἀρ-νήθηκες.

— Ὅχι, μπαμπά δὲν ἀνέχθηκα... Τοῦ δοκίμησηκα νὰ τὸν παντρευθῶ, ἀλλὰ τὸ ζήτησα μιά μικρὴ προθε-σίαν, γιὰ νὰ συνηθίσω στὴν ἰδέα τοῦ γάμου. Λίγες μέρες αργότερα, γνώρισα τὸ Ρουπέτο καὶ κατάλαβα πως δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ ν' ἀνα-τήσω ἄλλον ἀπ' αὐτόν. Ἐγώσθα τότε στὸν Κασέντζι, παίρνοντας πίσω τὸ λόγο μου...

— Φέρθηκες ἀσπνία, εἶπε ὁ για-τρός. Μὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀνήκει πιά στὸ παρελθόν...

— Ὡ, μπαμπά! Ὁ Κασέντζι μ' ἐκδικεῖται, με βασανίζει! Τὴν πρῶτη νύχτα ποῦ ἦθα ἐδῶ μετὸ Ρουπέ-το, ἔπνυσα Ἐσφηνικά, σὰν νὰ μ' εἶ-νε φωνάζει κάποιος. Ὁ ἄντρας μου κοιμόταν. Δὲν ὑπῆνε ἄλλος στὸ δω-μάτιο... Μοῦ φάνηκε τότε πως νιν-δουν ἑλαιοειδῆ πολὺ ἑλαιοειδῆ, πως με τῆλινε ἕνα σύννεφο! Δὲν ὑπορού-σα νὰ μιλήσω, οὔτε νὰ κινηθῶ... Κι' ἔξασα βροθήκα στὸ γραφεῖο τοῦ Κασέντζι, καθισμένη στὴ μικρὴ πολυθρόνα, πίσω ἀπ' τὸ ρόζ παρα-βάν... ὅπως τὸ βράδυ ποῦ μοῦ ζήτ-ησε νὰ τὸν παντρευθῶ!...

» Ἀπὸ τότε, τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυσ-τήριό ἐπαναλαμβάνεται, κάθε νύ-χτα! Πηγαίνω κάθε νύχτα στὸ γρα-φεῖο του!... Φοβάμαι, μπαμπά, φο-βάμαι!...

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε ὁ για-τρός ναιδέουσάς της τὰ μαλλιά. Ἀρρώστιας τὸν νεύρων. Δὲν ὑπάρ-χει λόγος νὰ μᾶθ τίποτε ὁ Ρουπέ-το. Θὰ τοῦ συστήσω μόνον νὰ κάνε μερικὰ ταξείδια, γιὰτὶ σὲ βροῖκα ἀ-δύνατη...

Ὡστόσο, ὁ Καντέλμι γύρισε στὸ σπίτι τοῦ ἀνίψου. Ἦξερε πὼς ὁ Κασέντζι μελετοῦσε τὶς μεταψυχικὲς ἐπιστήμες, τὰ μυστήρια τοῦ φαινο-μενοῦ...

Τὴν ἄλλη μέρα, πήγε νὰ τὸν βοῇ. — Ἐγὼ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴ Μιλένα, τοῦ εἶπε. Πάνον ἀπὸ νευ-ρική ἐξάντλησι, ποῦ ὁφείλεται σὲ μιά ἐμμονή ἰδέα. Καὶ πιστεύει πως εἶσαι σὺ ἡ αἰτία τῆς καταστάσεώς της.

— Ἀλήθεια; Λυπάμαι πολὺ... ἀ-πάντησε ψυχρὰ ὁ Κασέντζι.

— Μοῦ τᾶπε ὅλα ἡ Μιλένα. Φέ-ρθηκε ἀσπνία ἀπέναντί σου. Ἀλλὰ τί μπορούσε νὰ γίνῃ...

— Ἀκοεῖ! φώναξε ἑσφηνικά ὁ Κα-σέντζι.

Κύτταξε στὰ μάτια τὸ φίλο του καὶ πρόσθεσε ὑπόκωφα:

— Ἦταν δική μου! Τὴν εἶδα νὰ μενυλῶν. Ἡ ἀντίβλῃ σὰν λουλούδι. Περίμενα, μ' ὑπομονή... Ὅταν ἔ-φτασε ἡ στιγμὴ, τῆς φανέρωσα τὴν ἀγάπη μου καὶ τῇ ζήτησα νὰ γίνῃ σύντροφός της ζωῆς μου.

» Εἶνε δικαίωμα ν' ἀρνηθῇ. Θὰ κα-ταλάβαινα τότε πως εἶνε νελαστή, νομίζοντας πως νίκησα τὴ σάκα μετὸ πνεῦμα. Μὰ ἐκείνη δέντηκε... Ἀ-πὸ τότε, ἡ ψυχὴ της δένθηκε γιὰ πάν-τα μετὸ δική μου. Καὶ τῆς δοκί-στηκα νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη, γα-ρούμενη.

» Ὅταν μ' ἔφισε, γιὰ νὰ παντρευ-τῇ ἄλλον, ὁ πόνος μουδωσε τὴ δύνα-μι νὰ ἐπιτύχω ἕνα ψυχικὸ θάυμα!

Τώρα εἶνε δική μου ἡ Μιλένα, στὴν ἔξορσία μου! Ἀκοεῖ νὰ τὴν καλέσω μ' ὅλη τὴν ἔντασι τοῦ ἑωρτά μου, γιὰ νὰ γυρίσῃ κοντά μου! Ἐνας ἀ-δρατος δεσμός εἶνε ἐνώνον!

— Εἶσαι τοελλός! φώναξε ὁ Καν-τέλμι, προσπαθώντας νὰ νικήσῃ τὴν ἀγανάκτη.

Ὁ ἄλλος ἔσβυσε τὸ φῶς. Σὲ λί-γο, ἕνα ρόζ ὁδογώνιο φώτισε ἑλα-φρὰ τὸ δωμάτιο. Ὁ Καντέλμι ἀνα-ταίχισσε, ἀπ' τὴν παρᾶξεν ὑπαι-τιότητα.

» Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι, γάτορας πάντοτε τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

— Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι. Ὡστόσο, πᾶν τοῦ ὁ Κασέντζι.

ΤΟ ΕΚΖΕΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΓΝΟΥ

Τὸ ἔκζεμα τὸν νεογνὸν παρουσιάζεται στὰ καλοθερ-μένα παιδιὰ. Ἀρχίζει σὲ ἡλικία ἀπὸ δυὸ ὡς ἔξη μηνῶν μ' ἕνα ἐρύθημα στὰ μάγουλα καὶ σὲ λίγο καιρὸ γίνονται μικρὲς φυσαλίδες, ποὺ σπάζουν καὶ σκεπάζονται με-λέπια καὶ κρούστα. Τὸ ἔκζεμα ἀπλώνεται πολὺ γρήγορα στὸν τράχηλο, στὸ μῆτωπο καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Δὲν προσβάλλει τὴ μύτη καὶ τὸ ἐπὶ τὸν γλῶττα. Σχετὰ ὡστόσο παρουσιάζονται κνιδι-τικές πλάκες ἢ βλατίδες ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐρύθημα καὶ τὶς φυσαλίδες. Μετὸ ζύσιμο, ποὺ εἶναι πολὺ ἐντονο καὶ δὲν ἀφίνει τὰ παιδιὰ νὰ ψυχάζουν, οἱ βλατίδες ἀπλώ-νουν πρὸς πολὺ, μολύνονται καὶ κᾶνουν φυκταίνες καὶ κρούστες. Καμμιὰ φορὰ τὸ ἔκζεμα ἀπλώνει μετὰ νὰ τὴν ἀπολέσει σ' ὅλο τὸ σῶμα. Τότε μπορεῖ νὰ πα-ρουσιασθῇ διάρροια καὶ κακὴ διατροφή τοῦ παιδιοῦ.

Πρὸ συχνὰ ὅμως τὰ παιδιὰ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἔ-κζεμα ἔχουν γενικὴ κατάστασι πολὺ καλὴ. Τὸ ἔκζεμα διαρκεῖ ὡς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔ-τους, ἄλλοτε πρὸ ἐντονο καὶ ἄλλοτε λιγώτερο καὶ τυ-ραννεῖ τὸ παιδί καὶ τοὺς γονεῖς.

Πολὺ συχνὰ τὸ ἔκζεμα φωντάνει μετὰ τὸν ἐμβολι-σμό, μετὰ κρυολόγημα καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ βγάδουν τὰ δόντια τους.

Γενικά τὸ παιδί, μόλις γεννηθῇ, βρίσκεται σὲ ἕνα περιβάλλον ποὺ τὸ λεπτὸ τοῦ δέρματος ἐπηρεάζεται εὐκό-λα καὶ ἀντιδρᾷ μετὰ ἔκζεμα. Τέτοιες ὁστίες εἶναι δια-φοροὶ μικροοργανισμοί, ἀρώματα, σκόνη, φτερά, μα-λίσια, μετὰξι, νύαλον, σαποῦνι καὶ ἄλλα ποὺ χρησιμο-ποιοῦν γιὰ τὸν καθαρισμὸ ἐντομοκτόνα.

Ἡ διατροφή τοῦ παιδιοῦ παίζει σπουδαῖοτατο ρόλο. Τὸ γάλα πολλὲς φορὲς προκαλεῖ τὸ ἔκζεμα. Πολὺ παχὺ γάλα τῆς μητέρας φέρνει πεπτικές διαταραχές, ποὺ καταλήγουν σὲ ἔκζεμα. Ἀκατονόητη διατροφή τοῦ παιδιοῦ καὶ πρὸ πάντων ὑπερβολικὴ τροφὴ καταλήγουν συχνὰ στὴν ἀρρώστια. Πολλὲς φορὲς τὸ ἔκζεμα ἐξαφαν-ίζεται ὅταν ἀλλάξουν τὸ γάλα ἢ τὴν τροφὴ τοῦ παι-διοῦ. Τὸ γάλα τῆς ἀγέλαδας ποὺ εἶναι παχὺ πειράζει πρὸς πολὺ ἀπὸ τὸ γάλα τῆς κατσίρας.

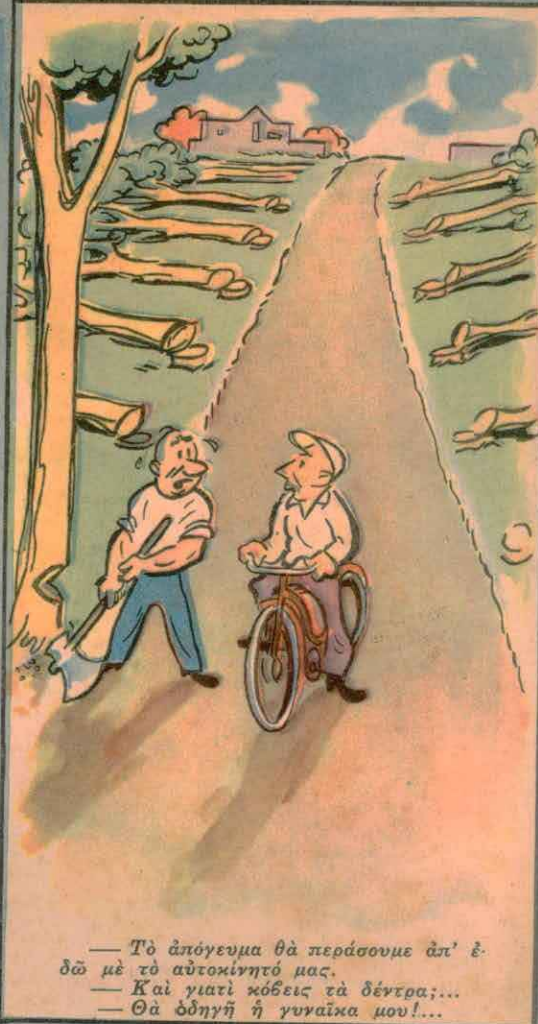
Τὸ ἔκζεμα τὸν νεογνὸν παρουσιάζει ἰδιαιτέρως ἐνδι-αφέρον, γιὰτὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ παιδί ποὺ ὑποφέρει. Πολλὲς φορὲς ἔχει νὰ κᾶν καὶ μετὰ τὴν νευρική του ὑπέρτασι, ποὺ πᾶντα καὶ γενικά ὅλου τοῦ περιβά-λλοντος. Τὸ παιδί θὰ γίνῃ καλὸ. Πρέπει ὁ γιατρός νὰ τοὺς καθυποτάξῃ. Πολὺ συχνὰ τὸ ἔκζεμα γίνεται τε-λειώως καλὸ μόνον τοῦ, μέσα σὲ δυὸ χρονία.

Δὲν θὰ τοῦ μείνουν δὲ σημάδια καὶ οὐλές. Ἡ γενι-κὴ διατροφή τοῦ παιδιοῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ ἔκζεμα. Ἄν καὶ ἔχῃ ἐντονο κνησμὸς ὁ ἐπιμολύν-σεις ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ὁ κνησμὸς δὲν εἶναι ἐπι-κίνδυνος, ἀρκεῖ νὰ γίνονται καλὰ τοπικὰ θεραπευ-τικά. Αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ εἶναι ἀλλοίμενα πρέπει νὰ λε-γώνται σποδὺς γονεῖς γιὰ νὰ καθυποτάξουν οἱ ἴδιο.

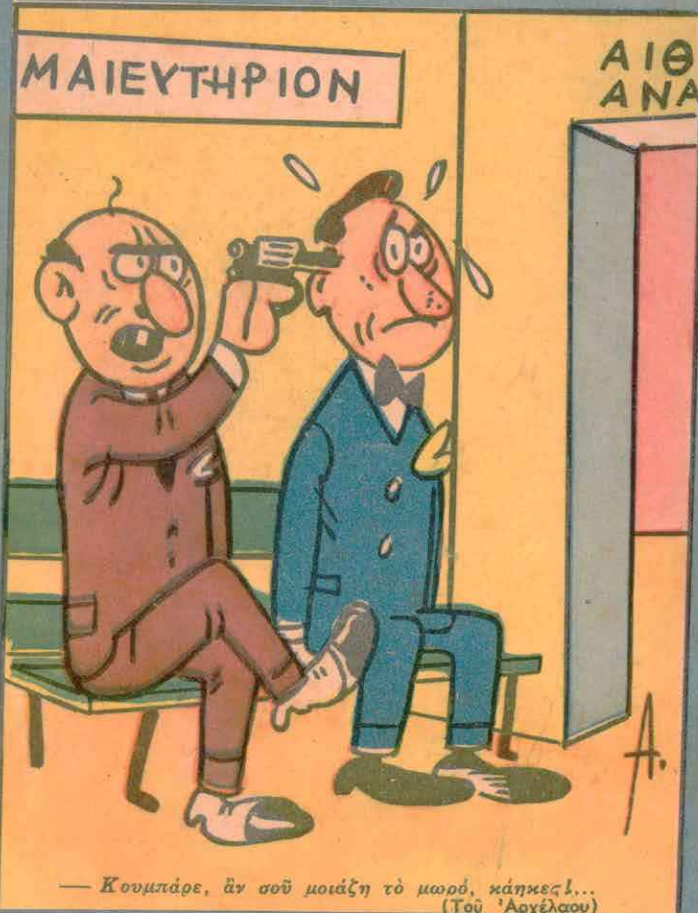
Τὸ ἔκζεμα τὸν παιδί, πρέπει νὰ προσφυάσεται ἀπὸ δια-κτες ἐξωτερικὲς ἀπορροές.

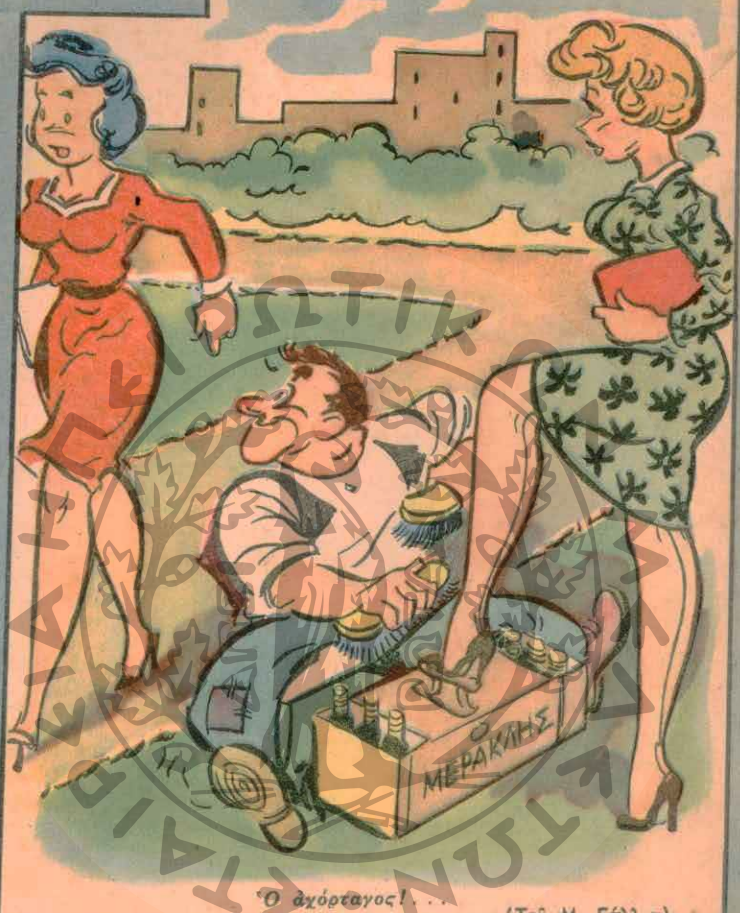
ΤΟ ΓΙΟΓΙΟ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ
 — Γυναίκα, από αύριο βάζω ζώνη, για να σταματήσει αυτό το σα-
 χλό παιγνίδι με τις τιράντες!...

— Το απόγευμα θα περάσουμε απ' ε-
 δώ με το αυτοκίνητό μας.
 — Και γιατί κόβεις τα δέντρα;...
 — Θα οδηγή ή γυναίκα μου!...

— Κουμπάρε, αν σου μοιάζει το μωρό, κήμεσ!...
 (Τού 'Αρχέλαου)

— Ο αγόρταγος!...
 (Τού Μ. Γόλλια)